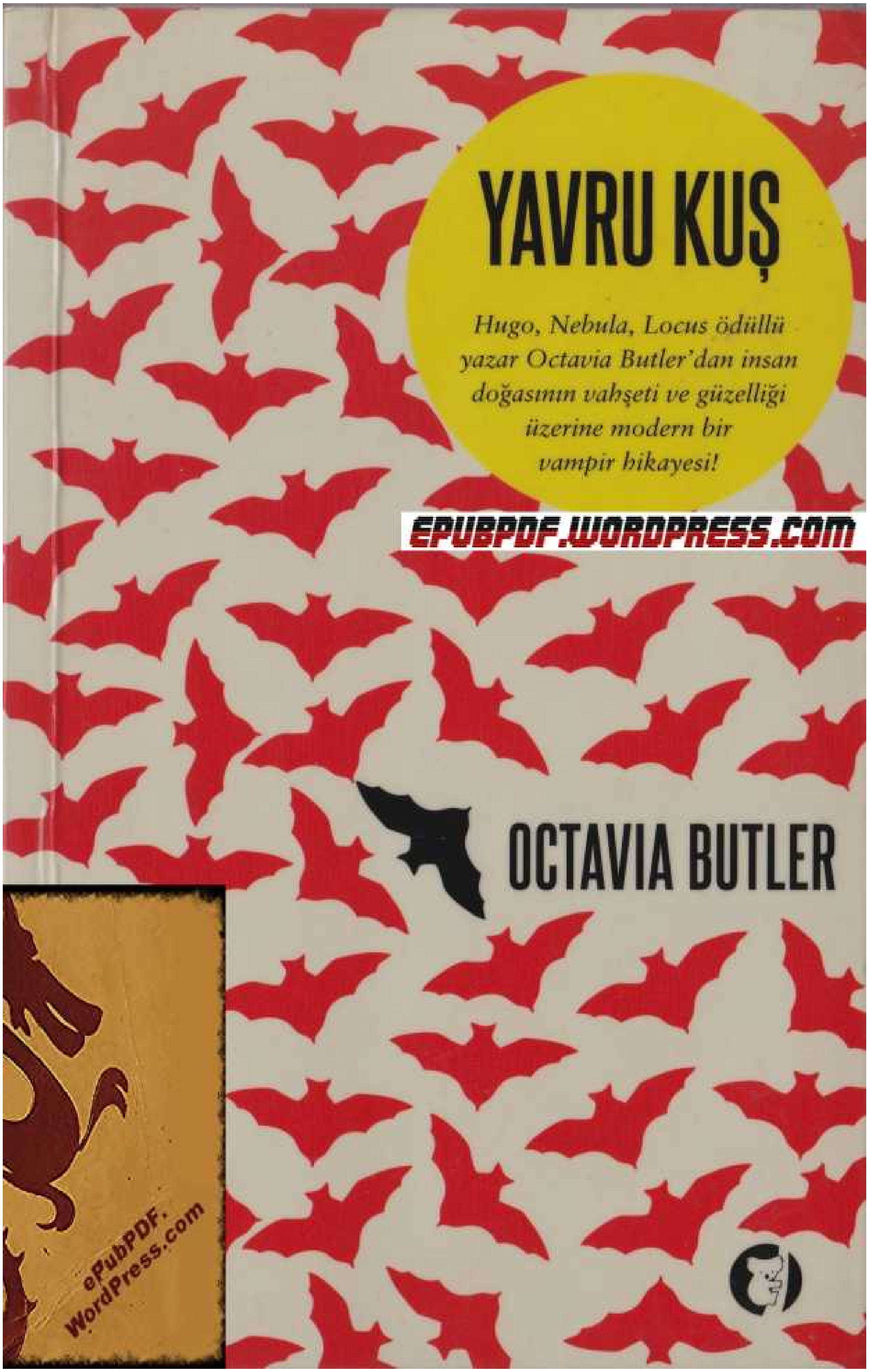
YAVRU KUŞ

Hugo, Nebula, Locus ödüllü yazar Octavia Butler'dan insan doğasının vahşeti ve güzelliği üzerine modern bir vampir hikayesi!

OCTAVIA BUTLER

YAVRU KUŞ
Hugo, Nebula, Locus ödüllü
yazar Octavia Butler'dan insan
doğasının vahşeti ve güzelliği
üzerine modern bir
vampir hikayesi!
EPUBPDF.WORDPRESS.COM
OCTAVIA BUTLER
ePubPDF.
WordPress.com

Bilimkurgu yazınının üstatlarından Octavia E. Butler (1947-2006), alanındaki en ünlü siyahi kadın yazarların başında gelmektedir. 1995 yılında “Dâhi Ödülü” adıyla da bilinen MacArt-hur Fellowship’i kazanarak, bu ödülü kazanan ilk bilimkurgu yazarı olmuştur.

Butler’ın son romanı *Yavru Kuş* (2005), yazarın ülkemizde yayınlanan ilk eseridir.

Yavru Kuş Octavia E. Butler

Özgün Künye Fledgling

Çeviren: Algan Sezgintüredi Yayma Hazırlayan: G. Mine Olgun Görsel Yönetmen: Berat Pekmezci

1. Baskı, Kasım 2013

Aylak Kitap: 32

ISBN: 978-605-5691-92-9

AYLAK KİTAP Caferağa Mh. Nailbey Sk.

Umut Işhanı No: 15 Daire: 8 Kadıköy / İstanbul Tel: 0 216 345 40 69 (pbx)

Faks:0 216 345 40 68

Baskı

Deniz Ofset: Gümüşsüyü Cad. Odin İş Merkezi B Blok/403 Topkapı-Istanbul Tel: 0212 613 30 06 Sertifika No: 25001

www.aylakkitap.com

aylakkitap@aylakkitap.com

YAVRU KUS

YAVRUKUŞ

OCTAVIA BUTLER

çeviren: Algen Sezgintüredi

aylak

Frances Louis'e. Dinlediği için.

Bir

Karanlıkta uyandım.

Açtım -hem de ne aç!- ve ıstırap içindeydim. İçimde, dışımda, dünyamda ne benden başka biri ne şimdiden başka zaman ne de açlık ve ıstıraptan başka duygu vardı.

Sert, pürüzlü, canımı acıtan bir şeyin üstünde yatıyordum. Bir yanım sıcaktı; yanıyordu. Sıcağın kaynağından, her ne idiyse artık, serinliğe, pürüzsüzlüğe ve daha az ıstıraba ulaşana dek yavaşça sürünerek uzaklaştım.

Hareket etmek canımı yakıyordu. Nefes almak bile acı vericiydi. Kafam zonkluyordu; ellerimle kafama dokununca inledim: Ellerimin teması hatta inleyişim bile ıstırabı artınyordu sanki. Kafam gevrek, şiş, neredeyse... Yumuşamış gibiydi.

Öyle açtım ki...

Açlık şiddetle buruyordu içimi. Bomboştu vücudum... Yaralarla kaplıydı. Büzüldüm; dizlerimi göğsüme dek çekip kollarımla sardım ve bir kez daha acıyla inledim. Üzerinde yattığım şeyi yokladım. Bir süre sonra yatak diye bir şeyin üzerinde yatıyor olmam gerektiğini anlamaya, hatırlamaya başladım. Yatağın ne olduğunu peyderpey hatırladım. Ellerimin değdiği battaniye, yastık, çarşaf yahut yorgan değil, tanıyamadığım, ilkin tanıyamadığım şeylerdi. Sert, ufalanabilir... Hafif ve kırılgan bir şey. Yerde, taş, toprak ve galiba kuru yapraklar üzerinde yattığımı yine peyderpey anladım.

En beteriyse ne yana bakarsam bakayım, en ufak ışık dahi gö-remeyişimdi. Burnumun ucuna getirsem bile ellerimi göremiyor-dum. Çok mu karanlıktı? Gözlerimde bir sorun mu vardı? Kör müydüm yoksa?

Titreyerek yattım karanlıkta. Kör müydüm sahiden?

Derken bir şeyin, büyük ve sakınmadan ses çıkaran bir şeyin, bir hayvanın bana doğru geldiğini duydum. Göremiyordum ama çok geçmeden kokusunu

alabilmeye başladım. Kokusu... Pek hoş denemezdi ama en azından yenebilir gibiydi. Onca açlığıma karşın, avlanacak halim yoktu. Açlığımın verdiği ıstırap iyice büyüyüp diğer her şeyi gölgede bırakana dek yatıp inlemeyi sürdürdüm.

Yaratığın yerini, çıkardığı seslerden kestirebiliyordum galiba. Bu durumda, iniltilerimden korkup kaçmazsa belki yakalayabilir, öldürebilir ve yiyebilirdim.

Belki. Doğrulayım dedim, devrildim ve inleyerek vücudumun her noktasının ne denli acıdığını bir kez daha keşfettim. Kımıldamadan, ses çıkarmamaya, gevşemeye ve titrememeye çabalayarak yattım. Yaratık yaklaştı.

Bekledim. Kovalayamayacağımı biliyordum ama yeterince yaklaşırsa yakalayabilirdim.

Upuzun gelen bir sürenin sonunda buldu beni. Evcil gibiydi; neredeyse tümüyle kontrolden çıkmış, titreyip yutkunarak ve aklımda tek bir şeyle yatmaya devam ettim: *Yemek!* Hem de ne yemek! Yüzüme, bileğime, boğazıma dokundu; her dokunuşunda mırıltılar çıkardı ve ıstırabımı artırdı.

Açlığımın verdiği ıstırap diğer tüm ağnian bastırdı. Onca derdime karşın birden fark ettim: Gayet kuvvetliydim. Hayvanı yakaladım. Direndi, debelendi ama elimdeydi artık. Sımsıkı tuttum, indirdim, gırtlağını buldum, kanını tattım ve korkusunun kokusunu aldım. Dişlerimi gırtlağına geçirdim ve tümden teslim bayrağını çekene kadar bırakmadım. Sonunda gereksindiğim taze ete yüzümü gömerek kamımı doyurdum.

Yiyebildiğim kadar yedim. Derken açlığım geçti, ıstırabım azaldı ve avımın kalıntıları arasında uyuyakaldım.

Uyandığımda karanlığım azalmaya başlamıştı. Işığı ve ışığı engelleyen bulanık şekilleri seçebiliyordum şimdi. Neydiler, kavrayamıyordum ama görüyordum. Aklıma gözlerimin bir nedenle zarar gördüğü ve yeni iyileşmeye başladığı fikri düştü. Bir süre sonra ışık çok fazla gelmeye başladı. Sadece gözlerimi değil, tenimi de yakıyordu.

Işığa arkamı döndüm ve avımdan kalanları, hemen yakınımdaymış gibi görünmesine rağmen ulaşması epey çaba gerektiren karanlığa sürükledim. Işıktan kurtulacak kadar uzaklaştığımda yeniden yedim, yeniden uyudum, uyandım ve yeniden yedim. Kaç kere böyle yaptım, bilmiyorum. Ama bir süre sonra ette bir tuhaflık baş gösterdi. Öyle beter kokmaya başladı ki onca açlığıma rağmen el süremedim. Dahası, kokusu içimi kaldırmaya başladı. Uzaklaşmalıydım. Çürüdüğünü anlayacak kadar hatırlıyordum: Et bir süre sonra çürür, kokar ve böceklendirdi.

Taze et lazımdı bana.

Yaralarım iyileşiyordu galiba; daha kolay hareket edebiliyordum artık. Özellikle ışık azken çok daha iyi görebiliyordum. Öğünlerimden biri sırasında daha az ışık bulunan zamanlara gece dendiğini ve geceyi gündüze yeğlediğimi hatırlamıştım. Sadece iyileşmekle kalmıyor, bir yandan da hatırlıyordum. Ve artık, en azından geceleri, avlanabilirdim...

Başım hâlâ ağrıyor, çoğu zaman zonkluyordu ama acı dayanılmayacak gibi değildi artık. Baştaki ıstırap geçmişti.

Avımdan kalanların çürümeye devam ettiği sığınağımdan sürünerek çıkar çıkmaz ıslandım. Oturdum ve kendimi ıslaklığa, kafama, sırtıma, bağrıma inen suya bıraktım. Bir süre sonra yağmur yağdığını, hem de sıkı yağdığını kavradım. Yağmuru, gökten inen suyun tenime pek hoş vuruşunu daha önce tattığımı hatırlamıyordum.

Hoşuma gittiğine karar verdim. Dizlerimin art arda ıstırap patlamalarıyla sundukları itirazlar eşliğinde yavaşça doğruldum. Tamamen kalkınca bir süreliğine kımıldamadan durdum, dengemi sağlamaya çabaladım. Hemen dibimdeki kayalara tutunup nerede bulunduğumu anlama gayretiyle etrafa bakındım. Aşağı dimdik uzanan kayalık bir yamaçtaydım. Her şeye ayrı bakıp görüntülerinden adlarını hatırlamam gerekiyordu: yamaç, kayalık, tepeyi kaplayan ağaçlar... Çam? Hepsini görüyordum ama neredeydim veya nerede olmalıydım; buraya nasıl gelmiştim ve ötesi, niye buradaydım, hâlâ bilemiyordum. Çok şey vardı bilmediğim.

Yağmur şiddetim artırdı. Gene de hoşuma gitti. Bıraktım kurbanınım kanıyla kendi kanımı ve yattığım yerden üzerime bulaşmış toprağı

temizlesin... Biraz temizlenince ellerimi birleştirdim, avuçlarımda su biriktirdim ve içtim. Öyle hoşuma gitti ki avuçlarıma yağmur doldurup içmeye epey vakit harcadım.

Neden sonra yağmur hafifleyince gitme vaktimin geldiğine karar verdim. Yamaç aşağı yürümeye koyuldum. Başlangıçta kolay değildi. Dizlerim hâlâ ağrıyordu ve dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Bir defa durup arkama baktım. Yamaçtaki bir mağaradan çıkmıştım anlaşılan. Mağaranın ağzı ağaçların arkasında kalmıştı ve artık doğru dürüst görünmüyordu. Gizlenip iyileşmek için uygun bir yerdi. Ufak bir sığınaktı ve güvende tutmuştu beni. Ama nasıl girmiştim oraya? Nereden gelmiştim? Nasıl yaralanmış ve neden yapayalnız, aç bırakılmıştım? Ve şimdi, iyileşirken, nereye gitmeliydim?

Yamaç aşağı haricinde belirli bir hedef seçmeden ilerledim. Kimseyi tanımıyor, kimseyi tanıdığımı hatırlamıyordum. Düşünmeye çabalayarak ağaçların, çalıların, taşların arasında ve üzerinden ıslak zemine ulaştım. Etrafımdakileri, en azından kategorileri bakımından tanımaya başlamıştım. Çalılar, taşlar, çamur... Kendime dair bir şeyler, mağarada uyanmamdan öncesine ait herhangi bir şey hatırlamaya çabaladım. Hiçbir şey gelmedi aklıma.

Yürümeye devam ederken birden yalınayak olduğumu fark ettim. Dikkatle yürüyor, canımı yakabilecek şeylere basmama-ya dikkat ediyordum ama ayak ve bacaklarımın çıplaklığını yeni fark etmiştim. Pabuçlarımın olması gerektiğini biliyordum. Hatta giyinik olmam gerektiğim de... Ama üstümde hiçbir şey yoktu işte. Çırılçıplaktım.

Durdum ve kendime baktım. Tenim, görebildiğim hemen her yerim yara izleri içindeydi. İzler geniş, kırışık, lekeli ve kızılımsı kara renkte yamalar gibiydi. Hep böyle yara izleriyle mi kaplıydım peki? Yüzüm de böyle miydi? Karnımdaki büyük izlerden birine, ardından yüzüme dokundum. Aynı hissi verdi. Yüzüm de öyleydi galiba. Nasıl göründüğümü merak ettim. Kafama dokundum ve neredeyse hiç saç taşımadığımı keşfettim. Saç beklentisiyle dokunmuştum kafama; saç olmalıydı. Ama kafamın arkasındaki bir tutam haricinde keldim. Bir de kafamın tepesinde, dokunduğumda acıyan bir girinti buldum; saçsızlığımdan ve yaralarımdan daha tuhaf, daha beter geldi. Mağarada yatarken kafamın, kafatasım çatlamış ve etim hasar görmüşçesine iki yerinden şiş ve yumuşak olduğunu

keşfedişimi hatırladım. Yumuşaklık geçmişti. Diğer her yerimle birlikte, kafam da iyileşiyordu.

Bir şekilde, bir sebeple ağır yaralanmıştım ama neden ve nasıl, hatırlamıyordum.

Hatırlamalı ve bir de, örtünmeliydim. Farkına varana kadar çıplaklık gayet normal gelmişti ama şimdi katlanılır gibi değildi. Ama hepsinden önemlisi, yine kamımı doyurmam gerekiyordu.

Yamaç aşağı yürüyüşüme devam ettim. Sonunda daha düz, açık bir araziye ulaştım. Tarlalarının bazılarında bir şeyler yetişen, bazılarıysa artık her niyeyse hasattan geçmiş veya bomboş, kocaman bir çiftlik arazisi... Yine bir şeyler, bölük pörçük parçalar hatırlıyor, gördüklerimi, belki sırf gördüğüm için az biraz kavrıyordum.

Bir tarafta, baktıkça yavaştan kavradığım yanmış ev ve bina kalıntıları vardı. Görebildiğim kadarıyla hepsi öyle özenle yakılmıştı ki hiçbirine sığmamazdım. Tarım arazileri ve ormanla çevrili ufak bir köydü demek burası. Ağıllar vardı ve burnuma yenebilecek hayvanların pek hoş kokuları geliyordu. Ama ağıllar bomboştu. Geçmişte binlerine yuvalık etmişti burası anlaşılan. Hoşuma gitti. Yapayalnız dolanmak yerine başkalarıyla birlikte yaşamak, isteyebileceğim bir şeymiş gibi geldi. Biraz ürktüm ama. Kimseyi, başka birilerini tanımıyordum. Varlıklarından haberdardım ama başkalarını düşünmek, ilgimi çektiği ölçüde ürkütücü geliyordu.

Bu evlerde birileri, üstelik yakın zamanlara kadar yaşamıştı. Şimdiyse bitkiler büyümeye, yanmış yerleri, harabeyi örtmeye başlamışlardı. Nereye gitmişti peki burada yaşayanlar? Ben, buralı mıydım?

Buraya bir hayvan öldürüp yiyebilme umuduyla geldiğimi fark ettim. Nedense yiyecek bulmayı beklemiştim. Oysa buraya dair hiçbir anım yoktu. Ağıllan, tarlalan, yanıp yıkılmış binalan genel anlamda tanımak haricinde çevrede aşina gelen hiçbir şey yoktu. Niye burada yiyecek bulmayı ummuştum öyleyse? Buraya gelmeyi nasıl akıl etmiştim? Ya buraya daha önce gelmiştim ya da burası evimdi... Burada yaşamışsam neden yuvam diye tanımamıştım peki? Yaralanm, yara izlerim burayı mahveden yangından mı kalmaydı? Sonsuz sorum vardı ve hiçbir yanıtım yoktu.

Ağaçlığa dalıp bir hayvan avlamak üzere döndüğüm anda geyik düştü aklıma birden. Kelime aklıma geldiği anda geyiğin ne olduğunu kavrayıverdim. Büyükçe bir hayvandı; pek çok öğüne yetecek et sağlayabilirdi.

Ama durakladım. Yanmış evlere yakından bakma arzum, açlığım kadar kuvvetliydi. Benle bir bağlantıları olmalıydı yoksa böylesine ilgimi çekmezlerdi.

Yıkıntılara doğru yürüdüm. En azından giyebilecek bir şey bulabilirdim. Üşümüyordum. Yağmur altında yürürken bile üşü-memiştim ama feci bir örtünme arzusu çekiyordum. Çıplaklık, savunmasızlık gibi geliyordu. Başkalarını bulduğumda karşılarına çıplak çıkmak istemiyordum ve başkalarını er geç bulacağımı düşünüyordum.

Yıkıntılardan sekizi büyükçe evlere aitti. Şömine, lavabo ve küvetlerinden çıkarabildiğim bu kadardı ama. Tanıdık bir şey, bir hatırayı, başkalarını içerebilecek bir hatırayı tetikleyecek bir şey görme umuduyla dolandım. Yıkıntılardan birinde, kömürleşmiş bir döküntü yığının altında sadece paçaları yanmış bir kot pantolonla giyilmeyecek denli yanmamış üç gömlek buldum. Hepsi her anlamda büyüktü... Fazla geniş, fazla uzun... Gömlekleri benim gibi iki kişi rahatça birlikte giyebilirdi. Ayrıca ne iç çamaşırı ne de pabuç vardı. Ve elbette yiyecek de yoktu.

Açlığımı gidermek birdenbire her şeye ağır basıverdi. Pantolonla gömleklerden ikisini giydim. Pantolonun düşmesini, üçüncü gömleği belime dolayıp pantolonun bel ağzını dışa kıvırarak engelledim. Paçalarımı sıvayıp ağaçlığa atıldım. Çok geçmeden bir maralın kokusunu aldım. İzledim, yakaladım, öldürdüm ve yiyebildiğim kadarını yedim. Leşçi hayvanlardan korumak için kalanını bir ağacın tepesine taşıdım. Ağaçta bir süre uyudum.

Derken güneş doğdu. Tenim ve gözlerim yandı; ağaçtan indim, kopardığım bir dalla, ardından da ellerimle sığ bir hendek kazdım. Bitince içine yatıp üzerimi dökülmüş yapraklar ve toprakla örttüm. Giysilerimi de kullandım; gömleklerden birini yüzüme kapadım; bu kadarı güneş ışığından korunmama yetti.

izleyen üç gün ve geceyi böyle geçirdim. Yedim, avlandım, kalıntıları geceleri inceleyip gündüzleri toprağın içine gizlendim. Bazen uyudum; bazen uyku tutmadı ve yattığım yerden sesleri dinledim. Çoğunun kaynağını kestiremedim ama dinledim.

Dördüncü gece sabırsızlığım ve merakıma yenik düştüm. Tatminsizlikle dolmaya başlamıştım; geyik etinden başka bir şeye açtım. Ne istediğimi bilmiyordum ama keşfe çıktım. Hatırladığım kadarıyla başka biriyle ilk karşılaşmam böyle gerçekleşti.

Yine ama bu sefer sakin, süreğen, yumuşacık bir yağmur yağıyordu.

Yanmış evlerden köyün dışına uzanan asfalt bir yol keşfettim. “Yol” kelimesini hatırlayana kadar epey yürüdüm. Derken, henüz hiçbirini görmememe rağmen araba ve kamyonları hatırladım. Karşıma metal bir kapı çıktı; tırmandım ve öncekinden biraz daha geniş bir başka yola çıktım. Yön seçmem gerekiyordu; aşağı yöne gider görüneni seçtim ve bir süre memnun yürüdükten sonra üçüncü ve daha da geniş bir yola vardım. Yine yokuş aşağı görünen yönü seçtim. Yolda yürümek, asfaltın çıplak ayaklarımın altındaki katılığına rağmen ağaçların, çalıların arasından geçmekten, taşların, dereciklerin üzerinden aşmaktan daha kolaydı.

Arkamdan lacivert bir otomobil geldi; rahatça göreyim ve bana çarpmadan geçsin diye kenara çekildim. Hayatımda ilk gördüğüm araba olamazdı bu. Biliyordum çünkü görür görmez otomobil adıyla tanımış ve şaşırmamıştım. Ama gördüğümü hatırladığım ilk otomobildi.

Gelip yanımda durunca şaşakaldım.

içindeki şahıs ilk bakışta kafa, omuzlar ve ellerden ibaretti. Derken açık tenli, kumral saçlı, boylu boslu genç bir erkeğe baktığımı anladım. Saçı, arabanın tavanına değiyordu. Omuzları öyle genişti ki araba, içinde başka biri bulunmamasına rağmen dolu görünüyordu. Otomobili, giysilerimin bana büyük gelmesi kadar küçüktü sanki adama. Camını açtı, bana baktı ve “iyi misin sen?” dedi.

Kelimeleri, duydum duymasına ama başta hiçbir anlam veremedim. Sadece sesten ibaretti hepsi. Ama bir an sonra dile dönüşüverdiler. Anlamıştım.

Yanıt vermem gerektiğini kavramam birkaç saniye sürdü. Daha önce binleriyle konuştuğumu hatırlamıyordum ve ilkin, konuşmak isteyip istemediğime de emin olamadım.

Ağzımı açtım, boğazımı temizledim, öksürdüm ve sonunda, “Ben... Evet, iyiyim,” diyebildim. Sesim kulaklarıma yabancı ve kaba geldi. Sırf daha önce binleriyle konuşup konuşmadığımı değil, konuştuğumu dahi hatırlamıyordum. Ama konuşmayı, kim bilir nasıl ama biliyordum galiba.

“Hayır, değilsin,” dedi adam. “Sırılsıklam ve pislik içindesin ve... Tanrı aşkına, kaç yaşındasın sen?”

Ağzımı açtım ve hemen kapadım. Kaç yaşında olduğuma ya da yaşımın ne önem taşıması gerektiğine dair en ufak fikrim yoktu. “Gömleğindeki kan mı?” diye sordu.

Önüme baktım. “Bir geyik öldürdüm,” dedim. Toplam iki geyik öldürmüştüm ve gömleğim kanlanna bulanmıştı. Yağmur te-mizlememişti kanı.

Birkaç saniye öylece baktı bana. “Seni götürebileceğim bir yer var mı? Civarda bir ailen veya arkadaşların var mı?”

Kafa salladım. “Bilmiyorum. Sanmam.”

“Gecenin bu saatinde, yağmur altında dolaşmamalısın!” dedi. “On, en fazla on bir yaşındasın sen... Hem nereye gidiyorsun?” “Yürüyordum işte,” dedim. Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum çünkü. Nereye gidiyordum? Nereye gittiğimi düşünebilirdi? Belki eve... “Eve,” diye yalan attım. “Eve gidiyordum.” Derken neden yalan söylediğimi merak ettim. Bu yabancının bir evim olduğunu ve oraya gittiğimi düşünmesi önemli miydi? Yoksa adamın kendi hakkımda, her şey hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmesini mi istemiyordum?

“Ben götürürüm seni evine,” dedi. “Atla.”

Derhal onla gitmek istememe şaştım. Otomobilin diğer tarafına geçip kapıyı açtım. Ama kafam karışmıştı; durakladım. “Evim yok aslında,” dedim.

Kapıyı kapatıp geri çekildim.

Uzanıp açtı kapıyı. “Bak,” dedi, “seni burada bırakamam. Çocuksun yahu! Haydi, gel. En azından kuru bir yere götüreyim seni.” Arka koltuğa uzanıp kocaman, kaim bir kumaş aldı. “Al şu battaniyeyi. Gir içeri ve sarın.”

Rahatsız değildim. Islaklık dert değildi ve üşümüyordum. Buna rağmen arabaya, yanına girmek istedim. Bensiz gitmesini istemedim. Kokusunu biraz daha içime çektiğimde fark ettim ki... Sahiden ilgi çekiciydi. Bir de konuşmaya devam etmek istiyordum. Sohbete, neredeyse yiyecek kadar açtım; birkaç kelime iştahımı anca kabartmaya yaramıştı.

Battaniyeye sarınıp otomobilin yolcu koltuğuna oturdum.

Aracı çalıştırıp harekete geçirirken, “Biri sana zarar mı verdi?” dedi. “Başka birinin arabasında miydin?”

“Yaralıydım,” dedim. “Şimdi iyiyim.”

Bana baktı. “Emin misin? Hastaneye götürebilirim istersen.”

İlk anda hastanenin ne olduğundan emin olmamama rağmen, “İstemem,” dedim. Ardından hastanelerde hasta ve yaralı insanlara bakıldığım hatırladım. Bir hastaneye gitmek pek çok başka insanın arasına girmek demekti. Düşüncesi bile ürkütücü geldi. “Hastaneye gerek yok.”

Herhangi bir şey söylemeden önce birkaç defa süzdü beni. “Peki, anlatmak istemiyorsun demek,” dedi neden sonra. “Evden mi kaçtın? Ailenden bıkıp yollara mı vurdun kendini?”

Kaşlarımı çatarak, “Hiç de bile,” dedim. “Yapmam öyle şeyler ben. Tam hatırlamıyorum ama öyle bir şey yapmazmışım gibi geliyor.”

Uzun bir sessizlikten sonra, “Sahiden mi hatırlamıyorsun?” dedi. “Şaka yapmıyorsun yani?”

“Yapmıyorum. Yaralarım... Yaralarım iyileşti artık ama hâlâ bazı şeyleri hatırlamıyorum.”

Bir süre daha konuşmadık. Derken, “Adını da mı bilmiyorsun?” dedi.

“Öyle.”

“O zaman hastaneye gitmen lazım.”

“Hayır, değil. Hayır!”

“Neden? Doktorlar yardım edebilir sana.”

Edebilirler miydi? Öyleyse neden aralarında bulunma fikri ürkütüyordu beni? Kendimi yabancı ellere teslim etmek istemediğimden emindim. Fazla sayıda yabancının yakınına gitmek bile istemiyordum. “Hastaneye gitmem,” dedim.

Yine yanıt vermedi ama bu sefer suskunluğunda başlsa, farklı bir şey vardı. Baktım ve birden her halükârda beni hastaneye götüreceği kanısıyla paniğe kapıldım. Takmam için ısrar ettiği emniyet kemerini çözdüm ve battaniyeyi üzerimden attım. Kapıyı açmaya kalktım ama ben daha nasıl açacağımı çözemeden koluma yapışıverdi. Elleri kocamandı ve kolumu sımsıkı tutuyordu. Beni hızla iki koltuk arasındaki dar boşluğa çekti.

Korktum. Neredeyse yansı kadardım ve beni, gitmek istemediğim bir yere zorla götürmek niyetindeydi. Elini iterek uzaklaştım, tekrar kapıyı denedim ama yine yakalandım.

Birden bileğini tuttum, sıktım ve elini kolumdan kopanver-dim. Acıyla çığlık atıp, “Hay...” diyerek direksiyonu tutan eliyle bileğini ovuşturdu. “Ne biçim şeysin sen?” dedi.

Açmaya uğraşnğım kapıya sırtımı dayadım. “Gitmek istemesem bile götürecek misin beni hastaneye?” dedim.

Bileğini ovalarken başıyla onayladı. “Ya hastaneye ya karakola. Seçim senin.”

“İkisine de gitmem!” Polise teslim edilmek hastaneden bile ürkütücü gelmişti. Dönüp bir daha kapıyı açmaya çalıştım.

Yine kolumu tutup beni kendine çekti. Parmaklarını koluma sımsıkı dolamış, sertçe çekerek kapıdan uzak tutuyordu beni. Bileğini tuttuğumda daha iyi anlamıştım adamı. İstesem bileğini kmverebileceğimi düşündüm. İrikıyımdı ama o kadar kuvvetli değildi. Ya da daha doğrusu, ben daha kuvvetliydim. Ama kemiklerini kırmak istemiyordum. Nasıl yapacağını bilemese de bana yardım etmek ister görünüyordu. Hem güzel kokuyordu. Ne kadar güzel koktuğunu tanımlayacak keümeyi bulamadım. Kemiklerini kırmak doğru gelmedi.

Isırdım. Başparmağının dibindeki etli kısmı çabucak ısırıp bıraktım.

“Hay anasını!” diye bağırdı elini sallayarak. Ardından, ben kapıya tam davranamadan bir daha yakalamaya kalkıştı beni. Kapıda bir sürü düğme vardı ve hangisinin açmaya yaradığını bilmiyordum. Duraksamam beni üçüncü defa yakalama fırsatını verdi.

“Uslu dur!” diye bağırarak sertçe sarstı beni. “Öldüreceksin kendini! Hızla giden bir otomobilden atlayacak kadar deliysen akıl hastanesine yatırılman gerekir!”

Bakışlarım eline açtığım kanayan izlere takılınca birdenbire başka hiçbir şey düşünemez oldum. Eğildim kanı, açtığım yarayı yaladım. Gerildi, az daha elini çekecekken durakladı; rahatlamıştı sanki. Elini iki elimle tutmama izin verdi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım; bana bakıyordu. Araba hafifçe yalpalamaya başladı.

Kaşları çatıldı, elini çekti. Yüzünde kararsız, mutsuz bir ifade vardı. Elini tekrar tuttum. Çekmeye çalıştı. Çabaladı, çekti hatta beni yerimden bile kaldırdı biraz ama bırakmadım. Dişlerimin açtığı kanlı delikleri bir daha yaladım.

Heyecanla yutkunur gibi bir ses çıkardı. Aniden direksiyonu kırdı ve aracı, gelip geçen diğer, az sayıda aracı engellemeyecek bir noktaya çekip durdurdu. Serbest kalan eli kocaman bir yumruğa dönüştü. Bana vurmak üzere hazırlanışmı seyrettim. Korkmam, engellemeye çalışmam gerektiğini düşündüm ama tuhaftır, çok sakindim. Her nasılsa bana vuracağına inanmıyordum.

Kaşları çatıldı, kafasını salladı. Derken yumruğu yavaşça indi, yüzüme, geri çekilmeden, istediği ya da en azından istediğini sandığı sertlikle bakarak, “Ne yapıyorsun sen?” dedi.

Yanıt vermedim. Elinden yeterince kan alamıyordum. Yine ısırmak istiyordum ama korkmasını veya öfkelenmesini istemiyordum. Neden umurumdaydı, bilmiyordum ama korkmaması ya da öfkelenmemesi önemliymiş gibi geliyordu bana. Hem bilek ve gırtlağın kan içmeye ellerden daha uygun olduklarını da biliyordum. Tekrar yüzüne baktığımda dikkatle beni süzdüğünü gördüm.

“Canım acımıyor artık,” dedi. “Hatta iyi geldi... Ki o da tuhaf. Nasıl yaptın bunu?”

“Bilmem,” dedim. “Tadın güzel.”

“Öyle mi?” Beni kaldırdı, koltuğuma kaydı ve kucağına oturttu.

“Bir kez daha ısırmama izin ver,” diye fısıldadım.

Gülümsedi. “Verirsem sen ne yapmama izin vereceksin?”

Sesinden rızasını anladım, uzandım, boynunun yanjılı öperken dilim ve burnumla en büyük kan kaynağım aradım. Çok geçmeden dişlerimi boynuna gömdüm. Kasıldı; sımsıkı tuttum. Debelenmedi ama ben içerken beni sımsıkı tuttu. Birkaç saniye öncesine kadar farkına bile varmadığım açlığımı sonlandıracak kadarını içtim. Çok daha fazlasını emebilirdim ama ona zarar vermek istemiyordum. Tadı harikaydı ve kaçmaya ya da bana zarar vermeye kalkışmadan besliyordu beni. Yarayı, kanama durana kadar yaladım. Keşke iyileştirebilsem, yaptığının karşılığım yarasını iyileştirerek ödeyebilsem, diye düşündüm.

İç çekerek arkasına yaslandı, beni sarıp bağrına yasladı. Bir süre sonra, “Neydi bu?” dedi. “Nasıl yaptm? Hem neden bu kadar hoşuma gitti?”

Hoşuna gitmişti. Belki benim kadar hoşlanmıştı... Sevindim; gülümsediğimi fark ettim. Bir şekilde, doğru bir şey yapmıştım. Doğru geliyordu... Hatırlamasam da, demek ki daha önce yapmıştım bunu.

“Şenle kalayım,” dedim ve dediğim anda cidden bunu istediğimi kavradım. Bir yerde oturuyor olmalıydı. Beni oraya götürürse belki göreceklerim belleğimin geri gelmesine fayda ederdi... Ve bir evim olurdu.

“Gerçekten gidecek bir yerin veya seni arayan birileri yok mu?” dedi.

“Yok galiba,” dedim. “Hatırlamıyorum. Kim olduğumu, başıma ne geldiğini ve... Ve diğer her şeyi hatırlamam lazım.”

“Hep ısırıyor musun böyle?”

Tekrar yaslandım göğsüne. “Bilmiyorum.”

“Vampirsin sen...”

Düşündüm. Kelime hiçbir çağrışım yapmamıştı. “Vampir ne demek?”

Güldü. “Sen... Isırıyorsun. Kan içiyorsun...” Yüzünü ekşiterek kafa salladı. “Aman Tanrım... Kan içiyorsun sen.”

“Öyle galiba.” Boynunu yaladım yine.

“Ve daha çok küçüksün,” dedi. “Reşit değilsin. Yakın bile değilsin.”

Hem ‘Reşit’ ne demek hem de kaç yaşındayım, bilmediğimden yanıt vermedim.

“Giysilerine kanın nasıl bulaştığını hatırlıyor musun? Başka kimleri ısırdın?”

“Bir geyik öldürdüm. Hatta iki tane...”

“Eminim öyledir.”

“Yanına al beni.”

Bunu söylerken yüzüne baktım. Kararsız ve kaygılı görünmekle birlikte bir kez daha sarıldı bana ve “Peki,” dedi. “Nasıl yapacağım, bilmiyorum ama

peki. Yanımda istiyorum seni; seni yanıma almamalıyım... Almamam gerekir, biliyorum ama alacağım."

"Yalnız kalmamam gerektiğini hissediyorum," dedim. "Gerçi daha önce biriyle birlikte kaldığımı hatırlamadığımdan kimle kalmam gerektiğini bilmiyorum."

"Benle kalacaksın öyleyse." Gülümsedi; kararsızlığı geçmiş gibiydi. "İsim lazım sana. Hangi adı istersin?"

"Bilmem."

"Sana bir ad vermemi ister misin?"

Gülümsedim. Hoşlanmıştım ondan; yanında tamamen rahattım. "Bir ad ver bana," dedim. Boynunu azıcık daha yaladım.

"Renée," dedi. "Bir arkadaşım, bu adm 'yeniden doğan' anlamına geldiğini söylemişti. Başına gelen böyle bir şeye benziyor. Yepyeni bir hayata yeniden doğdun... Herhalde yakında eski hayatını hatırlarsın ama şimdilik Renée'sin." Boynunu yalarken titredi. "Of, ne hoş bu..." dedi. "Amcamın kulübesini kiralamıştım... Seni oraya götürürsem gündüzleri dışarı çıkmaman gerekecek. Amcam ve yengem görürlerse ikimizi birden kovarlar tahminen."

"Gündüzleri uyuyabilirim. Karanlık basana dek dışan çıkmam."

"Tam vampirlere göre," dedi. "Nasıl öldürdün geyikleri?" Omuz silktim. "Yakalayıp boyunlarını kırdım."

"Hı-hı. Ya sonra?"

"Biraz yedim. Kalanlarını ağaca sakladım. Acıkınca gidip tekrar yedim. Yemeyeceğim yerleri kalana kadar..."

"Nasıl pişirdin peki? Kaç gündür feci yağmur yağıyor... Ateş yakmak için kuru odunu nasıl buldun?"

"Ateş yakmadım. Ateşe gerek yoktu."

“ Geyikleri çiğ mi yedin yani? ”

“Evet.”

“Yok artık... ” Birden aklına bir şey gelmiş gibi baktı. “Bıçağını

göster.”

Anlamamıştım. “Bıçağımı mı?”

“Geyiklerin derisini yüzüp temizlemek için kullandığın bıçağı.”

“Nedir o? Bir alet mi?”

“Kesmeye yarayan bir alet, evet.”

“Bıçağım yok benim.”

Beni kaldırıp karşısında tuttu. “Dişlerini göster.”

Gösterdim.

“Aman Tanrım,” dedi. “Bunlarla mı ısırdın beni?” Bir eli boynuna gitti. *“Sahiden* vampirsin sen!”

“Sana zarar vermedim,” dedim. Korkmuş görünüyordu. Beni itelemeye kalktı ama yine kararsızlaştı ve bir kez daha sanldı bana. “Vampirler geyik yer mi?” dedim. Bir daha boynunu yaladım.

Durmam için elini kaldırdı, tekrar indirdi. “Nesin sen?” diye fısıldadı.

Verebileceğim tek yanıtı verdim: “Bilmiyorum.” Geri çekildim, yüzünü tuttum. Hoşlanmıştım ondan. Onla karşılaştığıma memnundum. “Bulmama yardım et...”

Kulübeye giderken adının Wright Hamlin olduğunu ve inşaat işçiliği yaptığını söyledi. Yakınlarda bulunan Seattle diye bir yerdeki Washington Üniversitesi diye bir şeyde iki yıl öğrencilik yapmıştı. Sonra buradan ayrılmıştı çünkü nereye gittiğini hatta nereye gitmek istediğini bilememişti.

Babası çok kızmış ve bir inşaat şirketine sahip amcasının yanma, çalışmaya yollamıştı. Üç yıldır amcasıyla çalışıyordu ve şu an yaptığı iş, beni aldığı yerin güneyindeki yeni bir yerleşimde yapılan evlere yardım etmekti.

Gözünü yoldan ayırmadan, "İşi seviyorum," dedi. "Hâlâ nereye gittiğimi bilmiyorum ama yaptığım işin değeri var. O evlerde birileri oturacak sonuçta."

Tek anladığım yaptığı işten hoşlandığıydı. O anlattıkça kanını emme konusunda dikkatli davranmam gerektiğini fark ettim. İnsanların kan kaybı yüzünden zayıf düşebileceğini anlamıştım. Yahut hatırlamıştım. Wright'i zayıf düşürürsem yaralanabilirdi. Bunu düşündüğümde daha fazla kan isteyeceğimi, daha önce et istediğim kadar çok isteyeceğimi kavradım. Eti düşündüğümdeyse artık istemediğimi fark ettim. Et yeme fikri içimi kaldırdı. Wright'm kanını emmek, hatırlayabildiğim kadanyla yaptığım en tatmin edici şeydi. Bunun ne anlama geldiğini, Wright'm dediği gibi beni bir vampir yapıp yapmadığım bilmiyordum. Wright'a ve başkalarına zarar vermemek için kan emecek pek çok insan bulmam gerektiğini anladım. Nasıl yapardım bilmiyordum ama yapmam şarttı.

Wright vampirler hakkında hatırladıklarını anlattı. Vampirler, biri kalplerine ahşap bir kazık batırmadığı sürece ölümsüzdü ama öte yandan, kazık batsın batmasın ölüydüler. Ya da ölmeyen ölüydüler. Ne demekse artık... Vampirler kan emiyorlardı; aynada yansımalan görülmüyordu; yarasa veya kurda dönüşebiliyor ve başka insanları ya kanlarını emerek ya da kendi kanlanndan içirerek vampire dönüştürebiliyorlardı. Bu son ayrıntı galiba okunan öykü veya izlenen filme göre değişiyordu. Vampirlerle ilgili bir diğer mesele de buydu: Vampirler hayali varlıklardı. Halk hikâyelerinin, folklorun bir parçasıydılar. Gerçekte vampir diye bir şey yoktu.

E, neydim ben öyleyse?

Beni polise veya hastaneye götürmek yerine yanına almak, evine götürmek istemesi Wright'in huzurunu kaçırmıştı. "Başım belaya girecek," dedi. "Tek mesele, ne zaman gireceği."

"Ne gelir başına?"

Omuz silkti. “Bilmem. Belki hapse atarlar. Çok küçüksün; orası önemli. Esasen çok korkmam gerekir. Korkuyorum korkmasına ama seni sokağa atacak kadar korkmuyorum.”

Düşündüm. İsırmama izin vermişti. İstediğimde yine ısırmama izin vereceğini bana dokunuşundan, bakışlarından biliyordum. Kim olduğumu ve başıma ne geldiğini bulmama yardım için elinden geleni yapacağını da biliyordum.

“Başının belaya girmesini nasıl engelleyebilirim?” dedim.

Kafa salladı. “Muhtemelen uzun vadede engelleyemezsin. Ama şimdilik eğilsen yeter.”

Yüzüne baktım.

“Eğil hemen. Amcam, yengem veya komşuların seni görmemesi gerekiyor.”

Koltuktan aşağı inip yerde büzüldüm. Daha büyük olsaydım yapamazdım. Şu haliyle bile rahat değildi. Ama önemi yoktu. Üstüme battaniyeyi attı. Sonrasında otomobilin birkaç kere döndüğünü, yavaşladığım, bir daha döndüğünü ve durduğunu hissettim.

“Tamam,” dedi. “Kulübemin arkasındayız. Kimse göremez bizi.”

Kalktım, koltuğa oturup etrafa bakındım. Ağaçlar, uzaklardaki evlerin ışıkları ve hemen yanımızda ufak bir ev vardı. Wright arabadan indi; hemen kapıyı hangi düğme veya kolun açtığını bulmaya giriştim. Beni hastane veya polisle tehdit ettiğinde kurcaladığım kolmuş meğer. O sırada işe yaramamıştı ama şimdi kapıyı açıyordu.

İndim ve “Niye daha önce açamadım?” dedim.

“Kilitlemiştim,” dedi. “Asfalta yapışmam istemiyordum.”

“Ne?”

“Seni güvende tutmak için kilitlemiştim kapıyı. Hareket halindeki bir araçtan atlamaya çalışıyordun. Başarsaydın ciddi yaralanabilir hatta

ölebilirdim”

“Ya.”

Elimi tutarak eve ilerledi.

İçeri girince etrafıma baktım ve bir mutfakta bulunduğumu derhal anladım. Daha önce sağlam, yıkılmamış bir mutfakta bulunup bulunmadığımı hatırlamamama rağmen mutfağı ve içindeki eşyayı hemen tanımıştım. Buzdolabı, fınn, evye, bulaşık bezinin üzerinde birkaç tabağın dizili yattığı tezgâh, hemen yukarısında bir tabak dolabı ve hemen yanında, burnumun söylediğine göre ara sıra yiyecek konan bir başka dolap... Yıkıntılardaki kapkara buzdolaplarını ve evyeleri hatırladım. Ama her şey yolundayken bir mutfak herhalde böyle görünmeliydi.

Mutfak ufacıktı. Kulübenin bir köşeciğinden ibaretti. Hemen berisinde dört sandalyeli tahta bir masa vardı. Mutfak hizasında, kulübenin öteki köşesinde ufak bir oda vardı. İçine bakınca banyo olduğunu anladım. Ötesi ise içinde bir yatak, bir komodin, taş şömineye dönük bir koltuk ile kitapla dolu bir kitaplığın üstüne yerleştirilmiş ufak bir televizyon olan bir yatak odası/oturma odası bileşimiydi. Tüm eşyayı görür görmez tanımıştım.

Dolabı açtım, nesnelere, tanımadığım birkaçını merak ederek dokundum. Wright gösterip adlarını söyledi. Tamı tamına ihtiyaç duyduğum şeydi Wright. Dönüp yüzüne baktım. “Başını belaya sokmamam için başka ne yapmam gerektiğini söyle,” dedim.

“Kimseye görünme yeter,” dedi. “Karanlık basana kadar dışan çıkma ve...” Durakladı biraz. “Kimseye zarar verme.”

Şaşırdım. Kimseye zarar verme niyetim yoktu. “Peki,” dedim. Gülümsedi. “Çok küçük, çok masum görünüyorsun. Ama tehlikelisin... Ne güçlü olduğunu biliyorum. Hem bana yaptığına bak bir...”

“Ne yaptım?”

“Isırdın beni. Şimdiyse senden başka bir şey düşünemiyorum. Yine ısıracaksın, değil mi?”

“Isıracağım.”

Titrek bir iç çekti. “Evet... Bence de... Aslında izin vermemeliyim herhalde.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Bir daha iç çekti. “Of ya... istiyorsan şu an, hemen ısırabilir-sın.

Başımı koluna dayayıp iç geçirdim. “Bu kadar çabuk kan kaybı sana zarar verebilir. Sana zarar vermek istemiyorum.”

“öyle mi? Neden? Tanımıyorsun bile beni.”

“Sen de beni tanımıyorsun ama bana yardım ediyorsun. Önce arabana, şimdi de evine aldm beni.”

“Ya... Neye patlayacak merak ediyorum.” Elini omzuma koyup beni masaya yöneltti. Oturdu, beni karşısına çekti ve kirli gömleklerimi çıkarmaya koyuldu. Tenime ulaşınca elini göğsümde gezdirdi. “Meme yok,” dedi. “Yazık. Sahiden çocuksun anlaşılan. Ya da belki... Kız olduğundan emin misin?”

“Kızım ben,” dedim. “Elbette kızım.”

iki gömleğimi çıkarıp çöpe attı. “Yatman için tişört vereceğim sana,” dedi. “Benim tişörtler sana gecelik gibi gelecektir. Yarına birkaç şey alırım gidip.”

Birden aklına bir şey gelmiş gibi baktı. Sonra kolumdan tutup banyoya götürdü. Banyoda, lavabonun üstünde büyükçe bir ayna asılıydı. Beni kaldırdı ve aynada bir yerine iki yansıma görünce rahatladı.

Yüzüme, kapkara, kısacık saç uçlanma dokundum ve karşımda tanıdık bir yüz görmeye çabaladım, ince yapılı, sert suratlı, kocaman gözlü, kara derili biriydim. Hiç tanımadığım biri. On-on bir yaşlarında mı görünüyordum? Öyle miydim? Nasıl bile-çektim? Dişlerime baktım ve Wright’tan dişlerim göstermesini isteyene kadar kendi dişlerimde hiçbir anormallik görmedim.

Benim dişlerim daha sivri ama aynı zamanda daha küçüktü. Köpekdişlerim, Wright bu dişlere bu adın verildiğini söyledi, onunkilerden daha uzun ve daha sivriydi. İnsanlar farkı anlar mıydı? Çok belirgin bir fark değildi çünkü. Korkarlar mıydı peki? Umarım korkmazlardı. Peki, buzdolabını, lavaboyu hatta aynayı bile tanırken nasıl kendi yüzümü tanıyamıyordum?

“Tanımıyorum bu kişiyi ben,” dedim. “Sanki daha önce hiç görmemiş gibiyim.” Sonra başka bir şey dikkatimi çekti. “Yara izlerim geçmiş.”

“Ha?” dedi. “Ne yarası?”

“Her yanım yara izi içindeydi. Birkaç gece... Bundan üç gece önce. Yanmış olmalıyım diye düşündüğümü hatırlıyorum. İlk uyandığımda görememiştim; gözlerim de yanmıştı belki.” İç çektim. “O yüzden çok canım acıyordu ve o yüzden çok aç ve yorgundum. Yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmadım. İyileşmem gerekiyordu.”

“Yara izleri sırf yara iyileşti diye ortadan kaybolmaz,” dedi. “Özellikle yanık izleri.” Sağ kolunu sıvadı ve elim büyüklüğünde bir yanık izi gösterdi. “On yaşımda, mangalın yanında oynarken olmuştu. Gömleğimin kolu alev almıştı.”

Kolunu tutup yara izine dokundum. Hoşuma gitmedi. Verdiği his, kendi bedenimdekilere dokunduğumdakinin aynısıydı. Wright’m yara izlerini de silebileceğimi hissediyordum ama nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Elini çevirip ısırdığım yere bakınca Wright heyecanla yutkundu. Yara bana gerektiği gibi iyileşiyor görünüyordu ama Wright elini çekip dikkatle incelemeye başladı. “İyileşiyor bu!” dedi.

“iyileşmesi lazımdı zaten,” dedim. “Aç mısın?”

“Sen söyleyince... Evet. İnşaata yakın bir lokantada epey sıkı yemiştim ama yine acıkmışım.”

“Yemelisin.”

“Öyle ama çiğ et sevmem ben.”

“Ne yiyorsan onu ye. Bedeninin istediğini ye.”

“Ama iyileşmek için çiğ et mi lazım?” dedi.

Söylediği içimde bir şeyi, bir anıyı tetikledi. Gerçek, doğru geldi bana. Söyledim: “Sağlıklıyken, normalken bana sadece taze insan kanı lazım. Yaralar ve hastalıklarda, büyüme ve gebe kalma konularındaysa taze et yemem gerekir.”

İki omzumdan tuttu. “Nereden biliyorsun? Hatırlıyor musun?”

“Galiba. Doğru geliyor. Doğru görünüyor.”

“E, öyleyse,” dedi, “nesin sen?”

Kafamı kaldırıp bakınca korktuğunu gördüm ve kocaman ellerinden birini iki elimle tuttum. “Neyim, bilmiyorum. Durduk yerde neden et ve kan meselesini hatırladığımı da bilmiyorum. Ama hatırlamama sen yardım ettin. Soru sordun ve aynaya bakmamı sağladın. Belki yardımınla daha fazlasını hatırlarım.”

“Şimdiye dek hatırladıkların doğruysa insan değilsin sen,” dedi.

“Ne olur değilsem?” diye sordum. “Ne anlama gelir o?”

“Bilmiyorum.” Uzanıp kot pantolonumu çekiştirdi. “Çıkan-ver şunu,” dedi.

Pantolon düşmesin diye belime doladığım gömleği, ardından pantolonu çıkardım.

Dediğini yapışıma ilkin şaşırmış gibi baktı. Ardından etrafımda dolanıp iyice inceledi. “Eh, kızmışşsın sahiden,” dedi. Sonunda elimden tutup banyodan çıkardı.

Yatağın yanındaki komodinin önüne gittik. En üstteki çekmeceden beyaz bir tişört çıkardı, uzatarak, “Giyiver şunu,” dedi.

Giydim. Dizlerimin hemen altına kadar geldi tişört. Yüzüne baktım.

“Yorgun musun?” dedi. “Yatmak ister misin?”

. “Uykum yok,” dedim. “Yıkanabilir miyim?” Tertemiz tişörtü görene dek pisliğimi unutmuştum.

“Tabii,” dedi. “Git, duş al. Sonra gel, ben yerken bana eşlik edersin.”

Banyoya gittim, küvetin tepesindeki duş başlığını tanıdım ve nasıl açacağımı buldum. Tişörtü çıkarıp duşa girdim. Temizlen-mek ve kendini daha iyi hissetmek için harika, sıcak, kontrollü bir yağmurdu altında durduğum. Sırf hoşuma gittiği için duşta gereğinden fazla kaldım. Sonunda çıktım ve masmavi, Wright kokan bir havluyla kurulandım.

Tişörtü sırtıma geçirip masada, görmeden, kokusundan tanıdığım şeyler yiyen Wright’in yanına gittim. Ekmek arasında omlet ve sosis yiyordu.

Wright, ağzında lokması, birasını yudumlarken, “Bunları yiyebilir misin?” dedi.

Gülümsedim. “Hayır. Ama insanlann bunları yediğini biliyor olmalıyım çünkü hepsini tanıyorum. Şimdilik su içeceğim. Tek istediğim o.”

“Beni bir daha ısırmak isteyene kadar, değil mi?”

Su almak için kalktım ve yanından geçerken omzuna dokundum. Yediğini, iyi olduğunu görmek sevindiriciydi. Rahatlamıştım. Zarar vermemiştim Wright’a. Zannettiğimden çok daha önemliydi bu.

Bir bardak suyla masaya döndüm, yudumladım.

Uzunca bir sessizliğin ardından, “Neden?” dedi. “Neden seni soymama izin verdin?”

“Öyle istemiştin,” dedim.

“Her isteyene izin verir misin?”

Kaş çattım, ardından kafamı salladım. “Isırdım seni... İki kere.”

“E?”

“Senin yanında giysilerimi çıkarabilirim.”

“Öyle mi?”

Ormanda çıplakken örtünmeyi ne kadar istediğimi hatırladım. Mağaradan önceki hayatımda giyinmeye alışıktım anlaşılan. Çıplaklığımı fark eder etmez giyinmek istemiştim. Buna rağmen Wright’m gömleklerimi çıkarışına aldırmamıştım. İstediğinde pantolonumu çıkarmaya da... Öyle yapmam gerekirmiş gibi gelmişti.

“Galiba sandığın kadar küçük değilim ben,” dedim. “Yani belki öyleyimdir ama bana öyle gelmiyor.”

“Vücudunda hiç tüy yok,” dedi.

“Olmalı mı?” dedim.

“On ikisinden büyük çoğu kimsede vardır.”

Düşündüm. “Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Yaşım kaçtır hatta insan mıyım, söyleyebilecek kadar tanımıyorum kendimi. Ama istiyorsan seks yapabilecek yaştayım.”

Lokması boğazına kaçtı ve art arda birasını yudumlayarak öksürüğünü kesmeye uğraştı. /

“Bence,” dedim, durakladım, kaşlarımı çatarak düşündüm. “Hayır, öyle değil. Demek istediğim, istiyorsan yapabilirsin.” “Beni ısırmana izin verdiğim için mi?”

“Bilmem. Belki.”

“İstırabımın ödülü yani.”

Arkama yaslanıp yüzüne baktım. “Acıyor mu?”

“Acımadığım gayet iyi biliyorsun.”

Biraz daha içti, sonra kalktı, elimi tutup beni yatağa götürdü. Yatağa oturdum, tişörtümü çıkarmaya koyuldu.

“Hayır,” dedim. Durdu, bana baktı. “Ben de seni göreyim,” dedim. Gömleğini tutup düğmelerinden birini çözdüm. “Sen beni gördün.”

Başıyla evetledi, gömleğini, ardından fanilasını çıkardı.

Geniş göğsü, neredeyse kürk denecek denli sık, esmer kıllarla kaplıydı. Okşadım, ürperdi.

Pabuçlarını tekmelerle savurdu, pantolonunu ve donunu çıkardı. Her yerinde bolca kıl vardı ve sertleşmişti; hazırdı.

Daha önce bu halde bir erkek görmüştüm. Kimdi, nasıl biriydi, yüzü neye benziyordu, hatırlamıyordum. Ama karşımda gördüğüm, tanıdık bir şeydi ve hoştu; heyecanımın ve arzumun artışını fark ettim. Tişörtü çıkardım ve beni yatağa itmesine, ben kürküyle oynar, bedenini keşfederken beni ellemesine izin verdim. Derken yutkunarak ellerimi yakaladı ve keşfimi durdurdu. Devasa, kürklü bedeniyle üzerimi tamamen kaplamıştı. Öyle uzun boyluydu ki yüzümü göğsüyle ezmemek için dirseklerinin üstünde durması gerekiyordu.

Başlangıçta son derece dikkatli davrandı; canımı yakmaktan korkuyor, yapacağı şey için hâlâ çok küçük olduğumu düşünüyordu. Derken, canımın hiç mi hiç yanmadığı iyice anlaşılınca kol ve bacaklarımla bedenini sarmaladım ve Wright korkularını, her şeyi unuttu.

Ben de kendimi unuttum. Sol memesini ısınp azıcık kanım emdim. Haykırdı ve üstüme bomboş, bitkin kapanıverdi.

Daha sonra, yanımda uyurken biraz daha kanım emmem canımı sıktı. Başka kaynak bulamazsam iyice zayıf düşecekti.

Sessizce kalktım, yıkandım ve tişörtü giydim. Görünmemeliy-dim ama dışarı çıkmam, etrafımı tanımam gerekiyordu. Yakınlarda kim ve ne var, öğrenmeliydim.

Wright, evlerin bir yol boyunca ve birbirilerinden uzak dizildiği bir yerde oturuyordu. Evler yoldan epey içerdeydi ve bazılarının çevresi ağaçlarla doluydu. Bu evlerde oturanlar, tek başlarına ormanda yaşıyorlarmış gibi hissetmek istemişlerdi sanki. Diğer evlerin çoğu Wright'in kulübesinden epey büyüktü. En yakın komşusu bu büyük evlerden biriydi. İki katlı, ahşap, bembeyaz boyalıydı ve hemen tüm ışıklan yanıyordu. Herhalde amcasıyla yengesinin oturduğu ev burasıydı. Alt kattan gelen konuşmaları ve üst kattan gelen müziği duyabiliyordum. En azından uyumalarına dek bu insanlara dokunmamam en iyisiydi.

Üç sonraki evdeyse ışık yanmıyordu; sakinleri uyumuştu. Üst katta, ön taraftaki yatak odasında iki kişinin yumuşak, düzenli soluklarını duydum.

Sessizce girebileceğim bir yer bulabilmek için evin etrafında dolandım. Pek çok pencere vardı ama alt kattakilerin hepsi kapatılıp kilitlenmişti. Ama ağaçların evi yoldan gizlediği tarafta, ikinci kat pencerelerinin birinin hemen yanında bir platform gördüm ve pencere aralıktı. Platforma baktım, tanıdım ve "balkon" adıyla bilindiğini hatırladım. Ötesinde bir bilgim yoktu gerçi. Pek çok şey aklıma en yararsız, en sinir bozucu şekillerde geliyordu.

Sıkıntıyla kafa salladım ve yerden balkona zıplayabileceğime karar verdim, iki geyik avımda çok daha uzun mesafelere zıp-lamıştım ve en azından balkon kaçmıyordu. Ama fazla gürültü çıkarmaktan çekiniyordum.

Eh, birden fazla kişiyi uyandırırsam kaçardım. Yeterince hızlı davranabilirsem yakalanmayabilirdim.

Derken aklıma, başıma yakalanmaktan fazlasının gelebileceği düştü. Vurulabilirdim. Geçmişte bir, belki birden fazla defa vurulduğumu hatırladım. Bu da balkon gibi sınırlı, neredeyse faydasız anı kırıntılarından biriydi. Merminin sert darbesini hatırlıyordum. Diğer her şeyden daha fazla canımı yaktığını hatırkyordum. Ama kim vurmuştu beni? Niye vurmuştu? Vurulduğumda neredeydim? Mağaraya gidişimle ilgili miydi?

Hiç.

Hiçbir yanıt yoktu.

Sadece anı kırıntıları. Alay eder gibi...

Yüksekliği, her nasılsa tanıdık gelen ferforje korkuluğu nasıl yakalamam, kendimi yukarı nasıl çekmem gerektiğini kestirmek için biraz açıldım. Geyiği, yakalayabilmek için ne tarafa sıçrayabileceğini ya da asgari çabayla nasıl kovalayabileceğim! kestirmek adına gözetlemeye benziyordu.

Eğildim, kafamı kaldırıp balkonun atlamak istediğim tarafına baktım, zıpladım, tam oraya ulaştım, korkuluğu yakaladım ve üzerinden aştım. Sonra donakaldım. Duyulmuş muydum acaba?

Birkaç saniye boyunca, yakınımda kimsenin bulunmadığına karar verene kadar kımıldamadım. Duyduğum soluklar, uyuyan insanlara has, düzenli soluklardı. Girdiğim odada tek bir kişi, yalnız başına uyuyan bir kadın vardı. Parmak uçlarımda yanı başına gittim ve derin bir nefes aldım.

Kadın, Wright kadar çekici kokmuyordu. Daha yaşlı, artık çocuk yapamayacak yaştaydı ama gerçekten yaşb değildi. Yaşına göre sağlıklı ve kuvvetliydi gerçi; görebildiğim kadarıyla Wright kadar boylu ama daha zayıftı. Yaşı hoşuma gitmedi ve fazla zayıf geldi gözüme ama boyu ve sağlıklı hali beni çağırır gibiydi. Ve yalnızlığı iyiydi. Evde başkaları da vardı ama hiçbiri bu odaya epeydir girmemişti. Kadının üstünde başkalarının kokulan yoktu. Belki sadece yıkandığmdandı ama uzun zamandır kimsenin ona dokunmadığı izlenimini edindim.

Ama esas önemlisi beni, kendine zarar vermeden besleyebilirdi. Wright daha iriydi ve bana daha fazla kan sağlayabilirdi ama bu kadının imkânları vardı. Onun gibi birçok insan bulmam gerekiyordu.

Yatağa ve uyuyan kadına biraz daha yaklaştığım anda odada bir silah bulunduğunu anladım. Kokusunu alıyordum. Ürkütücü ölçüde tanıdıktı koku.

Az daha kaçıp gidecektim. Vurulmak bana zannettiğimden fazla zarar vermişti anlaşılan. Akla ziyan bir ölüm korkusu bırakmıştı içimde. Acısı feciydi ama şu anda vurulma tehlikesi içinde değildim. Silahı tutan kimse yoktu. Gözden uzak bir yerde, belki kadının başucundaki komodinin çekmecelerinden birindeydi.

Korkum geçene dek kımıldamadım. Vurulmayacaktım bu gece.

Sakinleşince kadının yanına uzandım ve uyandığı anda elimle ağzını kapadım. Debelenmeye başladığındaysa diğer elim ve bacaklarımla sımsıkı tuttum. Hâkimiyetim kesinleştiğinde boynuna dişlerimi daldırdım. Başta çılgınca çırpındı, beni ısırmaya, çığlık atmaya çabaladı. Ama birkaç saniye emmemin ardından debelenmeyi kesti. Karşı koymayacağından emin olmak için biraz daha tuttum; sonunda kararımı verip bıraktım. Gözlerini açmadan, kıpırtısız yattı.

Yavaşça, emmek yerine yalayarak beslendim. Aç değildim. Belki yarın yine gelir, tam öğün doyururdum açlığımı. Şimdiyse tek yaptığım, bir dahaki gelişimde burada, bana hazır olmasını garantiye almaktı. Bir süre sonra fısıldadım: “İyi misin?”

İnledi kadın. Tatminle dolu, hafif bir sesti çıkardığı.

“Balkon kapını bundan sonra hep açık bırak ve kimseye benden bahsetme.”

“Yine gelecek misin?”

“Geleyim mi?”

“Yarın gel.”

“Belki. Yakında gelirim.”

Yüzünü bana çevirmeye kalktı.

“Hayır,” dedim. “Öyle kal.”

itaat etti.

Bir süre daha boynunu yaladım. “Adm ne?”

“Theodora Harden.”

“Yine görüşeceğiz, Theodora.”

“Gitme. Biraz daha kal.”

Yeniden geldiğimde bekleyeceğini bilmenin memnuniyetiyle ayrıldım yanından. Yeterince genç, sağlıklı ve iri dört tane daha -iki erkek, iki kadın- bulana kadar yolun her iki yakasında gezindim. Teker teker topladım insanları. Wright’la kalacak, ihtiyaç duyduğumda diğerlerine gidecektim. Yetecekler miydi? Bilmiyordum.

Wright’in kulübesine döndüm; hâlâ uykum yoktu; masaya oturdum. Yaptığımı düşünmek istiyordum. Bunca kolay halletmem, Wright dâhil toplam altı kişinin kanını emivermem biraz rahatımı kaçırmıştı. Tatlarına baküğım anda verdiğim hisse bayılmışlardı. Korkmak veya kızmak yerine, önce şaşırmış, ardından güvenmiş, verebileceğimden daha fazla hazza heveslenmişlerdi. Her seferinde aynısı olmuştu. Yaptığım şeyi anlamıyor ama gayet rahatça, bilerek yapıyordum. Öyle yapmam gerektiğini düşünerek yapıyordum.

Salyamda sakinleştirip haz veren bir şey mi vardı? Başka ne olabilirdi? İyileşmelerini de sağlıyordu herhalde. Wright elinin çabucak iyileşmesine şaşırmıştı. Demek ki normalde iyileşme daha uzun sürüyordu. Bu da en azından bana yardım edenlere yardım edebileceğim anlamına geliyordu. Önemli göründü gözüme bu durum.

Öte yandan, hiçbir şey bilmeden dolanıp hayatıma başkalarını sokmak da yanlış geliyordu. Buna karşın, başkalarını hayatıma sokmam gerekir gibiydi. Şimdiye dek kimseye zarar vermemiştim ama verebilirdim. Ve işe yarar bir şeyler hatırlamadığım sürece muhtemelen verecektim.

Hatırlayabildiğim kadar geriye dönüp düşünmeye çalıştım; gözlerimi kapadım ve ufak mağaradaki körlüğümle ıstırabımı düşündüm. Mağaradan neredeyse dünyaya gelen bir çocuk gibi çıkmıştım. Geri dönmeli miydim? Mağarayı bulabilir miydim

acaba? Evet, bulabilirdim herhalde. Ama niye geri dönecektim? Orada, oraya nasıl gittiğimi hatırlamama yardım edecek bir şey olabilir miydi?

Mağaradan yanmış evlerin bulunduğu yere inmiştim. Evlerde tanıdık hiçbir şey bulamamıştım ama evlerin ne zaman, neden ve kim tarafından

yakıldıklarını öğrenmek işime yarayabilirdi belki. Kimi yerde yanmış et kokusu almama rağmen herhangi bir cesetle karşılaşmamıştım. Haliyle orada yaşayan insanlar belki zarar görmüş ama kurtulabilmişti. Ya da öldürüldükten sonra götürülmüşlerdi. Orada yaşayanlardansam eğer kurtulduğum kesindi. Belki yangın paniği arasında birbirimizden ayrılmıştık. Ama öyleyse neden beni ormanda ve yamaçta kimse aramamıştı? Neden o kadar ağır zarar görmüşken kendi başıma bırakılmıştım? Belki hepsi ölmüştü...

Mağarayı düşündüm. Muazzam acı içinde, kör, yalnız ve çıplak uyanmıştım. Derken bir hayvan bana, dosdoğru bana gelmiş, etini hediye etmişti. Öldürmüş ve yemiştim.

Hayvanı ve garip davranışını düşündüm. Hafızamda hayvanın, mağaraya saçılmış kalıntıları canlandı. Mağaradan çıkmadan hemen önce dönüp baktığımda görmüştüm. O sırada görebiliyordum ama ne gördüğümü anlayabilecek denli kendimde değildim. Öldürüp yediğim... Mağarada öldürüp yediğim şey bir hayvan değildi; şimdi anlıyordum. Bir adamdı.

Yüzünü görememiştim ama kısa, siyah saçlarını görmüştüm. Ayaklarını, erkeklik organını, ellerinden birini görmüştüm.

Bir adam...

Ağaçların arasından gelip mağarada bulmuştu beni. Bana gelmişti. Yüzüme dokunmuş, bileğimde, ardından boynumda nabzımı aramıştı. Bana dokunduğunda canım yanmıştı çünkü yaralarım, yanıklarım henüz tazeydi... Bir şeyler fısıldamıştı. O sırada anlamamıştım; hatta fısıldanan şeylerin kelimeler olduğunu bile anlamamıştım. Üzerime eğilmişti. Varlığını, sıcaklığını -kocaman, yenebilir kokulu bir sıcaklık- tümden hissetmiştim; açlıktan kıvranan hasarlı bedenim ve zihnim için aşın çekiciydi. Dokunabileceğim kadar yakınıma sokulmuştu. Yakalamış, gırtlağını parçalamış ve yemiştim.

Bunları yapabiliyordum. Yapmıştım.

Uzun süre şaşkın, ne düşüneceğimi bilemeden oturdum. Adamın beni bulduğunda fısıldadığı sözleri hatırlıyordum artık: “Tanrım, bu o! Lütfen,

lütfen ölmemiş olsun!” Adam, ben onu öldürmeden önce bunları söylemişti.

Kafamı masaya yasladım. Beni tanıyan biriydi. Beni seven, önemseyen biri... Belki ilişkimiz, halen Wright’la geliştirdiğim gibiydi. Biriyle, bilileriyle bu tür ilişkiler kurmuş olmalıydım.

Nasıl öldürebilmiştim böyle birini?

Wright’i öldüremezdim. Öldürebilir miydim? Sadece bir gecedir beraberdik ama şimdiden aramızda bir bağ kurulmuştu. Ama öteki adamı tanımamıştım. Yüzünü görmemiştim -yüzünü gördüğüme dair bir anım yoktu- ama kokusu bana ne olduğunu söylemişti. Neden bana insan gibi değil, sadece besin gibi kokmuştu?

Wright’in uyandığını duydum. Soluklarının değiştiğini duydum. Çok geçmeden kalkıp yanıma geldi. İçerisi loştu ama karanlık değildi; mutfak penceresinden ay ışığı doluyordu.

“Ne oluyor?” dedi. Omuzlarımı okşadı.

Doğruldum. “Hatırlamaya çalışıyordum bazı şeyleri,” dedim.

“Hatırlayabildin mi?”

“Istırap, açlık... Kötü şeyleri hatırlıyorum. Mağarada kör ve yaralı uyanmamdan öncesine ait hiçbir şey yok.” Öldürdüğüm adamdan bahsedemezdim. Nasıl söyleyebilirdim öyle bir şeyi?

“Acele etme,” dedi. “Zamanla gelecektir. Bir doktora görün-sen...

“Hayır! Hastane de, doktor da olmaz!”

“Neden?”

“Neden mi?” Kalkıp karşısına dikildim. Ürkerek geri çekilince fazla hızlı, benden beklediğinden çok daha hızlı hareket ettiğimi anladım. Önemi yoktu. Ne demek istediğimi daha net belirtmişti hızım. “Wright... Neyim bilmiyorum ama senin gibi değilim. Belki... Belki olduğumdan daha insan

görünüyorumdur. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum; korkup beni hapsetmeye kalkabilirler belki... ”

“Tanrı aşkına, kızım! Kimsenin seni hapsedeceği yok!”

“Öyle mi? Çocuk gibi görünüyorum. Farklılığımdan korkma-salar bile kendi emniyetim için kilit altına alabilirler beni. Sen beni çocuk sanmıştın hem.”

Sırıttı Wright. “Artık öyle sanmıyorum.” Kendini sarmaladı; elleri, kıllı kollannı ovuşturdu.

İsıtmanın olmadığı kulübede çırılçıplak dikilirken üşüdüğünü anladım. “Yatağa gel, ısın,” dedim.

Yatağa girdi; yanına uzanırken bana sarıldı.

“Bana bilgi getirebilir misin?” dedim.

“Bilgi derken?”

“Hafıza ve hatırlayamamak hakkında.”

“Amnezi,” dedi ve kelime derhal tanıdık geldi.

“Amnezi, evet. Bir de vampirler hakkında,” dedim, “bana anlattıkların... Benle ilgiliymiş gibi gelmiyor. Ama kana ihtiyaç duyuyorum. Belki anlattığın film ve halk öykülerinde gerçeğin kırıntıları vardır... ”

“Yaşım bilmek isterdim,” dedi.

“Öğrendiğimde söylerim. Ama Wright... Kimseye benden bahsetme. Arkadaşlarına, ailene... Kimseye söyleme.”

“Söylemeyeceğimi biliyorsun. Öğrenirlerse başım senden daha çok belaya girer.”

“Bence başına gelecek bela, bana gelecekten daha kısa ömürlü olur,” dedim.

“Tek kelime etmeyeceğim.”

Aklıma başka bir şey geldi. “Bir yangın vardı, Wright. Tarlalar ve ormanla çevrili birkaç ev... Beni aldığın yere yakın sekiz ev... Böyle bir şey duyduğunu hatırhyor musun?”

Kafa salladı. “Büyük bir olaya benziyor ama duymadım. Ne zaman çıkmış bu yangın, biliyor musun?”

“Hayır. Kalkıp dolaşmaya başlayabildikten sonra buldum bahsettiğim yeri. Ceset, kemik gibi şeyler yoktu. Sadece yanmış yıkıntılar vardı.”

“Seni aldığım yere ne kadar yakındı?”

“Bilmem... Şenle karşılaştığım akşamın başından beri yürümüştüm. Belli bir yere gitmiyordum. Hüsranla doluydum. Avlanmış, yemiş, uyumuş ve ne aradığımı bilmeden dört gece boyunca yıkıntıları araştırmıştım. Orayı bulabileceğime inanıyorum. Geçen birkaç günde yaptığım pek az şeyi gayet net hatırlıyorum çünkü.”

“Belki bu hafta sonu bana yıkıntıları gösterebilirsin.”

“Olur.”

“Neyse. Benim kalkıp işe hazırlanma vaktim geldi sayılır.”

“Şafak sökmedi daha.”

“Ya, ne iş, değil mi? Yalnız gitmeden önce bilgisayarımı nasıl kullanacağını göstereceğim. Bilgisayar nedir, hatırlıyor musun?”

Düşündüm, başımla evetledim. “Ne olduğunu hatırlıyorum. Buzdolabı gibi. Ama nasıl kullanabileceğimi bilmiyorum galiba.”

“Buzdolabı mı?”

“Demek istediğim, sen bir şey söylediğinde veya bir şey gördüğümde... Mesela buzdolabını gördüğümdeki gibi, ne olduğunu, ne işe yaradığını

hatırlıyor ama bunları nasıl bildiğimi veya kullanıp kullanmadığımı hatırlamıyorum."

"Tamam. Gel; çevrimiçi olalım. Bir takım bilgilere kendin ulaşırsın böylece." Kalktık; Wright sırtına bornoz geçirip bana kocaman kareli gömleklerinden birini giydirdi. Üşümüyordum ya, aldırmadım. Siyah kitaplığın arkasından çıkardığı dizüstü bilgisayar daha önce dikkatimi çekmemişti. Elektrik ve telefon prizlerinin bulunduğu mutfak tezgâhına yerleştirip açtı. Yaptığı her şeyi ve çevrimiçine geçmek için yazdıklarını gösterdi. Sonra kapatıp bana açtırdı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu yapılanlar. Rahatsızlık duymadım. Gerekeni yaptığımı görünce sevindi.

"Fazla kullanmıyorum artık," dedi. "Şifremi unuttum sanmıştım bir an."

Hafızasının güçleneceğini o an fark ettim. Bir şey dememeyi başardım ama evet, hafızası güçlenecekti çünkü ben vardım; çünkü arada sırada ısıracak, ısırdığımda zerk ettiğim şey her neyse kanma karıştıracaktım. Bir şey demedim çünkü başka ne değişiklikler yaşayabileceği türünden, yanıtlayamayacağım sorular sormasını istemiyordum.

"Dönüşte kütüphaneye uğrayacağım," dedi. "Vampirler ve amnezi üzerine neler bulabileceğime bakarım. Belki şu yangınla ilgili bir şeyler de bulurum."

"Teşekkür ederim."

Sırıttı. "Memnun edebilirsek ne mutlu," dedi. Duş alıp giyinmeye gitti.

Yıkanıp tıraş olduktan sonra kot pantolonun üstünde bende-kine benzer kareli kırmızı bir gömlekle banyodan çıkana kadar vampirlerle ilgili bir sürü zırva okudum. Anlaşıldığı kadarıyla vampirler bazı çevrelerde pek modaydı. Vampirlerle ilgili bir sürü televizyon dizisi, film, oyun ve roman vardı. Çevrimiçi sohbet odalarında biteviye tartışılıyorlardı. Vampir görünüşü sandıkları görünüme bürünmeye uğraşanlar bile vardı. Pelerinli, upuzun sivri dişli ve uzun, kara saçlı...

Wright, "İşe yarar bir şey çıktı mı bari?" dedi.

“Yok,” dedim. “Değersiz şeyler hep.”

“Televizyon ve sinema şeylerine hiç bakma,” dedi kafa sallayarak. “Folklor ve mitolojiye bak. Antropoloji de işe yarayabilir. Bir de bir zamanlar duyduğum bir takım hastalıklar vardı... Mesela güneş ışığına yönelik yüksek aleıji yüzünden sadece gece dışarı çıkabilenleri duymuştum. Geçmişte vampir zannedilmiş olabilirler. .. Bir de, insanların kendilerini vampir sanmalanna yol açan psikolojik bir illet vardı galiba.”

“Delirmişler mi yani?”

“Bilmiyorum. Ne yiyip içtiğini bir psikiyatr öğrense delirmiş zannedebilir seni.”

“Isırsam da mı?”

Bakışlarını kaçırdı. “Bilmem... Herhalde ısırsan hoşuna gidip gitmeyeceğine karar verirdi... Renée... Gün boyunca bilinçsiz mi kalacaksın?”

“Biraz uyurum herhalde.”

“Ama normal uyku mu uyuyacaksın? Demek istediğim, olmaz ya, mesela ev yansa veya içeri hırsız falan girse uyanabilir misin?”

“Uyuyorum işte,” dedim. “Normal uyku. Güneş tenimi ve gözlerimi acıtıyor ve bildiğim kadarıyla senin gece uyuman gibi, gündüz uyumayı tercih ediyorum. Şimdiye dek bilgisayarından okuduğum şeylerdeki gibi alev almıyor, küle veya toza dönüşmüyorum. Seni uyandıracak her şey, beni de uyandıracaktır.”

“İyi, peki. Ben çıkınca kapıyı kilitle. Ben yokken kimse gelmez normalde. Kapı çalınırsa aldırma. Telefon çalarsa açma.” Tam çıkacakken döndü. Kaşlan çatılmıştı. “Normal güneş, karalığına rağmen yakıyor mu tenini?”

“Ben...” Durakladım. Tam, kara değil, kahverengiyim ben diyecekken ne demek istediğini anlamıştım. Sorusu bir başka anıyı tetiklemişti. Yüzüne baktım. “Ben bir deneyim galiba... Güneşe karşı... Benim türümdekilerden

daha dayanıklıyım sanki. Yanıyorum yanmasına ama ötekiler kadar hızlı yanmıyorum. Güneş alerjisi gibi bir şey; hepimizde var. Deneyi yapanlar, beni kara kılanlar kim, bilmiyorum gerçi.”

Fazlasıyla ilgisini çekmişti söylediklerim. “Deneyi yapanlar senin gibi, bir tür vampir miydiler yoksa benim gibi miydiler, biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Ama sen sormaya devam et. Aklına gelen her soruyu sor. Bazen fayda ediyor.”

Başıyla tamam dedi, eğilip beni öptü. “Gitmem lazım.” “Kahvaltı?” dedim.

“Kahvaltıya ayırdıklarımı gece yemiştim. İşe giderken yoldan bir şeyler alırım. Akşam öteberi alayım bari... Yememen iyi.” Çıkıp gitti.

Günün çoğunu bilgisayar başında, pek bir ilerleme kaydedeme-den geçirdim. Geçmişte vampirlik zannedilmiş bazı hastalıklar vardı. Bunlardan biri porfiriydi. Herhalde Wright’ın güneş alerjisi diye hatırladığı buydu. Porfiri esasen inşaların dişleri, kemikleri ve derilerinde bulunan pigmentlerin yol açtığı bir grup hastalığa verilen ortak addı. Bu gruptaki hastalıkların en kötü çeşitleri insanı ışığa karşı, derilerinde çürümeler görülecek denli hassas kılabiliyordu. Hastalar burunlarını, dudaklarını yahut yanaklarının kimi kısımlarını kaybedebiliyordu. Korkunç görünüyorlardı.

İlginçti ama hiçbir anı uyandırmadı kafamda. Hem ağır yaratansam veya yansam bile iyileşebildiğim ortadaydı.

Hafıza sorunları yaratan mikroorganizmalar kadar insanlann korkunç görünmelerini sağlayan ve belki de bu yüzden vampir zannedilmelerine yol açmıştan da vardı. Ama buntann da benle ilgisi yoktu. Her kim veya neysem, benim türüme dair kimse bir şey yazmamıştı. Belki de türüm yazılmak istememişti.

Siteden siteye atlayıp ilginç ama işime yaramayan bilgiler topladım. Sonunda yakın geçmişteki yangmlan araştırmaya koyuldum. Artık “benim yangın” diye düşünmeye başladığım olayı anlattığı muhtemel iki haber buldum.

Denilene göre evler terk edilmişti. Yangın üç hafta önce çıkmıştı ve kesinlikle bir kundaklamaydı. Gelişigüzel benzin dökülüp ateşe verilmişti evler. Yangın, çevredeki ormana şansa sıçra-mamıştı ki evler gerçekten terk edilmiş olsalardı sıçrardı. Çünkü terk edilmiş evleri çoktan bürüyecek otlar, sarmaşıklar ve çalılar alevleri ormana taşırdı. Oysa evlerin çevresinde geniş bir açıklık ile boş tarlalar vardı.

Evler terk edilmiş değildi. Aldığım yanmış et kokularında yanılmamıştım. Koku aldığım evler, uyandığım mağaraya daha yakındı. Hafızamı kaybetmeme rağmen bedenim bilirmişçesine doğrudan onlara gitmiştim. Ya o evlerden birinde oturuyordum ya da ziyarete gitmiştim. Ve yangın sırasında kesinlikle başkaları vardı o evlerde. Neden makalelerde söylenmemişti peki?

Wright hafta sonu yıkıntılara gidip bakabileceğimizi söylemişti. Bilgisayara göre bugün perşembeydi. Hafta sonuna sadece bir gün kalmıştı.

Yürüyüp gitmek, yıkıntıları bir daha taramak istedim. Çok daha uyanık, çok daha kendimdeydim artık. Bedenimin iyileşmesi bitmişti. Bir şeyler bulabilirdim belki.

Ama gündüzdü; öğlene yaklaşmıştı saat. Gece oradan oraya koşmaktan yorulmuştum ve saatlerdir bilgisayar başmda oturmaktan kaskatı kesilmiştim. Bilgisayarı kapatıp kalktım ve yatmadan önce yıkanmaya karar verdim. Hataydı galiba. Küveti doldururken kapı çalındı. Duyulduğundan, boş olması gereken bir saatte kulübede birinin bulunduğunun anlaşılmasından korkarak suyu kapadım.

Kapı bir daha çalındı ve ardından bir kadın sesi işittim: “Wright? Evde misin?”

Ses çıkarmadım. Bir süre sonra kadının gittiğini duydum. Doldurduğum suya heyecanla girdim, yıkanıp çıktım ve yattım.

Wright, gün batınımdan epey sonra öteberi, “karışık” pizza, bir antropologun yazdığı bir vampir kitabı ve bana aldığı giysilerle döndü. İki kot pantolon, dört tişört, çoraplar, çamaşır, bir çift spor ayakkabı ve kapüşonlu bir ceket almıştı. Ayakkabılar haricinde hepsi azıcık büyük geldi.

Ayak numaramı her nasılsa doğru tahmin etmişti. Ayaklarımı tutup karışıyla ölçmüştü; herhalde o yüzdendi. Bir de kemer almıştı. Pantolonlar düşmeyecekti. Gerisi, büyük gelmelerine rağmen gayet uygundu.

“Zannettiğimden de küçükmüşsün,” dedi. “Genelde görüp dokunduğum şeylerin boyutlarını doğru tahmin ederdim oysa.” “İnceyim ben,” dedim. “Çoklukla kan içiyorum. Şişmanlamam herhalde.”

“Herhalde.” Öteberiyi buzdolabına yerleştirip döndü, bana baktı. “Boynum tamamen iyileşti.”

“iyileşeceğini düşünmüştüm.”

“İz bile kalmadı. Elimde de.”

Yanma gidip inceledim. “İyi,” dedim. “Yara izleriyle dolmanı istemem. Nasılsın peki?”

“İyi. Kan verdiğim zamanki gibi biraz zayıflık hissederim sanmıştım ama iyiyim. Fazla emmemişsin anlaşılan.”

“Bence dün senden, gerekenden fazla kan emdim. Kime kan vermiştin?”

“Bir arkadaşım trafik kazası geçirmişti. Kurtardılar ama çok

kan kaybetmişti.”

“Kanını mı emdi?”

“Yok, öyle değil. O... Kan nakli nedir biliyor musun?” Düşündüm ve bildiğimi fark ettim. “Hastanede kan, arkadaşının damarlarına doğrudan verilmiş,” dedim.

“Doğru ama benim kanım değildi. Kan grubumuz aynı değildi çünkü. Kullandığına karşılık benimkinden vermiştim hastaneye.” Eğildi, beni kucağına aldı ve öptü. “Yaptığının çeyreği kadar bile zevkli değildi.”

Wright’la ten temasımızdan hoşlandığımı çoktan kavramıştım. Birkaç saniyeliğine kendimi bu tada bıraktım. Ardından istemeyerek geri çekildim.

“Bugün biri geldi,” dedim. “Yıkanmak için küveti doldururken bir kadın geldi kapıya. Akan suyu duydu galiba. Kapıyı çalıp sana seslendi.”

“Yaşlıca mıydı?”

“Görmedim.”

“Yengemdir belki. Amcamla ön taraftaki büyük evde otururlar.” Serbest eliyle kulübenin ön tarafını işaret etti. Sonra beni yere indirdi. “Dün gece görmüşsündür. Misafirleri vardı; ışıklan yanıyordu.”

“Buraya girebilir mi? Anahtan var mı?”

“Var. Amcamda var yani. Ama işime karışmazlar. Sorun çıkacağını zannetmiyorum.”

Ben o kadar emin değildim ama boş verdim. Kadın, Wright işteyken gelmeye kalkarsa ısınverirdim. O zaman varlığımı kabullenir, kimseye söylemez, beni besler ve belki aradığım yanıtlardan bazılannı bulmama yardım ederdi.

“Hafta sonu yangın yerine gideceğimize seviniyorum,” dedim. “Oranın terk edildiğini ve bir takım serseriler tarafından yakıldığını anlatan haberler buldum.”

“Aferin,” dedi. “İnternette bir şeyler bulacağına emindim.”

“Ama neden öyle yazmışlar?” dedim. “Oranın terk edilmemiş olduğuna eminim. Hatta daha önce orada bulunduğuma da eminim. Uyandığım mağaraya yakındı ve başka bir yere yakın sayılmazdı.”

Biraz düşündü, kafa salladı. “Ben de kütüphanede aynı şeyleri söyleyen haberler buldum,” dedi. “İki ufak, bölgesel gazetenin haberleriydi. Muhabirlerin yalan söylemek için herhangi sebepleri yoktur bence.”

İtirazla kafa salladım. “Onları bulabilirsem neden yalan yazdıklarını söyletebilirim. Ama önce yıkıntılara gitmek istiyorum. Orayla bir şekilde bağım var. Eminim. Ve ayrıca, Wright, beni bulduğunda giydiğim giysileri yanmış evlerden birinden almıştım. Katlanıp kaldırılmışlardı... Belki bir

komodine veya dolaba... Ben onları yanmış döküntülerin altında buldum. Çok az yanmışlardı. Neden terk edilmiş bir evde temiz, katlı giysi bulunsun?”

Onayladı Wright. “Tamam, götüreceğim seni,” dedi. “Cumartesi iyi mi?”

“Cuma gecesi,” dedim. Parmak uçlarımda kalkmama rağmen boynuna yetişemiyordum. Bu kadar uzun olması canımı sıkıyordu ya, yine beni kucaklayıp kaldırdı. Boynunun dibini ısırıp birkaç damla emdim. Gerekmiyordu ama ikimizin de hoşuna gitti.

Kımıldamadan durdu, yarayı yalamamı bekledi.

Bir süre sonra iç çekti. “Peki, Cuma olsun. Soğumadan pizzamı yememe izin verecek misin artık?”

Bir kez daha yaladım, ardından isteksizce çekilip kucağından indim. “Sen ye,” diyerek vampir kitabım aldım. “Ben okur ve beklerim.”

Kitap ilginçti ama faydalı değildi. Anlaşıldığı kadarıyla öyle ya da böyle, vampirler pek çok kültürde yer almıştı. Bazıları insanları hipnotize edebiliyordu. Kimileri insanların düşüncelerini okuyor, zihinlerini kontrol edebiliyordu. Bu tip şeyleri becerebilmek işime yarardı doğrusu. Isırıp salyamdaki kimyasal maddenin işi halletmesini beklemekten daha kolaydı.

Kitaba bakılırsa tüm vampirler kan emmiyordu. Bazılan canlı veya ölülerin etleriyle besleniyorlardı. Bazılan bir tür ruhani öze veya eneıjiye, artık ne demekse bunlar, dönüşüyordu. Hepsi kur-banlanndan bir şeyler alıyor, genelde ne kadar zarar verdiklerine hiçbiri aldırmıyordu. Çoğu kurbanlannı öldürüyordu. Çoğu bizzat ölüydü ve kan, et veya enerjiyle, sihirli bir şekilde canlanıvermişti. Beslenmek genelde can almak anlamına geliyordu. Ki bu da, en azından kanı emen için saçmaydı. O kadar kan kime gerekebilirdi? Özenli davranırsanız kendi nzasıyla sizi besleyebilecek birini ne demeye öldürecektiniz? Öykülerdeki vampirlerden korkulmasına, kovalanıp öldürülmelerine şaşmamak gerekti.

Derken aklıma mağarada öldürdüğüm adam geldi. Hikâyelerdeki vampirler kadar şiddetle can alıp beslenmiştim. Bir adamı, bir adam olduğunu dahi

kavramadan yiyivermiştim. Şimdiye dek bir vampirin böyle bir şey yaptığını okumamıştım ya, ben yapmıştım.

Türdeşlerim yapıyorlar mıydı böyle şeyler? Ben yapmış mıydım geçmişte? Birileri bizi o yıkıntı yerleşimde bulup öldürmeye mi kalkmıştı? Doğru... Uygun görünüyordu. Peki ama oradaki diğer kimseler? Wright gibi miydiler yoksa benim gibi mi? Orası bir vampir yuvası mıydı? Yıkıntılar arasında aldığım kokulan, yanık et kokulannı hâlâ hatırlıyordum. Kim kimdi, kestirmeye çabaladım.

Bir süre sonra bazılarının ben, bazılarının Wright gibi olduğunu anladım. Vampirler ve insanlar birlikte yaşamışlardı. Ne demekti bu?

Wright kalktı, yanıma geldi ve kitabı elimden alıp sayfalarım kapamadan masaya bıraktı. “Şimdi sana dayanacak kadar gücüm geldi,” dedi.

Belki öyleydi ama seks sırasında sadece birkaç damla emdim. Kanından bunca sık emerken miktan en azda tutmak gerekli görünüyordu. Kana, açlığın ötesinde bir ihtiyaç hissediyordum. Hissettiğim ihtiyaç, özellikle Wright’in kanma yönelikti. Başkasının değil. Yavaşça emdim ve verebildiğim kadar haz verdim. Zevkten bitkin kalması hoşuma gitti.

Wright uyuduktan sonra çıktım ve öğünümü Theodora’dan aldım. Wright’tan daha ufak ve yaşlıydı; ertesi gün daha zayıf, belki yorgun hissedecekti.

Uykuya dalmaya hazırlandığını gördüğümde, “Nedir senin işin?” dedim.

“İlçe kütüphanesinde çalışıyorum,” dedi. Güldü. “Parası pek fazla değil ama hoşuma gidiyor.” Ardından, sorum benle konuşmasını engelleyen bir kapıyı açmışçasına, “Gerçek değilsin zannetmiştim,” dedi. “Rüya gördüm samyordum.”

“Belki öyleyimdir,” dedim. Omzunu okşayıp ısırdığım yeri yaladım. Kütüphanelerde ne yapıldığını düşündüm ve hatırladım. Daha önce kütüphanelerde bulunmuştum. Anılarım arasında kitaplarla dolu odalar vardı. Theodora kitaplarla ve kitapları kullanan kişilerle uğraşıyordu.

“Vampirsin sen,” diyerek düşüncelerimi böldü.

“Öyle miyim?” İsırık yerini yalamaya devam ettim.

Yanıta hiç aldırmaz bir vurguyla, “Öldürecek misin beni?” dedi. Gayet sakindi.

“Elbette öldürmeyeceğim. Ama yarın işe gitmemelisin. Biraz zayıf düşebilirsin.”

“İdare ederim. İşe gitmemeyi sevmiyorum.”

“İyi olacaksın. Ama yann evde kal.”

Yanıt vermedi. Sabırsızca bana yanaştı, geri çekildi, kabullendi, gevşedi. “Peki. Yine gelecek misin? Gel, lütfen.”

“Bir hafta sonra gelirim. Belki.”

“O kadar geç mi?”

“Sağlıklı kalmanı istiyorum.”

Öptü beni. Bir anlık şaşkınlıktan sonra karşılık verdim. Sarıldım. Kollarımda son derece rahattı.

“Gerçek ol,” dedi. “Lütfen gerçek ol.”

“Gerçeğim,” dedim. “Uyu artık. Ben, gerçeğim ve yine geleceğim. Uyu.”

Bir kolu belimde, memnun bir yüz ifadesiyle uykuya daldı. Biraz bekledim, yataktan indim ve Wright’in kulübesine döndüm.

Cuma akşamı, karanlık bastıktan sonra Wright beni karşılaştığımız yola götürdü. Yol, yalınayak ve sırılsıklam yürüdüğümdeki kadar tenhaydı. Arada bir-iki araba geçiyordu. Yağmur yoktu en

azından.

“Seni şurada bir yerde almıştım,” dedi Wright.

Bakındım ve farların aydınlattığından ötesini pek göremedim. “Kenara çekip ışıklan söndür,” dedim.

“Kediler gibi karanlıkta görebiliyorsun, değil mi?” dedi. “Karanlıkta görüyorum,” dedim. “Kediler hakkında fazla bilgim yok; kıyaslayamam.”

Yoldan tamamen çıkıp durabilecek bir yer bulunca park etti ve farları söndürdü. Yolun karşı tarafında bir tepe, bizim bulunduğumuz taraftaysa ufak bir dereye inen dik bir yamaç vardı. Az gerimizdeki açıklığa karşın, sık ağaçlıklı bir bölgedeydik.

“Ulusal ormana yakınız,” dedi Wright. “Paralelindeyiz. Tanıdık geliyor mu çevre?”

“Henüz değil,” dedim. Arabadan indim, gözlerim karanlığa alışırken ağaçlığa baktım.

Bu yolda yürümüştüm. Bu sefer gerisingeri yürümeye koyuldum. Bir süre sonra Wright arabayla peşimden gelmeye başladı. Farları yakmadı ama beni izlemekte zorlanmıyor gibiydi. Nihaye-

tinde dönüp ormana dalacağım noktaya varacağımı bildiğimden etrafa bakınarak koşar adım yürümeye başladım.

Birkaç dakika böyle ilerledikten sonra içgüdüyle koşmaya başladım. Wright, ben yıkmalara giden yeri bulana dek peşimden geldi. Hemen saptım ama peşimden gelmedi.

Gelmediğini fark edince durdum ve beni kaybettiğini fark etmesini bekledim. Şaşırtıcı ölçüde uzun sürdü. Nihayet araba, farları açık geri geldi. Yavaş ilerliyordu; neden sonra beni gördü. Elimle dönmesini işaret ettim. Döndü, yanıma geldi, arabaya bindim.

“Bu yolu görmemiştim bile,” dedi Wright. “Nereye girdiğini anlayamadım. Saatte seksenle koştuğunun farkında mısın?”

“Ne demek o?”

“Valla, Olimpiyatlara kaülmalısın demek galiba. Yoruldun

mu?”

“Yorulmadım. İyi koşuydu ama. Olimpiyatlar ne?”

“Boş ver. Fazla ortalığa çıkman gerekir. Yalnız, senin ebadında biri için müthiş bir koşuydu.”

“Geyik kovalamaktan daha kolaydı.”

“Nereye gidiyoruz? Kaçırmayalım.”

“Kaçırmam.” Bakmakla yetinmedim, pencereyi açıp havayı kokladım. “Şurada,” dedim. “Ufak bir yol var şimdi.”

“Özel mülk yolu,” dedi. “Kapıyı açsana bana.”

Açtım ya, kapı bir anlığına düşündürdü beni. Çıkarken kapı açmamıştım. Üzerinden aşmıştım. Gerçek bir engel değildi. Herkes kolayca tırmanıp geçebilir, yanından dolanabilir ya da açıp aracıyla girebilirdi.

Wright geçince kapıyı kapadım ve yine arabaya bindim. Bir süre sonra yıkıntıların iyice yakınındaydık. Yolda bir sürü döküntü, moloz vardı; Wright lastiklere dikkat etmesi gerektiğini söyledi.

“Basbayağı bir yerleşimmiş,” dedi. “Epey de arazisi varmış.”

Bulabildiğim en kolay yerlerden geçirerek çevreyi göstermeye çalıştım ama bir süre sonra pek göremediğini anladım. Ay henüz çıkmamıştı ve karanlık Wright için fazlaydı. Taşlara, molozlara takılıyor, tökezliyordu. Tutmasan kim bilir kaç defa düşecekti. Yardımımdan memnun değildi.

“Haddinden çok fazla güçlüsün,” diye söylendi.

“Taşıyamam seni,” dedim. “Fazla büyüksün. O yüzden düşüp incinmemeni sağlamam şart.”

Bakışları bana indi, gülümsedi. “Valla gerekirse beni taşımanın da yolunu bulursun sen,” dedi.

Tutamayıp güldüm.

“Burada yaşıyordun, eminsin, öyle mi?”

Bakındım. “Emin değilim ama öyleymiş gibi geliyor bana. Hatırlamıyorum. Sadece his.” Durdum; daha önce dikkatimi çekmemiş bir koku almıştım. Anlamadığım bir koku...

“Biri gelmiş buraya,” dedim. “Biri...” Önce derin, ardından kısa, tadımlık nefesler aldım. Wright’a döndüm. “Emin değilim ama galiba benim gibi biri.”

“Nasıl anlayabiliyorsun?”

“Kokusunu alıyorum. Farklı bir koku... Erkek olmasına rağmen seninkinden çok benim kokuma benziyor.”

“Erkek olduğunu da mı anladın? Kokudan mı?”

“Evet. Erkekler, erkek kokar. Yanılabileceğim bir şey değil. Sen erkek kokuyorsun mesela.”

Huzursuzlaşmış gibiydi, “iyi bir şey mi bu yoksa kötü mü?” Gülümsedim. “Kokun hoşuma gidiyor. Aklıma pek çok iyi his getiriyor.”

Aç gözlerle baktı Wright. “Sen araştırmanın kalanım kendin hallet,” dedi. “Bensiz daha hızlı hareket edersin. Birden buradan gitme isteği geldi bana. Eve dönmek istiyorum.”

“Peki,” dedim. “Ziyaretçi kimmiş öğrenir öğrenmez döneriz.” “Ha, şu herif,” dedi Wright. Mutsuzlaşmıştı sanki.

“Benle ilgili bir şeyler söyleyebilir, Wright. Akrabam bile olabilir.”

Hafifçe kafa salladı. “Peki. Ne zaman gelmiş buraya?”

“Uzun süre önce değil. Dün gece galiba. Nereden gelip ne tarafa gittiğini bulmalıyım. Sen kal burada. Uzaklaşmayacağım ama kokunun yönünü bulmam lazım.”

“Ben şenle geleyim en iyisi.”

Kolunu tuttum. “Bekleyeceğini söylemiştin. Burada kal, Wright."

Bariz mutsuzlukla baktı yüzüme ama sonunda başıyla kabullendiğini belirtti. “Dikkatli ol,” dedi.

Döndüm ve kokunun yönünü kestirene dek döküntüler arasında dolandım. Adamın geldiği yönle gittiği yön... Sanki beni çeken bir ip vardı.

Kokuyu derhal yıkıntıların diğer ucuna ve ötesine izledim. Ağaçların arasından geniş bir çayırlığa çıktım. Koku izi orada son buldu. Şaşırmıştım; ne aradığımdan emin değildim artık. Yerde bir araba veya kamyona uymayan izler buldum. Uzun ve dar ve tekerlek denemeyecek denli birbirlerinden uzak iki iz... Birden helikopter kelimesi aklımda belirdi ve helikopterin ne olduğunu hatırladım. Pervanesinden kuyruğuna kadar apaçık bir helikopter görüntüsü belirdi zihnimde. Böyle bir şeyi ne zaman görmüştüm acaba?

Bir helikopter mi inmişti buraya öyleyse? Benim türümden biri helikopterden inip yıkıntıları araştırdıktan sonra gerisingeri

araca binip gitmiş miydi?

Herhalde. Böyle olamayacağına dair bir neden gelmiyordu aklıma.

Geri gelir miydi peki? Akrabam mıydı sahiden? Beni mi aramıştı? Yoksa yangının çıkmasıyla ilgisi mi vardı?

Yola çıkıp Wright’in arabasına binmek yerine civarda kakaymışım kim olduğumu, kendim hakkında benden fazlasını bilen kimselerle karşılaşacaktım. Ya da öldürülecektim belki...

Düşmüş veya atılmış bir şeyler görebilmek için helikopterin indiği yeri dolaştım. Hafif kokudan başka hiçbir şey yoktu.

Derken başka, bu sefer taze bir koku aldım. Hayır, iki koku. Wright gibi ama Wright olmayan bir erkek. Ve bir çeşit silah... Nereden gelmişti bu adam? Rüzgâr, hafif bir rüzgâr, helikopterin indiği yerin ötesinden bana doğru esiyordu, ilk ziyaretçinin kokusunu böyle alabilmiştim. Bu yeni adamsa yıkıntılara giderken beni geçmişti herhalde. Yeterince uzaktan geçse helikopter ve yolcusuna iyice odaklandığımdan, kokusunu hiç atamayabilirdim. Wright'a yakın bir yerlerdeydi herhalde. Adam ve silahı, Wright'in yakında olmalıydı.

Döndüm; Wright'a doğru ağaçların arasına koştum. Silahlı adamın yerini buldum. Çaktırmadan, gizlenerek Wright'a doğru ilerliyordu.

Adamın karşısına çıkmak, silahını elinden almaktı niyetim. Silah taşıması ve Wright onu göremezken Wright'i görmesinden ciddi rahatsızlık duyuyordum. Ağaçların arasından çıktığım anda gördüm adamı. Upuzun, ölümcül görünüşlü tüfeği doğrulttuğunu gördüm. Wright'a nişan alıyordu ve durduramayacak kadar uzaktaydım. Var gücümle koştum.

Wright'a yöneldim ve silahla aralarına girmeye çalıştım. Her an vurulmayı bekliyordum ama silah ateş alana kadar karnından toslayıp Wright'i yere devirecek vakti buldum. Wright'i yerde ve güvende görünce adama atıldım.

Ben ulaşamadan bir kez daha ateş etti ve hızıma rağmen beni vurmayı başardı. Bir an sonrasında var gücümle üstündeydim. Hâlâ düşünebiliyorken, hâlâ dikkat edecek denli kendimdeyken dişlerimi gırtlağına geçirdim ve kanını, yalnız kanını içtim.

Silahlı adamı yaralamam veya öldürmem umurumda değildi. Çarptığım anda bayılmıştı. Şimdiyse kanımı döktüğü ve birdenbire acıya boğulduğum için kanını alıyordum. İyileşmem gerekiyordu. Etini almaya kalkmayacak kadar kendimde olduğum için şanslıydı.

Neden sonra Wright'in yaklaşan kararsız adımlarını duydum ve korktum. Silahlı adamın kanım emmeye girişmiştim çünkü o an için daha zararsız bir şey yapamayacağımı düşünmüştüm.

Wright tepemize dikilince bıraktım adamı. Kafamı kaldırıp baktım ve içimden onu yeme arzusu gelmeyince rahatladım. Gözleri fal taşı,

bakıyordu bana.

“Vuruldun mu?” diye sordu.

“Sağ bacağımdan,” dedim. Çömeldi, beni ayağa kaldırdı ve kanlı bacağıma bakmak için pantolonumu indirdi. Çok canım yandı. Çığlık attım ama ona bir zarar vermedim.

“Affedersin,” dedi. “Çok özür dilerim. Kan kaybedebileceğini düşünmüştüm...” Duraksadı. “Neden daha fazla akmıyor kanın?”

“Genelde akmaz fazla.”

“Ha.” Yaraya baktı. “Öyledir herhalde. Kanı korumasını bilen vücut varsa seninki olacak elbet. Kurşun delip geçmiş. Doktora gitmen lazım.”

Kafamı salladım. “İyileşirim. Et lazım sadece. Taze et.”

Silahlı adama çevirdi bakışlarım. “Onu yiyememen ne fena.”

“Yiyebilirim,” dedim yüzüne bakarak. Silahlı adam yeterince yıkanan biri değildi ama genç ve kuvvetliydi. Isınk yeri kapanmaya başlamıştı bile. Kanını Wright veya Theodora’dan aldığımdan çok daha fazla almama rağmen ölmeyecekti. Wright’i vursaydı kesinlikle öldürürdüm. “Yiyebilirim,” dedim bir daha. “Ama istemiyorum.”

Wright şaka yaptığımı zannedercesine sınttı. Ardından yine yarama bakarak, “Enfeksiyon kapacaksın, Renée,” dedi. “Yaranın etrafı ve muhtemelen pantolonun da her cinsten mikropla kaynıyordun Bak, doktora görünürsen sana taze et getiririm, tamam mı?”

“Olmaz. Daha önce de vuruldum ben. Mağarada uyandığımdaki yaraların bazılan kurşun yarasıydı. Bana sadece taze et lazım, o kadar. Vücudum kendini iyileştirir.”

Upuzun bir sessizlik oldu. İyice ağırlaşmış, yorgun yattım yerde. Adamın, Wright veya Theodora’dan cesaret edeceğimden belki iki kat fazla kanmı emmiştim ama hâlâ tatmin bulmamıştım. Ama biraz uyumah, taze et yemeden önce vücudumun azıcık iyileşmesini beklemeliydim.

Adamsa susamış ve bitkin uyanacak, belki içi bulanacaktı.

Nereden büiyordum peki bunu?

Bir anı kırıntısı daha... Gene eksikti ama bu sefer faydasız de-ğildi.

“Eve götüreyim mi seni?” dedi sonunda Wright. “Yolda durup bir-iki biftek ahnm.”

Kafamı salladım. “Uyandığımda şenle olmak istemiyorum. Çok acıkmış olacağım. Sana zarar verebilirim.”

Gülümseyerek, “Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum pek,” dedi.

Anlamamıştı. “Ciddiyim, Wright, sana zarar verebilirim,” dedim. “Uyandığımda... Doğru düzgün düşünemeyebilirim.”

“Ne yapayım peki?”

“Yıkmtılann arasında sığınabileceğim bir yer ara. Doğduğunda güneşte kalmamalıyım. Etrafıma gölge yapmaya yetecek kadar moloz yığman gerekebilir.”

“Burada mı bırakayım seni yani? Ne... Bu geceyi ve yarını burada mı geçirmek istiyorsun?”

“Bu gece ve yarını burada geçireceğim. Pazar sabahı gün doğmadan gelip alırsın beni.”

“Ama ne gerek...”

“Kendine almayacaksan biftek falan alma. Avlanırım ben. Ormanda bir sürü geyik var.”

“Renée!”

“Sığınak yap bana,” dedim. “Sonra beni içine koyarsın. Sonra eve dön. Pazar sabahı, gün doğmadan gel.”

Birkaç saniye sustuktan sonra, “Bu adam ne olacak?” dedi. Ayağiyla dürttü adamı. “Ne yapacağız? Hem neden seni vurmaya kalktı? Senden mi korktu?”

“Benden mi?” dedim şaşırarak. “Tosladığım sırada sana nişan almıştı. Seni vurmasını engelleyecek zamanım yoktu; o yüzden seni yere devirdim. Iskalasın diye. Ondan sonra üstüne saldırdım.”

Bir an düşündü söylediklerimi. “Ne olduğunu hiç anlamadım. Ya öldürseydi seni?”

“Öldürebilirdi herhalde ama yeterince hızlı değildir diye düşündüm. Değildi zaten.”

“Vurdu seni yahu!”

“Hoş değil,” dedim. “Acıyor da hem. Tüfeği alıp götürsen iyi edersin.”

“İyi fikir.” Eğilip aldı tüfeği.

“Güneşten uzak kalacak bir yer bul bana. Yoksa kurşun yarasının yanında bir de yanık iyileştirmem gerekecek.”

“Peki,” dedi kafasıyla onaylayarak. “Ama yanıt vermedin: adam ne olacak?”

“Konuşacağım. Neden seni vurmak istediğini soracağım.” “Korkmuyor musun burada kalmasından?”

“Burada kalmasını istemiyorum ama burada şimdi. Zarar vermemeye çalışırım ama verirsem veririm.”

“Sen uyurken yarım kalan işini bitirmeye karar verebilir.” “Vermeyecek. Tüfeği sende kaldığı sürece yapamaz.”

“Isırdın adamı... O yüzden korkmuyorsun, değil mi ondan?” “Onun adına korkuyorum ben. Kendimi onu öldürmekten alıkoyamama ihtimalinden korkuyorum.”

“Onu demek istemediğimi biliyorsun.”

Ne demek istediğini biliyordum. Benle ilişkisini anlamaya başlıyordu; bense çoktan başlamıştım. “Isırdığım için itaat edecektir bana,” dedim. “Yapma dediğim sürece bana zarar vermeyecektir.” Parmağı boynunda son ısırdığım yere gitti, gözlerini baıja dikti. İç çektim. “İstersen beni terk edebilirsin, Wright,” dedim. Dudaklarımı ıslattım, “istiyorsan şimdi gidebilirsin.”

“Azat mı edeceksin beni?”

“İstiyorsan.”

“Neden? Başından savmak mı istiyorsun beni?”

“İstemediğimi biliyorsun.”

“Ama senden ayrılmamı sağlayacaksın?” Sorudan çok açıklama gibiydi cümlesi.

“İstediğin buysa.”

“Neden?”

Iç çektim; uyanık kalmaya çalışıyordum. “Çünkü bence... Bence isteğine karşı seni yanımda tutmam doğru değil”.

“Cidden böyle düşünüyorsun yani?” Bu da soru değildi. Yanıt vermedim.

“Nasıl?” dedi.

“Ne?”

“Senden ayrılmamı nasıl sağlayabilirsin?”

“Gitmeni söyleyebilirim. Herhalde... Pek hoş gelmeyebilir ama en azından hayatına devam etmeni... Ve beni unutabilmeni sağlayabilirim.”

“Şenle birlikteliğin neye benzeyebileceğim bilmiyorum. Sensiz... Sensiz yapamayacağım hissine kapılacağımı bilmiyordum.”

“Biliyorum.” Acıyla kapadım gözlerimi. “Seni ısırdığımda neyi başlattığımı bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Hâlâ pek fazla hatırlamıyorum ama ısırıklarımın seni bana bağladığım biliyorum artık. Benle olman beni rahatlatıyor... Ama belki artık iste-miyorsundur; kararın buysa söyle bana. Şimdi söyle; ayrılmanı sağlayayım.”

Uzun süre yanıt vermedi. Kendimden geçecek gibiydim. Vücudum uyumak istiyordu; derken biraz içim geçti. Yüzümü tuttuğunu hissedince gözlerimi açtım.

“Bacalardan birine götüreceğim seni,” dedi Wright. “Orada sana sığınak yapacağım.”

“Gitmek istiyorsan,” dedim, “şimdi söylemelisin.” Durakladım. “Uzun süre ayık kalamayacağım ve... Wright, fırsatı şimdi kullanmazsan galiba... Bir daha benden hiç ayrılamayacaksın. Hiç. Seni bırakamayacağım ve sen, benden ayrı kalmaya katlana-mayacaksın. Bu kadarını biliyorum. Muhtemelen şu an bile karar vermek zor geliyordur sana ama gitmek istiyorsan gidebilirsin. Sorun değil.”

“Sorun,” dedi.

“Wright, sahiden değil, istiyorsan...”

“Hayır!” Kafa salladı. “Deme öyle. Deme.” Yüzümü avuçlarına alıp kendine çevirdi.

“Ne yapayım?” dedim.

“Bilmiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Özgürlük, Wright. Ya şimdi ya hiç”.

“Seni kaybetmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Birkaç gündür tanışıyoruz ama seni yanımda istediğimi biliyorum.”

Karanndan memnun, elini öptüm. Gitmesine izin vermek zor hatta yaptığımı hatırladığım şeylerin belki en zoru olacaktı. Bırakırdım, yollardım ama feci olurdu. Artık tek yapabileceğim, her şeyi ikimiz için becerebildigimce güvenli kılmaktı.

“Peki. O zaman iyi bir yer seç ve çevreme sığınak yap. Güneş girmesin”.

Yıkıntıların arasında, birkaç defa tökezleyip küfrederek ama düşmeden dolandı. Sonunda iki duvar parçasının birleştiği, yeterince sağlam kalmış bir köşe buldu. Bacadan iyiydi çünkü olası bir sıkışma, tuzağa düşme ihtimali daha azdı. Gerektiğinde kınp çıkamayacağım bir tarafı yoktu. Herhalde eskiden bir gömme dolap veya yüklüğün parçasıydı bu köşe. Wright molozları temizlerken içim geçti. Beni kucağına alıp köşeye yerleştirirken uyandım.

Rahat bir konum bulur bulmaz çevremi yanmış tahtalar, taşlar, dallar ve kınk borularla sarmaya koyuldu. Bir süre sonra küçük sığınağım güneşi engelleyecek hale geldi. İşi bittiğinde bıraktığı ufak aralıktan uzanıp beni dürterek uyandırdı.

“Eve dön,” dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden ekledim: “Pazar sabahı gel. O zamana dek yiyecek bulurum ben. Geyik, tavşan, falan.”

“Ne olur ne olmaz diye biftek getireceğim.”

“İyi, peki.” Biftekleri istemiyordum ama sonunda getirmesinin kendisini daha iyi hissetmesine yarayacağını kavramıştım.

Hâlâ baygın yatan adamı kastederek, “Bu salaktan iyice güvende kalman için daha ne yapabiliriz?” dedi.

“Tüfeği götür, yeter.”

“Sen uyurken gün ortasında sığmağı bozabilir.”

“Öyle bir şey yaparsa alırım canını. Başka seçeneğim kalmaz. Biraz yanarım ve iyileşmem uzar ama daha beter bir şey olmaz. Bırak uyuyayım artık, Wright.”

Kulak kabarttım ve gidişini dinledim. Gitmek istemiyordu ama gitti.

Beni vuran adam iki veya üç saat sonra uyandı. Birkaç defa öksürdü, küfürler savurdu. Beni uyandıran yaptığı bu gürültülerdi. Henüz karşısına çıkacak halim yoktu; sessiz kaldım. Kalktı, tökezleyip devrildi; bir daha doğrulup sarsak adımlarla uzaklaştı. Tüfeğinin yokluğunu fark etmemiş gibiydi. Ufak sığınağımın yakınına bile gelmedi.

Gecenin kalanı ve gündüz boyunca uyudum. Güneş battığında kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölecek haldeydim. Bedenim kendini iyileştirmek için epey çaba harcamıştı ve gıda istiyordu. Wright'in dizdiği molozları itip doğruldum. Bacağımdaki yarayı incelemek için indirdikten sonra çekip rahat edeyim diye iliklemeden bıraktığı pantolonumun düğmelerini ilikledim. Birkaç defa derin nefes aldım, önce topallayarak, sonra yürüyerek ilerledim ve sonunda insan kokusu gelmeyen yöne koşmaya başladım.

Avlanmak kendime gelmemi, odaklanmamı sağladı. Avlanmak iyiydi çünkü sonunda yemek vardı.

Sonunda yiye yiye birinin yaşlı dişi keçisini yedim. Evcil bir hayvanı harcamak niyetinde değildim ama saatlerce arayıştan sonra bir tek onu bulabilmiştim. Çiftliğin tekinden kaçmıştı herhalde. Sahibini yemekten evlâydı sonuçta.

Doyup rahatlayınca Wright'ı beklemek üzere yıkıntılara yöneldim. Derken civardaki insanlann kokuları geldi burnuma. Çiftlikler... Avlanırken çiftliklerden uzak durmuştum ama bu sefer kendimi kokulara verdim; ayrıştırmaya, aralannda tanıdık var mı, bakmaya başladım.

Ve silahlı adamı buldum.

Henüz gece yarısı olmamıştı; Wright'm gelmesine çok vardı daha. Bana onca ıstırap yaşatan ve neredeyse Wright'm canını alacak adamla konuşacak zamanım vardı. Çiftliğe dönüp koşmaya başladım.

Ormandan çıkıp kokuyu takip ederek tarlaları aştım. Koku, kırmızı çatılı, gri boyalı tek katlı bir çiftlik evinden geliyordu. Adamın horuldadığı odaya

doğrudan girebilecektim demek. Evde üç kişi daha vardı; temkinli davranmam gerekecekti. Hiç değilse hepsi uykudaydı.

Adamın penceresini buldum ama kapalı ve kilitliydi. Ses çıkarmadan açacak bir yol gelmedi aklıma. Kapılar da kilitlenmişti. Evin etrafını dolaştım ve ne açık bir kapı ne de pencere bulabildim. Eve kolayca girebilirdim ama sessizce giremezdim.

Geri dönüp adamın penceresinin önüne gittim. Büyük bir pencereydi. Ceketimin kol ağzını çekip yumruk yaptığım elimi, ceketin diğer giysilerim gibi azıcık büyük gelmesi sayesinde kolayca örttüm. Çabuk bir darbeyle camı, pencereyi açan tutamağa yakın bir yerden kırdım. Çarçabuk eğildim, kımıldamadan, çıkardığım gürültüye uyanan var mı, anlamak için kulak kabarttım.

Silahlı adamınki haricinde hiçbirinin soluğunda değişiklik yoktu. Fazla alışılmadık ses bir araya gelmesin diye biraz daha bekledim. Sonunda uzandım, tutamağı çevirip pencereyi açtım. Pencere zorlanmadan, sessizce açıldı. İçeri girdim, pencereyi kapadım.

Aynı anda adamın horlaması bir kez daha kesildi. Dışarıdan giren serin hava uyarmıştı herhalde.

Çarçabuk yatağa atıldım, başını yana çevirdim, ellerini yakaladım, üzerine abandım ve ısırdım.

Kıvrandı, debelendi ve bir an için böyle devam ederse beni üzerinden atabileceğinden veya kemiklerini kırmak zorunda kalacağımdan endişelendim. Ama zaten bir kere daha ısırmıştım adamı; beni dinlemeye hazır olmalıydı.

“Kıpırdama,” diye fısıldadım. “Ses çıkarma.”

İtaat etti. Kanını biraz daha emerken ses çıkarmadan, kımıltı-sız yattı. Doğrulup etrafıma bakındım. Kapısı kapalıydı ama yan odada birileri vardı. Dışarıdayken soluklarını duymuştum. İki kişi, iki odayı sırtı sırta iki gömme dolap ayırıyordu; bizi duymazlardı belki.

“Otur ve sesini yükseltme,” dedim adama. “Adın nedir?”

Eli boynuna gitti. “Ne yaptın?” dedi fısıldayarak.

“Adın?” dedim bir daha.

“Raleigh Curtis.”

“Evde başka kim var?”

“Ağabeyim, yengem ve oğullan.”

“Ev onların yani?”

“Evet. İşten çıkanldım. Yanlannda kalmama izin verdiler.” “Peki. Neden beni vurdun, Raleigh?”

Karanlıkta beni görmeye çalışarak gözlerini kıstı; ardından başucu lambasına uzandı.

“Hayır,” dedim. “Işık açmak yok. Sadece cevap ver.”

“Ne olduğunu anlamamıştım,” dedi. “Birdenbire ortaya çıkıverdin. Yaban kedisisin sandım.” Durdu. “Aynısından yapsana yine boynuma.”

Omuz silktim. Neden yapmayacaktım? Sabah halsiz kalacaktı ya, umurumda değildi. Altımda titreyip kıvranarak ve art arda, “Aman, aman, aman Tanrım!” diye inlerken emdim kanını biraz daha.

Durduğumda yakardı: “Biraz daha... Tanrım, hayatımda böyle bir his yaşamamıştım...”

“Şimdilik bu kadar yeter,” dedim. “Konuş. Seni korkuttuğum için beni vurduğunu söyledin.”

“Evet... Nereden çıktın öyle birdenbire?”

“Neden o adama nişan almıştın? Korkutmuş olamazdı seni.” “Mecburdum.”

“Neden?”

Kaşları çatıldı, kafasını kaşıdı. “Mecburdum.”

“Nedenini söyle.”

Duraksadı. Kaşları hâlâ çatıktı. “Oradaydı. Orada olmaması gerekirdi. Kendi mülkü değildi orası.”

“Senin de değildi.” Tahmindi tabii ama makul görünmüştü gözüme.

“Orada olmamalıydı.”

“Neden? Onu kaçırmak veya öldürmek görevin miydi?”

Yanıt vermedi.

“Konuş.” Üç ısırıktan sonra bana hevesi iyice artmış olmalıydı. Oysa acı çekiyor gibiydi.

Elleri başına gitti ve inleyerek, “Söyleyemiyorum,” dedi. “İstiyorum ama söyleyemiyorum. Başım ağrıyor.”

Birden aklıma geldi. “Helikopterdeki adamı gördün mü?” Yüzünü yastığa gömdü; boğuk bir inlemeyle, “Gördüm,” dedi. “Ne zaman geldi? Perşembe gecesi mi?”

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı ve boynunun, ısırdığım değil, diğer tarafını ovuşturdu. “Evet. Perşembe.”

“Seni gördü mü? Şenle konuştu mu?”

Yüzü acıyla kasıldı; inledi. Haykırmak üzereydi sanki. “Lütfen sorma. Söyleyemem... Söyleyemem.”

Erkek türdeşim, Raleigh’yi bulmuş, ısırmış, yıkıntıları korumasını ve ne yaptığını, niye yaptığını kimseye söylememesini emretmişti. Ne vardı orada peki korunacak? Birine ateş ettirecek ne vardı?

Raleigh’nin haline üzülmüştüm. Başı sahiden ağrıyordu herhalde. Benle helikopterdeki adama itaat arasında kalmıştı. Olmamalıydı böyle bir şey. Düşüncesi bile feci rahatsızlık verdi ve elbette, nedenini bilmiyordum. Daha fazlasını hatırlama umuduyla bekledim. Ama içime, aklıma utanç hatta Raleigh’den özür dilemem gerektiği dışında hiçbir şey, hiçbir his dolmadı.

“Raleigh...”

“Efendim?”

“Tamam. Helikopterdeki adam hakkında başka soru sormayacağım.”

“Peki.” Haddinden fazla nefesini tuttuktan sonra nihayet bırakabilmiş bir ifadeyle bakıyordu. Istırabı dinmiş gibiydi.

“Helikopterdeki adamla tanışmak istiyorum,” dedim. “Bir daha gelirse benden bahsetmeni istiyorum.”

“Ne söyleyeyim?”

“Seni ısırdığımı söyle. Tanışmak istediğimi söyle. Bir dahaki Cuma gecesi yanmış evlere geleceğimi söyle. Ve bir de senin onu... Tanıdığını bilmediğimi söyle. Benle ilgili soru sorarsa cevap verebilirsin. Anladın mı?”

“Evet. Adın ne peki?”

İyi soruydu. “Adımı boş ver. Tarif edersin gerekirse beni. Tanıyacaktır. İkimizden de bahsetme kimseye. Mecbur kalırsan yalan söyle.”

“Peki.”

Gitmek için kalkıyordum, elimi tuttu. Sonra bıraktı. “Yaptığın şey,” dedi ısırdığım yere dokunarak, “müthişti.”

“Bir süre halsiz kalabilirsin,” dedim. “Kusura bakma. Bir-iki güne toparlanırsın.”

“Değer,” dedi.

Ayrılırken daha iyi, affedilmiş gibi hissettim kendimi. Eskiden her kim idiysem doğru ile yanlışa yönelik kuvvetli, katı ilkelerim vardı anlaşılan. Türümden bir başkası tarafından alınmış birini ısırmak doğru değildi. Beni vurmasında gerçekte kabahati bulunmamasına rağmen Raleigh’nin kanını halsiz bırakacak denli emmem de kesinlikle yanlıştı. Peki ama neden türümden biri, başka birinin, bir insanın boşu boşuna vurulması hatta belki ölmesinin sorumluluğunu alma riskine girmişti?

Yıkıntılara koşarak döndüm. Sekiz baca, bolca yanık döküntü, moloz, yanmamış birkaç odun ve duvar kalıntıları... Hepsi bundan ibaretti. Neden korunması gerekiyordu? Korunacaksa korumanın işe yarayacağı zaman, yangından önce korunmalıydı, değil mi?

Sonunda koşarak yolun, önceki gece Wright’la park ettiğimiz kısmına gittim. Geldiğini duydum. Kapıda durduğunu, tekrar yola koyulduğunu duydum. Gelenin başka bir araba olmadığından emin olana kadar bekledim. Arabayı tanıyıp kokusunu aldığımda sabırsızlandım ve durur durmaz fırlayıp kapıyı açarak yolcu koltuğuna oturdum.

Endişe ve gerginlik kokuyordu Wright. Yanına oturup kapıyı kapatana kadar her nasılsa görmedi beni.

irkildi ve yakaladığı gibi kucağına çekip bana sarıldı.

Beni, bacağımı ve diğer her yanımı kontrol ederken güldüm. “İyiyim ben,” deyip öperken içimde onu görmenin getirdiği şaşırtıcı bir sevinç vardı. “Eve dönelim,” dedim. “Önce sıcak bir banyo, sonraysa seni istiyorum.”

“Ne zaman istersen,” dedi, “istersen hemen.”

Boynunu öptüm. “Hemen değil. Eve gidelim.”

Yedi

Bir hafta sonra yıkıntılara gittik.

Wright'm arabayı özel mülk yolunun kapısının yanına park etmesini istiyordum. Ben içeri girerken arabada kalmasının en güvenlisi olacağını düşünmüştüm. Ama Raleigh Curtis'in söylediklerini anlattığım için karşı çıktı. Benle gelecekti.

"Ne yapacağını bilemezsin o herifin," dedi. "Ya seni kapıp kaçırmaya kalkarsa? Ya bu evleri yakan oysa?"

"Benim türümden o," dedim. "Benle ilgili hiçbir şey bilmese bile, bilen birilerini tanıyordun Ya da en azından bana türümden bahsedebilir. Kim ve ne olduğumu bilmem gerekiyor, Wright." "Öyleyse şenle geliyorum," dedi. "Ayrıca yeni tüfeğimi de yanıma alacağım."

Raleigh Curtis'in tüfeğini geri verdirmemiştim. Tüfeği olmazsa tesadüfen oralardan geçebilecek birini vuramazdı. Wright bu arada tüfeğe mermi de almıştı.

"O adam senin türünden," dedi. "Muhtemelen senden çok daha iri ve kuvvetli, yetişkin bir erkek. Sana, senin ne istediğine aldırmadan kendi istediğini yapmaya karar verebilir, Renée."

Beni kaybetmekten, o adamın beni alıp götürmesinden korkuyordu. Haklı çıkabilirdi. Adamın benden iri ve kuvvetli olması konusundaysa muhtemelen haklıydı.

Bu ihtimal Wright'm benle gelmesi ve tüfeğini getirmesini istememe yetti. Yıldız ışığından daha fazla aydınlıkta yıkıntıları görmek istediği için kulübeden gün batınımdan epey önce çıkmıştık. Daha iyi görebilmek için ceket cebinde -kurşunla doldurmadığı diğer cebinde- bir el feneri taşıyordu.

Pantolon, tişört ve kapüşonlu ceketimle iyice örtündüğümden gün ışığına aldırmadım. Hava kapalıydı zaten; yağmur yağmıyordu ama yağacak gibiydi. Güneşli havalara oranla gözlerim çok daha az rahatsızdı.

“Henüz gelmemiştir,” dedim. “Gelecekse gün batınımdan sonra gelecektir.”

“Gelecekse mi?”

“Belki Raleigh’ye uğramamış ve mesajımı almamıştır. Belki benle tanışmak istemiyordur. Belki başka işleri vardır.”

“Belki sen tanışacaksın diye heyecanlanıyorsundur,” dedi Wright.

Doğru söylüyordu. Yanıt vermedim.

“Raleigh’nin telefon numarasını almalıydın bence. Arar, mesajını iletip iletmediğini sorardın.”

“Söylemeyebilirdi bana,” dedim. “Telefonda bana doğruyu söyleyeceğinden emin değilim.” Birden durup yüzüne baktım. “Wright... Eğer o adam seni ısırırsa sorduğu her şeye cevap vermeni istiyorum. Tamam mı?”

Kafa salladı. “Beni ısırmasına izin vereceğimi hiç zannetmem.” “Isırırsa ama... Onu diyorum.”

“Peki. Raleigh gibi ıstırap çekmememi istiyorsun, değil mi?” “Öyle.”

Tuhafça gülümsedi. “Bildiğim iyi oldu.”

Birkaç dakika sonra yan yola saptık. Kapıya vardığımızda kokulardan ileride neler döndüğünü kavrayabilecek mesafedeydim. Ama rüzgâr aksi yönde esiyordu.

Kapıya ulaşınca, “Sen burada bekle,” dedim. “Gidip bakayım; Raleigh veya bir başkası silahla bekliyor olmasın.”

Belime sanlıp engelledi. “Dur,” dedi. “Bir daha vurulmana gerek yok.”

Arabadan yarı yarıya çıkmıştım; döndüm, sarıldım. “Etrafında dolanır, alabildiğim kokuyu alırım,” dedim. “Sen kal ve yardıma ihtiyaç duymadıkça ses çıkarma.” Kollarının arasından sıyrılıp arabadan indim.

Bölgenin çevresinde koştum. Arada durup dinledim, baktım ve kokladım. Beklediğim gibiydi; helikopter henüz gelmemişti. Raleigh de yakın zamanda buralardan geçmemişti. Başka biri geçmişti ama kokuyu tanıyamadım. Genç bir erkekti; türdeşim değildi ve silahsızdı. Ama gitmişti. Kimsecikler yoktu etrafta.

Kapıya, Wright'i bıraktığım yere döndüm ve bir kez daha onu şaşırtmayı başardım. Arabadan inmiş, gidip kapıya yaslanmıştı.

Kolunu tuttuğumda, "Aman be kadın!" dedi. "Ses çıkar biraz gelirken!"

Güldüm. "Kimse yok etrafta. Sonunda boşuna geldiğimizi görebiliriz ama biz yine de gidelim."

Arabaya bindik ve içeri girdik. Yıkıntılarda çevreye bakınıp az veya kısmen yanmış birkaç eşya bulduk: bir kalem, çatal ve kaşıklar, bir makas, düğme dolu ufak bir kavanoz... Wright'in beni korumak için moloz yığdığı yerde gümüş renkli minik bir şey bulana kadar gördüğüm diğer her şeyi tanıdım. Dışarı çıkarken üzerimden ittiklerimin altında kalmıştı herhalde.

Gösterince, "Bu bir haç," dedi Wright. "Burada yaşayanlardan biri takıyordu herhalde. Ya da belki kundakçı düşürmüştür." Tatsızca gülümsedi. "Kimin dindar çıkacağı hiç belli olmaz."

"iyi ama ne bu?" dedim. "Haç nedir? Vampirler hakkında okurken hep karşıma çıkıyordu ama vampirleri korkutması dışında pek bir açıklama yoktu."

Elime tutuşturdu. "Sahici gümüş galiba. Elinde tutmak rahatsızlık veriyor mu?"

"Vermiyor. Artıya benzer bir şekle bağlanmış minik bir adam... Tepesinde de halkası var. Bir şeye bağlanıyormuş herhalde."

"Zinciredir," dedi Wright. "Bir vampir inanışı daha çöpe gitti."

"Ne?"

“Dinsel bir simge bu, Renée. Önemli hem de. Hesapta vampirler kötü olduklarından bunun vampirleri korkutması gerekiyor. İzlediğim vampir filmlerine bakılırsa sırf korkman değil, dokunduğunda bir de tenini yakması gerekiyor.”

“Sıcak değil ki.”

“Biliyorum, biliyorum. Takma kafana. Film zırvası işte.” Bacaları dolanmaya, rengi kararmış şofben, küvet ve buzdolabı kalıntılarını incelemeye devam etti. Bakınırken evlerden bazılarında lavabo ve küvetlerin eksikliğini fark ettim. Belki de birileri Raleigh nöbet tutmazken gelip götürmüştü. Ya da belki Raleigh ile akrabaları almıştı. Niye ama? Kim almak isterdi onları?

Derken Wright evlerin uzağında, toprağa yarı gömülü bir şey buldu: ucunda minnacık, altın bir kuş bulunan altın bir zincir. Kuş taçlıydı ve kanatları uçarmış gibi açıktı.

“Böyle bir şeyin burada kalması şaşırtıcı,” dedi. “Bahse girerim bir sürü insan buraya gelip hatıra almıştır.” Gömleğine sildi, ardından avucuma bıraktı.

“Hoşmuş,” dedim inceleyerek.

“Dur, takayım sana.”

Muhtemelen ölmüş birinin malını boynumda taşıma fikri önce garip geldi ya, sonra omuz silkip Wright’a uzattım ve boynuma takmasına izin verdim. İstemişti. Takınca hoşuna gitti.

“Saçın uzuyor,” dedi. “Azıcık süslenmen için böyle bir şey lazımdı.”

Saçım uzuyordu; kapkara, kıvırcıktı ve bir-iki santimi bulmuştu. Kafam da artık yamru yumru değildi. Yanmamış tutamı Wright’a kestirdiğimden saçlarım eş uzunluktaydı artık. Neredeyse kız gibi görünmeye başlamıştım.

“Hiç oğlan sandın mı beni?” dedim. “Yani yolda beni ilk gördüğünde.”

“Yok, hayır,” dedi Wright. “Sanmalıydım belki. Keldin ve üstünde erkeklere uygun denebilecek pis şeyler vardı. Ama far ışığında seni ilk gördüğümde, ‘Ne tatlı, elfimsi bir kız; ne işi var burada tek başına?’ diye düşünmüştüm.”

“Elfimsi mi?”

“Elf gibi yani. Hikâyelere göre elfler kısa boylu, ince yapılı, sihirli varlıklardır. Başka bir mitolojik yaratık yani. Belki karanlık bir yolda bir gün birine rastlarım.”

Güldüm. Ardından helikopteri duydum. “Geliyor,” dedim.

“Uyanıp dışarı çıkması için erken bir saat. Benle tanışmayı epey istiyor herhalde.”

“Ben duymadım bir şey?” dedi Wright. “Ama sen öyle diyorsan... Saklanayım mı?”

“Hayır. Kokunu gizleyemezsin. Şu en büyük bacanın yanında bekleyelim.” Koskocaman bir şömineden yükselen koskocaman bir bacaydı kastettiğim. Ziyaretçimiz bizi vurmaya kalkarsa siper edebilirdik.

Helikopter bu sefer çayıra inme zahmetine girmedi. Neden geçen sefer oraya inmişti acaba? Alışkanlıktan mıydı? Yoksa evleri sağlam ve doluyken ziyarete gelmiş biri miydi bu adam?

Kocaman, şekilsiz bir böceği andıran helikopter, Wright’in yangından önce sebzelikmiş dediği bahçemsi yere indi. Wright yanık bitkilerin çoğunu tanımıştı. Helikopter yangından kurtulmuş birkaç bitkinin, kabak ve patateslerin üstüne konmuştu.

Pilot indi, pervanelerin altından eğilerek ilerledi ve etrafına bakındı. Bizi görür görmez doğrudan yanımıza geldi. Tüfeğini kontrol eden Wright kaskatı dikilmiş, sert bakışlarla süzüyordu geleni. Ben de dikkatle baktım. Uzun boylu, örümceğimsi bir adamdı. Silahsızdı; sarışınlığı ve teninin beyazlığı haricinde türümden olduğu açıktı. Teni Wright’mki gibi değil, çok daha beyaz, Wright’in kitaplarındaki sayfalar kadar beyazdı. Buna rağmen,

renk haricinde, boyum uzar ve büyürsem bu adama benzeyeceğim açıktı. Elf gibi değil ama uzun ve ince olacaktım.

“Shori?” dedi adam. Sesi o anda beni çekti ve kokusu... Güvenilir geldi. Demek istediğim, kokusu kendimi güvende hissetmeme yol açmıştı ama neden, bilemiyordum. Derken bana baktığını, benle konuştuğunu anladım. Ne demekti peki bu kelime?

Bacanın yanından ayrıldım.

“Nasıl hayatta kalabildin, Shori? Neredeydin?”

“Shori” diyordu bana. Nefesimi bıraktım. “Tanıyorsun beni demek?”

“Elbette tanıyorum! Nen var senin?”

Birkaç nefes daha çektim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gerçeği söylemek, hiç tanımadığım bu adama kendime dair hiçbir şey bilmemem gibi önemli bir zaafı itiraf etmek utandırıcı geldi. “Birkaç hafta önce yakınlardaki bir mağarada uyandım,” dedim. “Öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ve... Seni de tanımıyorum.”

Bana uzandı, geri çekildim.

“Tanımıyorum seni,” dedim bir daha.

Wright’m yanımda hazır konuma geçtiğini gördüm. Tüfeği yabancıya doğrultmak yerine göğsü önünde çaprazlamasına tutuyordu. Parmağı tetikteydi. Gerekirse silahı doğrultup ateş etmesi fazla zamanını almayacaktı.

Adamın elleri iki yanma indi. Wright’a baktı, ardından Wright ve tüfeği önemsizmiş gibi bana döndü. “Benim adım, losif Petres-cu,” dedi. “Ben, senin babanım.”

İçimde hiçbir his uyanmadan baktım yüzüne. Tanımıyordum bu adamı. Ama doğru söylüyor olabilirdi. Nasıl bilecektim? Böyle bir konuda, burada yalan söylenir miydi? Neden söylenmeliydi?

“Ve ben de... Short miyim?”

“İnsan annenin sana verdiği ad bu. Shori. Soyadın Matthews. İna annelerin benim uzak akrabalarımda Soyadları Mateescu’ydu. 1950’li yıllarda yabancı kökenli adlara kuşkuyla bakılmaya başlanınca soyadlarını Amerikalılaştırıp Matthews’a çevirmişlerdi.”

“Annelerim mi?”

Etrafına bakındı. “Burada konuşmamız gerekmiyor,” dedi. “Evime gel.”

“Burada mı yaşıyordum?”

“Evet. Burada doğdun sen. Gördüklerin hiçbir hatıram canlandırmıyor mu?”

“Hayır. Sadece burayla bir bağım bulunduğu duygusu var. Uyandığım mağaradan çıkabildiğim zaman buraya geldim ama niye geldim, bilmiyorum. Sanki ayaklanm getirdi.”

“Yuva,” dedi losif. “Yuvandı burası.”

“Ama sen burada yaşamıyor muydun?”

Şaşırmış gibi baktı. “Hayır,” dedi. “Biz insanlar gibi kadın-er-kek bir arada yaşamayız.”

Yutkundum ve sormam gereken soruyu sordum: “Neyiz biz?”

“Vampir, elbette. Kendimize vampir demeyiz gerçi.” Benimkiler gibi diğer insanlannkilerden biraz daha uzun ve sivri görünen köpek dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri bendekiler gibiyse herkesinkinden sivri demekti. Öyle olmalıydılar. “Bram Stoker’ın *Drakula*!da anlattığı yaratıklarla ortak noktamız pek azdır ama sonuçta uzun ömürlü kan-içicileriz.” Wright’a baktı. “Biliyordun, değil mi?”

Başıyla evetledi Wright. “Hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyacağını anlamıştım.”

Iosif iç çekti ve defalarca anlatmaktan bıkmış bir sesle konuştu: “Ortakyaşarlarımıza dönüşenler hariç, insanlarla ama insanlardan ayrı yaşarız. Ömrümüz insanlannkinden çok daha uzundur. Çoğumuz gündüz uyur ve evet, yaşamak için kana ihtiyaç duyarız. En güzeli insan kanıdır ve şükür, kanını aldığımız insanlara zarar vermek zorunda değiliz. Ama neysek oyuz işte. İnsanları sihirle falan kendimiz gibi yapamayız. Bizle birleşenleri çok daha sağlıklı, güçlü ve öldürülmesi daha zor kılarız. Böylece hayatlarını uzatırız.”

Son söylediği Wright’in ilgisini çekmişti. “Ne kadar?”

“Ne kadar yaşayacağını mı soruyorsun?”

“Evet.”

Iosif derin bir iç çekti. “Kaza veya cinayete kurban gitmezsen muhtemelen 170 ila 200 yaşına kadar yaşarsın.”

“İki yüz... Ben? Hem de sağlıklı mı?”

“Evet. Shori’nin zehri bağışıklık sistemini güçlendirecek ve insanların yakalandığı bağışıklık sistemi hastalıklarına yakalanma ihtimalin iyice azalacak. Aynı zehir, kalp ve dolaşım sistemlerini de sağlıklı kılacak. Sağlıklı olman Shori için çok önemli.”

“Gerçek olamayacak kadar iyi bu yahu!”

“Ortakyaşarlık... Shori’yle birleştiğinin farkmdasın, değil mi?” Wright evetledi. “Biraz korkuyorum. Neye bulaştığımı anlamamama rağmen onla olmak istiyorum. Sizin türünüz ne kadar uzun yaşıyor peki?”

“Çok uzun,” dedi Iosif. “Ölümsüz değiliz ama. Shori kaç yaşındadır dersin?”

“Renée adını vermiştim ben,” dedi. “Ben de Wright Hamlin, bu arada.”

“Kaç yaşında?”

“Tanıştığımızda on veya on birdir demiştim. Daha sonra, öyle görünmese bile daha büyük olduğunu anladım. On sekiz veya on dokuz var mıdır?”

Iosif tatsız bir gülümseme sundu. “Öylesi en azından yasal olurdu, değil mi?”

Wright kıpkırmızı kesilince anlamadan Iosif e baktım.

Iosif bir anlık suskunluğun ardından, “Dert etme, Wright,” dedi. “Short, evet, hâlâ çocuktur. Gebe kalacak yaşa gelmeden önce daha bir büyüme aşaması geçirecek. Gebelik yaşlan yetmişlerinde başlayacak. Toplamda beş yüz yıl civannda yaşayacak. Şu ansa yaşı elli üç.”

Wright’in ağzı açıldı ama bir şey demedi. Bir Iosif’e, bir bana baktı. Yirmi üç yaşındaydı; cinsel açıdan erişkindi ve dünyaya dair pek çok bilgisi vardı. Iosif in dediği doğruysa Wrighttan iki kattan fazla yaşlıydım ama neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bi-rileri elli üç yıllık hayatımın çoğunu almıştı benden.

Yıkıntıları işaret ederek, “Kim yaptı bunu?” dedim. “Yangım kim çıkardı? Başka hayatta kalan var mı?”

“Burada değildim,” dedi Iosif. “Kimin yaptığım bilmiyorum. Başka... Canlı da bulamadım. Bölgede yaşayan diğer insanların buraya göz kulak olmasını sağladım.”

“Dikkatsiz davranmışsın,” dedim. “Raleigh Curtis göz kulak olmakla kalmadı. Wright’i vuracaktı. Beni vurdu.”

“Kaza. Bizden olduğunu anlamamış. Doğru dürüst görebilseydi ateş etmezdi.”

“Neden Wright’i vurmaya kalktı peki?”

“Wright’in şenle olduğunu bilmiyordu.”

“Iosif, neden bu molozlar için birini vuruyor? Sadece bu alçaklığı yapanlar ceza görmeli.”

Dik dik baktı Iosif. “Bilileri annelerini, ablalarını ve sizle yaşayan insanları diri diri yaktı burada. Kaçmaya çalışanları vurdular ve getirip ateşe attılar. Sen nasıl kaçabildin, hiç bilmiyorum ama diğerlerini... Yanmış, paralanmış halde bulduk. Ben ve benimkiler. .. Ziyarete geliyorduk... İtfaiyecilerden önce buraya ulaştık. Bu sayede onlan kontrol altına akp burayı terk edilmiş sanmalarım sağladık. Yangın söndürüldükten sonra, cesetleri adli tıpta incelenmemeleri için götürdük. Bölgeyi geceleme aradık, taradık ve civarda yaşayan insanlan sorguladık. Bizi ortaya çıkarmayacak, bizi tehlikeye atmayacak kadarını hatırlamalarını sağladık. Zaten pek bir şey bilmiyorlardı. Sonuçta katilleri yakalayamadık. Ama bililerinin geri gelip eserlerine bakmak isteyebileceğini düşündük. Suçluların yaptığı bir şeydir.”

“Cinayet anısının tadını almak için... Kaç kişiyi öldürdüler?” “Yetmiş sekiz. Sen hariç herkesi.”

Mağarayı hatırlayınca bakışlarımı kaçırdım. “Belki yetmiş yediydi,” dedim. Söylememek istiyordum ama söylememek, söylemekten daha beter geliyordu.

Iosif çenemi hafifçe tutup yüzümü yüzüne doğru çevirdi. Ya o ya başka biri yapmıştı bunu daha önce. Tanıdık ve sakinleştirici geldi. Dar, sert yüzünü çerçeveleyen ak düşmüş san saçlan omuzlarına değiyordu ve göz bebekleri karanlıkta görme rengine dönmüş kocaman, gri gözleri vardı. Hâlâ tanıdık gelmiyordu yüzü. Tanımamıştım onu. Ama dokunması artık beni irkiltmiyordu.

“Mağarada uyanırken biri beni bulmuştu,” dedim. “Ne kadardır orada olduğumu bilmiyordum. En az birkaç gün... Ama nihayet bilincimi kazanmaya başlamıştım ve biri geldi. O sırada gelenin bir... Adam olduğunu anlamadım. Tek bildiğim... Onu öldürdüğüm.” Gerisini, adamı öldürmekle kalmayıp yediğimi söyleyemedim. Öyle utanmıştım ki kafamı çevirip bir adım geri çekildim. “Kimdi, hâlâ bilmiyorum ama çıkardığı sesleri hatırlıyorum. Gayet net duydum ama o sırada bazı sözler söylediğini anlamamıştım. Daha sonra, Wright’in yanında güvendeyken anılarımı tarayıp söylediklerini anlayabildim. Beni tanıyan biriydi galiba... Beni arıyordu...”

“Ne demişti?” dedi Wright. Yanıma gelmişti.

Bunları duyması feciydi. Gözlerimi yumup yanıtladım: "'Tanrım, bu o! Lütfen, lütfen ölmemiş olsun!' dedi."

Kısa bir sessizlikten sonra Iosif iç geçirerek, "Buradan biri değildi, Shori," dedi. "Benimkilerden biriydi."

Yüzüne baktığımda üzüntüsünü gördüm. Adamı tanıyordu ve ölümüne üzülmüştü. "Özür dilerim," dedim.

Wright beni kendine çekti, şaşırdım. Şükranla yaslandım bacağına.

"Herkesi aramaya yollamıştım," dedi Iosif. "Kurtulan biri varsa sensindir diye düşünmüştük. Adamlarımdan biri geri dqnme-di. Bulamadık. Neredeydi mağara?"

Dönüp bakındım ve mağarayı elimden geldiğince tarif ettim. "Götürebilirim seni," dedim.

"Kalıntıları hâlâ oradaysa," dedi Iosif, "aldırıp gömdürmem lazım."

Fısıltıya yakın bir sesle bir kez daha, "Özür dilerim," dedim.

Iosif bana önce öfke ve acı, ardından kederle baktı. "Üzgünsün sahiden, değil mi? Sevindim. Kim ve ne olduğunu unutmuşsun ama en azından sana öğretilen ahlâkın bir kısmı hâlâ duruyor."

Biraz daha sessizlikten sonra Wright, "Neden kurtulma şansının daha yüksek olduğunu düşünmüştünüz?" dedi.

"Kara derisi yüzünden," dedi Iosif. "Güneş onu derhal etkilemez. Boyuna rağmen çoğumuzdan hızlı koşar. Ve olay başladığında herkesten önce uyanmış olmalıydı. Çoğumuza kıyasla uykusu çok hafiftir ve gündüz uyuması kesinlikle gerekmez."

"Bir çeşit deney olduğunu zannettiğini söylemişti," dedi Wright.

"Öyle," dedi Iosif. "Bazılarımız asırlardır gündüzleri çektiğimiz zaafı azaltmaya çabalıyor. Shori bu minvaldeki en son ve en başarılı deneyimiz. Shori aynı zamanda, genetik mühendislik sayesinde yarı insandır... insanlar

nasıl yapılacağını öğrenmeden hatta böyle bir imkân bulunduğunu öğrenmeden çok önce başlamıştık genetik deneylere.”

“Biz?” dedim.

“Türümüz. Biz İna’yız. Muhtemelen dünyadaki vampir mitolojisinin büyük kısmı bizden geliyor ama biz kendi aramızda kendimize İna deriz.”

Sözcük benim için Iosif’in yüzü kadar yabancıydı. Hiçbir şey bilmemek çok zordu. “Feci bir şey bu,” dedim, “bir şeyler söylüyorsun ve hiçbiri tanıdık gelmiyor. Söylediklerin bana gerçek gelmiyor. Neyiz biz? Neden insanlardan farklıyız? İnsan mıyız yoksa başka bir ırk mı?”

“Hayır. Başka bir ırk değil, başka bir türüz biz,” dedi Iosif. “İnsanlarla çiftleşemeyiz. Hiç yapamadık. Seks, evet ama çocuk olmuyor.”

“Akraba mıyız insanlarla? Nereden geliyoruz?”

“Bence akrabalığımız var,” dedi Iosif. “Genetik açıdan başka bir açıklamayı daha olası kılamayacak kadar benziyoruz. Gerçi hepimiz buna inanmayız. Kendi öykülerimiz, folklorumuz ve dinlerimiz var. İstersen kitaplarımı okuyabilirsin.”

Başımla evetledim. “Okurum. Bana tanıdık gelirler mi, merak ediyorum.”

“Herhalde başından ağır bir yara aldın,” dedi Iosif. “Türümüze bu tür şeyler olduğunu duymuştum. Dokularımız, beyin dokumuz dahi kendini yeniler. Ama anılarımız... Bazen geri gelirler...”

“Ve bazen de gelmezler mi?”

“Evet.”

“Başımdan yaralandığımı biliyorum. Birden fazla yara hem de. Kafatası kemiklerim kırılmışlardı. Ama iyileştiler. Nasıl böyle şeylerden kurtulabiliyoruz?”

Gülümsedi Iosif. “Yakın dönemde gençlerimiz arasında Ina halkının başka bir dünyadan binlerce yıl önce buraya geldiği inancı baş gösterdi. Bana

saçma geliyor ya, kim bilir? Bu fikir de eski efsanelerimizin birinden beter değildir herhalde. Kastettiğim efsaneye göre, bizi bir tanrıça anne yaratmış ve kendisiyle birlikte cennetinde yaşayacak bilgeliğe varana kadar bannmamız için bize Dünya'yı vermiş. Bense burada, Dünya'da, insanlıkla birlikte, şempanzeler misali kuzen sıfatıyla evrim geçirdiğimiz kanısındayım. Belki bizler kuzenlerin en yeteneklileriyizdir."

Anlattıklarına diyecek bir şey bulamadım. "Peki," dedim. "Ina halkının tek cinsiyetli gruplar halinde yaşadığını söylemiştin. Erkekler erkeklerle, kadınlar kadınlarla..."

"Yetişkinler öyle yapar, evet. Genç erkekler senin şimdiki yaşını biraz geçtiklerinde annelerinden ayrılır. Çocukluklarının son yıllarıyla birlikte hayatlarının kalanını babalarıyla geçirirler. Ben babamın ailesinden hayatta kalan tek oğulum; o yüzden oğullarımın tek babası var. İnsan ortakyaşarlarımız her iki cinsiyetten de olabilir ama kendi aramızda oğullar, kardeşleri ve babalarıyla, kızlarsa kız kardeşleri ve anneleriyle yaşar. Ama bu durumda, yetişkinliğe tam ermediğin için bir süreliğine, anıların geri gçlene veya bilmen gerekenleri yeniden öğrenene ve erişkinlik yaşına gelene kadar benim cemaatimle yaşayabilirsin."

"Wright'layim ben."

"Onu ve gerek duyduğun herkesi getir elbette. Sen ve seninki-ler için bir ev yaptırırım. "

Wright'a baktım ve kafa sallayışına şaşırmadım, "işim var benim," dedi. "Kurulu bir düzenim var. Renée... Shori benle sorunsuz yaşayacaktır."

Iosif, Wright'a, kestiremediğim bir ifadeyle baktı. "Halkını ve âdetlerini de sen mi öğreteceksin?" dedi. "Tarihini öğretip yetişkinliğe yaklaşmasına yardım mı edeceksin? Zamanı geldiğinde eş bulmasını ve bulduklarının aileleriyle pazarlık etmesini mi sağlayacaksın?" Dimdik duruyor, dimdik bakıyordu. Wright'tan çok daha uzun değildi ama çok yükseklerden, çok tepelerden bakar izlenimi veriyordu. "Tüm bunlan nasıl yapacağım söyle bana," dedi.

Wright’m bakışları öfkeyle kararsızlık arasında gidip geliyordu. Sonunda gözlerini kaçırdı, kafa salladı. “Neresi?” dedi.

“Darrington’ın birkaç kilometre kuzeyi.”

“İşimden ayrılmak istemiyorum.”

“Elbette.”

“Çok uzak... Ev mi demiştin?”

“Eviniz yapılana kadar benim evimde konuksunuz. Shori’yi güvende tutmak ve hayatını sürdürebilmek için gerekenleri öğrenmesini sağlamak isteriz. Sense Shori’nin hayatında, zannettiğinden çok daha fazla yer kaplıyorsun şu anda.”

“Onla olmak istiyorum ben.”

“Aynı fikirdeyim. Ama söyle, şu ana dek hayatınız nasıldı birlikte? Arkadaşların ve komşulann ilişkiniz hakkında ne düşünüyor?”

Wright cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Öfkeyle baktı Iosif e.

Iosif bilmişçesine kafa salladı. “Saklıyordun Shori’yi. Elbette saklayacaktın. Bir çocukla uygunsuz ilişkide bulunduğunun düşünülmesinden korktun... Bizleyken saklanmanız gerekmeyecek. Bizim gözümüzde ilişkinizin hiçbir uygunsuzluğu yok.”

Sekiz

Aynı gece, Iosif'in helikopteriyle yeni yuvamız olacak yeri görmeye gittik. Havadan baktığımızda, muhtemelen gene bir özel mülk yolu boyunca dizili, kocaman, iki katlı ve iyi aydınlatılmış beş ev gördük. Ayrıca iki ambar, müştemilat kulübeleri, garajlar, ağıllar, tarla ve bahçeler de vardı. Birkaç kilometre uzakta ufak bir kasabanın, herhalde Darrington'ın ışıklan görünüyordu.

Iosif, arabayı alıp kulübemize dönebilmemiz için aynı gece bizi yıkıntılara geri götüreceğine söz vermişti. Her şey düşündüğü gibi giderse bir haftaya taşınacaktık buraya. Adres, telefon numaralan ve yol tarifini içeren birer kart vermişti ikimize de. Bir kamyonla iki adam yollayıp Wright'm eşyasını yükletecekti. Geçici mekânımıza sığmayanlar, evimiz yapılana kadar ambarlardan birine konacaktı.

"Amma ırak yerlerde yaşıyorsunuz," diye yakındı Wright. "Burası diğerinden bile beter. Feci yol gitmem gerekecek. Mümkün mü, hiç bilmiyorum."

Aldırmadı Iosif. Evlerin en büyüğüne yakın, kocaman, asfalt bir alana indiğimizde, "Kentlerden uzak durmak en iyisi," dedi. "Kentler duyularımıza aşırı yükleme yapar. Gürültü, kokular, ışıklar... Mümkün her şekilde zorlarlar bizi. Bazılarımız alışıyor ama çoğumuz fena oluyor."

"Şaşırtıcı," dedi Wright, "izlediğim filmler ve okuduğum kitaplarda vampirlerin kentleri sevdiği, yoğun nüfusun saklanmalarını kolaylaştırdığı anlatılır hep."

Başım salladı Iosif. "Kitap ve filmlerdeki vampirler genelde binlerini öldürmeye yahut dönüştürmeye uğraşır. Biz ikisini de yapmadığımızdan kentlere ihtiyacımız yok. Çok şükür." Dönüp helikopterden indi. Wright diğer taraftan inip kucaklamak üzere bana uzandı. Beni yere indirdikten sonra hızla koşup Iosif'in karşısına dikildi.

"Başıma ne geleceğini bilmek istiyorum," dedi.

Iosif başıyla onaylayarak, “Elbette istersin,” dedi. Bana baktı. “Ne zamandır birliktesiniz?”

“On bir gün,” dedim.

“Tanrım,” dedi Wright. “On bir gün mü? O kadarcık mı? Çok daha uzun süredir benleymişsin gibi geliyor bana.”

“Ve buna rağmen sağlığın, kuvvetin yerinde,” dedi Iosif. “Onla olmak istediğin de açık.”

“istiyorum. Özgür irademle mi, emin değilim ama istiyorum. Ne olacağım peki ben? Shori’nin bir... Eş bulacağını söylemiştin. Bana ne olacak o zaman?”

“Sen Shori’nin ilk ortakyaşân, yeni ailesinin ilk üyesisin. Eş bulması bunu değiştiremez. Short eşlerini ziyaret edecek, eşleri ona gelecek ama sen, onla yaşayacaksın. Artık kimse seni öldürmeden ondan ayıramaz ve kimse seni öldürmeye kalkışmayacaktır.”

“Beni öldürmek mi? Niye öleyim? Neden ölecekmişim?”

“Shori’nin sana verdiği şeyin yokluğundan ölürsün.”

“Ama...?”

“Evime gel, Wright. Tüm soruların yanıt bulacak. Yanıtlar hoşuna gitmeyebilir ama bilmen lazım.”

Büyük evin yan tarafından ilerleyip önüne vardık. Iosif’in cemaatinin gececi olduğu açıktı ve göründüğü kadarıyla ortakyaşarları da geceleri uyanık geçirmeye alışmıştı. Evlerin hepsinde ışıklar açıktı ve insanlar -tahminen ortakyaşarlar ve çocuklan-her yanda, işlerine bakıyorlardı. Kızıl saçh bir kadın, bir garajdan geri vitesle çıkıyordu; arabamn arka tarafında, özel bebek koltuğuna oturtulmuş sarı-kızıl saçh bir bebek vardı. İki ufak oğlan yaprak kürüyordu. Benim kadar görünüyorlardı; yaşlarını merak ettim. Ufak bir kız, sundurmasına düşmüş yaprakları, kullanırken pek zorlandığı kocaman bir süpürgeyle temizliyordu. Adamın biri merdiven

tepesinde, evlerden birinin yağmur oluklarıyla uğraşıyordu. Geniş bahçelerden birinde birkaç yetişkin erkek sohbet ediyordu.

Wright'la birlikte Iosif in peşinden büyük eve girdik ve kendimizi evin bir ucundan diğerine uzanan kocaman bir salonda bulduk. Wright kulübesi bu salonun anca üçte birini doldurabilirdi. İrili ufaklı bir sürü koltuk, sandalye ve masa vardı.

Iosif, "Pazar geceleri veya cemaat içinde tartışılması gereken bir durum bulunduğunda burada toplanırız," dedi.

Salonun dip duvarındaki geniş pencere, duvarın üst yarısını boydan boya kaplıyordu. Karşısına gelen duvarın dibindeyse, içinde kocaman bir kütüğün çatırtılarla yandığı büyük bir şömine vardı. Diğer iki duvar ise baştan sona kitapla dolu gömme kitaplıklarla kaplıydı.

Şömineye yakın köşede hepsi insan iki adamla bir kadın, ufak bir masada baş başa vermiş sohbet ediyordu. Masada dumanlan tüten kahve fincanlan vardı. Koca salonda, şöminedeki ateş dışında ışık yoktu. Iosif bizi üçlüye yöneltti.

"Brook, Yale, Nicholas..."

Kafalannı kaldınp beni gördükleri anda üçü birden ayağa fırladı. Kadın, "Short!" diyerek gelip beni kucakladı. Bana tümüyle yabancıydı ve üstünde losif'in kokusunu almasam geri kaçılır-dım. Sanki içimde bir şey kabullenmişti kadını, iyiliğine karar verdiğim birinin kokusunu taşıyordu. "Aman, kızım," dedi, "nerelerdeydin? Iosif, nerede buldun onu?"

Adamlar önce bana, sonra Wright'a baktılar. Biri gülümseyerek Wright'a, "Hoş geldin," dedi. "Shori kendine bakmayı becermiş anlaşılan."

Kadın beni bırakırken Iosif elini omzuma koydu. "Tanıdık gelen bir şey var mı? Bu insanları, bu evi hatırladın mı?"

Kafa salladım. "Salon hoşuma gitti ama hatırlamıyorum." Üç insana baktım. "Özür dilerim, sîzleri de hatırlamıyorum."

Üçü birden Iosif e baktı.

“Fena yaralanmış,” dedi babam. “Başından. Dolayısıyla hafızasını yitirmiş. Bu... Wright Hamlin’i bulduğunda tek başınay-mış. Hafızasını tekrar kazanacağını umuyorum.”

“Kendi doktorlarınız yok mu sizin?” dedi Wright. “Türünüze nasıl yardım edileceğini bilenler yok mu?”

“Var,” dedi Iosif. “Ama Ina doktorlarının genelde yaptığı, kırık kemikleri doğru kaynamaları için birleştirmek ya da çabuk iyileşmeleri için ciddi yaralan sarmakla sınırlıdır.”

Adamlardan biri, “Ciddi yaradan ne kastettiğini görmek istemezsin,” dedi Wright’a. “Dökülen barsaklar, kopuk bacaklar, falan.”

“Aman, kalsın,” dedi Wright. “Shori bana hem vurulduğunu hem de yandığını anlatmıştı. Ama kendi kendine iyileşti. Hiçbir

yara izi kalmadı.”

“Kendini veya halkını hatırlamaması dışında,” dedi Iosif. “Esas yara o. Maalesef iyileştirmesini bildiğimiz türden de değil.” “Arkadaşlarım var mıydı burada?” dedim. “Beni yakından tanıyan birileri?”

“Dört ağabeyin var burada,” dedi Iosif. Üç insana baktı. “Siz Wright’la ilgilenin biraz,” dedi. “Sorduğu sorulan kaçamaksız yanıtlayın. Shori’yle birlikte; Shori’nin ilk insanı ama neredeyse hiçbir şey bilmiyor.” Yanlanndan aynlmamız için kolumdan tuttu.

Wright, “Renée,” dedi, durdum. Bana kendi koyduğu isimle seslenişi rahatlatıcıydı. “İyi misin öyle?” dedi.

Başımı salladım. “Merak etme. Gerekirse bağır; duyanm.” Kafa salladı. Sözlerimle rahatlamıştı sanki.

Iosif’le birlikte upuzun bir koridora daldık.

“Bu yatak odalan bana ve insan aileme ait,” dedi. “Üçüyle demin tanıştın; diğer beşi şu anda burada değiller. Yıllardır benle birlikteler. Geçmişte yedi ilâ on arasında değişti ama sekiz ortakyaşar bana iyi geliyor. Gerektiğinde hepsine bakabilecek kadar zenginim; onlar da beni besliyorlar, isterlerse yerleşim dışında iş bulabilir hatta hayatlarının bir kısmını dışarıda geçirebilirler ki bazen öyle yaparlar zaten. Ama en az üçü daima burada kalır.

Kendi aralannda ayarladıktan bir programa göre hareket ederler.”

Koridorun sonundaki kapıdan geniş bir çimenliğe çıktık. Çimenliğin ortasında durarak, “Aldırmıyorlar mı?” dedim.

“Aldırmak derken?”

“Sekiz tane gereksinmene... Hiçbirinin senin biricik insanı olamamasına..Durakladım. “Çünkü galiba Wright aldıracak.”

“Başkalanm da alman gerektiğim anlayınca mı?”

“Evet.”

“Aldıracaktır. Sana sahip çıkışını, seni nasıl koruduğunu gördüm.” Durdu, bakındı. “Bırak aldırsın, Shori. Konuş onunla. Yardım et. Güvence ver. Şiddeti engelle. Ama bırak ne hissedecekse hissetsin ve ilişleriyle kendi başına hesaplaşsın.”

“Peki.”

“Söyleyeceklerimi aslında oğullanma söylemem lazım ama sen de en az bir seferliğine işitmelisin: İnsanlarına iyi bakmalı, iyi davranmalısın, Shori. Onlara güvendiğini görsünler ve kendi sorunlarını kendileri halledip kendi kararlannı kendileri versinler. Böyle yaparsan hayatlarım sana adayacaklardır. Zorbalık eder, kötülük veya korkuyla kontrole kalkar, işine geldiği gibi davranırsan bir süre sonra onları kontrol etmekten, gücenmelerini engellemeye uğraşmaktan başka şey yapamaz hale gelirsin. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum, evet. Wright’a bir şeyler yaptırdım ama çoğu güvende, özellikle Raleigh Curtis beni vurduğunda, benden güvende kalması içindi.”

Başıyla onayladığını belirtti. “O tip şeyler, anlasın veya anlamasınlar gerekir bazen. Wright’tan başka kaç kişi ısırdın?”

“Beş ayrı kişinin kanını emdim ama Wright’in haberi yok.” Duraklayıp yüzüne baktım. “İleride bana ihtiyaç duyacaklar mı, bilmiyorum. Birbirlerinden nasıl ayıracağım insanları? Sen bir bakışta, şunlar seninkiler diyebilir misin?”

“Görüntü değil mesele,” dedi Iosif. “Koku... Brook’un kokusunu almadın mı?”

“Senin kokun vardı üzerinde.”

“Wright’ta da seninki var. Yanılgıya mahal bırakmayacak kadar. Koku asla geçmez. Bir parçalan haline gelir, tnsanlan nasıl elde tuttuğumuzu biraz anlamışsındır.”

“Bir şey... Salyamızdaki kimyasal bir şeyle mi?”

“Evet. Beslendiğimiz sırada ağzımızdan akan salyadaki, zehrimizdeki bir maddeye bağımlı kılanz insanları. Kuvvetli, hipnotize edici bir uyuşturucu dendiğini duydum. İnsanları itaate açıyor ve kaynağına bağımlı kılıyor. Muhtaçlaşıyorlar. Brook bunun farkında ve Wright da muhtemelen anlamıştır.”

“Alamazlarsa ölüyorlar mı?”

“Bizden koparılırlarsa veya biz ölürsek ölüyorlar ama ölümlerine zehrin bir başka işlevi yol açıyor. Zehrimizin yarattığı ilave kan hücrelerini sistemlerinden çekmek üzere yanlannda olamadığımızda kalp krizi geçiriyor veya felç oluyorlar. Kendi doktorları, sorunu çarçabuk kavrayabilseler yardım edebilirler aslında. Ama psikolojik bağımlılıkları yüzünden doktora gitmiyorlar; kendi İnalarını veya çok geç olana dek herhangi bir İna bulmaya çabalıyorlar o zaman.”

“Ölene veya felç olana kadar.”

“Öyle. Başka bir Ina bulsalar bile ölüyorlar çoğunlukla. Her zaman işe yaramıyor; bedenleri zehirlerimizdeki farklan saptıyor ve bu farklar, yeni lna’ya uyum sağlamayı çok zorlaştırıyor. Kendi İnalarına bağımlılar demek istiyorum. Buna rağmen İna öldüğünde hayatlarını kurtarmaya çabalarız. Annelerinin cemaatinin başına geleni anladığımda şenle birlikte yaralı kurtulmuş olabilecek diğer insan ortakyaşarları da aramalarım söylemiştim. Eşlerimin. .. Öldüklerini anlamıştım. Öldükleri yerleri kokularından ve yanık et kalıntılarından saptayabilmiştim.”

Ölülerini anıp ıstırabını bastırabilmesi için bir süre konuşmadım. Birden çektiği acıya gıpta ettiğimi fark ettim. Hatırladığı için acı çekiyordu. Bir süre sonra, “Kimseyi bulamadınız mı?” dedim.

“Canlı bulamadık. Hugh Tang... Öldürdüğün adam seni bulmuş. .. Haberimiz yoktu tabii.”

“Hepsi ölmüş,” diye mırıldandım. “Oysa benim için hiç var olmamış gibiler.”

“Üzgünüm,” dedi Iosif. “Bunca hafıza eksikliğinin sende yarattığı etkiyi tahmin dahi edemem. Mümkün olabildiğince hafızanı kazanmana yardım etmek istiyorum. Bu yüzden evime taşınmalı ve seni tanıyanlarla birlikte olmalısın.” Duraksadı bir an. “Bunun için Wright’la yaşadıklarının kalıntılarını silmeliyiz. Şimdi düşün: beslendiğin insanlardan hangileri Wright’taki kadar kokunu taşıyor?”

Beni besleyen insanların hepsini dikkatle düşündüm. “Hiçbiri,” dedim. “Ama biri var... Yaşlı bir kadın. Çocuk taşıyamayacak yaşta. Ama hoşlanıyorum ondan. Onu isterim.”

Kederli bir ifadeyle baktı Iosif. “Sayende sağlıklı kalır ve uzun yaşar ama bu kadar geç başlangıçla yüz yaşını ancak geçebilir. Öldüğünde çok üzülürsün. İnsanlarımızın ölümleri daima sarsıcıdır.”

“Burada kalabilir mi?”

“Elbette. Benim aile odalarımın karşı tarafında, salonun diğer yanında büyük bir konuk bölümü var. Sen ve seninkiler, eviniz yapılana kadar orada rahatça ve mahremiyetiniz içinde kalabilirsiniz.”

“Sağ ol.”

“İkiden fazla insan gerekecek sana.”

“Diğer kullandıklarımdan hoşlanmıyorum. Lazımdılar ama kalsınlar istemem.”

Anlarcasma kafa salladı. “Bazen olur öyle. Ben seni başka insanlarla tanıştırırım. Bir İna çocuğuyla birleşmeyi uman ve bekleyen ortakyaşar çocuklan var. Böyledir; kimi bizle birleşmek, kimi çekip gitmek ister. Ama bunlarla tanışmadan önce istemediklerine gitmeli, seni unutmalarını telkin etmelisin. Sonrasında seni sadece romantik bir rüya gibi hatırlayacaklardır. Böyle yapmazsan seni aramaya kalkarlar. Sana ihtiyaç duymazlar ama seni isterler. Tüm hayatlarını seni arayarak çöpe atabilirler.”

“Anladım.”

Tekrar yürümeye koyulduk. “Seni ağabeylerinin en küçüğüne, Stefan’a götürüyorum çünkü ikiniz birbirinize çok yakındınız. Hayatının ilk yirmi beş yılını annelerinizin yanında, birlikte geçirdiniz. Stefan buraya taşındıktan sonra hep telefonlaştınız. Yalnız, konuşurken Hugh Tang’den bahsetme.”

“Olur.”

“Açlıktan öldürdün Hugh’yu, değil mi? Yedin mi onu?”

“Şey... Evet.”

“Öyle düşünmüştüm zaten. Hugh, Stefan’m ortakyaşarıydı. Seni tanıyordu ve Stefan aramalara sırf bu yüzden katılmasını istemişti. Daha sonra anlatırım meseleyi ona.” ,

Evlerden birine arka kapısından girdik. Mutfakta üç kadın vardı; biri ocakta bir tencereyi karıştırıyor, biri kocaman, çift kapılı bir buzdolabında bir şey

arıyor, sonuncusuysa büyükçe bir kâsede bir şeyler çırpıyordu.

Iosif, adlarını söyledikçe işaret ederek, “Esther, Celia, Daryl,” dedi. İkisi, Esther ve Celia benim gibi kara deriliydi. İlgimi çekmişlerdi; hatırladığım kadarıyla o ana dek gördüğüm ilk siyah kişilerdi. Hâlbuki genlerim böyle bir kadından gelmiş olmalıydı. Kadınlar dönüp bize baktıklarında Esther, “Shori!” dedi, “ah, Tanrım!”

Üçü de yabancıydı bana. Ben dikkatle yüzlerini incelerken Io-sif başıma gelenleri anlattı. Beni tanıdıkları açıktı ama ben onlan hiç tanımıyordum. Birdenbire üzerime bir yorgunluk, bir umutsuzluk çöktü. Iosif in peşinden oturma odasına girdim ve en küçük ağabeyim Stefan ve başka insan ortakyaşarlarla -iki erkek, iki kadın- tanıştım. Ortakyaşarlar başıma geleni duyar duymaz beni selamlayıp çıktılar. Ne onları ne evi tanıyordum. Her şey yabancıydı.

Derken ufak bir şey anladım; hatırlamaktan ziyade çıkarsa-dım diyeyim. Stefan, Iosif’ten ve Wright’tan daha koyu renkliydi. Benim koyu kahverengi tenimin birkaç ton açığıydı teni. Bunun anlamıysa...

“Sen de bir deneysin,” dedim birden.

“Elbette,” dedi. “Tabiri caizse benim sen olmam gerekiyordu. Aynı siyah annenin çocuklarıyız.”

Gülümsedim; annelerimden birinin siyah bir insan olduğu fikrimin doğru çıkmasına sevinmiştim. “Tanıyor muydum annemizi?”

“Annemizin gözdesiydin sen. Ne zaman bir yaramazlık yapsam kafa sallar ve zaten doğurmayı hayal ettiği çocuğun ben olmadığımı söylerdi.” Hüzünle gülümsedi. “Iosife çekmişsin sen, derdi.”

“Ve biri öldürdü onu,” dedim. “Hepsini öldürdü.”

“Öyle.”

“Neden ama?”

Kafa salladı Stefan. “Nedenini bilseydik, şimdiye kadar kimin yaptığını bulabilirdik. Senden başka herkesi nasıl öldürebildiğini anlayamıyorum. İna annelerimiz kuvvetliydi. Kolayca... Öldü-rülmemeliydiler. ”

“İnsanlar bizi vampir sandıkları için olmuş olabilir mi?” diye sordum. “Demek istediğim, insanlan öldürdüğümüzü sandılar-sa...”

Stefan ile Iosif aynı anda, “Hayır,” dediler. Ardından Iosif, “Kırsal bölgelerde yaşarız biz,” dedi. “Çevremizdeki herkes birbirini tanır. Bizi tanırlar... Ya da en azmdan, tanıdıklarını zannederler. Eşlerimin bölgesinde eşlerim ve kendi insanlan haricinde hiç kimse gizemli bir şekilde ölmedi.”

“İnsanları öldürüyoruz demek istemedim,” dedim. “Kastettiğim. .. Yani, biri bizlerden birini beslenirken görmüş ve yanlış bir sonuç çıkarmışsa?”

Iosif ile Stefan birbirlerine baktılar. Iosif, “Öyle bir şeyin olabileceğine inanmıyorum,” dedi. “Annelerin ve kız kardeşlerin bizden bile daha temkinliydiler.”

“İnsanların böyle bir şey yapacağına inanmıyorum ben,” dedi Stefan.

“Yanmıştım ve vurulmuştum,” dedim. “Herkes yangın çıkarabilir, silah kullanabilir.”

Iosif kafa salladı. “Annenlerin yerleşimi civanndaki pek çok insanı sorguladım. Ters giden hiçbir şey yokmuş. Ne sıkıntı ne kuşku ne de herhangi bir garez...”

“Bugün yıkıntılara gittiğimde,” dedim, “birinin orada dolandığım algıladım. İnsandı. Genç, silahsız... Yıkıntıları dolaşmıştı. Fark ettin mi sen de?”

“Evet. Geziyor... Sizin bölgenin uçlarında, Gold Bar adlı kasabaya yakın bir yerde oturuyor. On altı yaşında ve yanılmıyorsam gezilerinden ebeveyninin haberi yok.” Duraksadı, yine kafa salladı. “Bölgeyi son derece titiz taradık. Kontrol ettiklerimiz arasında o da vardı. Hiçbir şey bilmiyordu. Kimse bilmiyor zaten.”

İç çektim. “Ne onlar ne ben...” Karşımdaki iki sert yapılı, zarif yüze baktım ve biraz gerginleştiklerini, tuhaf bir rahatsızlığa büründüklerini fark ettim. Huzursuzca kıpırdanıyor, arada bir-? birlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı.

“Ailemden, annelerimden bahsetsenize,” dedim. “Kaç annem vardı benim? İnsan annem dışındakiler kardeş miydi? Kaç ablam vardı?”

“Annelerimiz üç kız kardeşti,” dedi Stefan. “Bir de DNAsını veren insan. İki de büyükannemiz vardı. Annelerimizin hayatta kalan anneleri... Bizim, özellikle senin, güneşe karşı alışılmışın dışında korumalı ve gündüz daha fazla yaşayabilme yeteneğiyle doğmamızı mümkün kılanlar, iki büyükannemizdi.”

“İnsan DNAsını bir şekilde bizimkine mi katmışlar?”

“Öyle. İkisi de 350 yaşını aşmıştı ve biyolojiye meraklıydılar. Çocukları eş bulduktan sonra çeşitli üniversitelerden insanlarla ve konuyla uğraşan başka lnalarla birlikte çalışmışlar. Bildiğim kadarıyla genetik mühendislikte virüs kullanımı konusunda herkesten daha bilgiliydiler ve işi, insanlardan çok önce öğrenmişlerdi. Hem birlikte çalışması hem sohbet etmesi harika tiplerdi.” Durakladı, iç geçirdi. “Öldüklerine, birinin onları öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum.”

“Katledilmelerinin sebebi çalışmaları olabilir mi?” diye sordum. “Çalışmalarına itiraz eden veya engellemeye çalışan var mıydı?”

Stefan, Iosif’e baktı; beriki kafa salladı. “Sanmam. Shori, halkımız bu mesele üzerinde nesillerdir çaba harcıyor. Hatırlayabilsey-din ne meşhur biri olduğunu bilirdin. Seni görmek ve annelerimizin yaptığı şeyi anlamak için Güney Amerika’dan, Avrupa’dan, Asya ve Afrika’dan pek çok kişi gelmişti.”

“Afrika’da İna’lar var ve bu deneyi yapamamışlar mı?”

“Henüz yapan yok.”

“Yangından hemen önce ziyarete gelen var mıydı?” “Bilmiyorum,” dedi Iosif. “Annenlerle bir buçuk haftadır ko-nuşmamıştım. Sabah erkenden

telefon ettim ve ertesi gece ziyarete gelmek istediğimi söyledim; bekleyeceğiz ama gelirsen birkaç gece kalmalısın, dediler.” Hatırladıklarından muduluk duyarcasına bir anhğına gülümsedikten sonra yine kederli ifadesine döndü. “En az beş ortakyaşar getirmemi söylediler. Olur, dedim ve ertesi gece benimkilerden beşini alıp gittim. Vasile helikopteri istemişti; büyük arabalardan birini aldım. Oraya vardığımdaysa duman, kül ve ölümle karşılaştım.” Durakladı, bakışları boşluğa takıldı. “Görüp durumu kavrayınca etrafı temizlemek, hayatta kalan varsa aramak ve sırlarımızı koruyabilmek adına Stefan ile Radu’yu ortakyaşarlarıyla birlikte hemen gelmeleri için aradım.” Demek Hugh Tang beni ararken bu nedenle mağaraya gelmişti. “Ne öğrendiniz peki o zamandan beri?” dedim.

Döndü, birkaç adım uzaklaştı ve tekrar bana döndü. “Hiç!” Kaba, sert bir fısıltıydı ağzından dökülen. “Koskoca bir hiç!”

İç çektim. Birden bezmiştim. “Eve gitsem daha iyi,” dedim. “Gidip Wright’i alalım ve bizi yıkıntılara götür.”

“Evindesin zaten.” Karşıma dikildi ve yüzüme, düşmanca denemeyecek ama pek çözemediğim bir ifadeyle baktı. “Burayı evin saymalısın.”

“Sayacağım,” dedim. “Buraya dönüp kendim, ailem hakkında bilgi edinmekten mutluluk duyacağım. Ama yoruldum şimdi. Tanıdığım bir yere dönme ihtiyacı hissediyorum.”

“Yarın geceye kadar burada kalmaya ikna etme ümidim vardı seni,” dedi.

Başımla olumsuz yanıt verdim. “Beni geri götür.”

“Shori, burada kalman en iyisi. Wright seni şimdiye kadar saklamayı becermiş ama bir şeyler terse gitse, bir kişi dahi seni görüp bela çıkarmaya karar verse...”

“Bize bir hafta tanıyacağına söz verdin,” dedim. “Bana verdiğin ilk sözdü.”

Birbirimize dik dik baktık.

Sonunda iç çekip gözlerini kaçırdı. “Senden başka herkesi kaybettim, çocuğum,” dedi.

Stefan, “Ailemizin dişi tarafındaki herkes öldü,” dedi. “Senden başkası kalmadı, Shori.”

Eve dönmek, Wright’la kalmak arzusu her şeye baskındı artık. Buna karşın beni çekiyorlardı. Babam ve ağabeyim... Yabancıydılar, evet ama aynı zamanda babam ve kardeşimdiler. “Üzgünüm,” dedim. “Gitmeliyim.” /

“Biz İnalar... Cinsel bölgeciyizdir,” dedi Iosif. “Sense ailenin yetişkin erkekleriyle bölge paylaşmak için biraz fazla büyüksün... Eşleşme yaşma gelmediğinden esasen herhangi bir İna erkeğiyle. .. Neyse, seni esas rahatsız eden bu.”

“Şenle Stefan’ın yanında, sırf erkek olduğunuz için mi rahatsızlık duyduğumu söylüyorsun?”

“Evet.”

“E, o zaman nasıl yaşayacağım burada?”

“Wright’ın yanma dönelim. Onlayken kendini daha iyi hissedeceksin.” Omzuma dokunarak kapıya yöneltti beni. Arkamı döndüm ya, Stefan bize bakmıyordu.

“O da mı senin gibi hissediyor?” dedim.

“Hayır. Burada kalmanı istiyor çünkü hem senin hem kendisi için korkuyor. Hem sen daha erişkin değilsin; herhangi bir tehlike yok.”

“Tehlike mi?”

Kapıdan çimenliğe çıktık.

“Tehlike? Iosif?”

“Biz insan değiliz, çocuğum. Erkek ve dişi İnalar birlikte yaşamazlar. Yapamayız. Erkekler ziyarete gider. Hepsi o kadar.” “Tehlike dediğin

neydi?”

“Bedenin, özellikle kokun değiştikçe peyderpey yetişkin dişi olarak algılanmaya başlayacaksın.”

“Ağabeylerim tarafından mı?”

Bana bakmadan başıyla onayladı.

“Sen de mi?”

Bir daha başıyla onayladı. “Sana zarar vermeyeceğiz, Short. Kesinlikle. Yaşın geldiğinde sana eşler bulacağım. Sen ve ablaların için Gordon ailesiyle görüşmeye başlamıştım zaten. Şimdiyse... Annenlerin arazisini satmaya niyetim var. O para sayesinde biraz daha büyüdüğünde başka bir yerde hayat kurabileceksin.” “Burada yaşamak isteyecekmişim gibi gelmiyor artık.” “Biliyorum ama sorun çıkmayacak. Sadece daha yetişkin görünmeye başlayana kadar... Ağabeylerin ve ben... Genetik yapılanınız, içgüdülerimiz var. Ama akılsız cahiller değiliz. İçgüdülerimizin, dürtülerimizin farkındayız. Cinsel dürtümüz ne kadar baskın çıkarsa çıksın dayanabiliriz.”

“Çocuksun demiştin.”

“Öylesin. Hatta hafıza kaybın yüzünden daha da çocuksun. Ortakyaşarlannla cinsel oyunlar oynayabilirsin ama eşleşecek yaşta değilsin. Henüz gebe kalamazsın ve azami büyüklüğünden ve gücünden uzaksın. Şu an için kokun sadece ilgi çekici ama bizim için çekicilikten çok itici.”

Evine döndük. “Bizi bu gece yıkıntılara geri götüreceksin,” dedim. “Söz verdin. Yalan mı söylemiştin?”

“Hayır. Söz verdim ama keşke vermeseymişim... Senin için endişeleniyorum, Short.”

“Ama sözünü tutacaksın.”

Bir süre yanıt vermedi. Neden sonra, “Tutacağım,” dedi. Koridordan geçip büyük salona girdik. Wright koltuklardan birinde tek başına oturuyordu. Diğer üçü ortada yoktu. Gittim; arkadan dokunmak, ellerimi omuzlarına koymak istedim ama yapmadım. Iosifin ortakyaşarlarının ne anlattıklarını, benle olmak konusunda ne hissettiğini merak ediyordum. Dolanıp karşısına geçtim; ruh halini sezmeye çabaladım.

Kafasmı kaldırdı. Yüzünden tek anlayabildiğim mutsuzluğuydu. “Ne olacak şimdi?” dedi.

“Eve gideceğiz,” dedim.

Iosif e baktı, tekrar bana döndü. “Öyle mi? iyi.” Kalktı, tekrar Iosif e baktı. “Gitmesine izin mi veriyorsun? Hiç beklemiyorum.”

“Yalan söylediğimi mi düşünmüştün?”

“Babalık hislerinin devreye girip verdiğin söze rağmen onu burada kalmaya zorlayacağım düşünmüştüm.”

“Shori güçlü ve inatçı... Endişeleniyorum ve burada kalmasını istiyorum.”

“Ama?”

“Gitmek istiyor ve... Nedenini anlıyorum. Onu iyi sakla, Wright. Benimkiler ve onunkiler dışında yaşadığını bilen yok yanılmıyorsam. Şu çocuğun... Raleigh Curtis’in dahi onu unutmasını sağladım. Shori’yi sakla ve Cuma günü bana getir.”

Wright dudaklarını ıslattı. “Anlamıyorum ama getireceğim.” “Getirmek istemesen de mi?”

“... Evet.”

Yüzlerinde aynı bezginlik, sıkıntı ve isteksizlikle bakıştılar. Wright’m elini tuttum ve helikoptere gittik. Wright hiç konuşmadı. Elini tutmama izin verdi ya, elimi tutmuyordu.

Dokuz

Arabaya varana dek konuşmadık Wright'la. Uçuş boyunca tek kelime etmemiş, inerken IosiPe veda etmiş ve uzaklaşmasını seyretmiştik. Arabaya binip eve yöneldiğimizde nihayet, "Başkaları var, değil mi?" dedi Wright. "Başka... Ortakyaşarların."

"Henüz yok," dedim. "Diğerlerine sadece beslenmek için gittim. İhtiyacımı her gece senden karşılayamam. Ama onlar... Yani diğerleri..."

"Diğerleri henüz sana bağlı değil."

"Değil."

"Ben niye bağlıyım peki?"

"Seni istediğim için." Omzuna dokundum, kolunu tuttum. "Sen de beni istedin bence. Beni bulduğun geceden beri birbirimizi istedik."

Yan gözle baktı. "Bilmem. Hiç düşünmedim aslında."

"İstedin. Vurulduğum zaman sana fırsat tanımıştım. Benim için... Çok zordu ama tanıdım. Gitmene izin verecek, gitmene yardım edecektim."

"Öylesine gideceğimi ve geri gelmeyeceğimi mi düşündün? Kan içinde yerde yatarken bırakıp gittim çünkü ısrar ettin. Geri dönüp durumuna bakmayacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"İyileşeceğimi biliyordun. Bana mecbur değilsin dedim; özgürlüğünü sundum. Bir daha sunamayacağımı da söyledim."

"Hatırlıyorum," dedi. Kızgın gibiydi. "Ama o sırada bir hareme katılacağımı bilmiyordum. O kısmını atlamışsın."

Harem nedir, biliyordum. Okuduğum kitaplardan birinde Drakula'nın üç eşi için harem deniyordu ve sözlükten anlamına bakmıştım. "Bir haremin parçası değilsin sen," dedim. "Bizim ortakyaşarlık ilişkimiz var. Bu ilişkiyi

hem istiyor, hem gereksiniyorum. Onca çocuğu görmedin mi? Günün birinde eşlerim olacak. Senin de olabilir. İstersen bir aile kurabilirsin.”

Dönüp bana baktı; araba yalpalayınca dikkatini tekrar yola çevirmek zorunda kaldı. “Ne yapacağım yani? Yeni ortakyaşar neslini mi üreteceğim?”

Sesindeki öfkeye şaşarak bir süre sessiz kaldım. “Neye yarayacak ki o dediğin?” dedim sonunda.

“Sokaktan kapıp götürmek daha kolay, ha?”

Alnımı kaşıyarak iç çektim. “Iosif, ortakyaşar çocuklarından bazılarının kendilerine İna edinebilmek umuduyla kaldığım, di-ğerlerininse kendi hayatlannı kurmak için çekip gittiğim söyledi.” Bir ses çıkardı; neredeyse inleme gibi bir şeydi. Yanıt vermedi. Biraz bekledikten sonra, “Beni bırakmak mı istiyorsun?” dedim.

“Sorma zahmetine niye giriyorsun?” dedi. “Bırakamam seni. Seni bırakmayı isteyemem bile.”

“İstediğin ne öyleyse?”

İç geçirdi. “Bilmiyorum. Keşke on bir gece önce durmasaydım, geçip gitseydim; onu biliyorum. Öte yandan, sadece bana kalacağını bilseydim hakkmdaki her şeyi bilsem bile dururdum.” “Sadece sana kalsam ölürdün. Çarçabuk.”

“Biliyorum.”

Biliyordu ama umurunda değildi; en azından öyle düşünüyordu. “Ne anlattılar sana?” dedim. “Seni bu kadar kızdırıp üzecek ne söylediler? Öldürene kadar tek kişi yerine birden fazla insandan kan almam mıydı sadece?”

“Tek başına o da yeterdi herhalde.”

Yüzüne bakmadan temas edebilmek adına başımı omzuna yasladım. Wright’a dokunmak ihtiyacı hissediyordum. Ama anlama-

sı gerekiyordu. “Sen ve başka beş kişiden beslendim,” dedim. “Üç kadın, iki erkek. Benle kalmak isterse kadınlardan birini yanıma alacağım. İsteyeceğini zannediyorum. Diğerleri beni unutacak ya da sadece bir rüyaymışım gibi hatırlayacaklar.”

“Herhangi biriyle yattın mı?”

“Seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsun? Hayır. Kadınlardan biri dışında, sadece beslendim ve sana döndüm. O kadının yanında daha uzun kaldım çünkü beni rahatlatan, hoşuma giden bir yanı vardı. Adı, Theodora Harden... Neden hoşuma gittiğini bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.”

“Her iki tarafla da mı?”

Kaşlarım çatıldı; sesindeki feci sertlikten irkilmiştim. “Ne?” dedim.

“Hem erkeklerle hem kadınlarla mı seks yapıyorsun?”

“Kendileri ister ve ben de istersem ortakyaşarlarımla yapanm. Şimdilik sadece şenle.”

“Şimdilik.”

Uzandım, elimi ceketinin altından geçirip boynuna dokundum. İz yoktu. Önceki gece sadece zevk için hafifçe dişlemiş, uyuduktan sonra gidip başkasından beslenmiştim. Sabaha kadar geçmişti yara izi. Bu geceyse niyetim, öyle kolayına iyileşmeyecek bir şey yapmaktı.

Ama kulübeye varınca hiç konuşmadan yatağa girdik ve hiçbir şey yapmadık. Isırmadım çünkü istemediği açıktı. Kıllı sırtına sarıldım ve onca kızgınlığına ve kararsızlığına rağmen varlığında huzur bularak uyudum. Hiç değilse benden uzak kalmaya kalkışmadı.

Neden sonra beni sarsarak uyandırdı ve “Yap!” diye haykırdı. “Yap! Başka bir şey elde edemeyeceksem bari zevk alayım!”

Yavaşça parmaklarımı dudaklanna götürdüm. Susunca önce dudaklarından, sonra boynundan öptüm. Öyle öfkeli, hiddet ve şaşkınlıkla öyle doluydu ki...

Üstüme abandı, bacaklarımı ayırdı ve var gücüyle içime daldı. Niyetlendiğimden çok daha şiddetle ısırdım ve kanını emerken kol ve bacaklarımla gövdesini sarmaladım. İnledi, kıvrandı ama

ben gerekeni ondan, o gerekeni benden alana dek hiç bırakmadan abanmaya devam etti.

Neden sonra yana devrildi ve o anlığına zihnen değilse bile bedenen doygunlukla yattı.

“Canını yaktım mı?” dedi usulca.

Göğsüne tırmanıp ısırığımın kenarlarını yaladım. “Yakmadın,” dedim. “Yakmaya mı çalışıyordun?”

“Yakıyorum sanıyordum.”

Yalamaya devam ettim. Her zamankinden daha fazla kan akıyordu. “Ben senin canını yaktım mı?” dedim.

“Hayır, elbette yakmadın. Yaptığının canımı acıtması lazım ama deriyi deldiğin ilk an haricinde hiçbir zaman canım yanmıyor.” Kolunu etrafıma doladı; bu seferki bildiğim sarılışıydı.

“Kızdığımızda bile birbirimizin canmı yakmadığımızı bilmek ne iyi...”

“Tüm bunlarla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum, Renée... Shori. Sanki uzaylılar gelmiş ve biriyle yatıyormuşum gibi.

Güldüm. “Doğru olabilir... Ama geldiysek binlerce yd önce gelmişiz.”

“Halkının başka bir gezegenden geldiğine inanıyor musun? Babanın öyle bir teoriden bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Iosif’in dediğine göre bazı genç İnalar inanıyormuş buna. Bazılarıysa inanmıyormuş. Kendisi inanmıyor. Hafızam geri gelirse düşünmeye değer mi, karar verebilirim belki.”

“Iosif’in baban olduğuna inanıyor musun peki?”

Göğsüne yaslı başımı evet anlamında salladım. Derken kanının tatlı kokusuna dayanamayıp biraz daha yaladım.

“Neden? Sana yabancı geliyorsa neden inanıyorsun?”

“Bilmem. Belki tavrıyla ya da beden diliyle ilgilidir. Ama galiba esas kokusu yüzünden. Yanındayken sürekli bir şey, herhangi bir şey hatırlamayı umdum. Hiçbir şey hatırlamadım. Ağabeyim Stefan’la tanıştım; gene bir şey hatırlamadım. Ama söyledikleri kişiler olmadıklarından hiç kuşkulanmadım. Ayrıca insan ortakyaşarlarının hepsi beni tanıdı.”

“Evet,” dedi Wright.

“Üç ortakyaşarla konuştun.., Yalan mı söylüyorlardı sence?”

“Hayır, yalan söylediklerini zannetmem.” Eli saçlarımdan sırtıma indi. “Şanslı olduğumu... Senin ilkin olduğum için şanslı olduğumu söylediler. Bana söylemesen bile haliyle başkalarını bulduğunu o zaman fark ettim. Sonra Brook adlı kadın bana her İna’nın birden çok ortakyaşar edindiğini anlattı.

“Ne kadar kan sağlayabileceğini düşünüyorsun?”

“Sen... Her gün emiyorsun benden.”

“Ama azıcık. Sana açlık duyuyorum ve sana haz vermek hoşuma gidiyor.”

“Ha şöyle,” dedi Wright. Döndü, üstüme çıktı ve yeniden abandı. Bu sefer zevkten inleyemeyen bendim. Güldü; kendinden geçti.

Daha sonra, daha doygun, daha gevşemiş yatarken, “Cuma gelecekler,” dedi.

“Evet,” dedim. “Gidip onlarla yaşamak istemiyorum ama mecburuz galiba."

“Ben de onu diyecektim.”

“Kendi evimi, ailemi nasıl kuracağımı, nasıl yürüteceğimi öğrenmem lazım. Bunları öğrendiğimde kendi yolumuza gideriz.”

“Ne kadar büyük olacak aile?”

“Sen, ben ve beş-altı kişi daha. Kardeşlerim ve ortakyaşarları gibi hep bir arada oturmamız şart değil ama birbirimize yakın yerlerde yaşamalıyız.”

“Babanın evinde hep birlikte yaşamak zor olacak.”

“Annemlerin arazisini satacağını ve yaşım geldiğinde hayatımı kurmam için parayı bana vereceğini söyledi.”

“Ve seni bir İna’yla hatta bir grup İna kardeşle eşleştirecek... Tanrım... İna kardeşlerle...”

Yanıt vermedim. Annelerim hep birlikte yaşamış, bir eşi paylaşmıştı ve her şey, bir şekilde yürümüştü. Yapılamayacak şey değildi. İna usulü buydu. “Dediklerinin hepsi gelecekte,” dedim. “Haftaya Iosif’in evinde olacağız. Sen, ben ve Theodora. Theodora komşularımızdan biri; birkaç ev ilerimizde oturuyor. Tanıyor-sundur belki.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, “Güzel mi?” dedi Wright. Gülümsedim. “Değil. Genç de değil. Ama hoşuma gidiyor.” “Bize katılmasını mı söyleyeceksin yoksa rica mı edeceksin?” “Rica edeceğim. Gelecektir.”

“Hayır diyemeyecek kadar etkin altına girdiği için mi?” “Gelmek isteyecek. Gelmek zorunda değil ama isteyecek.”

İç çekti Wright. “Bence en ürkütücüsü o üç ortakyaşarın sahiden mutlu görünmeleri. Ne dersin? Senin Iosif onlara müıp-kün en harika yerde yaşadıklarını mı söylemiştir? Onlar da Iosif i Tanrı belledikleri için mi kanmışlardır?”

“Dememiştir öyle şeyler. ”

“Sordun mu?”

“Ortakyaşarları bu tür şeylere zorlamanın yanlış, dar görüşlü ve zararlı olduğunu söyledi. Ben sormadan. O kadarım zaten anlamıştım.”

“Buna inandığına mı inanıyorsun yani?”

“En azından bu konuda.”

“Has...”

Wright’i öptüm ve arkamı dönüp uyudum.

İzleyen hafta boyunca diğer insanlarımı ziyaret ettim, kanlarını emdim ve vedalaştım. Iosif’in dediği gibi, onlar için bir rüyaydım artık. Sonunda, Perşembe günü Theodora’ya gittim.

Dikkatli davrandım; gün batana, yalnız kalana dek bekledim. Bir süredir görmemiştim Theodora’yı ya, büyük ve hoş evine bakarken, Wright’a söylediklerimin aksine, Iosif’in evinde iki odadan fazlasını, kendi evimi sunana dek belki de Theodora’ya bana katılma teklifi yapmamam gerektiğini düşündüm. Kapısına varıp ziline bastıktan sonra aklıma gelmişti hepsi.

Kapıya gelişini duydum. Uzun bir bekleyiş oldu; herhalde gözetleme deliğinden bakıp kapısındakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Beni daha önce hiç görmemişti. Üç defa ve her seferinde karanlıkta yanma gitmiş, ışığı açmasına hiç izin vermemiştim. Genel anlamda ebadımı kavramıştı herhalde ama yüzümü, ten rengimi ve ötesi ne kadar küçük göründüğümü bil-

miyordu.

Nihayet kapıyı açtı, sorularla yüzüme baktı ve “Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dememle sesimi tanıdı; yüzüne şaşkınlık çöktü. “Davet et beni içeri,” dedim.

Derhal yana çekildi ve “İçeri gebene,” dedi.

Yaptığım azıcık vampir gösterisi gibi bir şeydi. Biliyordum ve Theodora’nm da bildiğinden emindim. Elbette onun veya başka birinin evine girmek için davete veya izne ihtiyacım yoktu. Ama insanların

kendilerini türümden yahut türümün olduğunu sandıkları şeyden koruyabilmek için uydurduktan sarımsak ve haç türü emniyet tedbirleri ilgimi çekiyordu.

Eve girdim. Kapının hemen yanında üst kata çıkan geniş bir merdiven, diğer tarafındaysa neredeyse Iosif'inki kadar geniş bir salon vardı. Duvarlar çok soluk bir yeşil, ahşap doğramalarsa beyazdı. Mobilyaların hepsi, tam olmalan gerektiği gibi ve olmalan gereken yerlerdeydi sanki. Theodora'ya bana katılmasını söylemek fikrinden biraz daha uzaklaşıyordum.

Arkamdan geldi ve dönüp yüzüne baktığımda dehşet dolu bir ifadeyle irkildi.

"Ten rengim mi yoksa çocuk gibi görünmem mi seni rahatsız etti?" dedim.

"Neden geldin?"

"Şenle konuşmak için," dedim. "Beni görmen için."

"Seni görmek istememiştim!"

"Fark edecek," dedim. "Ama zannettiğin kadar değil." İlerledim, kolunu tutup salona yöneltmek istedim.

Geri çekilerek, "Oraya değil," dedi. Elimi tutup yukarı, duyarlan kitaplarla kaplı bir odaya götürdü beni. Ayrıca bir koltukla iki sandalyenin üzeri de kitap ve bir takım kâğıtlarla doluydu. Ortada, üstünde bir bilgisayar, monitör, radyo, telefon, bir kutu kalem ve tükenmez, destelerce bulmaca dergisi ve not defteri; uzunca, ahşap bir CD rafı, aspirin, el losyonu, mide ilacı, tipeks ve daha kim bilir nelerle dolu şişeler bulunan darmadağın bir çalışma masası vardı.

Baktım ve birden kahkahalarla gülmeye başladım. Rastladığım en müthiş dağınıklıktı ve bir şekilde tanıdık gelmişti. Benim de eskiden böyle dağınık bir çalışma masam mı vardı? Annelerimden veya ablalarımdan birinin mi vardı yoksa? Iosif'e soracaktım. Neyse, diyeceğim, girdiğimiz oda aşağıdakinin zıddıydı ve içim rahatlamıştı.

Theodora oturabilmem için sandalyelerin birindeki kitapları indiriyordu. Ben gülmeye başlayınca durdu, bakışlarımı takip etti ve “Ah,” dedi, “yabancılara ne feci görünebileceğini unutuyorum hep. Burayı benden başkası gelip görmez.”

Bir daha güldüm. “Hayır, hayır,” dedim. “Sen busun. Görmek istediğim buydu.” Kendi kendime halen benden azade, hâlâ bağımsız diyerek derin bir iç çektim. Derhal düzeltmem gereken bir hata gibi gelmesine rağmen, bağımlılık kazanmamışhğı iyiydi.

“Şiir yazıyorum,” dedi. Utanıyordu sanki. “Üç kitabım yayınlandı. Pek para getirmiyor ama seviyorum.”

Koltuktan birkaç kitap alıp oturmam için boşalttığı sandalyeye yerleştirdim ve elinden tutup koltuğa çektim. İstememesine yahut istememeyi istememesine rağmen yanıma oturdu. Her saniyede bana kendini anlattığını hissediyordum. Kendime doğru çevirdim ve yüz yüze gelmek, yüzüne bakmak bile hoşuma gitti. Pek çok akla dolu, neredeyse beline dek uzanan koyu kahverengi saçları vardı. Gözleri saçıyla aynı renkteydi ve kenarlarında, yüzünün yegâne kırışıklıkları görülüyordu. Sağlığı için gerekenden biraz daha şişmandı. Balıketi herhalde en uygun sözcüktü. Bu nedenle yüzü dopdolu ve yuvarlaktı. Makyajsızdı; ruj bile sürmemişti. Evde, çevresinde ailesiyle, rahat ortamındaydı.

Başımı omzuna yaslayınca sarıldı bana. Sonra kolunu çekti. Sonra bir daha sarıldı. Feci çekiciydi kokusu.

“Anlamıyorum,” dedi.

“Ben de,” dedim. “Ama anlamadıklarım herhalde senin kafanı karıştıranlar değildir. Ailen eve dönmeden önce ne kadar vaktimiz var?”

“Portland’a, dünürlerime gittiler,” dedi. “Yarın dönecekler.” Bunu der demez, yalnızlığından, zayıflığından faydalanmaya kal-

kaçağımdan korkarmış gibi bakmaya başladı.

“İyi,” dedim. “Şenle konuşmam, öykümü anlatmam ve şeninkini öğrenmem gerekiyor. Ardından senden bir şey rica edeceğim.”

“Kimsin sen?” dediTheodora. “Adın ne? Sen... Nesin?”

“Ne miyim?”

“Evet.” Önüne baka. Utanmış gibiydi.

Çekip rahat bir konuma getirerek önce usulca, ardından kanı fazla uğraşmadan emmek için kendi akışını sağlayacak sertlikte boynunu ısırdım. Bir süre sonra, “Vampirsin demiştin,” dedim.

Kucağına oturup başımı yasladığımda, arada uzanıp yalamaya devam ettiğimde dahi itiraz etmedi. Ötesi, kaçmaya kalkmamdan korkarmışçasına sarıldı bana.

“Sen bir vampirsin,” dedi. “Gerçi okuduklarıma kalsaydı, uzun boylu, yakışıklı, yetişkin bir beyaz erkek olman gerekiyordu. Şans işte... Ama vampir olmalısın. Olmasan bunları nasıl yapabilirdin? Ben nasıl izin verebilirdim? iğrenç gelmesi ve ıstırap vermesi gerekirken başka nasıl böyle zevkli olabilirdi? Yaralar başka nasıl böyle çabucak iyileşip iz bırakmadan yok olabilirdi?”

“Vampirlere inanmıyorsun ama.”

“İnanmıyordum. Ve böyle ufacık... Senin gibi olabilecekleri aklıma gelmemişti hiç.”

“Elfimsi ufaklık demişti biri bana.”

“Doğru demiş.”

“Bir bakıma doğru sahiden. Halkımın ölçütlerine göre çocuğum ama benim türüm sizden çok daha yavaş yaşlanıyor, ilave bir sorunum daha var: yaş anlamında senden büyük olabilirim. Ama hafızama göre daha doğalı birkaç hafta geçti.”

“Nasıl?”

“Dur,” dedim. Kucağından inmek istedim, izin vermedi. “Hayır,” dedim, “bırak.” Bıraktı. Yanma oturdum, omzuna yaslandım. “Üç veya dört hafta önce, buradan birkaç kilometre uzaktaki bir mağarada uyandım. Yer ve zaman konusu biraz muğlâk çünkü tamı tamına söyleyecek kadarını bilmiyorum. Mağarada ilk günlerinde kördüm ve sürekli bayılıp ayılıyordum. Istırap için-

deydim ve başıma gelenlere dair hiçbir anım yoktu.”

“Amnezi.”

“Evet.” Kalanını anlattım. Hugh Tang’ı öldürdüğümü söyledim ama yediğimden bahsetmedim. Wright’ın beni bulmasını, yanma almasını ve babamla ağabeylerimi bulmamı... İna ve İna topluluklarına dair bildiğim az şeyi de anlattım. İnsan değilim, dedim. İnandı. Şaşırmadı bile.

“Öyle bir topluluğa katılmamı mı istiyorsun?” dedi.

“Evet ama şimdi değil.”

“Şimdi değil mi?”

“Babam bana bir ev yaptırıyor. Ev bitince bana gel... Kitapların ve diğer eşyan için uygun yer yaptırırım. Şiir yazabileceğin bir yer.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Bir yılı geçmez.”

Kafa salladı. “O kadar beklemek istemiyorum.”

Şaşırdım. Kendi karannı vermesini sağlamaya özen gösteriyordum. Benle geleceğine inanıyordum ama bu kadar çabuk karar vereceğini düşünmemiştim. “Şu an için sana sunacak hiçbir şeyim yok,” dedim. “Babamın evinde kalacağım. Senin de gelebileceğini söyledi ama evini gördükten sonra sana benzer bir şey sunabilene dek beklemeyi yeğleyeceğini zannetmiştim.”

“Sabrım yok,” dedi. “Şenle şimdi olmak istiyorum.”

Söylediği, tahmin edebileceğimden çok daha hoşuma gitmesine rağmen, meraklanmıştım. “Neden?” dedim. Verebileceği cevabı tahmin edemiyordum.

Şaşırmış, incinmişçesine kırpıştırdı gözlerini. “Sen neden beni istiyorsun?”

Anlayabileceği şekilde nasıl söyleyebileceğimi düşündüm biraz. “Farklı, güzel bir kokun var,” dedim. “Sadece sağlıklı değil... Eh, açık, istekli ve yalnız kokuyorsun. Sana ilk geldiğimde önce korkmuştun ama sonra hoşuna gitmişti. Üzerinde başkalarının kokusu yoktu.”

Kaşlarını çattı. “Yalnız koktuğumu mu söylüyorsun?” dedi. “Öyle galiba. Özlemli, muhtaç...”

“Yalnızlığın kokusu olabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Neden istiyorsun beni?” dedim bir kez daha.

Sarıldı bana. “Yalnızım,” dedi. “Sen gelene kadar yalnızdım. Küçük kızlığımdan beri ilk defa böyle hissettim kendimi. Beni istemeye devam etmeni umdum... En azından aklımı kaçırdığımı, hayal gördüğümü zannetmediğimde umudum buydu.” Durakladı biraz. “Bana ihtiyacın var,” dedi. “Başka kimsenin yok ama senin var.”

“Ailenin yok mu?”

“Var diyemem. Ev benim ve kızımla damadıma yardım edebilmekten memnunum ama eşim öldüğünden beri sahiden tek önemsediğim, tek önemseyebildiğim, şiirim oldu.”

“Babamın evine eşyanın ancak bir kısmını getirebilirsin,” dedim.

“Birkaç kutu kitap, bir-iki elbise yeterli.”

Kuşkuyla baktım etrafıma. “Wright ile yarın taşınacağız. Sana ulaşabilmem için telefon numaran lazım. Fikrini değiştirmezsen bir dahaki Cuma eşyanı ve seni almaya geliriz.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Bu gece kalacak mısın?”

“Biraz. Yemek yedin mi?”

“Yemek mi?” Yüzüme baktı. “Yemem gerek ama aklıma bile gelmedi. Normal yemek yiyor musun sen?”

“Hayır.”

“Peki. Gel, mikrodalgada bir şeyler ısıtırken bana eşik edersin. Şenle geleceksem öğün atlamamam gerekecek herhalde.” “Kesinlikle,” dedim ve eğilip beni öptüğünde ten temasımızın her saniyesinden haz duydum.

Cuma günü kimse gelmedi.

Gece yansından sonra Wright, Iosif’e telefon açtı. Verdiği numaraların hepsini denedi. İlkin yanıt gelmedi, ardından banda alınmış bir ses, aradığı numaranın kullanım dışı olduğunu söyledi. Wright birkaç kez daha denedi, sonuç değişmedi.

“Oraya gitmeliyiz,” dedim.

Bir an düşünceyle baktı, ardından, “Gidelim,” dedi.

Ertesi günün bir kısmını arabada geçirebileceğimi düşünerek yataktan bir battaniye kaptım. Olasılıkları düşünmek istemiyordum ama aynı zamanda hazırlıksız yakalanmak da istemiyordum. Annelerimin evlerinden kalan yanık harabeler aklımdaydı ve görmezden gelemezdim.

Wright, Iosif’in yerine nasıl gidileceğinden emin değildi. Minik yerleşim haritalarda yoktu elbette. Iosif in verdiği karttaki çizimi çözmek, sandığımızdan zor çıktı. Yolun sağında görünen bir yer arıyorduk ama umduğumuz yerde sapak bulamadık. Wright aksi yönü de denedi ama bir türlü bulamadık.

Sonunda yapmak istemediğimi yapmak zorunda kaldım.

“Böyle olmayacak,” dedim. “Genel anlamda doğru bölgedeyiz. Sen park edecek bir yer bul, ben gidip yerleşimi arayayım. Göremesem bile kokuyla bulabilirim.”

Gitmemi istemiyordu. Arabayla aramaya devam etmemizi, gerekirse gündüz gelip bir daha denememizi istiyordu.

Kafa salladım. “Hayır. Güvenli bir yer bulup park et. Gidip durumlarını şimdi görmem gerekiyor. Ve eğer... İyi değillerse, annemlerin başına gelene benzer bir şey söz konusuysa senin orada bulunmaman gerekir. Babam veya ağabeylerimden biri yaralıysa tehlikeli olacaktır. İstemeseler bile öldürebilirler seni.”

“Ve yiyebilirler,” dedi Wright. Öyle bir şey mümkün mü, sormuyordu bile.

Cevap vermeden dik dik baktım yüzüne. Ortakyaşarlar mı söylemişti yoksa tahmin mi etmişti? Bilmesi hiç hoşuma gitmedi ama bildiği açıktı. “Evet,” dedim sonunda. “Muhtemelen. Park et ve beni bekle.”

Yol kenarının genişlediği bir yere çekti arabayı. “Burası uygun,” dedi. “Biri ne yaptığımı merak ederse uykumun geldiğini ve tehlikeye girmemek için kenara çekip kestirmeye karar verdiğimi söylerim.”

“Gitmen gerekirse,” dedim, “daha güneyde, yol kenarında bekle beni. Ben seni bulurum. Bölgeden ayrılmak zorunda kalırsan...”

“Bırakmam seni!”

“Wright, dinle beni. Polisle veya bir İna’yla... Herhangi biriyle başın derde girecek gibi olduğu an beni bırak ve eve dön. Ben gelebildiğim zaman gelirim. Beni aramaya kalkışma. Eve dön.”

Gitmem der gibi kafa salladı ama gidecekti. “Buradan kulübeme gelebilecek misin sahiden?”

“Gelebilirim,” dedim. “Mecbur kalırsam gelirim.” Direksiyondaki elini tuttum. Kocamandı. Öptüm ve arabadan inmek için döndüm.

“Shori!” dedi.

Kapıyı açmıştım, durakladım.

“Beslen,” dedi.

Haklıydı. Kilometrelerce alan dolaşacak ve kim bilir neyle karşılaşacaktım. Kuvvetim yerinde olmalıydı. Kapıyı kapadım ve boynuna yetişebilmek için dizlerimin üzerinde oturdum. Beni kucağına aldı, öptü.

Bu sefer derinlemesine ısırdım. Altımda kasılışım, sertleştiğini hissettim. Bir haftadan beri böyle ısırmamış, tam öğün kanını emmemiştim. Bu geceyi yeni evimizde geçirmeyi ummuştum. Kanını ciddi emdiğim zamanlarda aceleci davranmamayı, zevkten bitkinleşmesini, kanı kadar bedeninin de tadını çıkarmayı seviyordum. Ama şimdi zaman yoktu. Kucağında çabucak emdim kanını; biraz bekledim, iyileşmeye başlaması için yarasını birkaç dakika daha yaladım, onu ve kendimi rahatlattım. Sonunda boynuna sarıldım ve arabadan indim. “Dikkatli ol,” dedim.

“Sen de,” dedi.

Koşmaya başladım. Doğru bölgedeydik ama bana biraz güneyde kalmışız gibi geliyordu. Wright gereğinden önce sapmıştı. Geçecek arabalara ve yakalayabileceğim bir kokuya karşı dikkatli, yol boyunca ilerledim. Genel anlamda ağaçlarla yola bazen paralel gidip bazen yoldan ayrılan bir ırmak boyunca kuzeye ilerledim. Arada tek tük eve, bazı ev gruplarına, çiftliklere rastladım ama hepsi insanlara aitti.

Neden sonra bir koku aldım. Tali yolu aramakla uğraşmadım. Kokuyu takip ederek koruluğa daldım, araçlarla neredeyse tümden gizlenmiş bir evin yanından geçtim. Özel mülke veya bozuk araziye aldırmıyordum. Tek aldırdığım havadaki kokular ve bana ne söyledikleriydi. Arada soluklanmak için durdum, rüzgâra dönüp kokulan birbirinden ayırmaya uğraştım. Koşarken gözden kaçırabilirdim bazı şeyleri. Kımıldamadan durup gözlerimi kapayarak derinlemesine soluk alıp verdiğimdeyse çok daha fazla kokuyu, insan, hayvan, bitki ve mineral kokulannı birbirinden ayırabiliyordum.

Peyderpey değişim vardı. Bir süre sonra duman kokusunu aldım. Yeni değil, eski bir duman. Ve ayaklanmın, koşuşturan hayvanların, geçtiğim dar yollarda araç tekerleklerinin havalandınp dallara bulaştırdığı küllerin kokulan...

Duman ve yanık et kokusu. İnsan eti ve îna eti...

Babamla ağabeylerimin evleri, anneleriminkiler gibiydi. Evler, tüm yapılar tamamen yok edilmiş, yıkılmış, yanmış ve ayaklar altında çiğnenmişti. Babam ve ağabeylerim artık yoktular. Ölümün, ölülerin kokusunu alıyor ama göremiyordum. Kimin öldüğünü, kimin kurtulduğunu henüz anlayamamıştım. Biri ailemin erkek tarafını yok etmeye gelmişti ve annemlerin yerleşimindeki gibi, son derece titizlikle işini halletmişti.

Iosif'in yerleşimi tuhaf, kötü kokularla, burada bulunmaması gereken, Iosif ve insanlarıyla alakasız kişilerin kokularıyla dolup taşıyordu. Kimindi bu bulduğum kokular? Kundakçıların mı? İtfaiyecilerin mi? Polisin mi? Komşuların mı? Belki hepsinin.

Molozların arasında dikilip anlamaya gayret ederek etrafıma bakındım. Iosif ölmüş müydü? Stefan? Diğer üç ağabeyim ve ortakyaşarlarıyla henüz tanışmamıştım bile. Ölmüş müydü hepsi? Yaralanıp kaçmış, saklanmış kimse var mıydı?

Derken aklıma Iosifin cemaatinden bazı ortakyaşarların yerleşim dışında çalıştığı hatta bazı zamanlarda başka yerde oturdukları geldi. Olan bitenden haberleri var mıydı? Yoksa yakında gelebilirlerdi. Iosif veya ağabeylerimden birine ihtiyaç duyarak geleceklerdi. Olan biteni gördükten sonra sadece yaşayabilmek için başka bir İna bulmaları gerekecekti. İşlerine yarar mıydım? Çok mu küçüktüm? Çok cahildim, orası kesin. Başka Ina topluluklarından haberleri vardı elbette. Daha önce gelip yıkıntıları görmüşlerse çoktan bir diğer cemaate sığınmış olabilirlerdi.

Yangın ne zaman çıkmıştı? Günler önce, kesin. Soğumuştu çünkü hepsi. Bulduğum en taze insan kokulan bile en aşağı bir veya iki günlüktü.

Peki, kim ve niye yapmıştı bunu? Önce annelerimin cemaati, şimdi de babamınki. Annelerime kimin saldırdığı konusunda Iosif'in bile fikri yoktu.

Bilememesine feci kızmıştı. O bilmiyorsa ben nasıl bulabilirdim?

Biri veya birileri ailemi hedef almıştı. Biri veya birileri, tüm akrabalanmı öldürmeyi başarmıştı. Eğer tüm bunlar bana insani özellikler katan deneylerle ilgiliyse -başka ne olabilirdi?- muhtemelen baş hedef bendim.

Koşarak yerleşimi turlamaya başladım. Arada duruyor, kokulan daha dikkatle inceliyor, taze kokular, aile üyelerimden kurtulmuş, saklanan, iyileşen birine işaret edecek ipuçlan anyordum.

Evlere ulaşımı sağlayan dar özel mülk yolunu buldum ve takip ederek iki şeritli bir yola vardım. Gözlerimi kapatıp Wright'ın beni beklediği yöne döndüm. Yanm saatte yanma ulaşabilirdim.

Ama henüz gitmek istemiyordum. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek, gözlerimle burnumun bana söyleyebileceği her şeyi duymak istiyordum önce.

Geri döndüm. Kömürleşmiş levhalar, kararmış yıkıntılar, kırık camlar, tek başlanna dikilen bacalar, yanmış veya kısmen yanmış mobilyalar, ev eşyası, mutfak ve banyolardan kalan kırık fayanslar, ne oldukları anlaşılmaz, kapkara plastik topaklar, bir İna'nın öldüğü nokta...

Kokuyu tanımaya uğraşarak kıpırtısız durdum; tanıyamadım çünkü henüz tanışmadığım bir erkeğe aitti. Kül ve kemiğe dönüşmüş, ölmüş...

Tanımıyordum. Ağabeylerimden biriydi herhalde. Girmediğim üç evden birinde ölmüştü.

Uzun süre dikildim orada. İnalann ölülerini ne yaptığını merak ettim. Nasıldı cenaze törenleri? Vampir araştırmalarımdan insan cenazelerine dair biraz bilgi toplamıştım. Ölüm, gömülme ve ölünün ölmeyene dönüşmesine nelerin yol açabileceğine dair bir araba yazı okumuştum. Bana hepsi zırva görünmüştü ama insanların ölülere belli bir saygı gösterdiklerini öğrenmiştim, lnalar için de böyle miydi acaba?

Ailemin erkek ve dişi kısımlarının ölülerinden kalanlar ne olmuştu? Polis mi götürmüştü? Nereye götürürlerdi peki? Bunu Wright'a hatta belki

Theodora’ya sormalıydım. Kütüphanede çalışıyordu Theodora. Bilmiyorsa bile öğrenmenin yolunu bilebilirdi.

Ama bir şekilde elde edebilsem bile gömmekten yahut daha uygun bir yakma sonrasında külleri bir yerlere savurmaktan öte ne yapabilirdim? tna dinini, törenlerini bilmiyor, başka İna tanımıyordum.

Bir başkasının öldüğü bir yer daha buldum. Bu seferki bir ortakyaşardı. Bir kadın. Tanışmadığım biri. Şükrettim. Biraz daha dolanıp babamın evinden kalanlara gittim. Yavaşça gezindim, yine tanımadığım iki ortakyaşarın öldüğü yerleri buldum. Derken iki tane tamdık buldum: IosiPin kocaman salonunda tanıştığım iki adam. Nicholas ve Yale... İkisinin öldüğü yerlere bakarak bir süre daha dikildim. Yakından tanımıyordum ikisini de ama daha bir hafta öncesinde sağlıklıydılar; yaşıyorlardı. Beni sevinçle karşılamış, Wright’a iyi davranmışlardı. Ölmüş, kendilerinin ve losif’in kokularını taşıyan iki yanık yığına dönüşmüş olmalan imkânsız görünüyordu gözüme.

Derken, büyükçe bir yatak odasıydı diyebileceğim bir yerde, fazlasıyla Iosif kokan bir nokta buldum. Burada ölmüştü anlaşılan. Kaçmaya, çıkmaya çalışmış mıydı? Kapı veya pencereye yakın değildi bulduğum nokta. Öldüğünde sırtüstü yattığı izlenimi edindim. Vurulmuş muydu? Mermi bulamamıştım ama belki de polis temizlemişti hepsini. Barut kokusu vardıysa bile diğer yanma ve ölüm kokularına yenilmişti. losif’in yandığı kesindi. Küllerinden birazı hâlâ duruyordu. Evden ve eşyadan kalanlara karışmıştı.

Ölmüştü.

Öylece kalakaldım.

Iosif ölmüştü. Daha yeni tanımaya başlamıştım ve ölmüştü. Daha yeni hoşlanmaya başlamıştım Iosif’ten. Ölmüştü.

Hiçbir şey yapamayacağımı bilmenin verdiği öfke ve acıyla çö-meldim. Hiçbir şey yapamazdım. Ailem yok edilmişti ve gereğince yas bile tutamıyordum. Hatırlamıyordum çünkü.

“Shori?”

irkilerek sıçradım ve birkaç adım geri çekildim. Duygu ve düşüncelerime öyle dalmıştım ki birinin bana yaklaşmasına izin vermiştim. Ne duymuş ne de koku almıştım.

Ama en azından beni şaşırtıp yerimden sıçratan kişiyi ürküttüğümü görebiliyordum. Hızla hareket etmiştim ve hava karanlıktı. Hareketlerimi izleyememiş, nereye gittiğimi görememiş gibi bakınıyordu etrafına. Derken beni gördü. Bense o anda insan olduğunu, karanlıkta iyi göremediğini, babamın kokusunu taşıdığını ve tanıdığım biri olduğunu kavradım.

“Brook,” dedim.

Yıkıntılara, ardından bana baktı. Yaşlar süzülüyordu yanaklarından.

Yanma gidip sarıldım. O da bana sarıldı; sarsılarak ağlamaya başladı.

“Bunlar olurken burada miydin?” diyebildi sonunda.

“Hayır. Bu gece taşınacaktık biz.”

“Biliyor musun? Şeyi... Iosif’i gördün mü?”

Iosif’in öldüğü, küllerinden pek azmin durduğu yere baktım. “Kurtulamamış,” dedim.

Ses çıkarmadan, dediklerimi anlamammışçasına kaş çatarak baktı bana. Derken bir ses çıkarmaya başladı. Önce hafif bir inleme gibiydi ama sonra akla ziyan uzunlukta, iç paralayan bir haykırışa dönüştü. Dizleri büküldü, yere çöktü. “Tannm,” diye ağladı, “Tanrım... Iosif... Iosif... ”

Başka biri daha geliyordu.

Brook’un bir arabayla geldiğim anladım. Kendi üzüntüme öyle dalmıştım ki bana doğru gelen bir insanın ses ve kokusunu kaçırmakla kalmamış, yaklaşan bir otomobili bile fark etmemiştim. Arabadan biri daha inmişti. Dişi bir insan... Elinde tabanca vardı ve bana doğrultuyordu.

Brook’u bırakıp fırladım, var hızımla koştum ve beni takip edemeden atılıp tabancasını düşürdükten sonra kadını yakaladım. Kurşun yarası iyileşsin

diye bir gün ve bir gece daha harcamak istemiyordum.

Bu kadın da tanıştıklanmdandı. Ceüa. Stefan’m ortakyaşarlarından. Kokulanm bulamadığıma sevindiğim diğer iki kadınla birlikte mutfaktaydı o gece.

Debelenirken kulağına eğilerek, “Celia, Shori’yim ben,” dedim. “Celia!” Ayaklarımı yerden kesmişti; bırakmadım. “Shori’yim ben,” dedim bir kez daha. “Debelenmeyi bırak. Canını yakmak istemem.”

Debelenmeyi kesti. “Shori?”

“Evet.”

“Sen mi yaptın bunları?”

Şaşakaldım. Mutfaktaki iki siyah kadından biriydi Celia. Sıcak, dost ve ilginç gelmişti gözüme o gece. Şimdiyse yüzünde öfke ve kederden başkası yoktu.

Brook yanımıza geldi, “Celia, Shori bu,” dedi, “böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun.”

“Hugh’ya ne yaptığım biliyorum ama!” dedi Celia.

Bıraktım Celia’yı. Hugh Tang, Stefan’ın ortakyaşarlarından^ı. Celia için aileden biriydi.

Celia yumruğunu sıkınca bana vuracağını anladım. Yumruklarından önce birini, diğerini havada yakaladım. Tekme savurmaya kalkınca abanarak dengesini bozdum, yere yatırdım.

Üstüne çıkınca şaşırdı; nefes nefese, kımıldamadan kaldı. Dimdik bakıyordu. Aklıma sakinleşmesini sağlayabilecek hiçbir söz gelmedi. Biraz öylece durduktan sonra kasları gevşedi.

“Bırak, kalkayım,” dedi.

Kımıldamadım.

“Lütfen mi diyeyim?”

“Canını yakmak istemiyorum,” dedim. “Ama bana saldırırsan yakarım.”

Birkaç saniye baktıktan sonra kafa salladı. “Bırak beni. Saldırmayacağım.”

Sözüne inandım ve bıraktım.

“Iosif’in öldüğünü söylüyor,” dedi Brook.

Celia derhal bana döndü. “Nereden biliyorsun? Burada miydin? Gördün mü?”

Ellerini yakaladım, karşı koymasına aldırmadan losif’in öldüğü yere sürükledim. “Burada ölmüş,” dedim. “Kokusundan anlayabiliyorum. Sadece yanmış mı, yoksa önce vurulmuş mu, bilemiyorum. Mermi bulamadım. Ama burada ölmüş. Küllerinden birazı hâlâ burada.”

Yüzlerine baktım. İkisi de ağlıyordu. İnanmışlardı bana. “İna cenaze törenleri veya ölüme dair inanışları hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedim. “Sîzler yapılması gerekeni yapabilecek diğer İna ailelerini, losifin annelerini mesela, tanıyor musunuz?”

Brook, “Anneleri II. Dünya Savaşı’nda, Rusya’da öldürülmüş,” dedi. Celia’yla bakıştılar. “Alışveriş ve akraba ziyareti için Seattle’a gitmiştik. Bu yüzden burada değildik. Ezbere bildiğim tüm Ina telefonları burada yaşayanlarla annelerininkilerdi.”

“Ben de bizimkilerle annelerinin numaralarını biliyorum, hepsi o,” dedi Celia.

Birden, nedendir bilmiyorum ama Celia’mn Brook’tan çok daha, çocuğu olacak kadar genç olduğunu fark ettim. Brook, Theodora yaşlarındaydı ama birkaç ufak belirti haricinde Celia’yla yaşıt görünüyordu. Demek genç yaşta ortakyaşarlığa başlamak bunu sağlıyordu; Wright tıpkı Brook gibi yavaş yaşlanacaktı.

Düşüncelerimi tekrar yıkıntılara çevirdim. “Seattle’a ne zaman gittiniz?”

Celia, “Beş gece önce,” dedi.

“Akrabalarımı daha uzun süre ziyaret edemeyeceğim,” dedi Brook. “Annemle kız kardeşim benden çok daha hızlı yaşlanıyorlar ve sırrımı sorup duruyorlar.”

Celia ile kaş kaldırıp aynı ifadeyle baktık. Brook bakışlarımızı fark etti, bakışlarını Iosif in öldüğü noktaya çevirdi, fısıldayarak, “Tanrım,” dedi.

Derin bir nefes aldım, Celia’ya baktım ve yanlarından ayrılıp Stefan’ın evinden kalanlara yürüdüm. Bir şey demeden peşimden geldiler. Ben odaları dolaşıp Celia’yla tanıştığımda gördüğüm ikisi dâhil beş ortakyaşarın kokulannı saptarken sessizce beklediler. Derken iyice kararmış bir levhada yamulmuş bir mermi buldum. Çıkarmak için levhayı parçalamam gerekti; elime aldığımda hafif bir kan kokusu saptadım. Ortakyaşarlardan birine aitti. Mermi adamı delip ahşap levhaya saplanmıştı.

Sonunda odalardan birinin penceresinin dibinde Stefan’ın yandığı noktayı buldum. Kaçmaya mı çalışmıştı? Ya da... Pencereden dışan ateş ediyor olabilir miydi? Kesin bilemezdim ama mücadele ederken can vermiş gibiydi.

Celia’nın yanına döndüm. “Üzgünüm,” dedim. “Kurtulamamış.”

Canını almışım gibi öfke ve acıyla baktı yüzüme. “Nerede?” dedi. “Nerede ölmüş?”

“Şu tarafta."

Peşimden, Stefan’m yan yatıp kollarıyla dizlerini sararak öldüğü yere geldiler.

“Burada,” dedim.

Celia yere baktı, çömeldi avucunu açarak küllerin üzerine koydu. Epeyce bir süre ses çıkarmadı. Doğuya, gecenin hafifçe , aydınlanmaya başladığı yöne baktım.

Bir süre sonra Celia kafasını kaldırıp Brook'a baktı. "Karşılık veriyormuş; ateş etmiş," dedi. "Gündüz gelseler bile yapabilirdi... Gündüzleri zorlanırdı ama karşılık verecek kadar erken kalkabilirdi."

Brook başıyla onayladı. "Doğru."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

Celia bana döndü. Gözlerini kapadı, yanaklarından yaşlar süzüldü. "Kesin bilemiyor musun?"

"Hayır. Ama ateş edildiğini biliyorum. Bu evde kalanlardan birinin kanının kokusunu taşıyan bir mermi buldum. Ve Stefan'm duruşu... Bir şekilde bana karşılık verdiğini düşündürdü. Uma-nm birkaçını vurmuştur."

"Silahları vardı," dedi Celia. "Iosif silahlardan hoşlanmazdı

ama Stefan hoşlanırdı."

"Şafak yaklaşıyor," dedim. "Beni Wright'm beklediği yere götürür müsünüz? Yolu tarif edebilirim."

Birbirlerine, sonra bana baktılar.

"Beni Wright'a götürün, sonra peşimizden kulübesine gelirsiniz," dedim. "Kısa zamanda başka yer bulmamız gerekecek yalnız. Kulübe ikimize bile küçük geliyor."

Brook, "Iosifin Arlington dışında bir evi var," dedi. "Bazılarımız işe giderken veya ziyarete gelen akrabaları konuk etmek için kullanır. Üç yatak odası, üç banyosu var. Güzel bir yerdir ve bize aittir. Orada kalma hakkımız var."

Rahatlamıştım. "Daha iyi. Başka ortakyaşarlar da var mıdır orada?"

Brook, Celia'ya baktı. "Ben pek gitmem oraya," dedi. "Program nasıldı, hatırlamıyorum bile."

“Kimse yoktur bence,” dedi Brook. “Varsa... Bizden başkaları kaldıysa... Onlar da sana muhtaç, Shori.”

Anladığımı belirttim. “Wright’a götürün beni,” dedim. “Sonra oraya gideriz.”

Wright’ın yanına hüzün içinde, hiç konuşmadan dönüşümüz sırasında nihayet korkacak zamanı buldum. Bu iki kadının hayatları elimdeydi ve onlan nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum. Elbette emerdim kanlarım; istemiyordum ama yapardım. Babamın ve ağabeyimin kokulan vardı üzerlerinde. Neredeyse İna gibi kokuyorlardı ve iştahımı kaçırmaya yeterliydi bu. Ama kendimi zorlamam gerekse bile emerdim kanlannı. Yetecek miydi peki? Iosif pek fazla bir şey anlatmamıştı bana. Başka ne yapmam gerekirdi? Konuşabilirdim... Kanlannı emdikten sonra ne söylersem yapacaklardı. Yeterli miydi peki?

Değilse ölecekler demekti.

Babamın kendi ve ağabeylerimin ortakyaşarları için aldığı eve sık ormanların arasmdan geçen bir yoldan gittik; arada birkaç ev yahut çiftlik gördük. Tali yollar ve bir de ırmağı geçtik. Wright’a ırmağın bir adı olup olmadığını sordum.

“Stillaguamish’in kuzey kolu o,” dedi. “Stillaguamish ne demek diye hiç sorma, bilmiyorum. Ama burada yaşayan Kızılderili kabilesinin adı bu.”

Sonunda yol boyu dizili evlerin ve çiftliklerin daha rahat göründüğü bir bölgeye girdik. Gene çok ağaç vardı ama insan ve evcil hayvan kokulan daha yakın ve daha fazlaydı. Özellikle at kokulan yoğundu. Atlann kokularını Wright’in yaşadığı civarda dolaşırken tanımıştım. Yanlarına yaklaştığımda huzursuzlaşıyor, kıpırdanıyor, kaçıyorlardı. Kokumun atlan rahatsız ettiği açıktı. Buna karşın kokulan benim için “yuva” anlamı taşıyan öğelerden birine dönüşmüştü.

Wright ile sohbet ederek iki kadının arabasını takip ediyorduk. Babamın cemaatinin başına gelenleri, Celia ile Brook’un Seattle’a gittikleri için

kurtulduklarını anlatmıştım.

“Ne demeli, bilmiyorum,” dedi. “Ciddi düşmanların var galiba. Gizlenip bilgi toplayabileceğimiz ve ne yapacağımıza karar vereceğimiz bir yer bulmamız lazım. Saldırganları bulabilirsek polisi onlara yönlendirmenin bir yolunu kestirebiliriz belki.”

Wright konuşurken bundan çok daha fazlasını istediğimi fark ettim. İki ailemi katledenleri bulursak öldürecektim hepsini. Öldürmek istiyordum onları. Öldürmeliydim. Yeni ailemi başka nasıl güvende tutabilirdim?

Yeni ailem...

Usulca, “Wright,” dedim, göz ucuyla bana baktı. “Celia ve Brook bizle olacaklar. Mecburlar.”

Biraz sessiz kaldıktan sonra, “Ölmeyecekler mi?” dedi Wright.

“Ele geçirebilirsem ölmezler. Deneyeceğim.”

“Onlardan besleneceksin.”

“Evet.” Duraksadım. “Ne olacak, bilmiyorum. Bu konuda hiçbir anım yok. Iosif bir Ina ölüp ortakyaşarları açıkta kalınca yapıldığım söylemişti ama ayrıntılarını anlatmamıştı. Bilgiye bu kadar çabuk ihtiyaç duyabileceğimi... Bilemezdi.”

“Brook ile Celia biliyordur belki.”

Kafamı çevirip dışan baktım. Güneş iyice yükselmişti ve yağmur bulutlarına rağmen beni rahatsız edecek kadar panldamaya başlamıştı. Arka koltuğa uzanıp getirdiğim battaniyeleri aldım, sarındım. Gözlerim hariç, rahatladım.

Wright, “Torpido gözüne bak,” dedi. “Güneş gözlüğü vardı galiba.”

Torpido gözünü kurcaladım, nasıl açacağımı buldum ve gözlüğü aldım. Çok büyüktüler; burnumun üzerinden sürekli geri itmem gerekiyordu ama epey koyu renkteydiler. Anında rahatlamıştım. “Teşekkürler,” diyerek uzandım,

yüzünü okşadım. Tıraş vakti geçmişti. Baş gösteren sert sakalı okşadım. O bile iyi geliyordu.

Elimi tutup öptü. “Neden Celia ve Brook’a ne bildiklerini sormak istemiyorsun?”

İç çektim. Lafını elbette unutmamıştı. “Utanç,” dedim. “Gurur... Hayatını kurtaracak ameliyatı nasıl yapacağını hastasına soran bir doktor düşünsene...”

“Özgüvene faydası yok,” dedi. “Anlıyorum. Ama bildikleri bir şey varsa öğrenmen lazım.”

“Öyle.” Derin bir nefes daha aldım. “Brook daha yaşlı. Belki önce ondan beslenir, bildiklerini öğrenirim.”

“O kadar da yaşlı değildir. Aynı yaşta görünüyorlar.”

“Öyle mi? Brook yirmi yaş kadar büyük hâlbuki.”

“Ciddi mi?” İnanmış görünmüyordu. “Nasıl bilebiliyorsun?” Düşündüm. “Teninden biraz anlaşılıyor. Görüntüsü kadar kokusu önemli... Kokusu... Celia’dan çok daha fazla İna kokuyor Brook. Babamla, Celia’nın ağabeyimle kaldığından daha uzun süredir birlikteydi herhalde. Celia senin yaşlarında galiba.”

Kafa salladı Wright. “Brook’un kırışıklığı falan yok. Göz kenarlarında bile.”

“Biliyorum.”

“Saçında da ak yok. Boyuyor mu diyorsun?”

“Hayır.”

“Yirmi yıl sonra da böyle genç mi görüneceğim yani?” Gülümsedim. “Öyle.”

Bana bakarak zevkle sırıttı.

“Geldik galiba,” dedim. Önümüzdeki otomobil saptı ve tek katlı, büyükçe bir çiftlik evinin yoluna girdik. Çevrede başka ev yoktu. Brook biraz gidip durunca Wright, “Sen inme bir dakika,” diyerek arabadan indi ve iki kadının yanma gitti. Merakla kulak kabarttım. Arabaları az ileride gördüğüm garaja koymak istiyordu. Evin losif’in ailesiyle bağlantısı endişelendiriyordu Wright’i. Katillerin evi bilebileceği kanısındaydı.

Geri döndüğünde, “Dinledin, değil mi?” dedi.

“Haklı olabilirsin,” dedim. “Bir süre burada oturabiliriz diyordum ama belki de oturmamalıyızdır. Polis bile losif hakkında bilgi almak için gelebilir.”

Arabayı garaja çekti. Garaj üç arabalıktı ama içinde başka araba yoktu. “Doğru söylüyorsun,” dedi. “Ama benim kulübeyi de kullanamayız artık. Amcamla yengeme ayrılacağımı söylemiştim.” Duraksadı. “Aslında çıkmamı söylediler gibi. Şey... Eve kız getirdiğimi zannediyorlar.”

Güldüm.

“Yengem birkaç gece önce kapıyı dinlemiş. Amcama ‘seks sesleri’ duyduğunu söylemiş. Amcam anladığını, bir zamanlar kendinin de genç olduğunu söyledi. Ama evden çıkmam gerektiğini çünkü yengemin anlamadığını belirtti.”

Kafa salladım. “Yetişkinsin sen. Ne bekliyorlardı?”

Kolunu belime doladı. “Şükret ki seni görmediler.” Şükrediyordum zaten. Battaniyelerimle arabadan indim, gölgede bekledim ve Brook arka kapıyı açınca içeri daldım. Evin arka tarafından da görünen bir ev yoktu çevrede. Çevrede insanlar vardı; kokularını alabiliyordum. Ama epey uzaktaydılar ,ve herhalde ağaçlar yüzünden görünmüyordu evleri.

İçerisi, odalar temizdi. Dolaplarda tabaklar ve türlü malzeme vardı. Konserveler, donmuş yiyecekler, temiz havlu ve çarşaflar... “Kural,” dedi Brook, “evi daima temiz ve eksiksiz bırakmaktır.” “Bir yerde karar kılalım,” dedim. “Sîzlerle konuşmam lazım.” Wright gidip yan kapıdan dışarı baktı. Sonra odaları teker teker incelemeye koyuldu. Konuştuğumda dönüp bana baktı. Omuz silktim, “Fikrimi değiştirdim,” dedim.

“Ne konuda?” dedi Celia. Baktığımda terlemeye başladığını fark ettim. Ev serindi oysa. Brook içeri girer girmez soğuktan ya-kınmıştı. Kaloriferi açmıştı ama ev henüz ısınmaya başlamamıştı. Buna karşın Celia terliyordu. Korkuyordu.

Hepimiz salonda oturacak yer bulana dek bekledim. “Aile olmamız konusunda,” dedim.

İkisi de huzursuz bir ifadeyle bakıyordu.

“Başka bir Ina tanıyorsanız, ona gitmek isterseniz şimdi, gi-debiliyorken gitmelisiniz,” dedim. “Yoksa ve bana katılacaksanız yardımınıza muhtacım.”

“Buradayız,” dedi Celia. Alnında biriken teri silerken eli titriyordu. “Başka kimseyi tanımadığımızı biliyorsun.”

“Siz de hafızamı kaybettiğimi biliyorsunuz. İna’sı ölmüş ortakyaşarlara ne yapılacağına dair hiçbir anım yok. Iosif biraz anlatmıştı ama eğer bir şey, herhangi bir şey biliyorsanız bana anlatmanız hayrınıza olur.”

Brook başıyla anlamış gibi yaptı. “Ne bildiğini merak ediyordum,” dedi. Iç çekti. “Çocuk olman beni biraz korkutuyor ama en azından dişisin. O sayede kurtulabiliriz.”

“Neden?” dedim.

Şaşırmıştı. “Onu da mı bilmiyorsun?” Bir daha, kuvvetle iç geçirdi. “Dişi İnaların zehri, erkeklerinkinden güçlüdür. losif anlatmıştı. Eski zamanlarda İna kadınlarının eşlerini ele geçirmeleriyle ilgiliymiş.” Gülümsedi. “Bugünlerde İna kadınlan oğlan ve kızlarına eş buluyor ve hepsi gayet medeni şekilde hallediliyor. Ama çok eskilerde kız kardeşler, erkek kardeş gruplarını ele geçirmek için rekabet edermiş ve kapışma yahut yarış diyelim, kimyasalmış. Bir kız kardeş grubunda, bir grup erkek kardeşi elde tutacak zehir varsa sağlıklı çocuklar doğurabiliyormuş ve oğlanların yaşı geldiğinde güvenle babalarının yanına gidebiliyorlar-mış. Kızlarınınsa zehirleri daha güçlü oluyormuş.”

“Oğlanlannki de öyle olmuyor muymuş?” dedi Wright.

“Evet. Ama İnalarda rekabet dişiler arasındadır. İnsanlarda erkeklerin rekabeti gibi... Çok eskilerde kocaman, kuvvetli bir erkek, diğerlerini ezip birden çok eş edinebilir, genlerini pek çok çocuğa aktarabilirdi. Genleri oğulları kadar kızlarına da aktarılırdı elbette ama sonuçta kızları, oğullarından daha ufak tefek, daha güçsüz olurdu. İna çocukları, ebeveynlerinden daha güçlü zehirlerle doğarlar ama sonuçta kızlarınki hep daha üstündür. Bu açıdan İna toplumu anaerkil sayılabilir. Ve Shori gibi bir ufaklık ciddi bir güç anlamına gelebilir.” Soluklanarak Celia’ya baktı. “İna erkekleri bir anlamda bize, ortakyaşarlara benzerler. Bir kız kardeş grubunun zehrine bağımlılaşırlar. Eşleşmek bu anlama gelir. Bağımlılaştıklan anda başka dişileri dölleyemezler ve arada kendi dişilerine ihtiyaç duyarlar. Benim... Iosif’e ihtiyaç duymam gibi.”

İna üremesi ve tarihi üzerine benden çok daha fazlasını biliyordu. losif’le o kadar yıl geçirdikten sonra elbette bilecekti. Gene de bunları ondan duymak huzurumu kaçırmıştı. Rahatsızlığıma aldırmamayı denedim. “Uzun süredir Iosif’leydin,” dedim.

“Evet,” dedi ve bakışları boşluğa takıldı. “Yirmi iki yıl.” Elleriyle yüzünü kapadı, ağlamaya başladı. Celia gibi, bana göre fazlasıyla büyüktü ama o an için küçücük, yardıma muhtaç göründü gözüme. Ama dokunmak, el sürmek istemiyordum. Yakında mecbur kalacaktım.

lüü | yavru kii$

Gözyaşlan arasında, “Ondan önce öleceğimi *biliyordum* baştan beri; öylesi iyiydi,” dedi. “Kendisine katılmamı teklif ettiğinde ne hevesliydim! Sevdim onu ben! Ve hiç ama hiç yalnız kalmayacağımı sanmıştım! Babam... Öldüğünde sekiz yaşındaydım. Erkek kardeşim yedi yaşında boğuldu. Ablamın kocası, evlilikleri ikinci yılını doldururken kansere kurban gitti. Sonunda onca ıstıraptan kurtulmanın yolunu bulduğumu zannetmiştim; bir daha hiç yalnız kalmayacaktım.” Ağlıyordu hâlâ.

“Iosif’in kızıyım ben,” dedim. “Zehrimin yeterince güçlü çıkmasını ve benle kalmanızı umuyorum. Aynı olmayacak, biliyorum ama en azından yalnız kalmayacaksınız. Benle kalmanızı istiyorum.”

“Neden?” dedi Celia. “Bizi tanımıyorsun bile.”

“Amnezi yüzünden kimseyi tanımıyorum,” dedim. “Wright’ı tanımaya başladım. Bir de Theodora adında bir kadın var. Onu da tanıyorum. Ve Celia, kendimi de yeni tanımaya başlıyorum.”

Bir süre yüzüme öylece baktıktan sonra titreyerek oturduğu yere büzüldü. “Nefret ediyorum bundan!” dedi. “Nefret!”

Ina’smı kaybeden ortakyaşar böyle davranıyordu demek. En azından Celia böyleydi: kuşkucu, sinirli, korkmuş... İkisi de ağlıyordu ama Celia, Stefan’dan, Brook’un losif’ten kaldığından daha uzun süre ayrı kalmıştı herhalde.

Kalktım, dokunmamı istemediğini açıkça belirtmesine aldır-mamaya çalışarak Celia’nın yanma gittim. Elinden tutup ayağa kaldırdıktan sonra yatak odalarından birine götürmeme itiraz etmeme sağduyusunu gösterdi.

Koca yatağa yatırırken bir kez daha, “Nefret ediyorum bundan,” diyerek kafasını öte yana çevirdi. İyice Stefan kokuyordu ve cidden dokunmak istemiyordum ona. Theodora veya Wright’ın keyfini sürmek yerine Celia’ya dokunmaya zorluyordum kendimi.

Celia kafasını çevirdi ve yüzümdeki ifadeyi gördü. “Sen de istemiyorsun,” dedi. Tekrar ağlamaya başladı. Vücudu kaskatıydı.

“Elbette istemiyorum,” diyerek yanma oturdum. “Stefan her tarafına ‘dokunmayın’ anlamına gelen koku uyarıları yerleştir-

miş. İnalann birbirlerinin ortakyaşarlarına bulaşmadan nasıl bir arada yaşayabildiklerini merak etmedin mi hiç?”

“Oluyor bazen öyle şeyler.”

“Ama sadece yeni gelen ortakyaşarlarla, değil mi?”

“Amnezin var ama biliyorsun bunu, öyle mi?”

“Ölü değilim ben, Celia. Duyulanm açık. Bilmemem mümkün değil.” Üst düğmelerini çözdüm. “Bilmediğim, sana ne olacağı... İyiye varmayabilir.”

“Korkuyorum,” dedi Celia.

“Dayan. Dayan ve kımıldama. Daha sonra, elimden geldiğince telafi edeceğim.”

Isırdım. Normalden çok daha hızla ısırdım çünkü kokusu katlanılır gibi değildi. Yapacaksam çarçabuk yapmalıydım.

Hafif bir çığlık attı ve ardından debelenmeye, benden kurtulmaya, bana vurmaya çabaladı. Sabitlemek için iki elimi ve bacaklarımı kullanmak zorunda kaldım. Biraz daha iri yarı olsa bayıltmak zorunda kalacaktım. Öylesi daha iyi olurdu belki. Yabancıların, odalanna dalıp kanlarım emdiğimde yaptıkları gibi beni kabullenmesini bekledim. Kabullenemedi ama. Tuhafı, bir an bırakıp kımıldamadan yatmasını emretmek aklıma bile gelmedi. Bir yabancıya yapabilirdim ama ona emretmeyi akıl edemedim.

İlk çığlıktan sonra haykırmamayı başardı ama kanını emmeyi bırakana kadar debelenip durdu. Sadece tadına bakmış, karnımı doyurmamıştım. Bu kadarına ancak dayanabilmiştim. Yetmesini umuyordum.

Kanını emmeyi kestiğimi anlamasını bekledim. Anlayınca debelenmeyi kesti, bıraktım. “Canını acıttım mı?” dedim.

Sessizce ağlıyordu. Akmaya devam eden kanı yalamak için uzanınca kasıldı, irkildi. Omuzlarımdan tuttu ama sertçe itmeme-yi başardı. Yalamaya devam ettim. Yaranın iyileşmesi için şarttı.

“Stefan yaptığında bayılırdım zevkten,” dedi.

“Öyle olması gerekir,” dedim. Hiç zevk almıyordum gerçi. Görevimi yerine getirir gibiydim. “Ayrıca yaranın temizlenmesini ve iyileşmesini sağlayacak. Bir gün yine zevkli gelecek.”

Biraz gevşemişti; bağlantıyı kurabilmeye başladığımı düşündüm. “Belki,” dedi, “belki senin de üzerinde uyarı kokuları vardır. Yani... Paniğe kapıldım.

Kontrolümü kaybettim. Isırığın canımı acıtmadı ama... Feciydi.” Ürpertiyle benden uzaklaştı.

“Daha iyi misin peki?” dedim.

“Daha iyi?”

“Titremen geçti.”

“Ha, evet. Sağ ol... Herhalde..

“Birbirimizden ne zaman zevk almaya başlayabiliriz, bilmiyorum ama şu an önemlisi, düzelmen. Bir sonraki daha kolay ve daha rahat geçecektir.” Isırmıştım artık; öyle olacaktı. Söylemek daha uygun gelmişti gözüme.

“Umarım."

Yatakta kendi başına bıraktım Celia’yı. Kalsaydım uyuyama-yacaktı. Kalsam ben de uyuyamazdım.

Banyoya gittim, yıkandım ve öylece kalakaldım. Birazdan Brook’a gitmek zorunda kalacaktım. Ne kadar gecikirsem o kadar zor gelecekti gitmek. Belki Brook, Celia kadar muhtaç görünmediğinden daha az sorun çıkarırdı. Ya da belki onca zamandır Iosif’le olduğundan çok daha zorlanacaktık. İki yüz yaşına kadar yaşaması mümkünken yirmi iki yıl çok sayılır mıydı? Ne yaptığımı bilseydim keşke.

Celia’nm uyuyakalana kadar hıçkırarak ağlamasını, Wright’m mutfakta bir şeylerle uğraşmasını, Brook’un bir başka odada usulca soluk alıp verişini dinleyerek küvetin kenarında uzun süre oturdum. Brook uyumuyordu ama etrafta dolanmıyordu. Ya oturuyor ya da yatıyordu. Beni bekliyordu herhalde.

Kalkıp yanına gittim.

Beni görünce, “Beklersin diye düşündüm,” dedi, “istersen yanna kadar bekleyebilirsin. Ben şimdilik iyiyim. Titreme falan gelmiyor.”

Iç çekmedim. Hiçbir şey demedim. Doğrudan yatağa gidip yanma uzandım. Gözümü kaparsam babamın kokusu iyice şiddetleniyordu. Neredeyse Iosif'in yanında yatmak gibiydi. Iosif e

güvenmeye hatta Iosif'ten hoşlanmaya başlamıştım; yeni fark ediyordum. Babamı hiçbir açıdan iştah açıcı bulmuyordum.

"Atlatacağız bunu," dedim. "Şu anda hissettiklerin geçecek." İç çekerek gözlerini kapadı. "Umarım," dedi. "Haydi." Isırdım. Bittiğinde yastığa yüzünü gömerek ağlamaya başladı. Benden bulduğu huzur, Celia'nın bulabildiğinden öte değildi; bense her ikisinde de herhangi bir huzur bulamamıştım. Aradığımı Wright'tan edinebilme umuduyla çıktım. Wright salonda oturmuş, sandviç ve patlamış mısır eşliğinde, daha önce dikkat etmediğim televizyonu izliyordu. Beni görünce uzaktan kumandayı alıp izlediğini durdurdu.

"Kablolu yayın yok," dedi. "Ama tonla film ve eski TV dizisi var." Raflara dizili akset ve DVD'leri işaret etti. "Nasıl gitti?"

Kafa sallayarak kolçağına oturdum. Ailemize iki yabancı sokmama gücenerek benden uzaklaşacağından endişeliydim ama uzandı ve beni kucağına aldı. Kollarının arasında aradığım huzuru buldum. Memnuniyetle iç geçirdim.

"Feciydi," dedim. "Ama artık daha iyi dürümdalar." Dışarıdakileri ilk o an duydum. Önce iki, ardından doğrulup kulağımı Wright'in kalp atışlarından ayırdığımda daha fazla kişi duydum. Kaç kişiydi, kestiremedim.

Benzin kokusu hemen ardından geldi.

Dönüp Wright'a fısıldadım: "Katiller dışarıda." Elimle ağzını örttüm. "Şu anda dışarıdalar. Silahları ve benzinleri var. Git, Brook ile Celia'yı kaldır. Ses çıkarmadan. Onları emniyete al; gözünüz yan kapıda olsun. Yolu açtığım anda çıkın. Beni merak etmeyin. Bana yardıma da kalkışmayın. Git şimdi."

Kucağından indim, uzanan ellerini ittim; battaniyeyle güneş gözlüğünü aldım ve yan kapıya gittim. Ön ve arka kapıda iki adam (insan) vardı ve en az bir kişi koridorun bitişindeki yan kapıya gidiyordu ama oraya varamadan kapıdan çıkıp üç basamağı aşarak yere indim.

Adamlar evin etrafına, yere saçılması için sessizce ahşap kaplama kısımlara atarak, benzin döküyorlardı. Battaniyemi yaprak döken bir meşenin yanma, yere attım. Ağaç, eve, evin başına geleceklerden kurtulamayacak denli yakındı. Ama bana gölgesini sunuyordu ve beni alevlerden koruyabilirdi. Gözlüğü taktım ve avlu tarafından, becerebildiğimce sessiz benzin dökerek yaklaşan adama döndüm.

Öldürdüğüm geyiklerden farkı yoktu. Avdı. O günkü ilk ge-yiğimdi. Daha nedir diyemeden sırtındaydım. Bir elimle ağzını kapadım, bacaklarımla beline sarıldım ve diğer elimle çenesinden tutup boynunu kırdım. Yere yıkılırken gırtlağını parçaladım. Ses çıkarmasını istemiyorum.

Silahı vardı. Büyük, tuhaf bir silah. Namlusundan tutup çıktığım kapıdan içeri, eve attım. Ardından öldürdüğüm adamın bidonunu meşenin altına götürdüm.

Bir diğeri arka taraftan geliyordu. İkinci geyiğimdi ve işini ilki kadar çabuk bitirdim. Birilerine zarar vermeden hızımı ve gücümü kullanabilmek neredeyse huzur vericiydi. Ailelerimin katledilişinde rol oynadığı kesin iki kişiyi öldürmekse çok iyi gelmişti.

Evden birisi yan kapıyı aralayınca iki elimle gelmelerini işaret ettim. Aynı anda birileri iki veya üçüne bir şey fırlatarak pencereleri kırdı. Arka tarafta biri benzini tutuşturdu ve alevler evin, temizlediğim cephesi hariç üç yanını sarıverdi. Pencerelerden yangının evin içinde de çıktığını görebiliyordum.

Wright, Celia ve Brook evden sessizce çıkamadılar ama alevlerin gürültüsü çıkan seslerin, en azından adamlara ulaşmasını engelledi. Wright’in elinde içeri fırlattığım silah vardı. İkinci adamın silahını Celia’nm eline tutuşturdum. İki kadın arasında, silah kullanmayı onun bilme olasılığı daha yüksek görünmüştü gözüme. Bir şeyler diyecekti, elimle ağzını kapadım.

Kabullendi ve Brook’la beni aralanna alacak şekilde durdular. Celia önü, Wright arka tarafı görüyordu şimdi.

Alevlerin sıcağı yüzünden gerileyen ama pozisyonunu korumaya gayret eden Wright’in yanma gittim. Bana dönünce ses çıkarmaması için dudaklarına dokundum. Ardından önüne geçtim ve onun duymayıp benim duyduğum seslere göre ilerledim. İkinci kez elini itmem gerekti. Biri daha, belki arkadaşlarını merak ettiği için koşarak geliyordu. Üçüncü geyiğim. Mecbur kalana kadar ses çıkarmamamız gerekiyordu.

Kaç kişi kalmıştı geriye? Kaç kişiydiler? Kulak kabartıp tahmin edecek vakit yoktu; daha önceden işittiklerimi düşünmeye çalıştım. Ama dikkatim, Celia’nm elindeki silahın boğuk ve hızlı takırtısıyla bozuldu. Ön taraftan gelen bir adamı vurmuştu.

Adam devrildi. Celia’nm silahından çıkan tuhaf, boğuk sesi kimse duymasa bile düştüğü muhakkak görülmüştü. Sürprizimiz bozulmuştu.

Öldürdüğüm adamın silahım kaptım, diğerlerine bağırdım ve var gücümüzle ağaçlara koştuk. Bu sayede durumu fark edip geleceklere karşı siper alacaktık.

Ağaçlara zamanında yetişebildik. Ben, eve uzanan dalları çoktan alev almış meşenin altında, Brook’laydım. Silahı eline verdim; kaşlarını çatarak aleti inceledi. Bu sırada Wright ile Celia ateş etmeye başlamıştı. Adamlar da evin ön ve arka tarafından ateş ediyorlardı ama arkasına saklanacakları fazla bir şey bulunmadığından doğru dürüst nişan akmıyorlardı. Biz ağaçları kullanıyorduk; onların elindeyse sadece alevlere boğulmuş ev vardı. Siper için ağaçlara koşsalar Wright ile Celia’ya açık hedef teşkil edeceklerdi. Kurtulursak Wright ile Celia’ya bana ateş etmesini öğretmelerini söyleyecektim.

Derken uzaktan siren sesleri geldi. Duyduğum anda, silahlılar veya polise yakalanmadan nasıl kaçabileceğimizi düşünerek donakaldım. Brook kafasını kaldırdı; sirenleri o da duymuştu anlaşılan.

Kalan adamların koştuklarını, ayak seslerinin bizden uzaklaştığını duydum. Ağacın arkasından çıktım; geride kim kaldıysa hedef sundum.

Kimse ateş etmedi.

Garaja koştum, kapılarından birini açtım ve Wright, Celia ve Brook'un dikkat ettiklerini umarak evin yanma bir bakış attım.

Üçü de koşarak geliyordu.

Diğer kapıyı da açtım ve arabalara doluşana kadar bekledim. Ardından ben de bindim ve yola düştük.

Acele etmedik. Wright hızlanmamız, bizi görüp polise bildirebilecek hiç kimsenin dikkatini çekecek şeyler yapmamamız gerektiğini söylemişti çünkü. Bu sefer önderlik ondaydı; haliyle Brook hızlanmadı. Evi görecek ya da evi yangın sonrasında terk ettiğimizi (arkada cesetler bırakarak) polise bildirecek denli yakında herhangi bir komşu yoktu. Ötesi, silahlar o kadar az ses çıkarmıştı ki evler birbirlerinden bu kadar uzakken insan kulaklarına herhangi bir gürültü gittiğinden dahi kuşkuluydum.
Ama dumanın birilerinin dikkatini çektiği kesindi. Muhtemelen önce itfaiye çağrılmıştı. İtfaiyeciler gelecek, yangına girişecek, cesetleri bulacak ve polis bundan sonra aranacaktı. İzleyecek soruşturmadan uzak durmamız şarttı. Wright'in televizyonunda, bizi bu durumdan kurtaracak herhangi bir hikâye uyduramayacağımıza inanacak denli çok polis dizisi izlemiştim.

“Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Of,” dedi Wright. “Bilmiyorum. Şimdilik kulübeye döneceğiz herhalde.”

“Hayır,” dedim. “Öndeki evde akrabaların var. Kimseyi onlara yönlendirmemek lazım.”

“Olabilir mi öyle bir şey diyorsun? O adamlar her kimse artık, beni tanımıyorlardır.” Kafa salladı. Yaşadıklarımız, birdenbire kaldıramayacağı kadar fazla gelmiş gibiydi. “Her kim... Kim sahiden? Neden bizi öldürmeye uğraşıyorlar? Hayatımda hiç kimseye ateş etmemiştim. Aklıma bile gelmemişti.”

“Yaşıyoruz sonuçta,” dedim.

Yan gözle baktı. “Ya, öyle.”

“Birkaç kilometre sonra duracak bir yer bulmamız lazım. Celia ve Brook’la konuşmamız, kalabileceğimiz başka bir yer biliyorlar mı, sormamız gerekiyor.”

“Bildikleri her yer muhtemelen ayrıldığımız ev kadar tehlike arz edecektir.”

İç geçirdim. Haklıydı. “Uzaklaşmalıyız,” dedim. “Brook’un yirmi iki sene Iosif’le yaşadığı halde annelerimden başka bir akraba veya iş arkadaşı tanımaması inanılır gibi değil.”

“Onu ben de düşündüm,” dedi Wright. “Yalan mı söylüyor diyorsun?”

Biraz düşündüm. “Yalan söylediğini zannetmiyorum. Bence sandığından fazlasını biliyor. Belki Iosif bildiklerini yahut duyduklarını aile dışından kimseye söylememesini emretmiştir. Şu haldeyken türümden başka binlerini aramaya nereden başlarım, bilemiyorum. Aramalı mıyım, onu da bilemiyorum. Başkalarının ölmesini istemiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Katillerin kim olduklarını ve bizi niye öldürmek istediklerini öğrenmem şart. Tabii engellemenin, durdurmanın yolunu da bulmalıyım.”

Duraksadım, huzursuzca kımıldandım. Yüzümde ve kollarımda hafif yanıklar baş göstermişti ve ceketim evde kalmıştı. “Wright,” dedim, “ceketini alsam çok üşür müsün?”

“Ne?” dedi, bana baktı. “Ha.” Ceketini çıkarmasına yardım ettim. Ceketi alınca, herhalde meşenin dibinde bıraktığım battaniyeyle yaptığım gibi sarındım. Ceket sıcaktı ve Wright kokuyordu. Çok rahatlatıcıydı.

“Şenle ikimiz dikkat çekeriz,” dedi Wright. “Ama bir mağazaya Celia’yla gidebilirsin. Kızısın zannederler. Kendine uygun giysiler, kapüşonlu bir ceket hatta eldiven ve gözlük alabilirsin.” “Olur. Sizin için yiyecek de almalıyız. Arabada açıp yiyebileceğiniz bir şeyler... Ne zaman bir yere yerleşmeye cesaret edebiliriz, bilmiyorum.”

“Pazartesi işe dönmem lazım benim.”

Önce yüzüne, ardından dışarı baktım. “Biliyorum. Üzgünüm. Ne zaman biter bu iş, bilmiyorum.”

Birkaç dakika sessiz kaldık. Hâlâ güneye, Arlington yönüne gittiğimizi fark ettim. Arlington’a girdiğimizde Wright’in yolu iyi bildiğini anladım. Dosdoğru, gerekli yiyeceği alabileceğimiz bir süpermarkete gittik. Park edince Celia ve Brook’la konuşmak için arabalarına bindik.

Biz arka koltuğa yerleşirken Brook, “Uyuman gerekmiyor mu?” dedi. “Gündüzdeyiz; rahatsızlık duymuyor musun?” “Yorgunum,” dedim. “Hepiniz yorgunsunuzdur herhalde.” “Ama gündüz uyumuyor musun sen?” dedi Celia. Birden aralarında benden bahsettiklerini kavradım. Birkaç adamın az evvel hepimizi öldürmeye kalktığı gerçeğinin dehşetini yaşamaya devam etmekten iyiydi tabii.

“Gündüz uyumayı tercih ediyorum,” dedim. “Ama illa uyumam gerekmiyor. Yorulduğum her zaman uyuyabilirim.”

Brook, Celia’ya baktı. “Bu sayede ölmedik,” dedi. “Evde bulunabilecek herhangi bir İna’nm uyuyacağını düşündükleri için gündüz geldiler.”

“Neden annelerini kurtarmamış peki?”

Brook bana baktı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sizler hiç aileminkilerin başına gelene benzer bir şey duymuş muydunuz? Daha evvel başka bir yerde böyle bir şey olmuş mu?”

İkisi de kafa salladı. “Hiç duymadım,” dedi Brook.

“Bu yüzdendir belki,” dedim. “Kimse bela beklemiyorduysa muhtemelen nöbet tutan da yoktu. Neden tutsunlar? Genelde gündüzleri uyur muydum, bilmiyorum. Annelerim uyuduğuna göre, onlar uyanıkken yanlarında olabilmek daha mantıklı kaçacağından, herhalde ben de uyuyordum. Eminim ortakyaşarları da kendilerini tıpkı Iosif’in cemaatindeki gibi gece yaşamaya alıştırmışlardı. Ama bilmiyorum... Sorun o zaten; hiçbir şey

bilmiyorum.” Brook’a baktım. “Annelerimin yanında bulunmuştun. Herkes gece mi uyanık olurdu?”

“Aşağı yukarı,” dedi Brook. “Büyükannelerinin, kendi adlarına araştırma yapan üç veya dört ortakyaşarı vardı. Genelde gündüz uyanık kalırlardı. Fayda etmemiş herhalde.”

Celia’ya döndüm. “Stefan hep gündüz mü uyurdu?” “Uyumazsa serseme döndüğünü söylerdi,” dedi beriki.

“Iosif uyumak zorundaydı,” dedi Brook. “Güneş doğduğunda, nerede olursa olsun uyurdu. Uyuduğundaysa gün batana kadar uyandırmak mümkün değildi.”

Wright kolunu omzuma attı. “Sen kesinlikle yeni modelsin,” dedi.

“Öyle. Belki birileri yeni bir modelin olmaması gerektiğine karar vermiştir.”

“Biz de konuştuk onu,” dedi Brook. “Binlerinin, ailenin yaptığı deneylerden hoşlanmadığını... Ya da belki birileri seni ve Stefan’ı yarattıkları için aileni kıskanmıştır. Bilemiyorum.” Wright, “Nasıl onla ilgili olabilir?” dedi. “O adamlar İna değil, insandı.”

“Ortakyaşardılar belki,” dedi Celia.

“Ya da içlerinden biri öyleydi; diğerlerini toplamıştı...” dedi Brook.

Wright’in kaşları çatıldı. “Belki... Ama vampirlerle savaştıklarını zanneden sıradan insanlar çıkmalan da olası."

“Vampirlerle savaşan ve sadece aileme odaklanan,” dedim.

“Onu bilmiyoruz. Hepimiz aynı gemideyiz, Shori. Hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz.”

Esneyerek kafa salladım. “Muhtemelen zannettiğimizden fazlasını biliyoruzdur. Azıcık dinlensek en azından birkaç yanıtı bulacağımızdan eminim.”

“Niye bu otoparktayız?” dedi Brook.

“Size yiyecek almak için,” dedim. “Sonra gidip ormanlarda park edecek bir yer bulacağız. Arabalarda yatabiliriz. Biraz dinlendikten sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Celia, Wright’a, “Senin eve gideceğiz sanmıştım,” dedi.

“Akrabalarının evi çok yakın,” dedim. “Binleri peşimizde ya da benim peşimde diye başlan belaya girsin istemedim. Kimsenin başı belaya girsin istemiyorum. O yüzden şimdilik otele falan da gitmeyeceğiz.”

İki kadın bir kez daha bakıştı. Bu sefer ne düşündüklerini kes-tiremedim.

“Gidip gerekenleri alalım,” dedi Wright. “Celia, Brook ile ben öteberileri alırken sen de Shori’nin annesi veya ablası rolünü oynayabilir misin? Bir giyim mağazası var...” Torpido gözüne uzandı, açtı, bir kalemle bir not defteri buldu. “Adresi bu,” dedi yazarken. “Bu da tarifi... Geçen sene burada bazı işler yapmıştım. Biliyorum buraları; mağaza birkaç sokak ileride. Ucuz, gündelik giysiler almak için gayet iyi bir yer. Shori’ye kot pantolon, birkaç gömlek, kapüşonlu ceket, eldiven ve yüzüne uygun büyüklükte güneş gözlüğü lazım. Tamam mı?”

Celia başıyla anladığını belirtti. “Paran varsa dert değil. Stefan’ın verdiği paranın çoğunu Seattle’da harcamıştım. Nasılsa...” Durdu, kaşlarım çattı ve kafasını çevirip dışarı baktı. Gözyaşlarını sildi ama lafını tamamlamadı.

Biraz suskunluğun ardından Wright cüzdanını çıkardı ve Celia’ya birkaç adet yirmilik uzattı. “Şurada bir ATM var,” dedi. “Birkaç gün daha idare edecek kadar çekerim.”

“Benzin de lazım,” dedi Brook. Bakışları bana döndü, kaçtı. “Çek defterim ve kredi kartım var ama ikisi de Iosif in hesabım kullanıyor. Kullanmaya kalkarsam polisin veya düşmanlarımızın dikkatini çeker miyim, bilmiyorum. Bizim depoyu dolduracak kadar param var ama böyle gider, kaçışımız uzarsa para sorunu yaşarız.” Sesinde, yalan söylermişçesine tuhaf bir tını vardı. Gerginlik kokuyordu ve bakışlarını kaçırışı hiç hoşuma gitmemişti. Biraz düşününce anladım.

“Para sorunu yaşamayacağız,” dedim, “gayet iyi biliyorsun.” Brook utanmış gibiydi. Biraz duraksadıktan sonra evetledi. “Ne yapmak gerektiğini... Bildiğinden emin değildim.”

“Ne yapmasını bekliyorsun?” dedi Wright.

“Hırsızlık,” dedim. “Gayet iyi hırsızlık yapmamı umuyor. Yapacağım. Isırdıklarım memnuniyetle para vereceklerdir bana.” Kuşkuyla bakan Wright’in çenesini okşadım.

“Hırsızlık yüzünden başın belaya girsin istemem,” dedi. “Girmez,” dedim omuz silkerek. “Yapmak istemiyorum; doğru gelmiyor ama bize ne lazımsa yapacağım.” Brook’a, biraz öfkeli baktım. “Bir şey öğrenmek istiyorsan sormalısın. Neyi bilmem gerektiğine inanıyorsan söyle. Yakmacaksan yakın. Ama bana söylemek istediğin lafları başkasına yöneltme ve yalan söyleme.” “Peki.”

Öfkem yatışmıştı. “Gidip alışverişimizi yapalım,” dedim.

“Bir dakika,” dedi Wright. Adresi yazdığı not defterine bir şeyler daha karalayıp Celia’ya verdi. “Ölçülerim... Mümkünse bana da bir kot, bir de kazak alıver.”

Celia ölçülere baktı, gülümsedi. “Tamam.”

İkisini geride bıraktık. Celia’nın kullandığı arabayla -Iosif’in arabalarından biri, demişti- yola koyulduk. Mağazayı, tarif sayesinde kolayca bulduk.

Kolayca bulmamıza şaşırmıştı Celia. “Genelde mutlaka yolu şaşırır, birilerine sorarım,” dedi. “Şimdi, sen, kız kardeşimsin, tamam mı? Annen olacak yaşta görünmeyi reddediyorum!” Güldüm. “Kaç yaşındasın sen?”

“Yirmi üç. Stefan beni bulduğunda on dokuz yaşındaydım. Annemin evinden yeni ayrılmıştım.”

“Yirmi üç. Wright’la yaşıtsın.”

“Evet. Senin ilk ortakyaşarın... İyi başarmışsın. Gayet düzgün, iyi niyetli ve iri... Ceketi senin üstünde palto gibi duruyor.”

“Beni bulduğunda, beni almak için durduğunda kokusunun hoşluğuna inanamamıştım. Hafızam öyle feciydi ki ondan ne istediğimi bile bilmiyordum ama sırf kokusu beni yanına, arabasına binmeye itmişti.”

Celia güldü; ardından kederle uzaklara baktı. “Stefan da böyle şeyler söylerdi,” dedi. “Sizin gibi kokulara ve seslere bu kadar hassas olmak, bu kadar uzun yaşamak ve bu denli güçlü olmak nasıldır, hep merak ettim. Hikâyelerdeki gibi bizleri dönüştüre-memeniz haksızlık.”

“Çok tuhaf olurdu,” dedim. “Birini köpek ısırsa o kişinin köpeğe dönüşmesini kimse beklemez. Mikrop kapıp ölebilir; en beteri o.”

“Kurt adamlan öğrenmedin daha demek.”

“Wright’ın bilgisayarında bir şeyler okumuştum. Vampirler üzerine yazanlar kurt adamlarla da ilgileniyor anlaşılan. Vampir öyküleri muhtemelen İnalar yüzünden çıkmıştır. Kurt adam efsaneleri nereden çıkmış acaba?”

“Düşünmüştüm onu,” dedi Celia. “Herhalde kuduz hastalarıyla ilgilidir. Isınlanlar delirir, köpükler saçar, vahşi hayvanlar gibi sağa sola saldırır... Herhalde eski insanlara bu kadarı yetmiştir. Shori, demin neden Brook’a kızdın?”

Yüzüne baktım ve haklı bir soru sorduğunu anladım. “Gururuma dokundu galiba. Üçünüze birden bakamayacağımdan endişeleniyor. Bense size nasıl bakacağımı tam olarak bilmiyor oluşumdan endişeliyim. Cehaletimden nefret ediyorum. Etrafta soracak yetişkin İna bulunmadığından her şeyi sizden öğrenmem gerekiyor.”

“Bugün yaptıklarım görmeden önce bizim sana bakacağımızı düşünmüştüm.”

“Bakacaksınız, losif karşılıklı ortakyaşarlığı anlatmıştı. Karşılıklılık diyordu galiba.”

“Evet, onun sözleri. Stefan beni onla tanıştırmadan önce hiç duymamıştım böyle bir deyiş. Bilim sözlüğünde görene dek de

uydurduğunu zannetmiştim. Yani, söylediklerimizden hoşlanma-san bile sana karşı hep dürüst olmamızı istiyorsun, öyle mi?” “Evet.”

“Bana uyar. Haydi, şu giyecek işini halledelim.”

İki kot, biri kırmızı, diğeri siyah, uzun kollu iki gömlek, bir çift eldiven, kapüşonlu ceket, güneş gözlüğü ve iç çamaşırı aldık. Celia kalan parayla Wright’in istediklerini halletti. Wright ve Brook’la buluşmak üzere süpermarket yoluna düştük.

“Valizlerimizi bagajda bıraktığımız için Brook’la ben, şanslıyız,” dedi Celia. “Bir çamaşırhane işimize yarar ama onun dışında sorunumuz yok. Tezgâhtar ne dedi, duydun mu? Sabahtan beri gördüğü en şeker şeymişsin. On yaşında falan sandı seni.”

Dudak büktüm. Kadına yanıt vermemiştim. On yaşındaki bir insan çocuğu nasıl davranır, bilmiyordum. “Bu kadar ufak olmam rahatsız ediyor mu seni?”

Sırıttı Celia. “Başta etmişti. Şimdiyse hoşuma gidiyor. Bugün seni iş başında gördükten sonra, daha büyük olsaydın feci korkardım, dedim kendi kendime.”

“Büyüyeceğim ama.”

“Evet ama sen büyüyene kadar alışırım sana.” Durdu. “Peki, ya sen? Benle derdin var mı?”

“Seni isteyip istemediğimi mi soruyorsun?”

“Evet. Bizi seçmedin sonuçta.”

“Babamın ailesinden bana miras kaldınız siz. Benimsiniz.” “İstiyor musun bizi?”

Gülümsedim. “Elbette.”

Tali bir yola sapıp orman içinde, yoldan uzak bir kamp yeri bulana dek kuzeydoğuya devam ettik. Uykuya dalmadan önce çevremizde kimsenin bulunmadığını iyice anlamak için bakındım, kulak kabarttım, dolandım.

Geri dönünce Celia'ya karanlık basana dek uyanık kalmasını, silahlardan birini de yanında tutmasını söyledim. İyi nişancıydı; biraz dinlenmişti ve pek yorgun değilim diyordu. Elimizde adamlardan aldığım üç silah ve Celia'nın yarı-otomatik tabancası vardı. Dediğine göre adamlarınkiler susturucu takılmış hafif makinelilerdi. İlk defa görüyordu ama okumuşluğu vardı.

"Hepimizi sessizce öldürmek istemişler," dedi. "Evler arasında o kadar mesafe varken, bir de yangının gürültüsünü katınca silah seslerini duyan çıkmamıştır. En azından başka dostlar bulana kadar bu adamlardan uzak durmalıyız."

Hak verdim. Ama şimdilik tek derdim uyumaktı. Wright'm arabasında arka koltuğa yattım ama çok geçmeden Wright'ın kucaklamasıyla uyandım. Beni Brook'un arabasının arkasına taşıdı; arka koltuk geri yatırılmış, üzerine giysiler serilmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

Yanıma uzanıp kulağıma, "Uyu sen," dedi. Uyudum. Derme çatma yatak göründüğü kadar rahatsız değildi.

Derken Brook diğer yanıma uzandı. Kokusu huzurumu kaçırdı; kalkıp başka yerde yatmak istedim. Aldırmamaya çalıştım. Kokusu değişecekti; değişmeye başlamıştı. Uyudum.

Neden sonra uzanıp ısırdım Brook'u.

Debelendi. Başta sımsıkı tutup susturmam gerekti. Derken iç çekti ve kendini bıraktı. Elinden geldiğince kabulleniyordu beni. Zevk almıyordu ama ilk paniğin ardından, en azından acı çekmedi.

/

Öncekinde sadece tadına bakmıştım. Bu sefer tam öğün kamımı doyurdum. Duygusal tatmin vermedi ama bedensel doygunluk verdi. Bir süre, iyice gevşeyene kadar yarayı yaladım! Uykuya daldı ve üzerinden aştığımı, arabadan indiğimi fark etmedi.

Kapıyı becerebildiğimce sessiz kapatıp arabanın yanında durdum. Tam doygunluğa ulaşamamak yüzünden huzursuzdum. Arabadan uzaklaştım, sonra geri döndüm. Theodora, Celia ve Brook, Wright gibi tamamen benim olduklarında yeterli gelecekler miydi acaba? Sekiz ortakyaşar tercih eden babamdan çok daha ufaktım. Taleplerim de daha az olsa gerekirdi...

Gerekir miydi?

Hoşnutsuzlukla kafa salladım. Bilgisizliğim sadece can sıkıcı değildi. Tehlikeliydi. Ortakyaşarlarımı kendimden nasıl koruyacağımı bilmezken nasıl bakabilirdim onlara?

Arabanın arkasında durup içeri, yan yana uyuyan Wright ile Brook’a baktım. Ortalarında yatmıştım; ikisi de bana değiyordu yatarken. Şimdiyse birbirlerine değmek üzereydiler.

Duygularım korkuyla karmaşa arasında gidip geldi. Aralarına süzülmek, varlıklarının verdiği huzura gömülmek istiyordum. İkisi de bana aitti. Ama bu halleriyle görmek de gayet doğru, gayet hoş geliyordu.

Celia yanıma geldi, arabanın içine baktı ve kolumdan tutarak beni arabadan uzaklaştırdı. Diğer arabaya bindik. “Duş alabilsem keşke,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Artık yatabilir miyim?”

“Yat.” Arka koltuğa geçti. Tabancayı yere bırakıp sırtüstü yattı.

“Hoşuna gitmeyebilecek bir şey söylemem lazım,” dedi.

“Söyle.”

Bir anlığına gözlerini yumduktan sonra, “Stefan, Hugh Tang’in başına geleni anlatmıştı,” dedi. “Bana ve Ortana Bemardi’ye... Hugh’u sevdiğimizi biliyordu çünkü.”

Sevmek mi? Dinlerken iyice kanştı kafam. Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım.

“İna ile ortakyaşarları arasındaki ilişkiye bildiğim en yakın şey, grup evliliği,” dedi. “Bazen... Bazılarımız kıskançlığa kapılır, aileyi bozmaya kalkabilir... Stefan öyle bir durumda sorumlularla konuşurdu... Dediğine göre, ilk defa anneleriyle yaşadığı sırada görmüş; ne yapması gerektiğini anneleri anlatmış; zorlanmasına karşın yapabilmişti bizim olayda... ‘Kıskançlık’ değildi ama söylediği. ‘Karışıklık’ demişti.”

“Kafa karışıklığı.”

“Evet. Tam anlamıyorum ama sonuçta türlerimiz ayrı.”

“Senin Hugh ile... Nasıl oldu yani?”

Gülümsedi. “Stefan bana teklifini yaptığında Hugh zaten vardı. Birkaç yıldır onlaydı. Bir süre sonra Hugh bana... Yanaştı; teklif etti... Stefan kararın bana kaldığını söyledi. Korktum çünkü başlarda İna ailesinde işlerin nasıl yürüdüğünü tam kavrayamamıştım. Herkes Stefan’a aitti; onu seviyor, besliyorduk ama kendi aramızda veya başka ortakyaşarlarla ilişki kısmını bilmiyordum. İlk teklifini kabul etmemiştim ama sonra ettim. İyi adamdı.”

“Çok üzgünüm,” dedim. “Keşke bulmasaydı beni.”

“Biliyorum.”

Baktım; yatıyor ama bana bakmıyordu. “Söylediğin için teşekkür ederim,” dedim.

Nihayet bana döndü bakışları. “Rica ederim. Sırf hayrına söylemedim gerçi... Günün birinde çocuk yapmak isteyebilirim.”

Ortakyaşarlarımın benle ve birbirleriyle mutlu, kendiminkiler gibi kendi çocuklarını yetiştirdiği bir yuva, bir aile isterdim ben de. En doğrusu, en iyisi oydu.

Uyuyabilsin diye Celia’yı yalnız bıraktım. Göründüğü kadar yalnız mıydık, emin olmak için çevremizi bir kez daha araştırdım. Emin olunca koşmaya

başladım; en yakınımızda kimlerin bulunduğunu öğrenmek istiyordum. Atlan, keçileri, tavuldan ve kazlarıyla birlikte iki yetişkin, dört çocuğun yaşadığı bir çiftlik buldum. Yol boyunca, birbirlerinden epey uzak başka evler de buldum. Çevrelerinde çiftlik arazileri yoktu yalnız. Dolaştığım bölgede herhangi bir toplu yerleşime rastlamadım.

Toparlanmak ve ne yapacağımıza karar vermek için yeterince mahremiyetimiz ve biraz daha zamanımız vardı anlaşılan. Celia'yı ve özellikle Brook'u sorgulayabilecektim.

Arabalara döndüm Wright ile Brook'un aldığı ıslak mendillerle olabildiğince temizlendim. Ardından temiz giysilerimi giydim. Kotumu giyerken Brook'un uyanıp sessizce arabadan çıktığını duydum. Soluğu ve hareketlerinin sesi, Wright ile Celia'nınkin-den biraz farklıydı.

"Amma karanlık," dedi Brook. "Ortakyaşar olmasaydım hiçbir şey göremezdim herhalde. Üşümüyor musun sen?"

Üşümüyordum ama içime bir fanila giyip ardından üzerime uzun kollu gömleğimi geçirdim. Düğmelerini ilikledim ve yeni ceketimi aldım. "İyiyim böyle," dedim. "Uyandığına sevindim. Konuşmak istiyordum şenle."

"Olur."

"Önce ye. Başka ne yapacaksan yap. Konuşmamız epey sürebilir."

"İyi bir şeye benzemiyor."

"Kötüye varmamasını umuyorum. Boynun nasıl?"

Yakasım yana çekerek yan yanya iyileşmiş yarayı gösterdi. "Bu sefer... O kadar kötü değildi."

"Daha iyi olacak."

"Biliyorum."

Aldıklan strafor buzluğu açtı, içine yiyecek ve buz doldurdu. Plastik bir paketten dört parça isli somon ile bir şişe su aldı. Kesekâğıtlanndan birinden çıkardığı ekmeği yanp balıklan içine yerleştirdi. Sandviçini bitirince su içti; bir şişe daha aldı. Ardından bir başka paketten kek ve iki muz çıkanp yedi. Arabada oturup yemesini izlememden, zevkle izlememden rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Sonunda ıslak mendil kutusunu alıp ağaçlann arkasına, temizliğini halletmeye gitti. Derken Wright kalktı ve ayn bir yöne gitti. Bir dakika kadar sonra döndü, diğer ıslak mendil kutusunu açıp silindi ve yiyeceklere daldı.

“İyi misin sen?” dedi.

“İyiyim. Brook’tan neler öğrenebileceğime bakacağım. Yetişkin tnalan nerede bulabileceğime dair fikir lazım bana. Ebeveynlerimin cemaatlerinin başına geleni bildiğime göre, diğer înalarla veya ortakyaşarlarıyla kimseyi riske atmadan konuşabileceğim kanısındayım.”

“Dün öyle demiyordun.”

“Şimdi diyorum. Akrabalarına yakın kulübede kalmayı hâlâ istemiyorum. Görüşeceğim herkes nöbetçi dikmek, gündüzlere dikkat etmek, savaşmaya ve öldürmeye, tanıkların hafızalarına sahte öyküler yerleştirmeye hazırlanmak ve polisle uğraşmak zorunda kalacak. Ortakyaşarlı İna aileleri gerekirse yapabilir bunları. Hayatta kalabilir ve tehdidin ortadan kaldırılmasına yardım edebilirler.”

“Tamamen yanlış fikirlerle ortaya çıkmış, saçma sapan bir vampir avı haricinde insanların hem sizi hem kendi türdeşlerini nasıl ve niye öldürebileceklerini aklım almıyor,” dedi Wright.

“Belki öyledir,” dedim. “Bilmiyorum. Ama ailemin genetik deneyleriyle ilgisi var, eminim. Bizle oturur ve aklına faydalı bir şey geldiğinde söyler misin?”

“Tabii. Neyin işe yarayabileceğini bilmiyorum gerçi.”

“Söyleyecekleri hafızamın kayıp yerlerinde bir şeyler kımıldatmadığı sürece şenle aynı durumdayım.”

“Ürkütücü,” dedi. “Hey, geliyor işte.”

Brook ellerini ovuşturarak geldi. “Üşüdüm,” dedi. “Arabaya girelim.” Yatmak için serilen giyişleri toparlayıp arabaya girdik. Brook ile Wright öne, ben arkaya oturdum. “Pekâlâ,” dedi Brook, “ne konuşmak istiyorsun?”

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedim. “Önce katillerden kurtulmamıza, ardından da kurar göründüğüm bu aile konusunda yapmam gerekenleri öğretecek yetişkin bir Ina bulmam lazım. O yüzden, Iosifin İna akraba ve arkadaşlarına dair bildiğin ne varsa anlatmanı istiyorum.”

“Herhangi biriyle nasıl temas kurabileceğimizi bilmediğimi söylemiştim. Bizimkiler dışında bildiğim yegâne telefon numaralan annelerine aitti.”

“Ama başkalarından haberin var,” dedim. “Nasıl ulaşılabileceğini bil, bilme, isimlerini duymuş hatta birkaçıyla tanışmışsındır belki.”

Kafa salladı Brook. “losif sıra dışı biriydi çünkü yapayalnızdı. Çeşitli İna konsey toplantılarına katılamayacak kadar gençti ve ailesini temsil edecek büyükbabalan yoktu. Erkek kardeşleri ve babaları, anne ve kız kardeşleri gibi, ölmüştü. Akrabalannın çoğu Rusya, Romanya ve Macaristan’a dağılmış. Yirminci yüzyılda çoğu, birçok Avrupalı İna’nın can verdiği II. Dünya Savaşı ve sonrasında ölmüş. Naziler... Erkek kardeşleri ve babalarınıysa Komünistler öldürmüş. Soylu gibi bir şeymişler; savaş öncesinde arazilerine el konmuş galiba. Herhalde canlarından başka alınacak bir şeyleri kalmamıştı. losif zor bela kaçabilmiş. Aslında hepsinin savaştan önce kaçması gerekirmiş ama inat etmişler. Kimse bizi yuvamızdan atamaz demişler.”

“İnalann kökeni Romanya mıymış? Transilvanya mı?”

“Hayır, kayıtlarına göre bin küsur yıldır Avrupa ve Orta Do-ğu’daymışlar. İddialarına göre on bin yıl eskiye giden kayıtları varmış. losif anlatmıştı. Anlattıklarına inanıyordu herhalde ama ben pek inanmamıştım. On bin yıl...” Duraksadı, soluklandı. “Yazılı tarih o kadar geriye gitmez. Her neyse,

İnalar bugün dünyanın her yerinde varlar. Sen sadece Iosif'in Vampir ülkesi' dediği yerde yaşamışların soyundan geliyorsun. Galiba birkaç asır önce atalarından bir kısmı vampir yaftasıyla yakalanıp idam edilmiş. losif nahoş espriler yapardı o konuda. Kendisi ve pek çok İna'nın nereye giderse gitsin uyumsuz kaldığını söylerdi. Uzun boy, aşırı beyaz ten, ince yapı, vesaire... Genelde yabancı görünürlermiş ve zamanlar kötüleştiğinde yabancı muamelesi görürlermiş, işte, hoşlanmama, nefret, kuşku, kovulma... Ya da öldürülme."

"Wright'la bana İnalann başka bir dünyadan geldiğine dair teorilerden bahsetmişti."

"Evet, genç İnaların işi o. Okuyorlar, sinemaya gidiyorlar ve güncel ne varsa alıp kendilerine uyarlıyorlar. Bir ara İnalann melek oldukları muhabbeti vardı. Tabii bir de şu eski, ana tannça tarafından yollandıkları efsanesi var. Kendinizi kanıtlayana kadar burada kalacaksınız, falan," dedi Brook. "Onu da anlatmış mıydı Iosif?"

"Anlattı," dedi Wright. "Hıristiyanlığa benziyor biraz."

"Pek değil," dedi Brook. "Ölünce ruhani bir yolla yuvaya dönmüyorlar... Gelecek nesillerden biri topluca dünyadan aynlıp cennete ya da işte, anavatana dönecek. Belki mitolojidir ya da belki sen ve ben, milletin tarlada, arka sokakta, bilmem nerede gördüğünü iddia ettiği uzaylıları bulup birleşmişizdir."

Wright güldü. Sonra gülmesi kesildi. "Dünya'da başka bir zeki tür var ve kan emiyor... Nesine gülüyorum bunun ben?"

Elini tutup yüzüne baktım. Arkasına yaslandı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Başka Inalar Iosif'i ziyaret etmez miydi hiç?" dedim. "Ötekilerle karşılaşmadın mı hiç?"

Başını sallayarak evet dedi. "Bazen korkutucu olurdu." "Neden?"

“Herkes ortakyaşarlara aynı gözle bakmıyor çünkü. Iosif’le birkaç sene geçirene kadar fark etmemiştim ama öyleymiş. Hatta konuklardan birini hatırlıyorum; kısa süre önce sen ve ablaların konusunda pazarlık için Iosif’le görüşmeye gelmişti. Senin yaşın henüz yeterli değildi ama zamanı gelince üçünüzü birden kendine ve kardeşlerine almak niyetindeydi. Ama emeline kavuşamayacaktı çünkü baban, adamın gerçek yüzünü görecek denli akıllıydı.”

“Üçümüz mü?” dedim. Aileme, geçmişime ait yeni bilgiye saldırmıştı zihnim. “Bilmiyordum... Iosife sormuştum ama o kadar çok soru sordum ki... Bunu yanıtlamaya sıra gelmemişti.”

“Üç kız kardeştiniz. Adamsa Iosif’in seni ve ablalarını tanıştıracağı türden biri değildi. Başka İnalann ortakyaşarlanyla... Eğlenmekten hoşlanıyordu. Kendi ortakyaşarlarına özen gösteriyor, ciddiyetle koruyordu ama ortakyaşarlarını bela yaratma, kuşku ve kıskançlık doğurma, kavga çıkarma gibi amaçlarla başkalarının arasına yolluyordu. Tartışma ve kavga izlemeyi seviyordu. Ortakyaşarları işlerini öyle iyi biliyorlardı ki son ana dek hiçbir şeyden kuşkulanmadık. Radu’nun ortakyaşarlarından ikisi birbirini öldürecek hale geldiğinde feci heyecanlanmıştı. Seyretmekten... Cinsel bir haz alıyordu. Bahsettiğim ortakyaşarlar normal insan olsalardı ölürlerdi... Hoş ortakyaşar olmasalar öyle birbirlerine girmezlerdi zaten.”

“Radu,” dedim. Iosif bahsetmişti bu isimden.

“Ağabeylerin... Stefan, Vasile, Mihai ve Radu... Ad koyma hakkı babanındı; Romanya’da ölen iki babasının ve erkek kardeşinin adlan... Annelerin daha normal, Amerikan veya kulağa Amerikan gelen adları tercih ediyordu. Ablalannın adlan Barbara ve Helen’di. Şanslıydın; senin adını insan annen koymuştu.” Gülümsedi. “Shori bir kuş adı... Doğu Afrika taçlı bülbülü. Hoş isim.”

“Ya,” dedi Wright. Bakıştık. Elimi içime sokup taçlı kuş kolyesini çıkardım.

“Benim miydi bu?” dedim. “Wright annelerimin evlerinin yıkıntılarında buldu.”

Brook arabanın iç lambasını yakıp kuşa, ardından bana baktı. “İnsan annen vermişti sana bunu,” dedi. Seni kendi doğurmuş gibi seviyordu yanılmıyorsam. Adı, Jessica Margaret Grant’d.”

Jessica Margaret Grant... Gözlerimi yumup hafızamda bir şey, herhangi bir şey bulmaya çabaladım. Hiçbir şey yoktu. Hayatım silinmişti ve geri getiremiyordum. Bu gerçekle her karşılaşmam tanıdık gelmesi gereken bir yere girip tamamıyla bomboş bir yerle yüz yüze kalmak gibiydi.

“Bahsettiğin İna’yla tanışmak istemem,” dedim. “Başkaları yok muydu? Yakın zamanda losif ve ağabeylerimi ziyarete gelen yok muydu hiç?”

Düşündü Brook. “Birkaç ay önce biri gelmişti... Vasile ile birlikte bir işte ortaktılar galiba. Sen ve ablalarınla birleşmek istiyordu ve Vasile, iyi bir eşleşme olacağı kanısındaydı. Iosif ka-bullenecek gibiydi. Adam... Adı neydi? Gordon ailesinden... Ha, Daniel Gordon! Erkek kardeşleriyle gelmişti. Atalan İngiliz’di galiba. Kanada’ya, oradan Amerika’ya göç etmişler, losif, cemaatteki tüm ortakyaşarlara gözlerini dört açmalarını, kulak vermelerini, davranışlarını incelemelerini, ortakyaşarlarıyla konuşmalarını söylemişti. Dediğini yaptık ve hiçbirimiz herhangi bir kötü ize rastlamadık. İyi, normal tiplerdi. Short, sen de onlarla tanışmıştın ve eşleşmen için daha çok erken olmasına rağmen hoşlanmıştın onlardan. Seni duymuşlardı ve tanışmak istiyorlardı; losif gidip seni getirmişti. Birkaç gün bizle kalmıştın.”

“Kara derim yüzünden mi?”

“En bariz neden o tabii. Gündüzleri tamamen uyanık kalmanın ötesinde, yanmıyorsun.”

“Yanıyorum.”

“Dün yanmadın.”

“Biraz kabardım. Örtünmeye çalıştım. Ayrıca dün hava bulutluydu. Onlar benden hoşlanmış mıydı?”

Wright araya girerek, “İyileştin mi?” dedi. “Güneş kremi alacaktım ama unuttum.”

“İyileştim.” Eşleşme laflarını nasıl karşılıyordu acaba? Yüzüne baktım ama yüzümü, herhalde yanıklar için incelemesinden gelen orta karar endişesi haricinde bir şey yakalayamadım.

“Gordon kardeşler bayıldılar sana,” dedi Brook. “Biraz daha büyük olmanı isterlerdi elbette ama bekleyeceklerdi. Gidip ablaların ve annelerinle tanışmayı planlamışlardı. Gittiler mi, bilmiyorum ama gitmeleri gerekiyordu. Annelerin, Gordon ailesiyle tümüyle tanıştıktan sonra nza verebilir yahut reddedebilirlerdi.”

“Nerede oturuyor bu Gordon ailesi?”

Düşündü Brook. “Kuzey California kıyılarında bir yerde,” dedi.

“Tam yerini bilmiyor musun?”

“Yok... Yerleşimlerinin bir adı var... Punta Nublada. Ama sahici bir kasaba değil; dört erkek kardeş, üç baba ve iki büyükbaba. .. 1600’lerde doğmuş büyükbabalar. Öyle tiplerle tanışmak müthiş sahiden.”

“Sen tanıştın mı onlarla?” dedi Wright.

“Iosif, Shori’nin annelerinden biri ve diğer birkaç ortakyaşarla birlikte ziyarete gitmiştik. Yolculuk hoştu ama çoğu zaman neredeydik, bilmedim. San Francisco Havaalam’nı hatırlıyorum. Geceydi tabii. İki minibüsle iki ortakyaşar gelip bizi almıştı. Gittiğimiz yer, havaalanına iki saati aşan bir mesafedeydi ve sahildeydi. Tüm bildiğim bu. Arazileri büyük. İçerilerde, yerleşimlerinden uzak arazileri, bağları var. Şarap işi yapıyorlar. Düşününce kooiik geliyor.”

Wright güldü yine. “Ya... Eminim hâlâ içmiyorlardır,” dedi. “Ne?” dedim.

“Eski bir vampir filmi şakası,” dedi Wright. “Bela Lugosi’nin oynadığı *Drakula’*dan... Biri konta bir bardak şarap uzatır, o da, ‘Ben... Şarap içmiyorum,’ der.”

Omuz silktim. Belki bir gün filmi izler, neyin komik geldiğini anlardım. “Punta Nublada’ya gideceğiz,” dedim. “Sen bulacaksın

orayı, Brook.”

Gerilmiş gibiydi. “Yerini bilmiyorum, yemin ederim.”

“Yolda uyudun mu hep?”

“Hayır. Ama karanlıkta gittik.”

“Bu karanlıkta görebiliyorsun. Gece görüşün iyi.”

“Öyle. Ama gördüklerimin çoğu far ışığıydı.”

“Doğru, farlar sorun çıkarabiliyor,” dedim. “Ama bence zannettiğinden fazlasını görmüşsündür.”

“Görmedim,” dedi. “Cidden görmedim.”

“Yardıma muhtacız, Brook,” dedim. “Akima bize yardım edebilecek başka birileri, Gordon ailesi dışında birileri geliyor mu?” Yüzüme baktı, olumsuz anlamda kafa salladı. “Ama onlar da, bulsak bile bize yardım etmeyebilirler. Ailenle aileleri arasında onanmış bir anlaşma yapılmış mıydı, bilmiyorum. Yapılmışsa bile... Üzgünüm, Shori: ablaların olmayınca seni istemeyebilirler. Tek çocukların eş bulması zordur. Iosif, erkek kardeşleri öldürüldüğünde zaten eşleşmiş olmasaydı eş edinmekte çok zorlanacağını söylerdi. Eşleri ondan önce kaçacak kadar akıllıymış.”

Omuz silktim. “Olsun; Gordonlar benle eşleşmek istemeseler bile katilleri bulup durdurmaya yardım etmek isteyeceklerdir. Ki esasen benim yardım istediğim konu o... İki İna cemaatini yok eden insan çeteleri... Her İna, hiçbir şey değilse bile sırf kendini korumak için bu meseleye girmek isteyecektir.”

“Öyle.”

“Öyleyse sen onları bul, ben gerekeni yapayım. Kendini koruma. .. Iosif onlarda iyi bir şeyler görmüş olmalı.” Yüzüne baktım, gene bakışlarını

kaçırdı. “İnsanları kendi türümden daha iyi ta-nıyormuşum gibi geliyor. Fazla bir şey değil gerçi... Ama bir şey mi gözden kaçırıyorum? Gordon ailesinin bize yardım etmemesi için bir sebep mi var?”

Brook kafasını salladı. “Seni eş istemeseler bile yardım ederler bence... Ben... Ben sadece onlan senin için bulamamaktan korkuyorum.”

“Bulacaksın,” dedim. “Bulacaksın. O zaman, biraz huzur bulduktan sonra aile toplamaya başlayabiliriz. Gordon’lar bize başka İnaların adreslerini, telefonlarını verebilirler. Mesela dayılarımın... Hayatta mı onlar?”

“Annelerinin erkek kardeşleri mi? Evet. Hiçbiriyle tanışmadım ama dayıların var, evet.” Birden elleri yüzüne gitti. Ağlamadı ama ağlamak ister gibiydi. “Nasıl yapabilirim?” diye inledi. “Bana bel bağlayamazsın... Cidden bir şey bilmiyorum ben.”

“Yapabilirsin,” dedim. “Yapacaksın. Endişelenme. Yapacağını bil, yeter.”

Wright, “Güneye, gerekirse ta San Francisco Havaalam’na kadar otomobille gidebiliriz,” dedi. “Oradan yine kuzeye döneriz ve belki Brook yolu hatırlar.”

“Bu gece çıkalım yola,” dedim.

Onay anlamında kafa salladı Wright. “Ya Celia?” dedi. “O da bir şeyler biliyordur belki.”

“Uyuması lazım onun. Uyandığında anlatır, ne bildiğini görürüz.”

“Harita lazım bize,” dedi Wright. “Güneye, herhalde 1-5 üzerinden gideceğimiz haricinde yolu bilmiyorum. San Francisco

Havaalam’m hedef seçeriz; Califomia’ya girdiğimizde, havaalanına varana veya Brook bir şey hatırlayana kadar kıyıyı takip eden yollardan birini, mesela US 101’i kullanırız.”

“Önce kulübene dönmeliyiz,” dedim. “Dönmek istemezsen birkaç sokak ötesinde beni bırakabilirsiniz. Theodora’yla konuşmam, bizle gelmesi meselesini halletmem gerek.”

“Benim de zaten amcamla konuşmam, çekip gitmediğimi, işe devam edeceğimi söylemem lazım,” dedi Wright. “Bu kargaşa bitince beni tekrar işe almasını sağlamalıyım. Almak istediğim birkaç eşya da var; hem zaten hepsini kutulamıştım.”

“Gidelim o zaman,” dedim. “Birkaç saat daha karanlığımız var. Şafakta yola çıkmış olmalıyız.”

On Dört

Wright'm kulübesine dönünce dosdoğru Theodora'ya gittim. Balkonundan odasına süzüldüm, uyandırdım, olan biteni ve nereye gideceğimizi anlattım. Kokusu hâlâ kendine aitti; yalnız ama güvende bırakabileceğimi biliyordum.

“Şenle gelmek istiyorum!” diye itiraz etti.

“Biliyorum,” dedim. “Ama beklersen daha iyi olur. Seni koru-yamam şu anda. Henüz ne bir evim ne de bir Ina müttefikim var. Arlington'daki evde herhangi birimizin ölmemesi veya yaralanmaması tamamen şansaydı.”

“Sen korudun onları.”

“Şansa,” dedim. “Kolayca yanabilir veya vurulabilirlerdi. Wright filmi durdurmasaydı gelenleri son ana dek duymayabilirdim. Seni yanımda istiyorum ve yanımda olacaksın. Ama şimdi değil.” Ağlamaya başladı; hiç değilse gecenin kalanını yanında geçirmemi istiyordu. Azıcık, sadece tadım almak için ısırdım; ardından, o tamamen hazza odaklanana kadar yarayı yaladım. Wright gibiydi Theodora. Kandan öte bir bağımız vardı. Sonunda, gitmem gerektiği için uyumasını söyledim. Fazla direnmedi;
uzanıp komodininin orta çekmecesinin en dibinden bir şeyler çıkarıp elime tutuşturdu. “Lazım gelebilir,” diye fısıldadı. “Bende daha var, al.” Ardından beni öpüp uykuya daldı.

Verdiği şey, bir lastikle tutturulmuş, bir tomar yirmi dolardı. Kulübeye döndüm. Büyük evde, amcasıyla konuşuyordu Wright.

Üçü de duş almıştı. Ben yıkanırken Wright döndü; kadınlarla birlikte hazırladıkları yemeğe oturdular. Vakit harcıyorduk, biliyordum ama duşun tadını çıkarırken diğerlerinin de yemeklerini rahatça yemelerine izin verdim.

Yemeklerini bitirdiler, etrafı toplayıp çöpü attılar ve Wright'in dolabında kalan son salam ve kaşarlarla yolluk sandviçler hazırladılar. Onlar

uğraşırken ben de Wright'm iki valiziyle benim eşyam için verdiği keten seyahat çantasını arabaya taşıdım. Wright'ta *Thomas Rehberi: King ve Snohomish İlçeleri* (biz, Sno-homish'teydik) adlı bir harita kitabıyla bir de Pierce İlçe haritası vardı. Başka bir şey gerekirse yoldan alacaktık ya, Wright'a bakılırsa tek yapmamız gereken I-5'e çıkıp Califomia'ya girdiğimizde US 101'e geçmekti. Dediklerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Yolda haritaları incelemeye karar verdim. Nereye gittiğimizi bilmem daha iyiydi.

Wright yanıma gelince Theodora'mn verdiği parayı eline tutuşturdum. "Al şunu," dedim, "sizden ayrılmam gerekirse Celia ve Brook'a bakman gerekecek; ayrıca üçünüzün de en kısa zamanda bir İna bulmanız şart olacak."

Parayı aldı, kulübeden gelen ışıkta baktı. Ağzı açık kaldı bir an. "Nereden buldun bunu?"

"Theodora verdi. İhtiyaç duyabileceğimizi söyledi. Duyabiliriz."

Parayı montunun iç cebine koydu, cebin fermuannı kapadı. "Hepimizi güvende tutmak için kullanacağım parayı," dedi. "Ama seni bırakıp gideceğimi aklına bile getirme, Shori. Gitmem. Gidemem."

"Gerekmeyeceğini umarım. Ama senin, Celia'mn veya Brook'un emniyeti için gerekiyorsa gideceksin. Gideceksin!"

Boyun eğeceğini bilmesine rağmen öfkeyle, tartışma arzusuyla birkaç adım geriledi. "Bazen bana istediğini yaptırabileceğini unutuyorum," dedi.

"Hayatını kurtarmak için," dedim.

İç çekti. "Ürkütücü bir ufaklıksın sen," dedi.

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden duymazdan geldim. "Theodora gelmek istedi," dedim. "Ben de istedim ama izin veremezdim. Ondan daha fazla istediğim tek kişi sensin. Senin güvende olman ve Celia'yla Brook'u güvende tutman gerek."

Kafa sallayarak kolunu omzuma doladı. Yüzündeki ifade öfkeden şaşkın memnuniyete döndü. “Hayatımda duyduğum en anti-romantik aşk ilanıydı bu,” dedi. “Yoksa değil miydi? Shori, beni seviyor musun yoksa sadece tadım mı güzel?”

“Tadın güzel falan değil,” dedim gülümseyerek. “Harika.” Ciddileştim sonra. “Seni kaybetmektense bir daha vurulmayı yeğlerim.”

Kafa sallayarak, “Gittikçe romantikleşiyor,” dedi. Eğildi, beni kucağına kaldırdı ve öptü. Hafifçe ısırdım, tadını aldım ve soluğunun hızlanışını duydum. Sımsıkı sarıldı bana; bir anlığına gözlerimi kapayıp kokusuna, tadına, duygusuna bıraktım kendimi.

Derken Brook, elinde valiziyle geldi. Arabasının bagajından tuvalet malzemesini almak için çıkarmıştı. “Yola koyulmalıyız,” dedi. Ardından Wright’la sarılışımızı fark edince bakışlarını kaçırdı.

İç çektik; Wright beni yere indirdi.

İki araba yola koyulduk. Gecenin kalanını tüketip gündüze geçtik. Şafak sökerken Oregon’daki Salem’e ulaşmıştık. Haritaya göre San Francisco Havaalanı’na daha yüzlerce kilometre yolumuz vardı. Bililerinin peşimizde olması ihtimaline karşı arabalarımızı sokaktan görülemeyecek bir yerde park etmemizi sağlayacak bir motel bulup iki oda tuttuk. Bölgeye ait bir harita aldık; diğer üçü hazırladıkları sandviçleri yediler ve hep birlikte yattık.

Yatakta kalıp kalmama arasmda kararsız, bir süre Wright’in yanında uzandım. Belki uyanık kalmak, nöbet tutmalıydım. Ama insanların ben fark etmeden bizi takip edebileceklerine pek inanmıyordum. Aynca bizi bulsalar bile tnalarla ilgisi bulunmayan insanlarla dolu bir motele saldırabileceklerine de ihtimal vermiyordum. Hem pek çok pencere vardı motelde ve merak uyandırmıştık biraz. Düşmanlarımız gizli ve sessiz hareket etme taraftarıydı. Uyuyabilirdim. Hatta motel uyumak için çok uygun bir yerdi. Uykuya teslim ettim kendimi.

Wright yorgunluğunu üzerinden atınca kalkıp beni uyandırdı ve kendisini ısırmamı söyledi. Bakalım ne olacak, diyordu.

Gülüp ısırdım. Fazla kan emmedim çünkü daha iki gün önce tam öğün kanını almıştım. Gene de ne olacağını merak ediyordum ve Wright beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Birkaç saat sonra kalkıp tekrar yola koyulduk. Acele etmiyorduk. Yemek molaları verdik, hız sınırını hiç aşmadık ve dolayısıyla bir başka motelde bir gece daha geçirdik. Bu sefer kamım', Wright uyuyakaldığında odadan çıkacak kadar acıkmıştı. Kendi odasına giren birini gördüm ve o daha bir şey anlayamadan odasına dalıp kanını emdim. Doyurucu ama tatmin edicilikten uzak bir öğündü. Adama ısırık izi geçene kadar boğazını saklamasını ve bir rüya gördüğünü sanmasını söyledim.

Bir süre sonra, yolculuğumuzun üçüncü gecesinde, hafızasını canlandırmak için Brook'la aynı arabada gitmem gerektiğini düşündüm. Birlikte gidersek hafızası daha netleşir veya dikkatini daha çok toplar mı, bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum. Benzin almak için durduğumuzda araba değiştirdim.

"Celia'yı göndereyim mi yanına?" dedim Wright'a. "Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

Bir an duraksadı, "Gönder," dedi. "Bir şeyler sorar, bu ortakyaşarlık işini daha iyi öğrenirim."

Yüzüne baktığımda Celia'yı yanma göndermemi istemediğini, sıkıyorsa gönder, dediğini fark ettim. Gülümsüyordu.

"Sor bakalım," dedim. "Onlarla konuşman ve bildiklerini öğrenmen korkutuyor beni. Çok az şey biliyorum çünkü. Ama sor. Biz bir aileyiz... Aile olma yolundayız. Daha çok uzun süre bir arada olacağız."

"Yok, boş ver," dedi birden çekinerek. "Azıcık yalnız kalmak daha iyi gelebilir bana."

"Hayır," dedim. "Celia'yla konuş. Tanımaya çalış. Sorularım sor. Şimdi hoş değil ama olacak." Benzin dolduran Brook'un yanına gittim.

"Ne var?" dedi.

“Sizin arabaya geliyorum,” dedim. “Hafızam canlandırmak için elimden geleni yapacağım.”

“Ben hâlâ hatırlayamayacağımdan korkuyorum.”

“Ben kullanırım arabayı,” dedi Celia pencereden kafa uzatarak. “Şoför etrafa bakıp bir şeyler hatırlamaya çalışırken kaza yapabilir.”

Haklıydı. Brook daha önceki gelişinde arabayı kullanmamıştı. Şimdi de kullanmaması daha iyiydi. Wright yalnız kalacaktı; gidip nedenini anlattım.

Sırıttı. “Her şeyi bilmemi istemediğine karar verdin yani,” dedi.

Ben de sırıttım. “Tabii, tabii,” dedim.

Benzin istasyonun mağazasına girip yeni haritalar, yiyecekler, su ve buz aldılar. Ardından Wright ile Celia yeni haritaları incelediler. Brook, Eyalet Yolu’nun daha doğru ‘geldiğini’ söyleyince California’nın Sonoma veya Mendocino İlçeleri civanndayken USlOl’den 1 numaralı Eyalet Yolu’na saptık.

Brook’la arka koltuktaydık; kocaman bir haritayı açmış, inceliyordu. Neden sonra haritadan başını kaldırıp, “Epey yakındayız,” dedi. “Ama henüz tanıdık bir şey görmedim.”

“Hâlâ endişeli misin hatırlayamayacağından?” dedim.

“Elbette.”

“Hatırlayacaksın,” dedim. “Daha önceden gördüğün şeyler karşına çıkınca tanıyacaksın. Daha önce gelmişsin buralara. Yolu hem gider hem gelirken gördün. Şimdi üçüncü defa görecek ve hatırlayacaksın. Dışarı bak. Haritayı boş ver.”

İç çekerek kabul ettiğini belirtti.

Buna rağmen tanıdık gelen yerleri hatırladığında epey ilerdeki Golden Gate Köprüsü’ndeydik. Mecburen köprüyü geçip geri döndük. Dönüş yolunda daha fazla aşina şey, yol işaretleri ve dükkânlar gördü.

“Havaalanından Punta Nublada’ya giderken daha çok dikkat etmişim galiba,” dedi. “Kuzeye gitmiştik; şu anda bulunduğumuz yoldaydık. Çevre tanıdık geliyor. Iosif’le geldiğimizde hepsi yeniydi benim için. Bizim oralardan çok uzun süredir uzaklaşma-mıştım; heyecanlıydım.”

İki saat sonrasında, güveni iyice yerine gelmiş Brook’un talimatıyla dar bir yola saptık. Yol, çakıl döşeli bir başka yola bağlandı ve sonunda yolun her iki tarafına dizili on bir büyük evden ibaret Punta Nublada’yı bulduk. Neredeyse bir köy sayılırdı burası. Bazı evlerin arkalarında bahçeler vardı; çoğu boştu. Köyse sadece insanlara aitmişçesine karanlık ve sessizdi. Nedenini merak ettim. Erkek İna kokulan alıyordum çünkü.

“En büyük oğlun evi hangisi? Yoksa büyükbabalardan birine mi gitmeliyiz?” dedim, derken aklıma başka bir şey geldi. “Dur; Daniel Gordon’ın evi hangisi? Iosifle onun görüştüğünü söylemiştin.”

“Daniel mi?” dedi Brook. “En büyük oğul oydu zaten.”

“Evini göster.”

“Sağdan üçüncü.”

Durduk. Arabadan iner inmez ilginç ve ürkütücü bir şey fark ettim. Bizi izliyorlardı ve silahlıydılar, lnalar ve insanlar... Silahların kokusunu aldım ve karanlıkta saklanan birkaç kişi gördüm. Kokladım; bana yabancıydılar ama insan ve İna ayrımını kolayca yapıyordum, ina kokuları ciddi rahatsız ediciydi. Heyecanlı ve gergindiler, insanlardan bazıları korku doluydu. Ama en azından hiçbiri bize saldıranlardan değildi. Silah kokusunu alana dek bu ihtimal aklıma bile gelmemişti doğrusu.

Celia ile Brook’a, “Arabadan inmeyin daha,” dedim. Ama arkamızda Wright çoktan inmiş, yanıma gelmişti. Saldırıya açıklığımızdan ürktüm ürkmesine ama karşımızdakilerin isteselerdi bizi çoktan vuracaklarını düşündüm.

Wright’m elini tuttum. Daha doğrusu kocaman eline dokunup benimkini kavramasını sağladım; Daniel Gordon’ın evinin sundurmasına ilerledik.

Wright, usulca ve sakin görünmeye çalışır hissi vererek, “Eşin olmak isteyen adamın evi bu mu?” dedi.

“İşler değişti artık,” dedim. Diğerlerinin dinlediğini biliyordum. “Şimdi ne isterler, bilmiyorum. Ama geçmişin hatırına silah doğrultmakla kalmayıp benle konuşacaklarını umuyorum.”

Wright donakaldı. Beni kendine çektiğinde izlendiğimizi, silahlan hiç fark etmediğini kavradım. Sundurmanın karanlıklarından uzun boylu bir İna çıkana dek hiçbir şey görmemişti.

“Shori,” dedi adam memnun bir sesle.

Elbette tanımıyordum adamı. “Daniel Gordon musun sen?” dedim.

Kaşlan çatıldı adamın.

“Sen ve cemaatin bunca diken üstündeyse,” dedim, “ailemin, annelerimin, abla ve ağabeylerimin ve babamın başına geleni biliyorsunuz demektir. Ben de zor kurtuldum. Kafamdan ciddi bir yara aldım; bu yüzden seni hiç hatırlamıyorum. Yaralanmadan önceki hayatıma dair hiçbir anım yok. O yüzden sormaya mecburum: Sen Daniel Gordon musun?”

Cevap vermesi çok uzun sürdü sanki. “Evet, Daniel benim.”

“O halde ailemin başına gelenler ve benle ortakyaşarlarımın zor bela atlattığı badire üzerine konuşmamız gerekiyor.”

Daniel, Wright’a, el ele tutuşmamıza ve arabada bekleyen iki kadına baktı. Sonunda başıyla onay vererek, “Evime hoş geldiniz,” dedi.

Silahlılar sessizce rahatladılar. Daniel’in evinin çevresinde ve diğer evlerin yanlarında silahlarını indirip uzaklaşan insanlar gördüm. Arabaya döndüm, elimle Celia ve Brook’a gelmelerini işaret ettim.

Yanımıza geldiklerinde Daniel kokularını aldı, bana baktı. Tanımıştı ikisini de. Tanıyışını ve şaşırmasını yüzünde gördüm.

“Bu ikisi...” dedi, kaşlarını çattı. “Sana ait değil, Shori.”

“Babama ve ağabeyim Stefan’a aittiler. Şimdi benle birlikteler.” Kokuları yanlıştı ama aileme yapılanlardan haberi varsa neden böyle hem ölü hem diri koktuklarını bilmeliydi.

“Sorgulamalıyız onları,” dedi. “Olanları radyodan duyduk, gazetelerde okuduk ve televizyonda izledik. Hatta babalarımdan ikisi araştırmaya bile gitti. Onlar bile hiçbir şey anlamadı. Kim yaptı bu korkunç şeyleri?”

“Bildiklerimizi anlatacağız,” dedim. “Fazla bir bilgimiz yok gerçi. Katillere karşı yardıma ihtiyacımız var; o yüzden geldik.”

“Kimler peki? Var mı bir fikriniz?”

“Bilmiyoruz ama saldırdıklarında birkaçını öldürdük. Bildiklerimizi anlatacağız.”

“Nasıl kurtulabildiniz?”

îç çektim. “Söyle babalann ve kardeşlerin gölgelerden çıksınlar. Eve girip konuşalım.”

Babalan ve kardeşleri etrafımızı sarmış, ortakyaşarlanmın göremeyeceği mesafede bekliyorlardı. Dinliyor, kokluyor ve süzüyorlardı. Bizi temkinli mesafeden, kabalığa kaçmadan incelemelerinde herhangi bir zarar görmedim.

Belki Daniel de aynını düşünmüştü; döndü, kapısını ve ardından ışığı açarak yana çekildi. “Gel, Shori,” dedi, “buyurun içeri.”

Koyu ahşap lambrili, koyu yeşil duvar kâğıtlı, büyük bir odaya girdik. Kocaman bir televizyon duvarlarından birini neredeyse boydan boya kaplamıştı. Altındaki raflar DVD ve kasetlerle doluydu. Karşı duvardaysa gene kocaman bir şömine vardı. Yan duvarlardan birinde, her biri kapı büyüklüğünde, aralannda kitaplarla dolu raflar bulunan üç adet pencere, diğerindeyse, o kadar dip dibe asılmasalar pek hoş görünebilecek, bir kısmı renkli, bir kısmı siyah-beyaz ve çoğu doğa manzaralı, büyüklü küçüklü bir sürü fotoğraf vardı. Ormanlar, nehirler, kocaman ağaçlar, kayalık yamaçlar, çağlayanlar...

Ayrıca bir sürü kocaman koltuk ve sehpa da vardı. Biz ve ardımızdan gelen baba ve kardeşler, hepimiz oturduk. Wright, Celia, Brook ve ben, kendimize şöminenin önündeki iki ikili koltuğu seçmiştik. Gordonlar çevremizi üç yandan sararak oturdular. Birdenbire upuzun boylu, soluk tenli, biraz kötücül görünüşlü, örümceksi adamların arasında kalmıştık. Ortakyaşarlarımı süzüyorlardı. Neden korkmadığımı merak ederek yüzlerine baktım. Korkmamı istiyorlardı sanki. Mümkün olan en düşmanca sessizlikte süzüyorlardı bizi. Belki sadece ortakyaşarlarımın korkmasını arzuluyorlardı.

Ortakyaşarlarımsa evet, korkuyorlardı. Saklamaya çalışmasına rağmen Wright'm dahi korktuğu belliydi. Kokusunu gizleye-mezdi. Celia ile Brook saklamaya çalışmıyorlardı korkularını.

Bana en yakın oturana, Daniel'a döndüm. "Ben veya ortakyaşarlarımın ailemi öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Sert bir bakışla, "Ne olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"Ne bildiğinizi sormadım. Benim veya ortakyaşarlarımın ailemi öldürdüğünü mü düşündüğünüzü sordum."

Babalarına ve kardeşlerine baktı Daniel. "Ben öyle bir şey düşünmüyorum. Yapabileceğine de inanmıyorum."

"O zaman ortakyaşarlarımı korkutmaktan vazgeçin. Sorunuz varsa sorun."

İhtiyarlardan biri, "Sen daha çocuksun," dedi. "Bu iki kadınsa senin ortakyaşarın değil."

Yüzümü buruşturarak baktım adama. Sorunun yanıtını zaten duymuştu. Aynı yanıtı verdim: "Babama ve ağabeyim Stefan'a aittiler. Şimdi benle birlikteler."

"Şenle kalmaları gerekmiyor," dedi. "Burada kalabilirler...

Azat edersen."

"Şimdi benle birlikteler," dedim bir daha.

İhtiyar iç geçirdi. “Peki,” dedi. “Bildiklerini anlat o zaman, Shori.” Aynı anda, az evvel dışarıda silahların kaldırılmasındaki gibi, üzerimizdeki baskı azalıverdi. Korkmamama rağmen ben bile hissetmiştim baskıyı. Ortakyaşarlarıma bakınca biraz rahatladıklarını gördüm.

Tekrar Gordon ailesine dönerek iç çektim. Biraz düşündükten sonra başıma gelenleri özetledim. Mağarada hafızamdan mahrum uyanışımı, Hugh Tang’i, yıkıntıları buluşumu, VVright’la karşılaşmamı, sonra babamı buluşumu, babamın yıkıntıların annelerime ait yerleşim olduğunu anlatışını, ardından babamı ve Celia ile Brook haricinde ailemin kalanını da kaybedişimi, Arlington’daki eve gidişimizi, oradan zor bela kaçışımızı, saldırganların hepsinin insan olduğunu anlattım.

Lafıma devam ederken Gordonlardan biri araya girdi: “İçlerinden herhangi birini sorguya çekebildin mi?”

Kafa salladım. “Birkaçını öldürdük. Gerisi kaçtı. Biz de apar topar kaçabildik. Yangın dikkat çekmişti ve itfaiyeciler ya da polisle uğraşmak istemedim.”

“Görülmemişsiniz,” dedi Daniel. “Yahut görüldüyseniz bile gizli tutuluyor. Basında olay yerinden uzaklaşan araçlardan bahsedilmedi. Babalarımın yarattığı kaynaklardan da kaçan binlerine dair haber gelmedi. Polis son derece kızgın hatta.”

“İyi,” dedim. “Görülüp görülmediğimizi bilmiyoruz. Ertesi geceyi ormanda, arabalarımızda geçirdik. Sonra, Brook buraya geldiğini hatırladığı için bizi buraya getirebileceğini düşündüm.”

/

Elli yaşlarında görünen ve çevremizi saranların en yaşlısı iki Gordon’dan biri, kibarca, “Ortakyaşarlannı sorgulayabilir miyiz?” dedi, tngiliz aksanıyla konuşuyordu. Kulübedeyken Wright’in radyosunda bu adam gibi konuşan BBC spikerlerini dinlemiştim.

Celia, Brook ve Wright’a baktım. “Çekinmeyin,” dedim. “Ne isterlerse söyleyin.” Tetikte görünüyorlardı ama huzursuz değillerdi. İhtiyara başımla

onayladığımı belirttim. “Tamam,” dedim, “bu arada, adınız ne sizin?”

“Ben, Preston Gordon’ım,” dedi adam. “Özür dilerim; hepimiz kendimizi tanıtmalıydık.” Tanıttılar. En yaşlı ikili Preston ve Hayden’dı. Hayden’ın daha uzun boyu ve Preston’ın daha sık, ak düşmüş sarı saçları haricinde ikiz gibiydiler. Oğullan Wells, Manning, Henry ve Edward’di. Onlarsa Daniel, Wayne, Philip ve William’in babalarıydı. William, galiba benden en fazla on beş veya yirmi yaş büyüktü. Hiçbiri söylemedi ama daha önce çoğuyla, belki de hepsiyle tanıştığım izlenimi edindim. Şu anda hiçbirini hatırlamamam ne ifade ediyordu onlar için acaba? Beni utandınyordu ya, elimden bir şey gelmiyordu.

Preston ilk sorusunu Brook’a yöneltti. “Öldürdükleriniz arasında tanıdığın biri var mıydı? İçlerinden herhangi birini daha önce görmüş müydün?”

“Hayır,” dedi Brook. “Hepsinin yüzünü göremedim ama gördüklerimin hiçbirine daha önce rastlamamıştım.”

“Sen kaç kişi öldürdün, Shori?” dedi William.

“Üç,” dedim şaşırarak. “Neden sordun?”

“Üç adam,” diyerek sırıttı William. “Göründüğünden güçlü-sün demek.”

Kaş çattım çünkü söylediği çok aptalcaydı. Elbette göründüğümden daha güçlüydüm. Kendisi de öyleydi.

Daniel, “Shori,” dedi, “annelerinden haberimiz yoktu. Haberlerde hiç çıkmadılar. Nedenini biliyor musun?”

“Iosif, ağabeylerimden ikisiyle olaya müdahale ettiğini söylemişti. Buna rağmen yerel haberlerde çıkmıştı ama. Yerel muhabirleri ve polisi, yerleşimin terk edildiğine, birinin gelip boş evleri yaktığına ikna ettiğini söylemişti. Haberdi ama önemli haber değildi yani. Ayrıca annelerimin komşularının civara göz kulak olmalarını sağlamıştı. Katillerin geri dönebileceğini düşünmüştü.”

“Anlıyorum,” dedi Preston. “Iosif epey uğraşmış olmalı. Bro-ok, acaba sana olayı örtbas etmesinden ve belki soruşturmasından bahsetti mi hiç?”

“Olanı anlatmıştı,” dedi Brook. “Nasıl olabileceğini, kimin böyle bir şeyi yapacak güçte olabileceğini aklı almamıştı. Gündüz saldırılmıştır muhakkak, Shori’nin annelerini ancak öyle faka bastırabilirlerdi, demişti. Ve bir de hayatta kalabilmiş biri varsa Shori’dir demişti. Ama... Benzer bir olayın yine yaşanabileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Aynısının bizim başımıza geleceğine dair endişelendiğini hatırlamıyorum.”

Celia, “Stefan, komşular konusunda yardım etmek için losif’le gitmişti,” dedi. “Kurtulan varsa bulabilmek için Hugh Tang ve diğer birkaç ortakyaşan da yanlarına almışlardı. Cidden münferit bir olay zannediyorlardı. Yani demek istediğim, bireylerin okul veya işyeri basmalarını, kitle katliamlannı yahut belli aralıklarla insan öldüren seri katillen hepimizi biliyoruz ama seri kitle katliamı. .. Savaşlar haricinde böyle bir şey duymamıştım ben mesela.”

“Iosif hiçbir şey bilmiyordu,” dedim. “Konuştuk çünkü. Kızgındı, üzgündü... Bir şey bilememekten dolayı benim kadar öfkeliydi.”

Bir süre kimse bir şey demedi. Ardından Daniel, Wright’a döndü, “Peki, ya sen?” dedi. “Sen, tüm bunlara neredeyse kazara karışmış bir yabancısın. Senin izlenimin nedir?”

Wright hafifçe kaş çatarak düşündü bir süre. Ardından, “Muhtemelen,” dedi, “üç sebepten biri söz konusu. Birincisi, bir grup insan sizi fark etti ve tehlikeli vampirler olduğunuza karar verdi. İkincisi, bir İna veya bir grup İna’nın, Shori’nin ailesinin İna ile insan DNAsını birleştirip gündüz uyanık kalabilen ve güneşte kolay kolay yanmayan çocuklar yaratmasını kıskanması olabilir. Ya da belki Shori siyah olduğundan ve gündüz sorunlarınızın çözümünün melaninde yattığı gerçeğinden hiç hoşlanmayan ırk-. çılar, ırkçı İnalar söz konusudur. Bunlar bana göre en olası sebepler. Bir ara bildik, eski moda aileler arası kan davalan aklıma geldi ama Iosif ve oğullan, kendilerinden bu denli nefret eden binlerinden habersiz olmazlardı herhalde.”

Daniel’m küçüğü, William’in büyüğü Philip, “Yani diyorsun ki,” dedi, “eğer işin içinde İnalar varsa insanlan gündüz silahı niyetine kullanmışlardır. Öyle mi?”

“Varsayımım öyle,” dedi Wright.

Preston, “Öyle şeyler yapmayız biz!” dedi yüzünü buruşturarak.

“İyi öyleyse,” dedi Wright. “Elbette Iosif’in ailesinin dişi tarafına tanıştırmayı uygun bulduğu birinin böyle bir şey yapabileceğini düşünmedim. Ve görebildiğim kadanyla türünüz, benimki kadar bireylerden oluşuyor. Eh, kimi insan ahlâklıdır, kimi değildir.”

O konuşurken Gordonlara bakıyordum. Gençleri ifadesiz görünüyordu ama yaşlılar Wright’in söylediklerinden hiç hoşlan-mamışa benziyorlardı. Rahatsız, utanmış gibiydiler. Nedenini merak ettim. En azından kimse Wright’i susturmaya kalkmamıştı. Önemliydi bu; ortakyaşarlarıma iyi gözle bakmayan bir cemaatte kalacak değildim.

Wright’in düşündüklerini korkmadan söylemesi de hoşuma gitmişti.

Gordonlar, Wright’in saydığı olasılıklar üzerine aralannda konuşmaya başladılar; hiçbirinden hoşlanmamışlardı ya, itirazlarının mantıktan çok gurur kırıklığından kaynaklandığını hissettim. ina, başka İnalara karşı insanlan gündüz silahı olarak kullanmazdı. Asırlardır yapılmamıştı öyle bir şey.

Hem Preston hem Hayden, ısrarla İnalann daima dikkatli davrandığını söylediler. Hiçbir İna ardından insanların bulabileceği, vampirlere bağlanabilecek iz bırakmazdı. Aynca, Danid’m dediğine bakılırsa dünya üzerindeki tüm İna aileleri, ailemin genetik mühendislik başarısından memnundu. Herkes aynı yöntemlerle gelecek nesillerini kurabilmeyi umuyordu.

Hem lnalar ırkçı değildir, diyordu Wells. İnsani ırkçılık kendileri için anlam ifade etmiyordu çünkü insan ırklan kendileri için hiçbir anlam taşımıyordu. İnsan ortakyaşarları sadece ve sadece hoşlanmalanna göre seçerlerdi.

Ve elbette kan davası diye bir şey yoktu. Preston'a göre öyle bir şey bin yıldan fazla süredir görülmemişti. Hem o tür bir olay, pek çok ina nın haberi olmadan gerçekleşemezdi; olsa Iosif kesinlikle bilir, hem kendisi hem eşleri tetikte olurlardı.

"Tetikte olmak demişken," dedim. Gordonlar susup bana döndüler. Bir daha, "Tetikte olmak demişken," diye devam ettim, "şu anda nöbetçileriniz var, iyi. Gündüz var mı peki?"

Yanıt gelmedi kimseden.

"Yok," dedi Edward sonunda. Babaların en genciydi galiba. "Artık olmak zorunda." Durakladı. "Ve Shori, senin de bu iş bitene, biz katilleri bulup icaplarına bakana dek burada kalman

gerekecek."

"Teşekkür ederim," dedim. "Buraya yardım ve sığınak umuduyla geldim. Kalırsam gündüz nöbetinizin en faydalı parçası olurum."

Söylediğim ilgilerini çekmiş gibiydi. "Gündüz, bütün gün boyunca uyanık kalıp gece uyuyabiliyor musun?" dedi William.

"Yeterince uykumu alırsam," dedim. "Gecenin çoğunu uyuyarak geçirebilirsem gün boyu ayakta kalabilirim. Hem böylece... Ayakaltmızdan çekilmiş olurum."

Huzursuz bir sessizlik çöktü. Henüz eşleşmemiş iki oğlunun kokum yüzünden kımıldanmaya başladıklarını çoktan fark etmiştim. Aynca Daniel yüzüme, içimde ona dokunma arzusu uyandıran bir ifadeyle bakıyordu. Kokusu kadar görünüşü de hoşuma gitmişti. Geçmişte, hafızam yerindeyken ondan hoşlanmış mıydım acaba?

"Gündüz nöbet tutacak ortakyaşarlarınıza, beni dinlemelerini söylemelisiniz. Arlington'daki eve saldırdıklarında gayet hızlı ve planlı, koordine hareket ediyorlardı. Ben biraz yavaş davransam yahut Wright, Brook ile Celia'yı vaktinde uyandırmasaydı ölebi-lirdik."

“Ortakyaşarlarımıza söyleriz,” dedi Preston. “Şenle tanıştırır, herhangi bir saldırı durumunda sana itaat etmelerini söyleriz. Ama Shori...” Durdu ve öylece yüzüme baktı.

“Onları korumak için elimden geleni yaparım,” dedim.

Gordonlarm konuklar için ayırdıkları bir ev vardı. İki katlı, beş odalıydı; aile evlerinden küçüktü ama bizim için hem yeterli hem de Iosif’in konuk evi kadar hazırdı. Genellikle ziyarete gelen başka İnalara yahut ortakyaşarların ailelerinden ziyaretçilere tahsis ediliyordu. Daniel, ortakyaşarlarının akrabalannın ortakyaşarları 1960’lardan bugüne her nasılsa gelebilmiş bir komünde yaşadıklarını zannettiklerini söyledi. Bunun ardındansa bana 1690’ları anlatmak zorunda kaldı. Sormayacaktım aslında ama sesi hoşuma gidiyordu.

Ortakyaşarlarımla birlikte eşyamızı eve taşıdık ve gecenin kalanım dinlenerek geçirdik. Evde, Arlington’daki gibi konserve ve dondurulmuş yiyecekler vardı. Wright, Celia ve Brook yediler. Çok geçmeden hepimiz uyuduk.

Şafaktan hemen önce Wright’la paylaştığım yataktan kalkıp Celia’nın seçtiği odaya gittim. Acıkmıştım ama Celia’yı zorlamak, acele ettirmek istemiyordum. Yatağına süzüldüm, kendime çevirdim ve uyandığı anda öptüm. Şaşkınlığı ve kaskatı kesilişi geçer geçmez boynunda nabzının en kuvvetli attığı noktayı buldum. Isıracağım kapkara, tuzlu ve acımtırak teni yaladım. Karşı koymadı. Isırdığımda bir kez kasıldıktan sonra kıpırtısız kaldı. Sonrasında ben açtığım yarayı yalarken uykuya daldı. Brook gibi o da henüz haz almıyordu ama en azından arak canı yanmıyordu.

Celia uykuya iyice dalınca kalktım, duş aldım, giyindim ve

dışarı çıktım. Hava hala aydınlanmamıştı. Dolaşmak, çevreyi kolaçan etmek niyetindeydim. Ama çıktığım anda sundurmadaki zincirli salıncakta oturan Preston’ı gördüm. Beni görünce gülümsedi ve “iyice uyku sersemliği bastırmadan kalkmanı umuyordum,” dedi. “Ortakyaşarlarımdan birinin oğlu adına konuşmaya gelmiştim şenle.”

Yanına oturdum. “Peki,” dedim.

Gülümsedi bir daha. “Eşlerimizi severiz,” dedi. “Zehirleri ay; nlmamıza asla izin vermez. Ama ortakyaşarlarımız... Kendilerine ne müthiş değer verdiğimizi asla hakkıyla kavrayamazlar. Bu oğlanın... Annesini hâlâ özlüyorum.”

Merakla bekledim. Hoşlanmıştım Preston’dan. İlginçti. Tanımıyordum ama hoşlanıyordum. Kokusu güzeldi; ne yenebilir ne de cinsel açıdan arzu edilebilirdi ama güzeldi. Yanında bulunmak rahatlatıcıydı.

“Ortakyaşarlarımdan birinin bir oğlu olmuştu,” dedi. “Bahsettiğim hanım, on yıl kadar önce, San Francisco’da bir trafik kazasında can verdi. Kız kardeşiyle gitmişti kente. Yardım edebilir, belki kurtarabilirdim ama ölüm haberi gelene dek ne olduğunu bilmiyordum. Kocası hâlâ hayatta ve bizle. William’ın ortakyaşarlarından. Ama bu meselede... Eh, baba ile oğluna şenle konuşacağıma söz verdim işte. Oğlan yirmi iki yaşında; üniversiteyi yeni bitirdi. Seni duymuş, resmini görmüş. Dün gece geldiğindeyse ilk defa canlı gördü seni. Kabul edersen sana katılmak istediğini söyledi, işletme mezunu ve kanımca, önünde sonunda ailelerinin işleriyle ilgilenecek birine ihtiyaç duyacaksın.”

Derin bir iç çekip hüzünle gülümsedim. “O kadannı bilmiyorum ama yakında başka ortakyaşarlara ihtiyaç duyacağım kesin,” dedim. “Üç tanesinin yeteceğini sanmıyorum ve elimdekileri kırma ihtimalinden çekiniyorum.”

“Tehlikenin farkında mısın, merak ediyordum zaten,” dedi Preston. “Bir an önce daha fazla insan edinmelisin. Üç veya dört tane gerekecektir.”

“Washington’da bir tanesini bıraktım. Aramızda duygusal bir bağ var ama şimdilik hepsi o. Burada neyle karşılaşacağımı ve korumayı başarıp başaramayacağımı bilemediğimden yanıma almadım.”

“Bizim yardımımızla koruyabilirsin.”

“Evim de yok henüz,” dedim. “Sıfırdan başlamam gerekecek. Yapacağım yapmasına ama hafıza kaybım yüzünden sizlerden epey bilgi almam

gerekecek. İna nasıl olunur, onu bile bilmiyorum.”

“Bence fark etmesen bile biliyorsun. Esasen zeki, biraz kibirli genç bir İna kızı gibi davrandığını söyleyebilirim. Bence hafızanı kaybetmeden çok önce işleri bildiğince halletmeyi öğrenmişsin sen.” Gülümsüyordu yine.

“Davranışlarımda mı gördün bunları?” Şaşırmıştım.

“Elbette. Endişelenme ama. Azıcık özgüven şu an için tam da sana lazım şey olabilir.”

“Özgüvenimi dayandıracak hiçbir şeyim yok benim,” dedim. “Sen ve ailenden mümkün her şeyi öğrenmem lazım. Cidden.” “Elbette, elbette. Ne istersen sor bana. Sadece babalara sorman en iyisi; bize diğerleri kadar işkence etmezsin.”

“O konuda mahcubum,” dedim. “Kokumun sîzleri rahatsız ettiğinin farkındayım.”

“Hatırlıyor musun bunu?”

“Hayır. Iosif anlatmıştı.”

“Anladım. Ortakyaşarımın oğlunu alacak mısın?” “Birbirimizden hoşlanırsak elbette alırım. Adı ne?”

“Joel Harrison. Bence hoşuna gidecektir. Dediğim gibi, o seni görüp beğenmiş zaten. Ötesi, dün gece babası da gördü seni. İkisi de nöbetteydi. Ortakyaşarlarını savunmam görmüş, çok hoşuna gitmiş. Joel’a iyi bakabileceğini söyledi.”

“Elimden geldiğince,” dedim. “Ama...”

“Şimdi bizlesin. Yalnız değilsin. Ve az evvel hiçbir şeyim yok demen... Bence yanılıyorsun. Annelerinin ve babanın geniş arazileri, Seattle’da bir firmanın yönettiği apartmanlan ve birkaç işkolunda hisseleri vardı. Ciddi gelir sahibiydiler. Daniel, ağabeylerinden biriyle ortaktı; işlerini gayet iyi biliyor ve çok daha fazlasını birlikte bulabiliriz. Sonunda tüm varlıkları senin olacaktır.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Yaşadıkları arazinin kendilerine ait olduğunu biliyordum ama başka ne var ve varsa nasıl bulurum, bilmiyordum.” Düşündüm; Wright’in bilgisayarında okuduğum bir şeyi hatırlıyordum. “Vasiyetnameleri bırakmışlar mıdır?”

O

Kaşları çatıldı. “Elbette bırakırlardı... Ama böyle toptan yok edilebilecekleri akıllarına gelmezdi. Bakarız. Onca yılda illa bir, belki iki avukat ısırılmıştır; haklarını kazanmana yardım etmekten onur duyacaklardır.”

Bir kez daha, “Teşekkür ederim,” dedim.

Uzun ve ince Preston’ın ayağa kalkışı, katlanmış bir şeyin aniden açılışı gibiydi. “Rica ederim, Shori,” dedi. “Şimdi seni Joel’la tanıştırayım ki artık yatabileyim.” Elini kaldırıp işaret edince yolun karşısındaki evlerden birinden genç bir erkek çıktı. Wright kadar uzun ama o kadar iri kıyım değildi. Dahası, teni benimki kadar karaydı ve saçları benimkiler gibiydi. Gülümseyerek geldi. Heyecanlıydı; hem mutlu hem gergindi.

Bacaklarında yaylar varmış gibi yürüyüşünü seyrettim: kuvvetli, sağlıklı ve kara...

“İlkinle konuşman gerekecek,” dedi Preston.

Şaşırarak kafamı kaldırıp baktım adama.

“Ailenin tadını hepten kaçıracak şekillerde rekabet veya kavga etmelerini engellemen gerekir. Birbirlerini ve şenle ilişkilerini kabullenmeleri şart. Yardım sana düşüyor.”

İç çektim.

Genç adam yanıma geldi, gülümseyerek tepeme dikildi.

“Shori Matthews,” dedi Preston, “bu, Joel Harrison. Birbirinize uyacağınız kanısındayım.”

Preston’a, “Teşekkür ederim” ve Joel’a, “Hoş geldin,” dedim.

“Şenle tanışmayı iple çekiyordum,” dedi Joel. Yavaşça kolunu, bileğini uzattı. El sıkışma niyeti taşımadığı açıktı.

Güldüm, bileği tutup öptüm ve “Daha sonra,” dedim.

“Anlaştık,” dedi. “İçeride yer var mı bana?”

“Var.”

“Eşyamı getireyim.”

Delikanlı uzaklaşırken Preston’a, “Şahane kokuyor,” dedim.

Preston yarım ağız gülümsedi. “Evet. Maalesef onun farkında. Birbirinize iyi davranın.”

Tam gidecekken durdurup, “Preston,” dedim, “yangından önce kendi ortakyaşarlarım var mıydı?”

“Elbette vardı,” dedi Preston. “Hatırlamıyor musun hiçbirini?”

“Hatırlamıyorum."

“Çok iyi.”

Anlamadan ve ters bakınca, “Çocuğum,” dedi, “ölmeleri feci acı verir... Ki sen hepsini birden kaybettin. Yedisini birden. Ha-tırlasaydın acıya katlanamazdın.”

“Benimmişler ama ne adlarını ne kokularını ne tatlarını ne de ses veya adlarını hatırlıyorum.”

Preston bir kez daha, “Çok iyi,” dedi. “Bırak huzur içinde uyusunlar, Shori. Zaten başka bir şey yapamazsın.” Yavaşça uzaklaşarak az önce Joel’ın girdiği eve yöneldi; gidişini izlerken onca yılda, onca yüzyılda kaç ortakyaşar yitirdiğini merak ettim.

Güneş doğmaya başlamıştı ve alçaktaki bulutlara rağmen rahatsızlık verecek denli parlıyordu. İçeri döndüğümde Celia’yı mutfakta, sosis

kızartırken buldum.

“Nasılsın?” dedim.

“İyiyim,” dedi. “Ya sen? Canımı yakmadın ama karnını doyurdun, değil mi?”

“Öyle.” Sosislere baktım. “Daha fazla yiyecek lazım mı? Diğer evlerden alabilirsin.” Doğru gelmişti. Burada hiç kimse bir ortakyaşarın neden iyi beslenmesi gerektiğini merak etmezdi.

“Tereyağı olabilir mi?” dedi. “Buzdolabında dondurulmuş krepler ve şurada gayet güzel akçaağaç şurubu var ama tereyağı yok hiç.”

“Komşu eve git ve kapıyı açana benle olduğunu söyle. Ellerinde yoksa bile kimden bulabileceğini söylerler.”

“Tamam,” dedi Celia. “Sosisler yanmasın ama. Bakıver.” Komşu eve gitti, kendini tanıttı ve sadece tereyağı değil, taze meyve ve süt de istedi. Sosisleri çevirirken dinledim hepsini. Wright bana yemek yapmayı öğretmemişti ama sosislerin yanmasına izin vermemek için ne yapmam gerektiğini anlayacak kadar izlemiştim yemek hazırlayışını. Celia’ya kapıyı açan ortakyaşar sadece elbette deyip kendini Jill Renner diye tanıttıktan sonra istenenleri bir kesekâğıdma doldurup getirdi ve iyi kahvaltılar diledi. Celia teşekkür edip aldığı öteberiyle konuk evinin mutfağına döndü. Aynı anda Brook mutfağa daldı, torbadan bir muz çıkarıp soydu ve yemeye koyuldu.

“Birazdan yeni bir ortakyaşar gelecek,” dedim. “O delikanlıya da kahvaltı verin, olur mu?”

“O-o,” dedi Brook. “Delikanlı ha?”

Celia, “Eh,” diyerek iç çekti. “Sizlere imrenmediğim tek nokta bu işte. Şimdi yukarı çıkacak ve gayet efendi, pek de kıllı bir delikanlının gününü mahvedeceksin, değil mi? Daha dur demeden yeni bir erkek ha? Vah vah.”

“Ben dönene kadar yeni oğlanı burada tutun,” dedim.

Wright'la konuşmaya çıktım.

Duşunu almış, tıraş oluyordu. Banyoda, önünde taburesi ve kocaman bir aynası bulunan bir lavabo daha vardı. Oturdum ve öteki, daha yükseğe asıl aynada tıraş oluşunu izlemeye koyuldum. Kulübesinden elektrikli tıraş makinesini de almışa ve favorilerini kısaltıyordu.

Neden sonra dönüp bana baktı. "Bir şey mi var?"

"Kötü bir şey değil," dedim. "Ama belki sana zor gelebilir." Durakladım. "Öyle olsun istemiyorum."

"Söyle bakalım."

Nasıl söyleyeceğimi düşündüm ve dosdoğrusunun en uygunu olacağına karar verdim. "Preston, annesi ölmeden önce kendi ortakyaşarlığını yapmış bir ortakyaşar teklif etti bana," dedim. "Adı, Joel Harrison."

Makineyi kapatıp lavabonun kenarına bıraktı. "Anlıyorum. Babası Preston mı?"

Şaşkınlıkla baktım yüzüne. "Wright," dedim, "mümkün değil öyle bir şey."

"Mümkün zannetmiyordum ama sen babasından söz etme-

yince sorayım dedim."

"Babası kim bilmiyorum ama burada. William'in ortakyaşarlarından biri. Joel'ın annesi on sene önce bir trafik kazasında ölmüş."

"Babası oğlunun sana gelmesi konusunda ne diyormuş peki?" "Oğlunun bana gelmesini istiyormuş. Preston'dan bizi tanıştırmasını rica etmiş."

"Oğlunun pezevengi yani."

Duraksadım. "O ne demek bilmiyorum ama ses tonuna bakılırsa iğrenç bir şey. Joel'ın babası iğrenç bir şey yapmıyor, Wright. Baba-oğul beni görmüşler ve Joel'a iyi geleceğimi düşünmüşler. Üniversiteyi yeni bitirmiş, babasını ziyarete gelmiş. Ama sonra İna hayatını seçmiş. Bizle kalmak istemiş. Şahsen sevindim. Bana lazım öyle biri."

"Ne için? Ne için lazım?"

Yüzüne baktım. Dokunmak istiyordum ama dokunulmak, o an için dokunulmak istemediğini anladım. "Üçünüz, size zarar vermeden beslenmem için yeterli değilsiniz," dedim. "Theodora'yı da buraya getirtmeye çalışacağım."

Kızgınlıkla kafa salladı Wright. "Kadınlan dert etmiyorum herhalde. Hatta aşağıdakiler hoşuma bile gidiyor. Benden sonra sadece kadınlan seçmeni umuyordum. Öylesiyle idare edebilirdim." Öfkeyle arkasını döndü, duvara yumruğu geçirdi. Duvarda kocaman bir çökme bıraktı. Elini de yaralamıştı; kan kokusunu aldım. Kendisi farkında değil gibiydi ama. "Hem," dedi, "Harrisorıı tanımıyorsun bile. Hoşuna gitmez belki."

Omuz silktim. "Gitmezse başkasını, hem de çarçabuk bulmam gerekecek."

Kederle baktı yüzüme. "Küçük vampirim benim."

"Ama öyle," dedim.

Oturdu, beni kucağına aldı. Yaraladığı elini tuttum; fazla hasar yoktu. Yaladım. Hafif ısırıklar gibi, çarçabuk iyileşecekti. "Daha büyük olsaydın

çok daha fazla bozulurdum,” dedi, “iyi,” dedim.

İki koluyla sımsıkı sardı beni. “Yapabileceğimi sanmıyorum,

Short. Paylaşamam seni.”

Bağrına yaslandım. “Paylaşabilirsin,” dedim usulca. “Paylaşacaksın. Sorun çıkmayacak. Belki şimdilik hoşuna gitmeyecek ama sonunda iyi olacak.”

“Öyle demek.” Sesindeki keder ve güceniklik fenaydı.

Döndüm, boynuna sarıldım.

“Kendime istiyorum seni,” dedi birkaç saniye sonra. “Seni bu kadar sevmem ürkütüyor beni, Short.”

Kafasını tutup kendime çektim, öptüm. Ardından abıımı göğsüne dayadım, kokusunu, güzelim kıllı bedenini, kalbinin atışını içime çektim. “Preston ortakyaşarlarımızın kendilerine ne büyük değer verdiğimizi hiç bilemediklerini söylüyor,” dedim.

“Çok mu değerliyim ben senin için?”

“Öylesin. Biliyorsun.”

Kollarımdan tutup göğsünden ayırdı beni. “Hayatımı ele geçirdin,” dedi. “Şimdiyse seni başka bir erkekle paylaşmamı istiyorsun.”

“İstiyorum,” dedim. “Paylaş beni, Wright. Kapışma Joel’la. Joel’la didişerek aileye zarar verme. Kabullen onu.”

Kafa salladı yine. “Yapamam.”

“Yaparsın,” dedim bir daha. “Yapacaksın. Kurmamız gereken ailenin bir parçası, bizden biri artık o.”

Yanından ayrılıp aşağı, mutfağa döndüğümde Joel’ı, Celia ve Brook’la birlikte masada, kahve içerken buldum.

“Selam,” dedi beni görünce. Sandalyesinin dibinde kocaman, tekerlekli iki bavul vardı.

Hiç düşünmeden, “Selam,” dedim. “Gel, konuşalım.” Elinden tutup ‘aile odası’ dendiğini öğrendiğim salona götürdüm.

Joel deri kaplama büyük koltuğa otururken, “Sen *tenle* konuşacaksın, değil mi?” dedi. Koltuğun kenarına iliştim.

“Her şey sırayla,” diyerek daha önce teklif ettiği bileği tuttum. Bileğini ağzıma getirişimi, öpüşümü gülümseyerek izledi. Isırdım.

Lezzetliydi Joel. Niyetim azıcık tadını alıp zehrimden birazcık vermekti ama öyle tatlıydı ki minik bir yudumdan öteye gittim.

Bileğinde gerekenden çok daha uzun süre oyalandım.

Sonunda kafamı kaldırıp baktığımda kendini hepten salıp gevşediğini gördüm. “Tanrım,” dedi, “piyango vurdu.”

“Kimseye bağlanmadan nasıl kalabildin?” dedim. “Burada kimse istemedi mi seni?”

Gülümsedi Joel. “Herkes istedi. Preston ile Hayden hariç hepsi. Onlar bizle olmak için daha gençsin, dediler. Diğerleriyse... Rica edince beni rahat bıraktılar ama öncesinde hepsi peşimdey-di. Aynca bir erkeğe katılmak istemedim. Beslenme olayınızda fazlasıyla cinsel duygu işe karışıyor. Preston, üniversiteyi bitirdiğimde yakınlardaki dişi ailelerle görüşeceğini söylemişti. Birkaçına götürdü beni ama ilgimi çekmedi hiçbiri. Şimdiye dek bana çekici gelen tek İna sensin.”

“Beni bir defa görmene rağmen mi?”

“Öyle. Buraya daha önceki gelişinde de görmemiştim seni. Ebeveynin... Ölmeden önce. O sırada San Francisco’da, okuldan arkadaşlarımlaydım.” Dudak büktü. “Gordonlann çektiği fotoğraflarda ablalarınla gördüğüm an hoşuma gitmiştin. Dün gece gördüğümdeyse başka şansım kalmadı.”

Ne demem gerektiğini bilemedim. “Ailemi kurmaya yeni başlıyorum,” dedim. “Buradan binleri veya gördüğün dişi ailelerle birlikte muhtemelen çok daha kolay ve rahat yaşarsın. Hafızam sadece birkaç haftalık benim.”

“Duydum onu.”

“Gordonlann yanından ayrıldığımdaysa bir başıma kalacağım.”

Başıyla bildiğini belirtti. “Aile kurmana yardım edeyim işte.”

Yüzüne baktığımda ifadesinin değiştiğini, ciddileştiğini gördüm. İyiydi. “Yeni aileme katılmanı istiyorum,” dedim. “Dahası, sana ihtiyacım var. Ama ilkimle birbirinizi kabullenmeniz gerekecek. Kabulleneceksin. Aranızda barış olacak. Kavga etmeyeceksiniz. Yıkıcı rekabetlere girişip ailenin kalanını tehlikeye atmayacaksınız.”

“Peki. İlkinle arkadaş falan olacağımızı sanmıyorum ama ne, nedir ve nasıldır biliyorum. Ona da aynı şeyleri söylemişsindir

herhalde.”

“Elbette.” Durakladım. “Bana çok yardım etti, Joel. Kimsem yokken, kimim, neyim bilmezken hep yanımdaydı.”

“Keşke o şans bana düşseydi.” Uzandı, yüzümü okşadı. “Dediğim gibi, aileni kurmana yardım edeceğim.”

Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde kapüşonlu ceketimi giyip güneş gözlüğümü takarak dışarı çıktım ve yerleşimdeki her eve uğradım. Her seferinde nöbetçileri dışarıdan saptayıp içeri girerek görülmelerini zorlaştıracak öneriler sundum. Ben ve ortakyaşarlarımızın karşılaştığı türden saldırganlarca kolayına tespit edilmek, kolayca vurulmak demekti.

Gordonların ortakyaşarları beni, bana dokunarak, omuzlarıma, kollarıma, ellerime dokunarak selamladılar. Hiç beklememe rağmen rahatsızlık duymadığımı fark ettim. Sanki hem İna hem gündüz uyanık olduğuma inanmak ister gibiydiler.

Linda Higuera adındaki bir kadın, “Sersemlik bile yok mu?” dedi. En az bir seksen boyunda, iri kıyım, gergin, esmer bir kadındı. Tüfeğine dayanarak konuşuyordu. William’ui evinde, üçüncü kattaydık. William’m ortakyaşarlanndandı ve görebildiğim kadarıyla William, erkekli kadınlı ama daima iri yan, kuvvetli ortakyaşarlar seçmişti. Akdlıcaydı.

“Yok,” dedim. “Gereğinden fazla güneşte kalmadığım sürece sorun yok.”

“Keşke William da yapabilseydi bunu,” dedi kadın. “İhtiyaç duyduğumuzda en azmdan uyanabilseydi kendimi çok daha güvende hissederdim.”

Omuz silktim. “Onu güvende tutma sırası sende işte.”

Bir an düşündü ve “Haklısın,” dedi. “Öyle kuvvetli ki sırtımı ona dayamaya alıştım. Oysa her şey karşılıklı, değil mi?” Durdu, biraz daha düşündü. “Telefonun var mı senin?”

“Konuk evinde var telefon.”

“Cep telefonu demek istemiştim.”

“Hayır, yok.” Cep telefonu neydi, emin değildim. “Edinmelisin. Bir şey olursa haberleşebilmemiz için. Ev tele-

fonlarını devre dışı bırakmak kolaydır.”

Mantıklıydı. “Ödünç alabileceğim bir cep telefonu var mı peki?”

Aşağı inip neredeyse siyah denecek denli esmer, Martin adlı, feci iri bir adamı uyandırmamı söyledi. Martin bana bir cep telefonu vermekle kalmadı, içine bir takım numaralar kaydetti ve karşılarına gelen her ismi ayrı tekrar ettirerek kim, nerede ezberlememi sağladı. Sonra nasıl telefon açacağımı gösterdi ve deneme amacıyla Daniel’m evini arattı. Sonundaysa bir şarj aleti bulup nasıl kullanacağımı gösterdi.

“Bu da senin numaran,” diyerek küçük ekranı gösterdi. “Birine vermen gerekirse diye.”

“Teşekkürler,” dedim, sırıttı.

“Rica ederim. Linda nasıl yukarıda?”

“Gayet iyi,” dedim. “Uyanık ve tetikte.”

“Ya benim oğlan?” dedi farklı bir vurguyla. “O nasıl?” Şaşırmıştım. “Joelin babası sen misin?”

“Evet. Martin Harrison. Joel taşınmadı mı daha konuk evine?” “Taşındı, evet. Hoşlandım ondan.”

“İyi. İstediği şendin. Ona iyi bakarsan o da sana iyi bakacaktır.”

Ayrıldığımda Gordon cemaatinin güvende olduğuna inancı artmıştı adamın.

Yerleşimi bir daha turladım. Arada durarak kulak kabarttım. Nöbet tutan, yemek yiyen, sevişen, yatılı okullardaki çocuklarından bahseden, bağlardan ve şaraplardan konuşan, ağaç altında kestiren, bulaşık yıkayan, telefonla sesli kitap siparişi veren, bilgisayar kullanan ortakyaşarlar... Hayden’m evindeki odalardan birinde oyunlar oynayıp şarkı söyleyen ufak çocuklar vardı. Anlaşılan ortakyaşarların bir kısmı gündelik hayatlarına gündüz devam ederken kalanları İnalarıyla daha çok zaman geçirebilmek için gece hayatına uyum sağlamıştı.

Konuk evinin arkasına yaklaşırken Brook ile Wright’ın konuştuklarını işiterek durakladım.

“Hayatlarımızı alıverirler,” diyordu Brook. “Düşünmezler

bile; haklan görürler. Bizse verdikleri tatmin duygusu ve saf zevk yüzünden almalanna izin veririz.”

Homurdandı Wright. “Bence başka seçeneğimiz olmadığı için almalarına izin veriyoruz hayatlanmızı,” dedi. “Başımıza geleni fark ettiğimizde çok geç kalmış oluyoruz.”

Brook, uzunca bir sessizliğin ardından, “Genelde öyle değildir,” dedi. “Iosif, kendisini kabul edersem başıma neler geleceğini, ona bağımlı olacağımı, itaat etmem gerekeceğini, ölürse ölebileceğimi anlatmıştı bana. Ölebileceğim hayal bile edemezdim. Öyle imkânsız görünüyordu ki... Ama

hepsini önceden anlatmıştı bana. Ardından bunlara rağmen kabul etmemi ve onla kalmamı rica etti. Belki iki yüz yıl yaşayacağımı, sağlıklı ve genç kalacağımı ve aynca beni istediğini, bana ihtiyaç duyduğunu söyledi. Teklifini yaptığında bağımlısı değildim. Sadece iki defa ısırmıştı beni. Çekip gidebilir hatta kaçabilirdim. Daha sonralan kaçacağımı sandığını söylemişti. Kimilerinin batıl korkular ya da bunca harika bir şeyin altında mutlaka bir bedel yattığı fikri yüzünden kaçtıklarım söylemişti. Öyle durumda kaçanı yakalayıp hepsinin bir rüya yahut kendisinin sıradan bir sevgili olduğuna inandırması gerekirmiş."

"Shori bana teklif ettiğinde," dedi Wright, "daha doğrusu serbest bırakmayı teklif ettiğinde ben, bedenen değilse bile zihnen bağımlısı olmuştum bile."

"Muhtemelen hafıza kaybı yüzünden öyle davranmıştır." Wright kabullenircesine hımladı. "Öyledir herhalde. Şimdiye dek defalarca feci ahlâklı olduğunu gösterdi. Gene de hâlâ canımı sıkıyor ve şimdi bir de şu yeni çocuk çıktı.

"Joel," dedi Brook. "Tanışmadınız mı daha?"

"Bizi tanıştırmaya zahmet etmedi. Üst katın koridorunda karşılaştık. Hiç utanmadan hangi yatak odasının boş olduğunu sordu bana. Bana zenci olduğunu bile söylemedi Shori, biliyor musun?"

"Onlar insan değiller, Wright. Siyaha beyaza bakmıyorlar." "Biliyorum. Oğlana yahut en az birkaç kişiye daha ihtiyacı var, onu da biliyorum. Ama nefret ettim itten! Yok, bir şey yapacak

değilim... Bir şekilde idare edeceğim ama nefret ediyorum işte!" "Kıskanıyorsun sen."

"Elbette kıskanıyorum!"

"Shori'yi istediğinden emin değilsin ama başka biri olmasın istiyorsun onla."

"E, çekip gidemem ki! Üzerimdeki etkisini, hâkimiyetini iliklerimde hissediyorum yahu! Ayrılıp gitmeyi korkmadan düşünemiyorum bile!"

“Peki,” dedi Brook, “kaçabilseydin kaçar miydin? Cidden?” “Ben... Bilmiyorum.”

“Biliyorsun bence. İkinizi birlikteyken gördüm ben.” “Onsuzluğu hayal edemiyorum ama neye bulaştığımı bilseydim bu işe girer miydim, emin değilim.” Bir süre konuşmadılar. “Ya sen? Seni alışına ne diyorsun? Nasılsın?”

“Daha iyiyim.”

“Daha mı?”

“Arlington’daki evden sağ çıkmamızı sağladı; başkası yapamazdı. Ve dün gece bize sahip çıktı. Gordonlar üstüne geliyor, neye benzediğini, nasıl biri olduğunu görmek adına ürkütmeye uğraşıyorlardı. Eh, işte... Short hem güçlü hem de diğer İnalann bize nasıl davrandığını önemsiyor. Ona güvenebiliriz, Wright. Celia öyle demişti ama ben pek emin değildim.”

“Bir erkeğin değil, onun ortakyaşarı mı olmak istiyorsun yani? Yani, Iosif ten sonra sanıyordum ki...”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Başta seçenek verilseydi muhtemelen bir erkek seçerdim,” dedi Brook. “Ama Shori’yle sorunum yok. Gerekirse kendime bir insan bulabilirim. Celia ve benim için yaptıklarına inanamıyorum doğrusu... İna’lannı kaybetmiş ortakyaşarlar gördüm geçmişte. Ziyarete gelen yaşlı bir İna yanımızda ölüvermişti. Yoksunluk çeken, diğer lnalar kurtarmak için kendilerine almaya çalışırken çığlık çığlığa bağıran ortakyaşarları görmüştüm. Feciydi. Kasılmalar, ıstırap, sadece yardım etmeye çalışan İnalara karşı korku ve tiksinme... Günlerce, haftalarca sürmüştü. İçlerinden biri ölmüştü. Ama Short... Benden iki defa beslendi ve duyduğum acı şimdiden geçti bile. Eğlenceli, zevkli

değil. Ama kötü de değil. Tam ortakyaşarı olduğumda neye benzeyecek, merak ediyorum.”

“Hepsinin ısıngı aym değil mi yani?”

“Biz ne kadar aynıysak, o kadar işte. Zehirleri farklı... Hepsi farklı. Shori’nin ısırığının, ortakyaşar olduktan sonra muhteşem geleceğini zannediyorum. Seni öyle ele geçirivermesi de bu yüzden tahminen.”

“Ve daha bir çocuk,” dedi Wright.

Sustular. Biraz daha kulak kabarttım. Ardından yerleşimi, dış sesleri dinledim. Şimdilik güvende olduğumuza karar verince konuşulanları düşünmeye koyuldum. Söyledikleri, Wright’in Joel’la sorunu haricinde, genel anlamda benden memnun olduklarıydı. Bunu fark etmek hoşuma gitti. Rahatlamaya ihtiyaç duyduğumu bilmememe karşın, rahatladım. Wright kendince Joel’ı kabul etmenin yolunu bulacak ve Joel da aynısını yapacaktı. Dikkat etmem gereken bir huzursuzluk dönemi yaşanacaktı ama aşacaktık. Başka lna ailelerinde yapılabileceği kanıtlanmıştı.

O gün kimse gelmedi. Ortakyaşarlar üç saatte bir nöbet değişerek herkesin dinç kalmasını sağladı. Çoğuyla tanıştım ve çeşitlilikleri hoşuma gitti. Bir dişçi, bir okyanus bilimci, bir çömlekçi, çevirmenlik de yapan (Mandarin Çincesinden) bir yazar, bir tesisatçı, bir iç hastalıkları uzmanı, iki hemşire, berberlik de yapan bir güzellik uzmanı ve elbette çiftçi ve bağcılar vardı aralannda. Daha tanışmadıklarını da vardı. Bir kısmı, Punta Nublada için gerektiği durumlar hariç, mesleklerini yapmıyordu. Bazıları civarda ya da Bay Area taraflarında, haftada iki-üç günlük işlerde çalışıyordu. Bazıları yerleşim içinde işler edinmişti kendine. Ahır veya depo sandığım üç bina, ofislerle, stüdyolarla ve atölyelerle doluydu.

Jill Renner, komşumuz Wayne Gordon’ın evindeki nöbeti sırasında, “Zamanımızı gönlümüzce dolduruyoruz,” dedi. “Uzakta çalışsak da, burada kalsak da, para getirsek de, getirmesek de topluluğumuz için ne gerekirse yapıyoruz.” Ebeveyni ve onların ebeveynleri ortakyaşardı; Wayne Gordon kendisiyle ilgilenip teklifini yaptığında feci rahatlamıştı. Boynunda yan yarıya iyileşmiş

bir ısırık izi vardı. Birden ısırık izinin görülmesini istediğini fark ettim. Wayne’in kendine gösterdiği ilgiden gurur duyuyordu. İlginçti.

Aynı gece Wayne ile babalarından Manning, özel uçaklarının bulunduğu ufak bir havaalanına gittiler. Yanlarına ikişer ortakyaşar aldıklarından, iki

gece dışarıda kalacaklarını tahmin ettim. Gerçi isteseler yabancılardan da faydalanabilirlerdi. Theodora hariç, Wright'in kulübesinde kalırken yaptığım buydu zaten. İna-lar genellikle böyle buluyorlardı yeni ortakyaşarlarını.

Wayne ile Manning yola çıkmadan önce konuk evine uğrayıp erkek ve dişi ailelerimin yasal işlemlerine başlamaya ve arada yıkıntılara uğrayıp gözden kaçırmış olabileceğimiz herhangi bir şey bulunup bulunmadığına bakmaya gideceklerini anlattılar. Brook'tan saldırıya uğradığımız Arlington'daki evin adresini vermesini istedim. Oraya da bakacaklardı.

"Ben de geleyim mi sizle?" dedim. "Ailenin hayatta kalan tek üyesi sıfatıyla bana ihtiyacınız olmayacak mı? Hem Theodora'yı da almak istiyorum."

Wayne, "Şimdilik gerekmiyor gelmen," dedi. İnalar arasında bile uzundu Wayne; en uzun ortakyaşarlara bile tepeden bakıyordu. "Nihayetinde seni ortaya çıkarmamız gerekecek ama şu an için ilkin Iosif ve annelerinin yasal işlerine kimin baktığını bulmak istiyoruz. Ondan sonra onları ısırır ve meselenin ne kadar çabuk halledilebileceğini görürüz. Arazi, üstünde yaşamak istemesen bile sana kalmalı sonuçta. İstersen birini satar, eline geçenle diğerinde evlerini yaparsın. Ayrıca ebeveyninin hem Seattle'da apartmanları hem de üzerinde yaşadıklarından daha fazla arazisi vardı. Sen ne yapacağına karar vermeden önce tüm işlerini öğrenmemiz gerekiyor."

Başımla anlayıp kabul ettiğimi belirttim. "Theodora'yı alabilir misiniz peki?"

"Adresini ver."

Wright'i çağırdım; kulübesinden üç ötedeki evi ve yolu tarif ettirdim.

"Theodora Harden," dedim. "Telefon açıp geleceğinizi söyleyeceğim. Ne zaman gidersiniz ona?"

Düşündüler ve üçüncü gece, eve dönerken Theodora'yı alabileceklerine karar verdiler.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Dikkatli olun. İçinizden biri daima uyanık ve tetikte olmalı.”

Anladıklarını söyleyerek kocaman bir araca atlayıp gittiler. Joel arabanın bir Hummer olduğunu ve pek çok evden daha pahalıya geldiğini söyledi.

Punta Nublada’ya ertesi gün saldırıldı.

Saldırganlar ertesi sabah saat onu biraz geçe geldiler. Neredeyse bir saattir telefonda, Theodora’yla konuşuyor, Theodora’yı düşünüyor, Theodora’yı istiyordum. Gelen araçları duydum birden.

Pek sessiz, kocaman, neredeyse Gordonların Hummer’ı kadar kocaman üç araçla geliyorlardı. Gelişlerini onları görmeden önce duydum. Konuk evinde, Wright’la yattığımız odanın penceresine tünemiştim. Gelenler kimdi, bilmiyordum. Aralarında konuşmuyorlardı. Neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı ama gelişlerini duyduğum anda kuşkulandım. Diğer iki eve telefon ettim ve ortakyaşarlara, herkese haber vermelerini söyledim.

“Uyandırın hepsini,” dedim. “İnalarınızı battaniyelerle sarın ve evlerden çıkarmaya hazırlanın. Bu tipler yangına meraklı... Dikkat edin. Ellerinde bidon vesaire gördüğünüz anda vurun.”

Masum ziyaretçilerin paniğe kapılmış ortakyaşarlar tarafından vurulmasından endişeleniyordum ama esas endişem, Gordonlar-la ortakyaşarlarının belki benim yahut ailemin yaptığı deneyler yüzünden öldürülmeleriydi.

Kapüşonlu ceketimi ve eldivenlerimi giyip güneş gözlüğümü taktım. Dışarıda güneş parıldıyordu. Hiç bulut yoktu gökte. Aşağı koştum; Wright mutfaktaydı. Gecenin bir kısmını Joel’la geçirdiğim için benle konuşmuyordu. Kollarından tuttum. “Saldırı olabilir,” dedim. “Brook, Celia ve Joel’ı bul. Silahlanın. Dikkat edin! Kendinizi göstermeyin ve silah ya da benzin bidonu görmeden ateş etmeyin.”

Olan bitene göz kulak olmak ve gerektiğinde eyleme geçebilmek için dışarı çıkmalıydım. Arka kapıdan çıktım. Cep telefonumu cebime koymuş, titreşime ayarlamıştım. Silahsızdım. Öldürmem gerekirse sessizce öldürecektim.

Araçlar, yerleşimin ilk evine yakın durdular, ilk ev, kaldığımız konuk eviydi. Bir sürü adam indi. Hepsinin elinde bir şeyler vardı; benzin kokusunu derhal aldım.

En yakındaki eve, Wayne'in evine telefon açtım. "Vurun!" dedim. "Hemen!"

Bir an bana itaat etmeyeceklerini sandım. Ardından ateş başladı. Ortakyaşarlarda değişik tipte tüfekler, tabancalar ve çifteler vardı. Çıkan sesler karmakarışıktı. Patlamalar, takırtılar... Adamların çoğu ilk açılan ateşte düştüler. Kurbanlarım hazırlıksız yakalamaya, evlerini ateşe vermeye ve uyamp çaresizce kaçmaya çalışanları arkadan vurmaya alışmışlardı. Şimdiyse saldırganlar, en azından kaçabilenleri kaçıyordu.

Birinin bana doğru, konuk evinin yanından arkasına koştuğunu duydum. Bu bir insandı ve feci benzin kokuyordu. Koşarken bidonundan benzin saçıyordu. Beni görmemişti.

Evin arkasına dolanana, diğerlerinin görüş alanından tamamen çıkana dek bekledim ve üzerine çöküverdim. Derhal boynunu kırdım. Başına geleni anlayamayacak denli yavaştı; üstüne çöktüğümde ciğerlerinden boşalan hava dışında hiç ses çıkaramadı.

Silahıyla bidonu garajın arkasına bırakıp evlerin arka tarafından, görülsem bile nişan alınamayacak hızda hareket edeceğimi umarak koştum. Yerleşimi turladım ve ortakyaşarlar ateşe devam eder, birileri önce Henry'nin, ardından Wayne'in evlerini ateşe verirken üç kişi daha öldürdüm.

Henry'nin güvene alındığını gördüm. Ortakyaşarlarından üçü tarafından sarılıp sarmalanmış, evden çıkarılıyordu. William'm evine taşınırken ortakyaşarlan da evden çıktılar. Üçü hortumlar bulup yangına su sıkmaya başladı. Diğer ikisi elde tüfek, korunma pozisyonu almıştı.

Bana yardım edebilmek için Washington'a gittiğinden Wayne'in ortakyaşarlarına karşı özel bir sorumluluk hissediyordum. Hepsinin evden çıkmasını sağladım. Hepsinin kurtulduğundan emin oldum. Üçünün kucağında William'ın evinden çıkardıktan çocuklar vardı. Diğerleri hortum ve küreklerle yangına giriştiler. Benim yardımıma ihtiyaçlan yoktu.

Yerleşimi boydan boya dolaştım, her yere ayn baktım. Ateş kesilmişti. Saldırganların hepsi ya ölmüş ya da yaralanmıştı. Derken ayak sesleri duydum ve tanımadığım bir koku yakaladım. En azından bir saldırgan hayattaydı ve araçlardan birine dönmeye çalışıyordu. Evlerin arkasından geçişini gördüm. Aniden uyan-dınlmış, üstünü giyinmeden yangına veya yaralananlara yardıma koşmuş erkek ortakyaşarlara, en azından uzaktan benzeyebilmek için Preston'ın evinin arkasından geçerken gömleğini çıkardı.

Gömlekli veya gömleksiz, benzin ve yabancılık kokuyordu adam. Buradan değildi. Üzerinde Gordonlara ait hiçbir koku yoktu.

Preston'ın evinin ardından ofis ve atölyelerle dolu binalardan birine fırlarken peşine düştüm. Gittiği yön arabalara yaklaşmasını sağlamıyordu. Ciddi bir açıldığı geçmeden araçlara ulaşması mümkün değildi. Ama gittiği binanın kapılan kilitli değildi; gizlenebilir, vakit kazanabilirdi. Görmemse şanssızhğıydı.

Yetiştim ve tam binaya dalacakken yere indirdim. Kötü düştü; binanın girişindeki beton basamaklara çarptı. Memnundum çünkü ölü ele geçirmek istemiyordum adamı. Sorulanm vardı. Adam baygın yatarken karnımı doyurdum. Onca koşmama ve dövüşmeme karşın gıdaya ihtiyacım yoktu. Ama işbirliği yapmasını istiyordum.

İşimi bitirirken kendine geldi ve beni üzerinden itmeye çalıştı.

"Kımıldama," dedim. "Sakinleş."

Yarayı, kanamayı durdurup iyileşmeyi başlatana kadar yalarken kımıldamadan yattı altımda.

“Pekâlâ,” dedim. “Gel, gidelim seninkilerle benimkilerin durumu nasıl, görelim.” Kalktım, kalkmasını bekledim. Kısa boylu, tıknaz, kara saçlı, temiz tıraşlı bir adamdı. Ama sol gözünün al-

tındaki şişlikle hızla moraran alt dudağı yüzünden çirkinleşmişti. Az evvelki çarpışta birkaç dişini kaybetmiş gibiydi.

Sarsakça doğruldu. Yangınla uğraşan, silahları toplayan, bidonları evlerden uzağa taşıyan, ölü ve yaralıları kontrol eden, çocuklan cesetlerden uzaklaştıran kalabalığa bakarak ve dudağı yüzünden peltek bir vurguyla, “Öldürecekler beni,” dedi.

“Yanımdan ayrılma ve dediklerimi yap,” dedim. “Benleysen ve kimseye zarar vermezsen seni öldürmezler.” ,

“Öldürürler!”

“Bana itaat edersen hayatta kalırsın.”

Şaşkın baktı yüzüme. Sonrasında kafa salladı. “Peki.”

Araçlara dönüp bakarak, “Kaç kişiydiniz?” dedim. Hiçbiri kaçmamalıydı.

“On sekiz,” dedi adam. “Araba başına altı kişi.”

“Onca kişi ve malzeme. Sıkı uğraşmışsınız.”

Evlerin arkasına götürdüm, gömleğini bulup giymesini sağladım. Derken Wright’i gördüm. Yanımıza geldi; doğrudan saldırgana bakıyordu.

“Dert etme onu,” dedim. “Celia, Brook ve Joel ne durumda?” “İyiler.”

Rahatlamıştım; Wright’a öldürdüğüm adamları, silahlarını ve bidonlarını nerede bulabileceğini tarif ettim. “Birkaç ortakyaşar al, yardım etsinler sana,” dedim. “Bu dâhil, toplam on sekiz kişi olmalı.”

“Olur,” dedi Wright. “Bu niye hayatta peki?”

“Kendisine birkaç sorum var,” dedim. “Diğerlerinden yaşayan var mı?”

“İki tane daha var. Yaralılar. Biraz dayak da yemişler. Ortakyaşarlar epey kızgın tabii.”

“İyi. Şimdi, gürültüler veya dumanlar dikkat çekmiş olabilir; bütün araçların ve ölülerin ortadan kaldırılmasını istiyorum.” Gordonların buraları görebilecek denli yakın komşuları yoktu ama sesler civar çiftliklere ulaşmış olabilirdi. Yanan yerler söndürülmek üzereydi. İki evde hasar vardı ama tümüyle yanıp harabeye döneni yoktu. “Hayatta kalanlar nerede şimdi?” dedim.

Yatırıldıkları bahçeyi işaret etti Wright. Ardından endişeli bir vurguyla, “Shori,” dedi, “yüzün kabarmaya başlamış. İçeri girmelisin. Uzarsa yanabilirsin.”

Uzandım, boynunda genellikle ısırdığım noktaya dokundum. “Seni ısırdığımda ortaya çıkandan fazla bir yara olmayacaktır,” dedim. “Beni düşündüğün için sağ ol.” Yanından ayrıldım. Adam, iple çekiyormuşum gibi peşimden geliyordu.

Ölmeyen iki diğer saldırgan ciddi dayak yemiş, baygın yatıyorlardı. Edward’m evinin ön bahçesine yatırılmışlardı. Başlarında dikilen ortakyaşarlara, “Daha fazla zarar vermeyin bunlara,” dedim. “Konuşabilecek hale geldiklerinde İnalarmız sorguya çekmek isteyecektir. Ben de çekeceğim.”

Christian Brownlee adlı ortakyaşar, “Sıralan geldiğinde doktorumuz ilgilenir bunlarla,” dedi. Yanımdaki adama şöyle bir baktı. Adam azıcık daha yanaştı yanıma.

“Ortakyaşarların hepsi hayatta mı?” dedim.

“Beş yaralı var,” dedi. “Hayden’ın evindeler.”

Gordonların doksan küsur kişilik cemaatinde bir doktor ve iki hemşire bulunduğunu biliyordum. Doktoru işbaşında görme umuduyla Hayden’ın evine gittim. Oradaydı.

Doktor, Hayden’m ortakyaşarlanndandı. Carmen Tanaka adlı bir iç hastalıkları uzmanıydı; biri kadın diğer erkek iki hemşirenin yanı sıra yardımına gelmiş üç ortakyaşar daha vardı içeride. Doktor meşguldü ama, bana nutuk çekecek vakti buldu. “Güneşten uzak dur,” dedi. “Kabarmaya başlamışsın.”

“Bir yardımım dokunur mu, diye geldim,” dedim. “Bana ait olmayan ortakyaşarların iyileşmelerine ne katkıda bulunabilirim, bilmiyorum ama elimden bir şey geliyorsa yapmak isterim.” Carmen temizlediği yaradan başını kaldırıp, “İnalan uyanmadan tehlikeye girecek olsalardı yardımım isterdim,” dedi. “Ama şu haliyle gereksiz ıstıraba ve Inalanyla aralannda sorun çıkmasına yararsın.”

“Gerekirse haber verirsin,” dedim. “Gidip hayatta kalan saldırganlar için ne yapabileceğime bakayım bir. Daha sonra konuşmamız gerekecek hepsiyle.”

Yanımdakine baktı doktor. “Onlardan mı bu?”

“Öyle.”

Adamın boynundaki diş izlerime bakıp başıyla onay verdiğini belirtti. “Ötekileri de ısırırsan hem mikrop kapmalarım engellersin hem de daha çabuk iyileşmelerini sağlarsın. O zaman idareleri de kolaylaşır.”

Anladığımı belirterek diğer saldırganların yanma gittim. İşlerini halledince benimkini konuk evine götürdüm. Dolaptan soğuk bir bira çıkarıp verdim ve mutfak masasına, yanma oturdum.

“Adın ne senin?” dedim.

“Victor Colon.”

“Peki, Victor. Söyle bakalım, niye saldırdınız buraya?”

Kaşlan çatıldı. “Mecburduk,” dedi.

“Neden mecburdunuz?”

İyice çatıldı kaşlan. Kafası kanşmış gibiydi. Tek anlama geleceğini bildiğimden beni en endişelendiren türden bir kafa kanş-masıydı karşımdaki.

Celia ile Brook mutfağa geldiklerinde bizi görünce durakladılar.

“Gelin,” dedim. “Yemek yemeye mi gelmiştiniz?”

“Öğlen yemeğini kaçırdık,” dedi Brook. “Tüm bunlardan sonra acıkmamamız lazımdı herhalde ama acıktık işte.”

“Önemli değil,” dedim. “Yiyin. Victor’a da bir şeyler verin. Ve oturun, sohbete katılın.”

Anlamamışlardı ama itaat ettiler. Hamburger pişirdiler. Buzdolabında dondurulmuş patates kızartması vardı. Çok tahıllı ekmek ve et de mevcuttu. Tuz, biber, baharatlar, hardal, ketçap ve turşu da vardı. Ama taze yeşillik yoktu. Bir ara gidip bir süpermarket bulmamız gerekecekti.

Yiyecekler yenip biralar içildikten sonra Victor biraz rahatladı. Yerken Celia ve Brook’u ilgiyle seyretmişti. Herhalde ikisini sadece iki çekici kadın olarak görüyordu. Celia’mn göğüslerine, Brook’un bacaklarına kaçamak bakışlar atıyordu. Brook’la Celia da farkındaydı; hoşlarına gidiyordu galiba. Bana birkaç bakış attıktan sonra Victor bizden biriymiş, evimize aitmiş gibi rahat davranmaya başlamışlardı.

Bir süre sonra Celia, “Nerelisin sen?” dedi.

Victor hemen yanıtladı. “Los Angeles. Hâlâ orada oturuyorum.”

“Birkaç sene önce teyzemi ziyarete Los Angeles’a gitmiştim,” dedi Brook. “Çok sıcak oralar.”

“Ya, sıcaktır,” dedi Victor. “Ama keşke orada olsam şimdi. Bu iş, gerektiği gibi gitmedi.”

“Gitseydi ölmüş olurduk,” dedi Celia. “Ne yaptık sana biz? Neden öldürmek istediniz bizi?” Aynı anda bir bira daha uzattı adama. Victor iki şişeyi devirmişti bile.

Yine kaşları çatıldı adamın. “Mecburduk,” dedi. Kafa salladı; endişelendiğim kapkaranlık karmaşaya gömülüyordu.

Brook, “Aman tanrım!” dedi. Bakıştık; neyi gördüğümü anlamıştı.

Celia, “Ne?” dedi. “Ne?”

“Victor,” dedi Brook, “kim sana ve arkadaşlarına bizi öldürmenizi söyledi?”

“Hiç kimse,” dedi Victor. Öfkelenmeye başlamıştı. “Çocuk değiliz biz! Kimse ne yapacağımızı söyleyemez bize!” Birkaç yudum daha çekti birasından.

“Ne yapmak istediğini biliyor musun yani?” dedi Brook.

“Elbette.”

“Bizi öldürmek istiyor musun peki?”

Biraz düşündü. “Bilmiyorum. Yok, hayır... Siz hoş hanımlarla iyiyim böyle.”

Fazla rahatladığına karar verdim. “Victor,” dedim, “tanıyor musun beni? Kimim ben?”

Yanıtı şaşırtıcıydı. Hiç beklemeden, “Pis kara piç,” dedi. “İğrenç melez yavrusu.” Bunu der demez şaşkınlıkla iç çekti ve kafasını tuttu. Ardından alnını masaya yasladı.

Acı çektiği açıktı. Yüzü kıpkırmızıydı.

“Öyle demek istemedim,” diye fısıldadı. “Sana öyle demek istemedim.” Bana baktı. “Özür dilerim.”

“Benim için öyle şeyler söylüyorlar, değil mi?”

Ses çıkarmadan, başıyla onayladı.

“Tenim kara diye mi?”

“Ayrıca insansın diye,” dedi Victor. “îna ile insan karışımı... Ya da tersi. Öyle bir şey olmamalıydı. Asla. Senin ve... Türünün. .. Ailenin... Üremesine izin verilemez...”

Sırf üremeyelim diye bunca ölüm... “Ölmeli miyim sence, Victor?” dedim.

“Ben... Hayır!”

“Neden öldürmeye çalıştın o zaman?”

Karmaşa, şaşkınlık gözlerine doluyordu şimdi. “Eve dönmek istiyorum ben...”

“Victor,” dedim. Doğrulup bana bakmasını bekledim. “Gidersen seni tekrar peşime salarlar mı?”

“Hayır,” dedi. Biraz daha bira içti. “Gelmem ben. Sana zarar vermek istemem.”

“O zaman burada kalmalısın. En azından bir süre daha.”

“Şenle... Kalabilir miyim?”

“Bir süreliğine.” Bir veya iki defa daha ısırıp sorguya çekersem saldırganların adlarım, benden önce saldırıp bizi öldürmeye gönderenin adını öğrenebilirdim. Gordonlar muhtemelen bulabileceğim adı tanıyacaklardı.

“Peki,” diyerek birasını bitirdi. Celia bana baktı, kafamı salladım. Bu kadar bira yeterliydi.

“Yorgunsun, Victor,” dedim. “Uyumalısın biraz.”

“Yorgunum,” dedi beriki. “Bütün gece direksiyon salladık. Fazla yatağınız var mı?”

“Gel benle.” Boş kalan son yatak odasına çıktık. Bu odayı Theodora’ya vermeyi düşünmüştüm. Victor’dan kısa sürede kurtulmamız gerekecekti.

Belki diğer evlerden birinde kalabilirdi. “Ben uyandırana dek uyuyacaksın,” dedim.

“Beni ısıracak mısın yine?” dedi.

“Isırayım mı?” Pek istemiyordum ama elbette ısırırdım.

“Evet.”

“Peki. Uyandırdığımda ısırırım.”

Tam yanından ayrılacaktım, “Ben,” dedi, “sana öyle demek istemedim... Kız kardeşim Dominikli biriyle evli. Çocukları sen-

den kara ve... Onlar benim yeğenlerim. Sana dediğim laflan biri onlara sarf etse ağzını burnunu kıranm.”

“Sen sadece sorumu yanıtlıyordun,” dedim. “Ama başka sorulanın da var. Bana söyleyebileceğin her şeyi öğrenmeliyim.”

Donakaldı bir an. “Yapamam,” dedi. “Yapamam. Başım... Acıyor.” Agnyı geçirebilecekmişçesine ellerini şakaklanna bastın-yordu şimdi.

“Biliyorum. Dert etme şimdi bunlan. Uyu.”

Göz kapakları düşmeye başlamıştı bile. Yatağa uzandı. Yanına yatmak istedim ama toparlandım ve mutfağa geri döndüm. Wright ve Joel da gelmişlerdi.

“Saldırganlann on sekizi de burada,” dedi Wright. “Hiçbiri kaçamamış.”

Bu iyiydi işte. Kimse kaçıp kendilerini yollayan İna’ya başaramadıklarını söyleyemeyecekti. Hoş, kuşkusuz kısa süre sonra kendiliğinden anlaşılacaktı durum. O zaman ne yapacaktık peki? İç çektim.

Joel düşündüklerimi okumuş gibi, “Yani lna’nın teki saldırtı-yor bunları üzerimize,” dedi, “ilkinin işe yaramadığını görünce

başkalarını yollayacaktır.”

Bezgince, “Öyle görünüyor,” dedim. “Türümü, bunları anlayacak denli iyi tanımıyorum. Gordonlann yanında rahatım ama esasen onları da tanımıyorum. İnsan tarafım kaç Ina’nın canını sıkıyor, bilmiyorum.” Kafamı masaya yaslamak, gözlerimi kapamak geliyordu içimden.

“Gordonlar yardım edecektir sana,” dedi Joel. “Preston ile Hayden iyi ihtiyarlardır. Güvenilir kişilerdir.”

“Biliyorum,” dedim ya, bilmiyordum elbette. Umuyordum sadece. “Tutsaklarla konuşacağız bu gece. Bir şeyler öğreniriz belki.”

“Hangi inanın seni öldürmeye çalıştığı gibi,” dedi Celia.

“Belki,” dedim. “Onu bulabilir miyim, bilmiyorum henüz. Çok erkendir belki... Victor doğru dürüst yaralanmadı; bu gece sorguya ondan başlayabiliriz. Ama diğerlerinin iyileşmek için zamana ihtiyaçları var ve Victor’ın bilmediği şeyler 'biliyor ola-

bilirler. Ya da en azından Victor’m anlatacaklarını onlara doğrulatabiliriz.”

“Victor’ın bildiklerini anlattırabileceğinden emin misin?” dedi Wright.

“Anlattırabilirim. Gordonlar da yapabilir onu. Canı yanacak, ciddi baskı altında kalacaktır. Ölebilir bile. Bu olanlarda kabahati olduğuna inanmadığım için fazla zarar görmesini istemiyorum ama.”

“Sorgulamanın onu öldürebileceğini,” dedi Wright, “hatırlıyor musun yani?”

Başımla onayladım. “Kim olduğumu sorduğum ve yanıt verdiği zaman yüzüne baktım. Söyledikleri canını yakıyordu. O anda birkaç kelimeyle onu öldürebileceğimi anladım. Ama Victor... Victor sadece bir alet. Bugün gördüğümüz on sekiz araçtan biri sadece.”

“Kendi iradesiyle alet olmadığını ne biliyorsun?” dedi Celia.

“Davranışlarından,” dedim. “Kafası karışıktı, korkuyordu ama gerçek anlamda öfke yahut nefret dolu değildi.” Omuz silktim. “Yamlıyorumdur belki. Öyleyse birkaç günde anlarız.”

“Yukarıda yatması doğru mu?” dedi Wright.

“Ben uyandırana dek uyanmayacak,” dedim. “Uyandığındaysa tek sorgulamak isteyen ben olmayacağım.”

On Yedi

Yorgun ve biraz sıkıntılı çıktım yukarı. Niye böyle hissediyordum, bilmiyordum. Beni kimin tehdit ettiğini bulmaya yaklaşmış ve Victor'dan tam öğün beslenmiştim ki bu kadarı, güneş altında tenim canımı iyice yakacak denli kabarana kadar koşturduktan sonra gücümü toplamama yetmeliydi. Yetmemişti nedense.

Brook kapıdan kafasını uzatıp, "Odama gelip biraz yanımda yatsana," dediğinde pabuçlarımı çıkarmış, Wright'la paylaştığımız yatağa uzanmıştım.

Önerdiği şey, önerdiği anda tek arzuma dönüştü. Yataktan sü-zülürcesine indim, odasına gittim.

Yanma uzanınca beni çevirdi, arkamdan tüm bedeniyle sarıldı.

"Daha iyi mi böyle?" dedi kulağıma. "Yüzünü acıtıyor muyum yoksa?"

İç çektim. "İyi." Kollarından birini kaldırıp belime sardım. "Yüzüm iyileşiyor. Neden daha iyi geldi bu?"

"Ortakyaşarına daha fazla dokunmaksın," dedi. "Victor gibi geçiciler işe yaramaz. Joel ise henüz senin değil. Bize dokunman, yanında ve gerektiğinde yardıma hazır olduğumuzu anlaman lazım." Eli yavaşça saçlarımda dolaştı. "Bizim de dokunulmaya ihtiyacımız var. Aynı ölçüde haz alıyoruz, aynı ölçüde hoşumuza gidiyor. Biz seni korur ve besleriz; sen de bizi. Ina-Ortakyaşar ailesi böyle yürür. Yahut böyle yürümelidir. Bence senin için de böyle olacak."

Elini ağzıma çekip öptüm. "Sağ ol," dedim.

"Uyu biraz," dedi. "Bugün başka tehlike çıkacak gibi görünmüyor. Dinlen."

Memnun mesut daldım uykuya.

"Short? "

Karanlık bastırmıştı; elimden geldiğince usulca Brook'un kollarından kurtuldum. Doğrulup kulak kabarttım. Biri seslenmişti. Daniel'ın sesiydi; bağırmıyordu. Odada hatta evin içinde bile der ğildi ama bana seslendiği açıktı.

Brook'u uyandırmak istemedim; koridorun sonundaki banyoya gittim. Banyonun penceresi diğer evlere bakıyordu.

Gözlerimi kapayıp dikkatle dinleyerek, "Efendim?" dedim pencereden dışarı.

"Yakaladığın adamı sorgu için evime getir. Korkutacağız; koruyucu rolünü üstlenebilirsin."

"Bir İna bizi öldürmesini emretmiş," dedim. "Gönüllü değil bu adam. Araç sadece."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedi. "Sen getir yine de. Gereğinden fazla yakmayız canını."

"Birkaç dakikaya oradayız."

Wright'la paylaştığımız odaya gidip yatağın altından pabuçlarımı aldım. Wright hafifçe horluyordu. Uyandırmadım. Banyoya döndüm, pabuçlarımı giyip yüzümü yıkarken Daniel ile ne kolay konuşabildiğimi düşündüm. Evinden bile çıkmadığı halde sesini duymuştum. Duyacağımı biliyordu. Banyoda kımıldamadan durup önce kaldığımız konuk evine odaklandım. Victor ve dört ortakyaşarım sakin uyuyor, düzenli soluk alıp veriyorlardı. Ardından Preston'm evine odaklanınca dişi bir ortakyaşarın Hiram adlı erkek bir ortakyaşara, kendisi yaralılarla ilgilenirken arayan Pittsburgh'deki kız kardeşine telefon açmasını söylediğini duydum. Bir başka erkek, bir şeyleri tamir ediyordu. Art arda küfürleri sıralıyor, metalik takırtılar çıkarıyor ve "Böyle yapmaması lazım bunun!" diyordu. Birine söylemiyordu bunu galiba. Bir de kadın, küçük bir kıza atlı bir masal okuyordu.

işitmemin keskinliğinin neredeyse mağarada uyandığımdan beri farkındaydım ama İnaların arasında ne ölçüde hassas işitebileceğimi

kavrayacak kadar uzun kalmamıştım. Birinin başka bir evden ve normal bir tonla sadece adımı söyleyerek dikkatimi çekebileceği aklıma hiç gelmemişti. Yoksa bir bakıma adıma alesta beklediğim için mi duymuştum? Hayır, benden ben yokken veya uyanık değilken ilk defa bahsediliyor olamazdı.

Ama belki ilk defa bu kadar uzaktan biri uyurken seslenmişti bana. Belki de ufacık bir ayrıntı, Daniel'ın sesiydi dikkatimi çekmeyi başaran.

Odasına gidip Victor'ı uyandırdım. Ardından, hem söz verdiğim hem de daha sonra bilgi almama fayda edeceği için ısırdım; tadına bakıp azıcık kanını emdim. Kanını alırken zevkle kıvranıp bana sarıldı. Birden kimsenin Ina salya bezlerini hiç araştırıp araştırmadığını ya da salyamızı sentezlemeye kalkıp kalkmadığını merak ettim. Babam gibi İnaların varlığımızı gizlemek için onca çaba sarf etmesinde şaşılacak yan yoktu.

Isırık yerindeki kanama durunca kalktık. Washington'a gidenler hariç tüm Gordonların bizi beklediği Daıüel'ın evine gittik.

Yolda Victor, "Ne olacak bana?" dedi. Korkmuş ama boyun eğmiş görünüyordu. Kaçamayacağını, kaderini reddedemeyece-ğini bilecek denli lna elinden geçmişti.

"Bilmiyorum," dedim. "Sen elinden geleni yaparsan ben de yapanm. Rahat ol ve sorulan yalansız cevapla."

Gordonlar evin salonuna toplanmışlardı. Ortakyaşar yoktu içeride. İlginçti. Benimkileri uyandınp getirmeyi hiç düşünmemiştim. Victor bu gece ölecekse görsünler istemiyordum. Benden nefret eden bir lna'nın eline geçmeleri halinde başlanna neler gelebileceği gerçeğiyle yüzleşsinler istemiyordum. Ama biliyorlardı elbette. Akıllı insanlardı. Aklımı kaçırsam, kötülüğe sapsam onlara neler yapabileceğime dair bile fikirleri vardı tabii. Ama bana güveniyorlardı ve güvenlerine ihtiyacım vardı. En beterini görmeleri gerekmiyordu.

Victor'ın yanma oturdum. Korkudan titremeye başlamıştı. En azından bir kişi yanında olmalıydı. Aramızda yabancıydı; insan

olmayanlar arasında tek insandı ve durumunun farkındaydı.

Oturunca Gordonlara, “Adı, Victor Colon,” dedim. Ardından “Victor,” dedim; bana baktı. “Kim bunlar?”

Hiç düşünmediğini gösteren bir hızla yanıtladı. İtaat ediyor, kendine verilen bilgiyi naklediyordu. “Gordon ailesi. Çoğu.” Karşısındakilere bakıyordu şimdi. “İkisi eksik. On kişi olacak dendi bize. On Gordon ve sen.” Bana döndü.

Başımla onay verdim. “Güzel. Şimdi rahatla, sorularım dinle ve hepsine cevap ver. Doğruyu söyle.” Gordonlara baktım. İnalar tarafından kötüye kullanılmış insanların nasıl sorgulanabileceği-ni benden iyi bilirlerdi herhalde. Sorguyu mümkün mertebe onlara bırakacaktım.

Preston, “Başka neyiz biz, Victor?” dedi. “Başka ne biliyorsun hakkımızda?”

“Sapık olduğunuzu... İnsanlar üzerinde Naziler gibi deneyler yaptığınızı... Kadın ve çocuk sattığınızı... İnanmıştım. Şimdi doğruluğundan emin değilim.” Feci titremeye başlamışa. Koluna dokunduğumda sıçradı, ardından biraz sakinleşti. “Sizi durdurabilmek için güç birliği etmemiz gerektiğini söylediler.”

Ailenin diğer büyükbabası Hayden, “Kaç kişiydiniz?” dedi. Kırklı yaşlarının sonlarında yahut ellilerinin başlarında denebilecek, uzun boylu, ince yapılı iki adam gibi görünmelerine karşın Hayden ve Preston asırlarca yaşlıydılar. Ortakyaşarların anlattığına göre, İngiltere’den göç edip on sekizinci yüzyılın sonlarında Virginia’daki koloniye gelen Gordonlar onlardı.

“Başta yirmi üç kişiydik,” dedi Victor. “Bazıları öldürüldü. Tanrım... Önce beş kişi, şimdiyse neredeyse hepsi... Bugün on sekiz kişiydik.”

“On sekiz,” dedi Hayden. “Peki, diğerleri arkadaşın mıydı? İyi tanır miydin hepsini?”

“Bir araya gelene dek hiçbirini daha önce görmemiştim.”

“Tanışmıyor muydunuz?”

“Öyle.”

“Ama onlara katılıp bizi öldürmeye geldin, öyle mi?”

Victor kafasını salladı. “Tüm bu şeyleri yaptığınızı söylemiş-

lerdi...”

Preston, “Neredeydiniz?” dedi. “Nerede bir araya geldiniz?”

“Los Angeles,” dedi Victor. Kaşları çatıldı. “Los Angeles’ta oturuyorum ben.”

“Nasıl seçildin? Gruba nasıl girdin?”

Victor’ın kaşları iyice çatıldı. Acı çeker görünmüyordu; hatırlamak ve anlamak için ciddi çaba sarf eder gibiydi. “Sanki hep birlikteymişim gibi geliyor onlarla,” dedi. “Yani, öyle değildim, biliyorum ama öyleymişim, yaptığımızın dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor. Kardeşim ve kuzenlerimden ikisiyle televizyon izlediğimi hatırlıyorum. Lakers maçıydı. Basketbol işte. Sigaram bitmişti. Bakkala gittim ve dönüşte uzun boylu, zayıf biri beni ara sokağa çekiverdi. Acayip kuvvetliydi. Kurtulamadım elinden. Beni... Isırdı.” Dönüp bana baktı. “Deli sandım. Karşı koydum. Kuvvetliyimdir ben. Ama karşı koymayı kesmemi söyledi. Kestim.” Birden durdu, bana döndü ve omuzlarımı yakaladı. “Bizi ısırdığınızda ne yapıyorsunuz? Ne? Lanet vampirler!”

Sarsıyordu beni. Galiba canımı yakmak istiyordu ama o kadar kuvvetli değildi. Önce sağ, sonra sol elini tutup omuzlarımdan ayırdım. Ellerini ellerimde bir araya getirerek gözlerine baktım. “Bize yalan söylemezsen sorun çıkmayacak, Victor,” dedim. “Rahatla. Sorun çıkmayacak.”

“Beni bir daha ısırmanı istemiyorum,” dedi.

Omuz silkerek, “Peki,” dedim.

“Hayır!” diye bağırdı. Ardından daha sakince, “Hayır, yalan söyledim... Şimdi, yarın, ne zaman olursa olsun istiyorum ısırmanı. İhtiyacım var!” İyice alçaldı sesi. “Ama ihtiyaç duymak istemiyorum. Kokain falan gibi bir şey bu...”

İçimden sarılmak, teskin etmek geldi ama kımıldamadım. “Sakinleş, Victor,” dedim. “Rahat ol ve sorulara cevap ver.”

Gordonlar ilgiyle izliyorlardı. Özellikle Daniel gözünü benden ayırmıyordu. Anlaşılan Victor kadar ben de ama faklı bir şekilde yargılanıyordum. Ne hatırlıyordum? Hatırlamadıklarıma karşılık ne kadar başarıyla hareket edebilmiştim?

Hâlâ istiyorlar mıydı beni? Daniel istiyordu sanki. Kokusu çekiyordu beni. Kardeşlerinin kokulan ilginçti ama onunki taciz edici, zorlayıcıydı.

İç çekerek dikkatimi tekrar Victor’a çevirdim. Prestonla Hayden a baktım. Şimdiye kadar sorgu işini onlara bırakmıştı diğerleri.

“Victor,” dedi Preston, “ilk ısınlışından sonra nereye götürüldün?”

“Büyük bir Toyota Sequoia’si vardı... Binmemi söyledi. Bindim; turlamaya başladık. Başka birilerini buluyor, arabaya alıyordu. O geceki ilk avı bendim herhalde. Beş kişi daha aldı ve hepimizi birden San Gabriel Dağlan’nda, Altadena’nm yukarısında ve bir yolun sonundaki bir yerleşime götürdü. Ailesi burada oturuyordu. Hepsi ona benziyordu. Aynca bir sürü başka, sıradan insan vardı.”

Gordonlar arasında bir kımıldanma oldu. Yorum yapmadılar ama bir şey bildikleri açıktı. Büyük ihtimalle San Gabriel Dağlan’nda, Altadena’da hangi İna ailesinin yaşadığını biliyorlardı. Bu tür yerleşimlerin ne gibi yerlerde, ne tür uzaklıklarda bulunabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onlann vardı.

“Victor,” dedi Hayden, “ne zaman oldu bunlar? İlk ne zaman ısırıldm ve alındın?”

Düşündü Victor. “Bir aydan fazla mıydı? Evet, evet. Altı hafta belki...”

Lafın nereye varacağını anlamıştım. Gözlerimi yere, halıya diktim. Daha fazlasını dinlemek, öğrenmek istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum. Victor’m iki ailemi birden katledenlerden çıkması gayet akla yakındı.

“Başka işler de bitirdin öyleyse?” dedi Hayden.

“Washington Eyaleti’nde, evet,” dedi Victor. “Üç iş bitirdik o taraflarda.”

“Nasıl gittiniz oralara?”

“Tam teçhizatla özel uçaklara bindirildik. İndikten sonra araç kiraladık. Verdikleri haritalara göre hareket ettik.”

“Yeni kimlikler verdiler mi? Kredi kartlan?”

“Bana değil. İçimizden beşine... Bol nakit de verdiler. Cep

telefonları da. İşe hazır olduğumuzda arıyor ve hareket emri veriyorlardı. Iş bitince yine arıyorlardı, ne yapacağımızı söylüyorlardı. Motellere gidip sonraki iş emrini bekliyorduk genelde. Seçtikleri beş kişi asker eskileriydi. Biri Özel Kuvvetler çıkışlıydı. Ne yapacağımızı onlar söylüyordu bize.”

Öyleyse şimdiye dek telefon edilmeyişi yüzünden efendileri bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalılardı. Düşman İnalann yeni insanlar toplayıp bir daha üzerimize salmalarının ne kadar zaman alacağını düşündüm.

“Üç iş bitirdiğinizi söyledin,” dedi Preston. “Washington’da nerede bitirdiniz bu... İşleri?”

“Biri, Gold Bar diye bir kasabanın birkaç kilometre dışındaydı. Diğeri bir başka kasabanın... Neydi adı? Darlington? Yok, Darrington yakınlarındaydı. Üçüncüsü de Arlington’daki bir çiftlik eviydi. Batı Washington’dakilerin hepsi buydu. Güzel memleket. Ağaçlar, dağlar, ırmaklar, çağlayanlar, ufak kasabalar... Los Angeles’a hiç benzemiyor.”

“Washingtoridaki işlerin hepsini başarıyla mı bitirdiniz?”

“Evet... Sayılır, ilk ikisinde her şey istendiği gibi cereyan etti. Üçüncüde sorun çıktı, insanlar öldü. Polis az daha yakalıyordu bizi.”

“İnsanların ölmesi gerekmiyor muydu?”

“Bizden... Bizimkiler demek istedim. Ne olduğunu bilmiyorduk başta. Sonra radyodan ikisinin vurulduğunu, üçünün gırtlaklarının parçalandığını öğrendik. Onu yapan neydi, görmemiştik. Bir köpek belki... Büyük bir köpek. Neyse, işte, polislerin geldiğini görünce kaçtık.”

Arkadaşlarını neyin öldürdüğünü söyleyecektim, vazgeçtim. Aslında hiçbiri onun kabahati değildi. Buna rağmen artık yanında oturmak istemiyordum. Onu tanımak hatta bir daha görmek dahi istemiyordum. Ama ailelerime yapılanın bedelini ödeyecek kişi o değildi. Hayatta kalmak için durdurmam gereken, Victor değildi.

Derin bir nefes alıp Preston’a döndüm. “Bunları yapan kim, biliyor musun?”

1961 Mİ KUŞ

Preston, yanımdaki adama baktı. “Kim onlar, Victor?” dedi. “Sizleri ele geçirip bizi öldüremeye yollayan ailenin adı ne?” Victor, birinden tekme yemiş gibi sarsıldı. Bana, gözlerinde acı, şaşkınlık ve çaresizlikle baktı.

“Tanıyor musun onları, Victor?” diye bastırdı Hayden. “Ailenin adı ne?”

Victor, memnun etme arzusuyla, “Biliyorum,” dedi hemen. “Ama söyleyemem... Lütfen. Söyleyemem.” /

“Adları ‘Silk’ mi?”

Victor birden kafasını tuttu ve acıyla, ciğerlerini yırtarcasına bağırdı. Ardından bayıldı.

Umursamak istemedim. Gordonlann ifadelerine bakılırsa hiç umurlarında değildi. Ama bu adamı iki defa ısırmıştım ben. İstediğim biri değildi; ortakyaşarım yapacağım biri değildi ama başına geleni umursuyordum. Görmezden gelemezdim. Isırıklarım aramızda bir bağ kuruyor, en azından ona yönelik azıcık sorumluluk duymama yol açıyordu anlaşılan.

Kalbini dinledim. Hızı peyderpey azaldı ve düzenli atmaya başladı. Solukları normal uyku soluğuna dönüştü. “Ne yapabiliriz onla?” dedim Preston’a. “Konuşup her şeyi unutturarak evine yollayabilirim ama ya Silk ailesi tekrar ele geçirmeye kalkarsa?” “Onca yaptığına rağmen hâlâ yardım etmen gerektiğini mi hissediyorsun bu adama?” dedi.

Başımla onayladım. “İstemiyorum onu. Hoşlandığım biri değil. Ama olan bitende gerçekte kabahati yok.”

Preston önce kardeşine, ardından oğullarına baktı. Karşılığında çoğu omuz silkti.

Daniel, “Silklerin onunla bir daha uğraşacaklarını sanmam,” dedi. “Hayatta kaldığını bilmeleri mümkün değil. Muhtemelen ele geçirmeden önce nerede oturduğunu bile bilmiyorlardır. Bu adam sadece bir alet... Kurtulsaydı belki ödüllendirirlerdi ama öldüğünü düşünürlerse aldırmayacaklardır. Anlattıklarını diğer tutsaklarla kontrol etmemiz lazım. Anlattıkları tutarsa hepsini evlerine, ailelerine yollayabilirsin.”

Anladığımı belirttim. “Victor’ı hallederim. Diğerlerini de hal-

letmemi mi istiyorsun?”

“Sorgulamamızdan sonra öyle yapsan daha iyi. Zaten ısırdın hepsini.” Pek memnun görünmüyordu. Nedenini merak ettim.

“Buralardan Los Angeles’a herhangi bir ulaşım aracı kalkıyor mu?” dedim.

“Biz götürürüz onları.” Daniel iyice sıkıntılı görünüyordu artık. “Shori,” dedi, “galiba bu adamın hâlâ yaşamasının, sorularımızı cevaplayabilmesinin tek nedeni senin zehrin.”

Malum olanı duymanın yarattığı şaşkınlıkla yüzüne baktım ve durumdaki olağandışılığı söylemesini bekledim.

“Senin zehrin... Demek istediğim, bizden biri ısırsaydı, şimdiye ölmüş olurdu.”

Bu ilginçti işte. Bilmediğim bir şey söylüyordu.

“Ki bu da, eğer bir şekilde Silkler onu bir daha yakalayıp sorgularlarsa ölecek demek. Silk ailesinin, zehirleri seninki kadar güçlü dişi üyeleri, kız kardeşleri veya kızlan vardır. Victor’ı onlar sorgulayabilirler ama öyle olacağını zannetmiyorum. Erkeklerin sorgusundan sağ çıkmasıysa mümkün değil. Erkeklerin zehri cevap vermeye zorlayacaktır. Oysa mümkün olamayacak... Sorgulanmaya başladığı anda içine düşeceği ikilem yüzünden felç veya kalp krizi geçirip ölecektir.”

Victor’a bakarak iç çektim. “Güvende tutma olanağımız yok mu?”

“Yok,” dedi Preston. “Silklerin Victor’ı bir daha alacaklarını zannetmiyorum. Muhtemelen sorun çıkmayacaktır. Ama içimizden biri ortakyaşar almak istemediği sürece onu güvende tutmamız mümkün değil. Daniel sadece... Senin her şeyi anlamanı istedi.” Sesinde onaylamaz bir ton vardı; nedenini anlayamadım. En azından şimdilik göz ardı etmeye karar verdim.

Daniel’a bakınca biraz utandığını, gözlerini kaçırdığını gördüm. “Teşekkür ederim,” dedim. “Hafızam öyle eksikli ki her türlü bilgiye minnettar kalıyorum. Yaptıklarımın sonuçlarını bilmem gerekir.”

Daniel kalktı, bir şey demeden salondan çıktı.

Şaşkınlıkla gidişini izleyip Preston’a döndüm. “Victor ne zaman gidebilir?”

“Bir-iki gece sonra. Biz diğerlerini sorguladıktan sonra.” “Peki,” dedim, “içinizden biri alabilir mi onu? Konuk evinde kalmasını istemiyorum.”

Preston, Daniel’ın çıktığı kapıya baktı. “Merak etme,” dedi. “Biz ilgileniriz onunla.”

Rahatlayarak, “Teşekkürler,” dedim. Ardından konuyu değiştirip geldiğimden beri aklımda dolanan soruyu sordum. “Elinizde bizi... Ina halkını öğrenmeme yardım edecek kitap var mı hiç? Cehaletim sinirimi bozuyor. Şu haliyle bir şeyler öğrenmek için ne sormam gerektiğini dahi bilemiyorum.”

Hayden gülümseyerek, “Birkaç kitap getiririm sana,” dedi. “Daha önce düşünmem gerekirdi aslında. Ina dilini okuyabilir misin?”

Iç çekerek omuz silktim. “Bilmiyorum.”

İna dilini hem konuşup hem okuyabiliyormuşum meğer.

Hayden üç tane kitap getirdi ve ilkini duyduğumu veya gördüğümü hatırlamadığım bir dilde yüksek sesle okumaya koyulduğumda yanıma oturdu. Kitabı açtığım anda dil, adeta zihinsel mekanizmamda yerini bilirmişçesine rahatça yerine yerleşiverdi. Herhalde Wright ve diğer herkes benle İngilizce konuştuğu için İngilizce konuşmuştum. Mağaradan çıktıktan sonra sadece Ina dili duysaydım İngilizce konuşabildiğimi hâlâ bilmiyor olabilirdim.

Kafa sallayarak İngilizceye döndüm. “Biri kurcalasa başka neler hatırlayabileceğim acaba?”

“Okuduklarını anlıyor musun, Short?” dedi Hayden.

Simgelere baktım. Farkh uzunlukta, mümkün her yöne eğik ve sıklıkla bir yerlerinde bir veya daha fazla S harfine benzer şekillerle kesilen düz çizgi kümecikleri... İna yaratılış mitini anlatıyorlardı. “losif biraz bahsetmişti bundan,” dedim. “Bu bir İna miti... Ya da efsanesi. Bizi yaratan tanrıça, güçlenip bilgeleşelim ve sonra yuvaya, ona dönecek yolu bulalım diye yollamış bizi buraya...”

“Cennete veya başka bir gezegene,” dedi Hayden. “Bir zamanlar İnalar cennetlerinin dünyanın bir yerinde, gizli bir ada veya kayıp bir kıtada bulunduğuna inanıyordu. Bu dünya artık enine boyuna keşfedildiğinden, inananlar ya doğaüstüne ya da fazlasıyla kuşku götüren bilim dallarına yöneliyorlar."

“Sahiden inanan var mı bunlara yani?” Kaş çattım. “Ben bu öyküyü Yunan veya İskandinav mitleri gibi bir şey zannetmiştim.” Wright’ın kitaplarında karşıma çıkmıştı bunlar.

“Eh, bir zamanlar onlara da inanılmış. Pek çoğumuz hâlâ çeşitli şekillerde yorumlanan eski öykülere inanıyor. Elindekine kutsal kitabımızın ilk cildi denebilir. Ebeveynin bu öyküleri mecazlar ve mitleşmiş tarih sayıyordu. Biz de öyle düşünüyoruz. Hiçbirimiz mistik meselelerle pek ilgilenmiyoruz. Tahminen s/en de öyleydin ama şimdi bu kitapları okuman, inanan ve inanmayanlarla konuşup kendi fikrini edinmen gerekiyor.”

“Ne kadar eski bu kitap?”

“En eski bölümlerinin on bin yıl önce kil tabletlere yazıldığına inanıyoruz. Ondan önce sözel anlatı geleneğimize aittiler herhalde. Ne kadar eskiden beri anlatıldıklarım bilmiyorum. Kimse bilmiyor.”

“O kadar eski mi? İnsanlara ait o kadar eski şeyler var mı?”

“Yazıtlar mı demek istiyorsun? Hayır. Gezgin aile gruplan, insan çiftçi köyleri ve hayvan güden göçebe insanlar vardı. Geride hayatlarına dair kanıtlar... Taş aletler, taştan oyma heykelcikler, çömlekler, kaba örgüler, taş ve ahşap yerleşimler, taşa ve kemiğe oyulmuş şekiller, mağara duvarlanna çizili resimler falan bıraktılar.”

İlgimi çekmişti. “Biz ne gibi izler bırakmışız peki?”

“On bin yıl önce insanlarla birleşmiştik; kanlarını emiyor ve bizi kabullenenleri pek çok bedensel zarardan koruyorduk. Daha o zamanlarda bile epeydir var olduğumuzu zannediyorum. İster gelmiş ister evrimleşmiş olalım, varlığımız on bin yıldan çok öncesine gidiyor. On bin yıl önce insan kabileleri ve aile gruplarına çoktan karışmıştık. O zamanlarda bile bu hayat şeklimiz en rahatıymış.

“En eski yazıtlarımıza göre insanlarla bugün Dicle ve Fırat adı verilen nehirler civarında birleşmiş, daha sonra bugünkü Rusya, Ukrayna, Romanya ve Macaristan dolaylarına yayılmışız. Kimimiz göçebe insan ailelerimizle gezmiş, kimimiz yerleşik çiftçi gruplarında kalmış. Ancak o zamanlar şimdiki gibi değilmişiz...

Zayıf ve hastalıklıymışız. Neden, bilmiyorum. Öykülere bakılırsa tanrıçayı kızdırmışız ve cezasını çekiyormuşuz. Dünya dışı köken fikrine inananlar,

bedenlerimizin dünyaya uyum süreci geçirdiğini söylüyor mesela.

“Bir süre soyumuz tükenecek gibiymiş. Bence bazılarımız, daha önceden gizli yön bildirimleri, bölge sahiplenme ilanları, tehlike uyarılan ve eşleşme ihtiyaçlan için geliştirdiğimiz yazının yeni bir kullanımını o zaman keşfetmiş. Ölüp gidecekmişiz gibi göründüğümüzden, bence bazılarımız geride bir zamanlar var olduğumuzu gösterecek işaretler bırakmak istemiş. Doğru dürüst üreyemiyormuşuz. Çocuklanmızın çoğu doğumda ölüyormuş. Yaşayabilenlerse güçlü değilmiş. Pek az aile birden fazla çocuk büyütebiliyormuş. Herkes başkalanmn yetim çocuklarını alıp yeni aileler yaratmaya çalışmış. Hatta bir dönem, uzunca bir dönem, bedenlerimizin kan ve eti kullanmasını engelleyen salgın bir hastalık ortaya çıkmış; yiyor, emiyor ama açlıktan ölüyormu-şuz. Bugün hastalığın göçebe İnalar yüzünden yayıldığına inanılıyor.

“Bedenlerimiz, çağdaşımız insanlarınki kadar dayanıksızmış bu hastalığa. Bizim yaptıklarımız onlann hastalıklarla mücadelesine yardım ederken onların bize faydası dokunmuyormuş. Kitle ölümlerimiz olmuş. Eş bulmak gittikçe zorlaşmış. Sonra peyderpey düzelmeye başlamışız. Belki asit bir mutasyon geçirmişizdir. Mikroplara alışma, bağışıklık kazanma gibi... Hastalık çoğumuzu canından etmiş. Dayanabilenlerin çocukları da dayanmış.

“Gerçi iyileştikten sonra da dikkatli davranmamız gerekmiş. Ortakyaşar olmayan insanlar ya malımızı gasp etmek için ya da belli bir yerde gereğinden fazla kalmamız ve yaşlanmıyor görünmemiz yüzünden saldırırlarmış bize.” Omuz silkti. “İnsanlar nasıl böyle uzun yaşayabildiğimizi öğrenmek istemiş elbette. Hangi gizli sihirler sayesinde yaşlanmıyormuşuz? Sihrimizi insanlarla paylaşmaya zorlamak için neler yapılabilirmiş? Bu tür şeyler...

“Bize yönelik kuşkular iyice kontrolden çıkınca çağlar boyunca kaçıp mücadele etmek zorunda kalmışız. Kimimiz, iblis muamelesi yapılıp işkence edilmiş, öldürülmüş. Kimileri bazılarımızı öldüğüne inanana kadar kılıçtan geçirip gömmüş. Böyle gömülenlerden iyileşenler mezarlarından çıkmış. Kafaları karmakarışık... Hatta belki akıllarım kaçırmış halde... İşte, kimi kültürlerde bu yüzden ‘yürüyen ölü’ veya ‘yaşayan ölü’ denmiş bizlere. Bizi yakmayı veya kafalarımızı kesmeyi böyle öğrenmiş insanlar.”

“Şu kalbe tahta kazık meselesi peki?” dedim.

“O dediğin işe yarayabilir de yaramayabilir de. Ahşabın sihirli bir yanı yok. Kazık kalbi yeterince parçalamazsa iyileşiriz. Babalarımdan biri kalbinde kazıkla gömülmüş. İyileşmiş ve... Mezarından çıktıktan sonra altı-yedi kişiyi öldürmüş. Bunun sonucunda ailelerim Romanya’dan kaçıp isimlerini değiştirmek zorunda kalmış. Kardeşlerimle birlikte İngiltere’de büyümemiz bu yüzden.” İç çekti. “En vahşi dönemlerde, İna aileleri arasındaki, ufak çaplı savaşları andıran kan davalannda bile hiçbir aile tümden yok edilmemiştir. Bugün yaşadığımız, ailelerinin başına gelen şey, Shori, son derece ender görülen feci bir durum.”

“Buraya gelerek aileni tehlikeye attım,” dedim. “Çok üzgünüm. Başka... Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ortakyaşarlarım için korkuyordum ayrıca.”

Hayden gözlerini yüzüme dikerek kafa salladı. “DaniePı şimdiden ciddi rahatsız etmene rağmen oğullarım, başka birilerinin yanına gitmeni istemezlerdi bence.”

Şaşırmadım ama, ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Gülümsedi Hayden. “Bilmiyordun, değil mi?”

“Aklıma geldi... Üzgünüm.”

“Üzülmene gerek yok. Normal bir durum. Daniel davranışlarından pişman. Düşündüğü türden bir birleşme için henüz çok genç olduğunu biliyor. Ayrıca şu ana dek senin çaban ve uyanların sayesinde sağ kalabildik. Kimse ciddi bir zarar görmedi. Ama bundan sonra ne yapacağımızı sorarsan... Eh...” İç geçirdi bir daha. “Yapmamız gerekeni yapacağız herhalde. O katillere dur denmesi gerek.”

Ailesinin ne yapacağını anlatmadı. Kitaplann istediğim kadar bende kalabileceğini, başka kitaplar ya da bunlar hakkında konuşmak istersem memnuniyetle gerekeni yapacağını söylemekle yetindi.

Hayden gidince okumayı bırakıp Wright’m yanına gittim. Soyundum, yanma uzandım. Uyandı, dönüp bana sarıldı.

Çenesi alnımda, “İyi misin?” dedi.

“Daha iyiyim,” dedim. “Şimdi daha iyiyim.”

“Aileni kimin öldürdüğünü ya da fikrin kimden çıktığım öğrenebildiler mi?”

“Tek bir aile adı var. Nerede oturdukları biliniyor. Diğer iki yaralı tutsak henüz sorgulanacak durumda değil.”

“Victor yaşıyor mu, Shori?”

“Yaşıyor.” Yutkundum. “İki ailemin katline de karıştığını hatırlamasına rağmen hem de. Arlington’daki eve saldıranlar arasında da varmış.”

“Ama fikir, kendi fikri değilmiş, öyle mi?”

“Öyle. Şimdilik üç saldırının da suçlusu Silk ailesi görünüyor.”

“Silk,” dedi Wright. “İlginç bir isim.[1] Daha önceden tanıyor muydun acaba onları?”

“Sanmıyorum. Gordonlardan hiçbiri benle onlar arasında bir bağlantıdan söz etmedi ki olsaydı en az biri lafını açardı bence.” “Ne yapılacak onlara?”

“Bilmiyorum. Hayden söylemedi. Ama diğer iki tutsak sorgulanana kadar bir şey yapılacağını zannetmiyorum.”

“Isırdın onları.”

“Evet. Daha çabuk iyileşecekler.”

Beni göz göze gelebileceğimiz kadar yukarı çekip yüzümü avuçlarına aldı. “Sorgulamana fayda edecek.”

“Elbette.”

“Sonra ne olacak? Victor ve diğer ikisine?”

“Sorgulama bitince unutmalarını sağlayacağım. Isıran benim çünkü. Sonra evlerine yollanacaklar.” Omuzlannı okşadım. “Kimsenin ortakyaşarı değiller, Wright. Sadece binlerine alet olmuşlar. Onları hiç istememiş, hiç önemsememiş birileri tarafından kaçırılıp ailelerimin öldürülmesinde kullanılmışlar.”

“Onu anlıyorum,” dedi Wright. “Ama hiçbir şey yapmamış değiller sonuçta.”

“Victor ve diğer ikisi değil, Silkier sorumlu.”

“Peki.”

Pek memnun değil gibiydi. “Ne oluyor?” dedim.

“Bilemiyorum... Galiba neye bulaştığımı biraz daha öğrenip anlıyorum.”

Bir süre sustum. Ardından, “Bu gece yalnız kalmak ister misin?” dedim. “Gidip ötekilerle yatabilirim.”

“Victoria?”

Geri çekilip yüzüne baktım.

“Victor nerede?” dedi Wright.

“Daniel’m evinde. Daniel’da uygun yer vardı; aynca Theodora gelecek yakında. Hem... Burada istemedim onu.”

Biraz düşündükten sonra başıyla anladığını belirtti.

“Gideyim mi?”

“Gitme.” Beni kendine çekti; yüzümü, boynumu okşadı. Ardından beni öperken eli bacaklarıma indi. “Aç mısın?” dedi.

Kafa salladım. “Değilim. Ama yanında olmak istiyorum.”

“Öyle mi? iyi. Tadıma bakacaksan uyluğumda ısırmanı istiyorum.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Öyle yapıldığını duymuştum ama yapıp yapmadığımı hatırlamıyorum hiç. Bilileriyle mi konuştun?”

“Ne olmuş konuştuysam?”

Sırıttım. Yorganı üzerinden çekip uyluğuna saldırdım. Çırılçıplaktı ve daha hareket ettiğimi kavrayamadan dişlerimi sağ uyluğuna gömdüm. Ardından kafamı kaldırıp baktım. İrkilmiş hatta korkmuş gibiydi. Derken havaya girer göründü; tok, hoş bir kahkaha attı. Dokunup koklayarak en büyük daman buldum. Isırdım, emdim; kıvrandı, zevkten haykırdı.

Ertesi gece Gordonlarla birlikte diğer iki tutsağı sorguladık. Ben güvence verirken soruları Preston ile Hayden sordu. İkisini de ikişer defa ısırmıştım; bana güveniyor, beni memnun etmek istiyorlardı.

Onlar da benzer, Silk aile üyeleri tarafından gece kaçırılma öyküleri anlattılar. Biri Los Angeles kent merkezinde, çalıştırdığı kızlardan, fahişelerinden birini arıyormuş. Kızgınmış kadına; yeterince çalışmadığım düşünüyormuş ve dersini vermeye niyetliymiş. Hayden tüm bunları bana açıklayınca nihayet pezevenk kelimesinin anlamım kavrayabildim. Ardından insanlann başka hangi nahoş alışkanlıklarını hatırlamadığımı merak ettim.

Diğer tutsaksa hemşirelik yapan annesini, kadıncağızın arabası bir önceki gün bozulduğu için söz verdiğinden mesai çıkışında almaya gidiyormuş.

Tutsaklardan biri pezevenkti. Diğeriyse annesine verdiği sözü tutmaya giden bir üniversite öğrencisi... İkisi de Silk ailesi üyelerince alınıp kuzeye, ailelerimi öldürmeye gönderilmişlerdi. İkisi de Victor’ın anlattıklarından öte bilgiye sahip değildi.

İki tutsak, söylememeleri emredilmiş meselelerden bahsetmeye zorlanmanın getirdiği aşırı baskı yüzünden bayılınca Gordonlarla bakıştık. Yine, iki tutsak haricinde, salondakilerin hepsi İna’ydı.

“Ne yapacağız?” İç çekerek günün birinde çocuklarımın babaları olabilecek genç Gordonlara baktım. “Bu insanlar ailelerimi öldürdüler. Sonra size saldırdılar. Muhtemelen başkaları da saldıracak.”

“Durdurmazsak bence de öyle olacak,” dedi Hayden.

Daniel onaylamasına kafa salladı. “Durduralım öyleyse.”

Preston başı önde, eli kafasında, “Aman, aman,” diye mırıldandı.

“Başka ne yapabiliriz?” dedi Hayden.

“Biliyorum,” dedi Preston kederle bakarak kardeşine. “Dediğine katılmıyor değilim. Sadece bugünden yarına nelere yol açacağını düşünüyorum.”

Hayden’m gırtlağından bir homurtu yükseldi. “Nelere yol açacağım onlar düşünmeliydi.”

Daniel’m babalarından Wells, “Dünden beri onu düşünüyorum ben de,” dedi. “İşe Fotopulos ve Braithwaite aileleriyle görüşerek başlamalıyız. Hatta Svoboda ve Dahlman aileleriyle de... Dahlmanlar, Milo üzerinden Silklerle akrabaydılar, değil mi? Zaten hepsi bir şekilde Silkler ve Shori’yle akraba...”

Hâlâ akrabalarım vardı demek. Hiçbirini tanımıyordum ye beni tanıyıp tanımadıklarını bilmiyordum. Ama varlardı. Ne demekti bu peki?

“Dahlmanları arama daha,” dedi Preston. “Sekizinci veya dokuzuncu sırada ara... Araya Leontyeflerle Ahmetovalan al. Mar-cu ve Nagy ailelerini de.”

Daniel, “Bizi bir daha öldürmeye kalkışmalarından önce Yargı Konseyi toplayabileceğimizi mi sanıyorsun?” dedi.

Hayden ile Preston, Gordonlann iki büyükbabası, bakıştılar. Karar onlarındı anlaşılan.

“On üç aileden olur alır almaz Silkleri arayacağım,” dedi Preston. “Milo Silk’i tanırım. Ya da tanıdığımı sanıyordum... O ve oğullarının böyle bir şeye nasıl karışabildiğini aklım almıyor. Neyse, sonuçta ilk yedi aileyi ikna

ettiğimizi, Yargı Konseyi çağrımızı duyduktan sonra saldırmayacaklardır. Cüret edemezler.”

“Neden?” dedim.

Aptalca konuşmuşum gibi hepsi birden bana baktı.

Karşılık verdim bakışlarına. “Hafızam sadece birkaç haftalık,” dedim. “Bilmediğim için soruyorum. Böylesi önemli bir meselede varsayımlarla gitmek istemiyorum.” Ayrıca bir de kızmıştım. Ses tonum, *Bilmeniz gerekirdi; kaç kere açıkladım hepinize,* diyordu.

Hayden, “Konsey çağrısından sonra saldırırlarsa, dedi, “Yargı doğrudan aleyhlerine çıkar. Hukuk sistemimiz çok eskiye dayanır ve son derece sağlamdır. Hatta bu kısmı mutlaktır. Kan davaları asırlardır bu sayede engellenebiliyor.”

“Yani? Dedim. “Saldırırlarsa ne olur?”

“Yetişkinler öldürülür ve çocuklan aileler arasında paylaşılır.” Dimdik bakıyordu. “Öyle bir durumda yetişkinleri sana getiririz.

Tüm bunlarda en büyük zaran gören sensin ve ailenin yaşayan tek üyesisin. Halledersin.”

“Halletmek... Cellâtları mı olacağım?”

“Evet. Isırır, konuşur ve kendilerini öldürmelerini emredersin. Hak ettiklerinden daha kolay bir ölüm bahşetmezsin herhalde.”

Bir anlığına öylece kalakaldım. İnsanları doğrudan, bedenlerini paralayarak yahut dolaylı yoldan, ısırdıktan sonra kendilerine zarar verecek şeyler yapmalarını emrederek öldürebileceğimi elbette biliyordum. Ama bir İna’yı ısırıp kendisini öldürmesini emretmek...

“Az daha söylemeyecektim,” dedi Hayden. “Gençliğin ve amnezin seni hem çekici hem ürkütücü kılıyor.”

“Yapabilir miyim cidden öyle bir şey? Bir İna’yı ısırıp... Kendisini öldürmesini söyleyebilir miyim?”

Herkes birbirine baktı. Preston, “Hayden...” diye başladı ama beriki ellerini havaya kaldırarak lafını kesti. “Bilmesi gerekiyor,” dedi. “Nasıl biri olduğunu hepimiz gördük. Ayrıca kabul edelim ki bilmemesi kendisi için tehüke... Hafızasını yok eden suç iş-lenmeseydi zaten bilecekti ayrıca.” Bana döndü. “Bedensel yetişkinliğe geçtiğinde eşlerinin kanını alacaksın. Onlar da şeninkini alacaklar. Birleşmeniz öyle gerçekleşecek. Bir İna erkeğinin kanını almanın diğer yegâne sebebi onu öldürmendir.”

Huzur bozucu ama gerekli soruyu biraz düşündükten sonra sordum: “İna dişilerinde işe yaramıyor mu peki bu?”

“Mümkün. İnsan tutsaklan ele geçirişine bakarsak epey kuvvetlisin. Diğer bir dişi İna’ya saldınrsan ölebilirsin. Karşındakini öldürmeyi başarsan bile.”

Düşündüm, Brook’un anlattıktan aklıma geldi. “Biliyor musunuz,” dedim, “bir İna dişisiyle konuştuğumu hatta öyle birini gördüğümü dahi hatırlamıyorum. Sadece babamı, ağabeylerimden birini ve sizleri gördüm şimdiye dek. Dişi bir İna canlanmıyor gözümde hiç.”

Hayden, “Laflanna dikkat etmeyi çok erken öğrenirler,” dedi. “İlk ve en önemli dersleridir. Bence amnezine rağmen aynı dersi sen de hatırlıyorsun.”

Öyle gibiydi. “Nedenini anlamamdan önce dahi ortakyaşarlarıma hep temkinli davrandım. Oysa şimdi... Silkleri öldürmem mi gerekecek yani?”

“Muhtemelen gerekmeyecek,” dedi Hayden. “Böyle bir şeyin daha önce yaşandığını hiç hatırlamıyorum. Silkler, Yargı Konseyi’nin çağrısına saygı göstereceklerdir.”

“Umarım,” dedim. “Peki, yardım için ne yapabilirim?” Kalkıyorlardı. Birkaçı cep telefonunu çıkarmıştı bile. Daniel mutfağa gitti ve bir telsiz telefon getirip Hayden’a verdi.

“Henüz bir şey yapman gerekmiyor,” dedi Hayden. “Konsey’de konuşursun.”

“Peki. Tutsakları elimizde tutmamız gerekmiyor mu? Onlar da konuşmayacak mı?”

Kafa salladı Hayden. “Kim inanır onlara? O zamana dek üçünü de tümden ele geçirmiş, ne söyleyeceklerini, neye inanacaklarını belletmiş olursun zaten.”

“Anladım. İyi, peki, Konsey neden bana inansın? Ötesi, size?”

Gülümsedi Hayden. “Bana inanacaklarını zannetmem. 372 yaşındayım; benim yaşımda birinin inandırıcı yalanlan kolayca söyleyebileceğini düşüneceklerdir. Sense daha çocuksun. Beden dilini, yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar okuyabileceklerini varsayacaklardır.”

“Senin yaşında mı hepsi?”

“Daha yaşlılan da var.”

İç çektim. “Haklılar herhalde. Fark etmez zaten. Şimdiye dek yalan söyleme eğilimim olmadı; benim sorunum yalancılık değil, bilmemek.”

1

Silk (Ing.): İpek.

On Dokuz

Bir sürü telefon açıldı, konferans görüşmeleri yapıldı, fakslar ve e-postalar yollandı.

Öncelikle Hayden'm "yediler kuralı" dediği şey yerine getirilmeliydi. Silk veya Matthews ailelerinden gelme ve yaşayan en yaşlı üyelerinin, geriye doğru yedi nesil içinde, Silkier ve benle ortak akrabalığı bulunan yedi ailenin, ben ve Gordon ailesinin Silk ailesine yönelttiğimiz suçlamaları görüşecek Yargı Konseyi için Punta Nublada'ya birer temsilci göndermeyi kabul etmeleri demekti bu. Mesele hallolunca Preston, Silk ailesine telefon açtı. Önce büyükbabalardan Russell Silk, ailelerimin yok edilmesiyle ilgili her türlü sorumluluğu reddetti ve konuya dair hiçbir şey bilmediğini öne sürdü. Ardından telefonu ailenin en yaşlısı Milo Silk aldı ve o da hepsini reddetti. Washington Eyaleti'ndeki kitle katliamlarım duymuşlardı ama katledilenlerin İna aileleri olduğunu bilmiyorlardı. Elbette durumuma çok üzülmüşlerdi öğrenince ama olaylarla ilgileri yoktu.

Preston bunun üzerine hepimizin duyması için sesi dışarı veren düğmeye bastı.

"Ancak," dedi, "ailenizin sorumluluğuna dair deliller dinledik ve bu yüzden Yargı Konseyi çağrısı yaptık. Yediler kuralını yerine getirdik."

"Delilik bu," dedi Milo. "Biz yapmadık öyle bir şey, Preston. Yemin ederim! Tamam, Matthews ve Petrescu ailelerinin yürüttüğü genetik deneyleri hoş karşılamadık ve bunu saklamadık ama..."

"Milo," diyerek lafını kesti Preston, "gerekli bildirimi yapıyoruz size. İlk yedi aile, Braithwaite, Fotopulos, Ahmetova, Leont-yef, Rappaport, Nagy ve Svoboda aileleri. Aynca Dahlman, Silvester, Vine, Westfall, Nicolaus ve Kaland ailelerini de çağıracağız. Bunlardan birine itirazınız var mı?"

Milo öfkeyle, "Hepsine itiraz ediyorum!" dedi. "Delilik bu yahu!"

Preston bir kez daha, "Yediler kuralı yerine getirildi," dedi.

Bir anlık sessizliğin ardından Russell, “Vine ailesine itirazım var,” dedi. “Akrabalığımıza rağmen Silk ailesinin dostu değiller. Dokuzuncu yüzyılda kan davamız vardı.”

Preston, bakışları yerde, düşünüyordu. “Marcu ailesi?”

Bu seferki sessizlik daha uzun sürdü. Sonunda, “Evet,” cevabı geldi, “Marcu ailesini kabul ederiz. Silvesterlara da itiraz ediyoruz. Oğullarımdan üçü, onlarınkilerden ikisiyle beş yıl önce maddi konularda bir sorun yaşamıştı. Sorun dostane yoldan çözülmemişti.”

Preston, Hayden’a baktı. Hayden aldı lafı. “Wyman ailesini kabul eder misiniz?”

“Hayır!” Üçüncü bir sesti bu. “O çakal sürüsü olmaz! Sizin haberiniz...” Ses kesildi ve uzun bir sessizlik daha oldu. Derken yine Milo konuştu.

“Wymanlan kabul edemeyiz,” dedi. “Kişisel husumet.” Söylediği her şeyi çok önemliymiş gibi gösteren tok ve sakin bir sesi vardı.

Preston, kendi ailesine sorarmışçasına bakarak, “Andreiler?” dedi. Ailesinden itiraz gelmedi.

Silklerden gene bir süre ses çıkmadı. Sonunda Milo, “Olur,” dedi.

“Listeden memnun musunuz artık?” dedi Preston.

Sessizlik.

“Kaland ailesi,” dedi Russell. “Morariulan tercih ederiz.”

Preston uzandı ve telefonun beklemeye alma düğmesine bastı. “Morariulara itiraz?” dedi.

Gordonlar birbirlerine bakıştılar.

“Ben haz etmiyorum onlardan,” dedi Daniel. “Gururlanacak bir şeyleri yok ama pek mağrur takılıyorlar. Hoş, itiraz edilecek bir şey değil bu tabii.”

Diğerleri omuz silkti.

Preston düğmeye bir daha basarak, “Morariu ailesini kabul ediyoruz, Milo,” dedi. “Yargı Konseyi, bu geceyi müteakip onuncu gece burada, Punta Nublada’da toplanacak. Yolculuğa hazırlanın. Bir de... Oğullarınla, özellikle gençlerle konuşmalısın. Her şeyi bilmiyor olabilirsin.” Telefonu kapadı.

Manning ile Wayne, şafaktan hemen önce kendi ortakyaşarları ve Theodora’yla geldiler.

Theodora araçtan indi ve etrafına bakındı. Sabah alacasında tüm evlerin ışıkları yanıyordu hâlâ. Evlerde ve dışarıda pek çok kişi vardı ve kendisi bilmese bile, birçoğu onu izliyordu. Beni gelen araçların sesi uyandırmıştı. Pencereden bakınca araçtan inişini gördüm. Hemen kotumu giyip sırtlına bir tişört geçirdim ve yalınayak koşarak karşılamaya çıktım. Yanına varıp eline dokunduğum ana dek fark etmedi beni.

İrkilerek döndü, beni gördü ve şaşırtıcı bir hamleyle eğilip beni kucağına alarak ayaklarımı yerden kesti. Sımsıkı sarıldı bana.

Neşeyle gülerek karşılık verdim sarılışına. Ayaklarım tekrar yere dokunur dokunmaz elinden tutup konuk evine götürdüm Theodora’yı. “Kamın aç mı?” dedim. “Brook ile Celia dün alışverişe gitmişlerdi. Yiyeceğimiz bol.” Joel, Brook ve Celia’yı yiyecek, giyecek ve başka ne gerekliyse almak üzere uzaktaki bir alışveriş merkezine götürmüştü. Wright ile birlikte birer liste vermiştik ellerine; epey bir süre idare edebilecektik.

“Yola çıkmadan yemiştim,” dedi Theodora. “Diğer... Ortakyaşar mı deniyor?”

“Evet. Benle kalırsan sana da öyle denecek.”

Utangaç gülümseyerek önüne baktı. “Sana gelmeden önce sıkı yemem gerektiğini söylediler.”

İçimde aniden beliren açlıkla güldüm. “Haydi, yukarı gel. Nasılsın? Ailende herkes iyi mi?”

Önüme geçti, omuzlarımdan tutarak yolumu kesti. “Birkaç saate kızımı aramam lazım. Endişeleniyor. Gitmemi engellemeye kalktı. Çok geçmeden ziyaretime gelmek isteyecektir.”

“Canın istediği zaman telefon aç,” dedim. “Olan biteni anlatınca bir süre ziyaretine gelemeyeceğini anlayacaksın. Ama sen gidebilirsin onlara.” /

“Durum kötü galiba.”

“Kötü değil ama zor. Temkin zamanı... Bize kimin saldırdığını bulduk ve işi çözmek için Yargı Konseyi diye bir şey düzenleyeceğiz.”

Hislerimi okumak istermişçesine baktı yüzüme. “Tehlike var mı şu anda?”

Sabah alacasında, tüm Gordonlar uyanıkken mi? Yargı Konseyi kararı çıkmışken mi? “Hayır. Şu anda yok.”

“İyi,” dedi Theodora. “Sabah anlatırsın öyleyse.” Gülümsedim. “Sabah oldu zaten. Ama haklısın. Her şeyin sırası var.”

Boş odaya gittik. Çarşafları bizzat değiştirmiş, odayı temizletip hazırlatmıştım. “Bundan fazlasını söz verdiğimi biliyorum,” dedim. “Sözümü tutacağım. Sadece beklediğimden uzun sürecek.” “Şenle olmak istiyorum ben,” dedi Theodora. “Bana geldiğin günden beri tek istediğim bu. Sana hislerimi gerçekten anlayamıyorum ama hayatımda hissettiğim tüm hislerden güçlüler. Hissedebileceğimi sandığım her şeyden daha güçlü... Bir yolunu buluruz.” Kapıyı kapadım, yanma gittim ve gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldum. “Elbette,” dedim.

Ertesi gece, ailemin iş ve mülk meselelerini konuşmak üzere Wayne ile Manning’in yanma gittim.

“Annelerin ve baban insanların kurallarına göre yaşama fikrini iyi anlamışlar,” dedi Manning. “İşleri gayet düzgün. Avukatlarla uğraşman gerekecek ama sonuçta ailelerinin nesi varsa hepsi sana kalacak. Ayrıca satmak istemediğin hiçbir şeyi satmadan

vergileri ödeyecek paran da var.”

“Ne yapmak istediğimi bilmiyorum pek,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum aslında.” Manning’e baktım. Daniel, Wayne, William ve Philip’in babalarından biriydi. Sakin, kibar bir adamdı ve ifadesinde acımaya yakın, nahoş bir şeyler vardı.

“Avukatları anlat,” dedim hemen. “İyi ortakyaşar olabilecekler var mı aralarında?”

Manning omuz silkti. “Senin için iyi ortakyaşar nasıl olur, bilmiyorum. Mesela Theodora’n çok yaşlı ama seni çok seviyor. Oysa bizim gibilere karşı koyabilecek, dayanabilecek diyeceğim tipte biri bence. Yaşlı, eğitimli, zengin... Ama sana gelmek için nasıl sabırsızlanıyordu, anlatamam.”

“Yalnızdı çünkü,” dedim. “Avukatlardan bahset sen.” “İçlerinde sana iyi gelebilecek biri var,” dedi Wayne.

Wayne’in uzun, sakin yüzü hoşuma gidiyordu. Oğullar arasında oturduğunda bile benden uzun duran tek kişiydi. “Ondan bahsedin öyleyse,” dedim.

“Otuz beş yaşında bir kadın,” dedi Wayne. “Firmasında gayet sağlam bir isme sahip. İşinden nefret etmesine karşın çok başarılı bir avukat. Hukuku seçmekle hata ettiğini düşünüyor ama başka ne yapabileceğini bilmiyor. Öksüz. Kardeşi altı sene önce ölmüş. Boşanmış ve çocuğu yok.”

“Araştırmışsın. Peşine düşmemi önermeye hazırlanmışsın.” “Öyle. Bir avukat lazım sana. Bu kadın sana yardım eder, bir sürü şey öğretir. Yasal konularla bağlantını sağlar. Ele geçirdiğinde, tabii birbirinize uygunsanız, sana sadık kalacaktır.” Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. “Adı, ev ve iş adresleri.”

Teşekkür ederek kâğıdı cebime yerleştirdim. “Yargı Konseyi bitene kadar gidemem herhalde.”

“Bence de öylesi daha iyi,” dedi Manning. “Wayne ile ısırdığımız avukatlar senin işlerine o zamana dek bakacaklar. Ama Konsey biter bitmez gitmelisin bu kadına. Beşten fazla ortakyaşar lazım sana.”

Günlük nöbetlerime devam ettim. Başka saldırıda bulunulacağına inanmıyordum ama işi şansa bırakmamak en iyisiydi.

Ölen saldırganların cesetlerinin, ufak bir traktörün evlerin epey uzağına kazdığı derin bir çukura, kireç dedikleri bir tozdan bolca dökülerek gömülüşünü izledim. Arabalarının, peşlerinde Punta Nublada'ya ait bir arabayla eldiven giymiş ortakyaşarlar^ götürüldüğünü gördüm. Sadece Punta Nublada'ya ait araba geri döndü elbette.

Üç saldırgan tutsak, üç sıradan insan olarak evlerine giden üç ayrı otobüse bindirilmek üzere San Francisco'ya götürüldü. Kimsenin dikkatini çekmeyeceklerdi. Kimse hatırlamayacaktı onları. Gordonlar ceplerine para koymuş, bense hafızalarına bir nakliye işinde çalışmak üzere kuzeye gittiklerine dair anılar yerleştirmiştim. Ayrıntıları geçmiş çalışma deneyimleri veya başkalarından duyduklarına göre dolduracaklardı. Ne birbirlerini ne Punta Nublada'yı veya ailelerimin yerleşimlerini ne de Arlington'daki evi hatırlayabileceklerdi. Sadece nakliye işini hatırlamalarını söylemiştim. Böyle bir şey yapabildiğimi görmek ürkütücüydü. Hatta pezevenge yaptığı işten bıkmasını dahi söyledim. Kuzeni peyzaj mimarıydı; bir süre onun yanında çalışacak, ardından okula dönecekti. Henüz yirmi bir yaşındaydı; neler yapabileceğine inandığını anlattırdıktan sonra onlan yapmasını söyledim.

Bu arada Gordonlar ve ortakyaşarları yakında gelecek çok sayıda konuk için hazırlıklara girişmişti. Silk ailesi, İnalann hepsi ve ortakyaşarlarının çoğu geliyordu. Diğer on üç aileden ikişer temsilci, yanlarında üç veya dörder ortakyaşarla gelecekti. Yargı Konseyi'nin geleneksel süresi üç gündü.

Gordon ortakyaşarlarının çoğu aylar hatta yıllardır görmedikleri dost ve akrabalarına kavuşma beklentisindeydi. Judith Cho ile Ion Andrei gelecek miydi acaba? Elizabeth Ahmetova, Loren Hanson'ı getirecek miydi, bilen var mıydı? Ya Peter Marcu'nun ortakyaşan Cari Schwarcz? Bir şey bilmediğimden kimse bana sormuyordu elbette ama aralarında, ben yanlarındayken konuşuyor, bana aldırmıyor, sadece geleceklerden zevk alamayacağıma üzüldüklerini söylüyorlardı.

Pek azı kaygılıydı. Çoğunluğunun gözünde Yargı Konseyi İnalan ilgilendiren bir şeydi ve kendileriyle ilgisi yoktu. înaların halledilmesi gereken işleri vardı; ortakyaşarlarsa eğlence düzenleme derdindeydi. Yaptıklarını izlemek, konuşmalarını dinlemek hoştu. Teskin ediciydi.

Yüzden fazla ortakyaşarı eğlemek ve rahat ettirmek için bolca erzak ve diğer öteberi alındı. Evlerde konuklara odalar hazırlandı, ofisler, atölyeler ve depolar konutlara dönüştürüldü. Hatta iki ambarın arasındaki boşluğa bile yatılacak yerler yapıldı. Her evde üç ilâ dört konuk odası ve bunlara ait banyolar zaten vardı. Bir de tabii özellikle insan misafirler için hazırlanmış konuk evi vardı. Ben, ortakyaşarlarımla birlikte, Gordonlann konuk beklemediği bir zamanda geldiğimden evin tümü bize kalmıştı. Şimdiyse evi paylaşmak durumundaydık.

Konsey toplantıları metal depo binalarından birinde yapılacaktı. Joel'ın babası, William'in ortakyaşarı, bana cep telefonu verip kullanmasını öğreten Martin Harrison hazırlıkların idaresini üstlenmiş görünüyordu. Bunu fark edince yanma gittim ve peşinde dolansam ve birkaç soru sorsam olur mu, dedim.

“Ayakaltmda dolanıyor veya can sıkıyor muyum, bilmem lazım. Anlamıyorum çünkü.” Güldü Martin. Kahkahası içten, bana güldüğünü bilmeme rağmen hoşuma giden, neşe dolu bir kahkahaydı.

“Olur, tabii,” dedi. “Hayden beni bulduğunda lisede tarih öğretmeniydim. Yine bir öğrencimin olması hoş olacak.”

“Hayden mı buldu seni? William bulmadı mı?”

“Hayden beni William için buldu,” diyerek kafa salladı. “William henüz küçüktü o sırada; Hayden oğlanın biraz daha tarih öğrenmesinin gerektiğine karar vermiş. Ayrıca William gündüzleri tamamen uyuduğundan iyi bir koruma olacağımı da düşünmüş. Ne dedi biliyor musun? Doğru kokuyormuşum! Şimdi anlıyorum tabii ama o zaman anlamamıştım. Delirdiğini düşünmüştüm

önce ama sonra beni ısırınca anlattıklarına kulak tıkayamadım ” “Bir erkeğe ortakyaşarlık etmekten rahatsızkk duymadın mı?” Wright'in Brook'a

sorduğu soru gelmişti aklıma.

Tuhaf bir bakış attı. “Neyi kurcaladığına hiç bakmıyorsun, değil mi?”

Ne diyeceğimi bilemediğimden yanıt vermedim.

“Burada çok kadın var,” dedi Martin. “Kalmaya karar verdikten sonra içlerinden biriyle evlendim ben.” Tek kaşı kalktı. “Yeni ortakyaşarın nasıl? Dün gece gelen?”

“Theodora mı?” Bağlantıyı kavrayınca gülümsedim. “Hislerini anlayamadığını ama çok önemsediğini söylüyor.”

“Öyledir, ikinizi izledim. Amma sanidiniz! Böyle işte... Çoğumuz sizlerden önceki hayatını önemsemez. Bizi ısınrsımz ve orada biter. Ben de anlamamıştım. Hayden bir akşam işten eve döndüğümde çökmüştü tepeme. Beni ısırdıktan sonra şansım yoktu zaten. Neye bulaştığımı bilmiyorum.”

“Pişmanlık duydun mu peki sonradan?”

İnsan irisi, kapkara adam tuhaf bir bakış daha attı. Joel babasından rengini almıştı ya, cüssesiyle ilgisi yoktu. Martin karar vermeye çalışırmış gibi bakıyordu şimdi. Sonunda, “Gordonlar iyi kimselerdir,” dedi. “Beni buraya Hayden getirdi. Gezdirdi, William’la tanıştırdı. O zamanlar William, gene ince ve uzundu ama yaşı aşağı yukarı senin kadardı. Hayden kalırsam neler olacağını anlattı. Hâlâ gidebilecek durumdasın deyince çekip gittim. Beni durdurmaya kalkmadılar. William kalmamı rica edince daha da hızla kaçtım. Çok acayip gelmişti her şey. Ötesi, ortakyaşarlıktan çok kölelik gibi görünmüyordu. Esas ondan korkmuştum. On ay kadar uzak kaldım. Sadece üç defa ısıtılmıştım; bağımlılık kazanmamıştım daha. Ne ıstırap ne de rahatsızlık... Ama işte... Unutamıyordum. Çılgınca istiyordum. Delirdiğimi zannettim bir ara. Birdenbire vampirlerin gerçek olduğu bir dünyada yaşamaya başlamıştım! Kimseye de anlatamıyordum. Hayden halletmişti o kısmım. Ama gerçektiler; biliyordum. Ve onlarla olmak istiyordum... Bir süre sonra istifa ettim, valizimi topladım, nem varsa arabama doldurdum, bir sürü eşyamı dağıttım ve buraya geldim.

Ne rahatlamıştım!” Durdu, gülümsedi. “İlkinin başka bir yaşam arzusu, başka bir kız isteği Joel’dan farklı değil aslında. Tek fark, Joel bunları biliyor. Wright ise daha yeni öğreniyor.”

“Konuştun mu onla?”

“Evet. Alışacak. Joel’la geçinebiliyor mu?”

“Mümkünse yokmuş gibi davranmayı seçiyor. Mümkün olmadığında en azından medeni davranıyor.”

“Kolay değil. Aslında ikisi için de değil. Elinden geldiğince yardım etmelisin. Bu Yargı Konseyi’nin biraz fayda edeceği kesin. Yeni insanlar, heyecan... Yapacak bir sürü şey bulacaklardır.” “Korkutuyor beni biraz.”

“Konsey mi? Sen ve diğer İnalar için aşın duyu yüklenmesi... Zaten o yüzden Konseyler hep üç gün sürüyor.”

“Onu demek istemedim... Wright ve Joel’la birlikte Brook, Celia ve Theodora’ya sahip olmak... Korkutuyor beni. Onlara ihtiyacım var. Onlan, tahmin edemeyeceğim kadar önemsiyor, seviyorum. Ama bana ait olmalan korkutucu geliyor.”

“İyi,” dedi Martin. “Öyle olmalı zaten. Dikkatli davran. Dikkatini ver; yardım istediklerinde yardım et.” Durdu, kaş kaldırdı. “Sadece yardım istediklerinde ama.”

“Anladım,” dedim. Kapkara, geniş yüzüne baktım. “Oğlunun benle kalmasını istiyor musun?”

“İstediği o.”

“Senin için sakıncası yok mu?”

“Ona iyi bakarsan yok.” Bakışlarını benden ayırdı, uzaklara çevirdi. “Birkaç sene insanlar arasında yaşasın, burada verebileceğimizden daha iyi bir eğitim alsın istedim. Öyle oldu. Ama açıkçası dışarıda kalmasını, kendine bir hayat kurmasını ve vampirleri unutmasını isterdim. Ama ne yaptı? Geri döndü ve vampir kız isterim deyiverdi!” Gülümsedi ya, pek

mutlu bir gülümseme değildi dudaklarına yayılan. “Şenle bir süre geçirdikten sonra fazlasını isteyecek gibi geliyor bana. Yazmak, öğretmenlik yapmak, falan. Evde kalan koca olamayacak kadar enerjisi var oğlanın.” “Theodora da fazlasını istiyor. Konsey bittikten sonra ne yapacağıma, hepimize uygun bir yuvayı nasıl kuracağıma karar vereceğim. O zaman ortakyaşarlarım ne isterlerse yapabilecekler.” “Aferin sana.” İç çekti ve en yakınımızdaki atölye/stüdyo binasına yürümeye başladı. “Şimdi, gel, şu binaya kaç kişi tıkabile-ceğimize bakalım. Tanrıya şükür havalar henüz soğumadı.”

Leontyef ailesinin temsilcileri Konsey başlamadan önceki gece geldiler. İkisini de taramıyordum elbette ve geldikleri ana, Martin Leontyef adının annelerimin erkek ailesinin (babalan, büyükba-balan, erkek kardeşleri ve onların oğullarının ailesi) soyadı olduğunu söyleyene kadar kimse bana bir şey açıklama zahmetine girmedi.

Leontyefler ve ortakyaşarları, ben, gayet soğuk ve mesafeli Zoe ve Helena Fotopulos ile ortakyaşarlarına ofis binalanndan birinde hazırlanmış odalarını gösterirken iki Cherokee ciple geldiler. Martin bana kimlerin geldiğini ve nerelerde yatacaklarını gösteren bir liste vermişti. “Öğrenmek istiyorsan boş durmamalısın,” demişti. “Bu sayede başkalarıyla tanışırsın.” Daha önce fark ettiğim üzere Martin, başkalarım işe koşmakta epey mahirdi.

Konstantin ve Vladimir Leontyef yanlannda üçer ortakyaşar getirmişlerdi. Martin, Henry Gordon’ın evinde kalmalarına karar vermişti. Karşıladım, selamladım ve yüz ifadelerinden bir şeylerin ters gittiğini anladım.

“Başımdan ciddi bir yara almıştım,” dedim. “Amnezim var. Sizleri daha önceden tamyorduysam özür dilerim. Hatırlamıyorum maalesef ikinizi de.”

Martin’in Konstantin diye işaret ettiği adam, “Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?” dedi.

“Kişi ve olayları hatırlamıyorum. Dili hatırlıyorum. Pek çok nesneyi tanıyorum. Bazen kendime ya da genel anlamda İnalara dair bölük pörçük bir şeyler geliyor. Ama geçmişimi, ailelerime, ortakyaşarlanma,

arkadaşlarıma dair anılarım yok... Ailelerimi o kadar hatırlamıyorum ki neredeyse hiç var olmamışlar gibi geliyor. Yaslarını bile tutamıyorum.”

Konstantin neredeyse haddinden fazla denecek bir kederle baktı yüzüme. Böyle görünen bir insan çok geçmeden ağlamaya başlardı. Kısa bir sessizliğin ardından, “Shori,” dedi, “biz annelerinin babalarıyız. Bizi doğduğundan beri tanıyorsun.”

Upuzun iki adama tanıdık bir şeyler görebilmeye çabalayarak dikkatle baktım. Daha çok Hayden ve Preston Gordon’m akrabaları gibi görünüyorlardı. Kırklarının ortalarında ama aslında dört yüzlü yaşlarda, upuzun boylu, sanşın, soluk tenli iki adam...

Birden bunun nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Onca zaman önce nasıldı acaba hayatları? Dünya nasıldı? Tarih öğretmenliği yapmış Martin’e sormalıydım.

Bu iki büyükbabanın, annelerimin babalarının yüzleri ve yaşları hiçbir hatıra tetiklememişti. Yabancıydılar bana.

“Bağışlayın,” dedim. “Sizleri yeni baştan tanımam gerekecek. Aynısı sizin için de geçerli. Yaralanmadan önceki halimmiş gibi davranmam mümkün değil.”

Vladimir, “Gordonlann seni alıp bakmalarına müteşekkirim,” dedi. “Nasıl buldular peki seni?”

Şaşırdım ve birden kızdım. “Ben buldum onları,” dedim. “Üç saldırıdan kurtuldum ve iki defa saldırganlarla dövüştüm. Birkaç gün önce saldıranlardan sağ kalanların sorgulanmasına yardım ettim. Sadece yaralanmadan önceki hayatıma dair hafızamda sorun var, o kadar.”

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Vladimir, “Afedersin,” dedi. Gülümseyerek, acımaktan çok hoşlanmış gibi görünmeyi başararak, “Hatırla veya hatırlama,” dedi, “Shori’min huyu hâlâ var sende.”

Henry Gordon’ın evinde hazırladığı odalarına götürdüm büyükbabalarımı. Yanlarından ayrılmadan önce Martin’in verdiği

listeyi göstererek bir soru daha sordum: “Bunlar arasında hiç yakın dişi akrabam var mı?”

Listeye göz attılar, bakıştılar, kaş çattılar. Bir anlığına ikiz gibi göründüler gözüme. Derken Vladimir, “Hayattaki en yakın dişi akrabaların, yanılmıyorsam tabii, bu konseye katılamayacak kadar gençler. Ya kendileri çocuk ya da çocuk işiyle meşgul genç hanımlar hepsi. Mesela ağabeylerin eşleşmişlerdi; iki kızlan ve bir oğullan var ama hepsi daha çok küçükler. Dayılarının yetişkin kızlan var ama onlar da Konsey görevine uygun yaşta değiller.” “Benim yaşlanmda veya daha büyük değiller mi? Birkaçı yetişkindir mutlaka.”

“Evet. Eşleri var ve haliyle en genci senden büyük. Ama çoraklan yetişkinliğe erişmemiş, eşleşmemiş hiç kimse, konuyla doğrudan ilgili değilse Konsey’e çağnlmaz.”

Demek bu yüzden şimdiye dek gelenlerin hepsi Prestonla Hayden’m yaşıtlan gibi görünüyordu.

“Peki,” dedim. “Bana söylendiğine göre, Konsey’e katılan herkesle akrabalık bağım varmış. Gelen kadınlar arasında en yakın akrabam kimler? Aralannda beni önceden tanıyan var mı hiç?” İki büyükbabam yine biraz düşündüler. Konstantin, “Braith-waiteler,” dedi. Braithwaite ailesinin büyükanneleri Joan, İrene, Amy ve Margaret’tır. İkisi gelecek; ikincil büyükbabalarının kızlarıdırlar.”

Anlayamamıştım.

“Yani büyükbabalarının babalarının kızları,” dedi Vladimir. “Tanıyorlar seni. Onlarla konuşabilirsin. Ama Shori, bizle de konuşabilirsin. Aileniz biz senin. Buraya çıkarlarının korunması ve şenle ailene yapılanların bedelinin ödetilmesi için geldik.”

Hayden’m, Joan ve Margaret Braithwaite’nin geleceğinden bahsettiğini hatırladım. Bu gece geleceklerdi. “Teşekkür ederim,” dedim. “Benim... Benim sadece bir dişi İna’yla konuşmaya ihtiyacım var. Bugünden

öncesinde bir dişiyle iletişim kurma anım yok. Yaralandığımdan bu yana pek çok erkekle tanıştım ama bu sabah gelen Zoë ve Helena Fotopulos'a kadar hiç dişi görmemiştim. Dişi İna olup da İna dişilerinin nasıl olduklarını bilmemek çok garip."

Konstantin gülümsedi. "Braithwaitelerle konuş öyleyse. Joan ile irene doğduklarında I. Elizabeth Ingiltere tahtındaydı; dolayısıyla genç Ina kadını nasıl olur konusunda sana yardım edebileceklerinden pek emin değilim. Ama dördü de seni tanıyor ve yanılmıyorsam senden hoşlanıyorlar. Geldiklerinde konuş onlarla elbette."

Gözüm Braithwaite kadınlarında, her gelen yeni grubu Martin'e sorarak bekledim. Braithwaite grubu gece yansından hemen sonra geldi. Ben daha Martin'e soramadan Daniel konukları karşılamaya çıktı. Kadınlara adlarıyla seslendiğini duydum. Konuşmalarını seyrettim.

Joan ile Margaret Braithwaite, Daniel'dan bir baş kısa ama gene de Celia ve Brook'tan uzundular. Beyaz gömlekli, siyah etekli, dimdik duruşlu, son derece soluk benizliydiler. Saçlan sımsıkı topuz yapılmıştı. Biri kestane saçlı -bu renk saça sahip, gördüğüm ilk Ina- diğeriyse sarışındı. Tertemiz, uzun kollu gömlekleri vardı ve göğüsleri benimki kadar düzdü.
Galiba Wright'in hoşlandığı türden göğüslerim olmayacaktı büyüyünce. Ama onca cehaletime rağmen ben bile bu iki kadını uzaktan erkek zannetmezdim. Yanılgıya mahal vermeyecek ölçüde dişiydiler ve benim için bile ilginç bir çekicilikleri vardı. Kokulan yüzünden miydi? Benim kokum beni başkalanna ilginç kılıyor muydu acaba?

Joan ve Margaret'm benden hoşlanmalanm istediğimi fark ettim. Nedense önemli geldi bana. Kokulanndan etkilendiğim kesindi. Bir şekilde bilerek, kasten mi yapıyorlardı acaba? Kontrol edebiliyorlar mıydı kokularını? Ben yapabilir miydim öyle bir şey? ikisinden biriyle yalnız kalabilirsem soracaktım.

Yan tarafta, neredeyse gölgede saklanır gibi dikilmiş izlerken, kestane saçlısı, "Shori?" dedi. Daniel, sarışın kadına Joan demişti. Bu Margaret'tı öyleyse.

Gizlice izlediğim için utanmıştım. Öne çıkarak, “Özür dilerim,” dedim. “Bugüne kadar hiç Ina kadını görmemiştim. Kon-sey’deki en yakın dişi akrabalarım olduğunuz söylendiğinden beri sizi bekliyordum.”

Daniel düşmanlıkla açlık arasında gidip gelen tuhaf bir bakış attı. Gordonlarla kalışım uzadıkça bu bakışı daha sık görmeye başlamıştım. Daniel’dan başka William, Philip ve Wayne’i de bana böyle bakarken görmüştüm. Daniel hiçbir şey demeden dönüp gitti. Çektiği özlemin, cehaletimin beni küdığından daha kötü huylu hale getirdiğinden emindim. Daniel’la oturup konuşmamız gerekecekti. Madem varbğım bu denli rahatsızlık veriyordu, baş başa kalıp konuşmamız, birbirimizi daha iyi tanımamız şarttı.

Joan Braithwaite, uzaklaşan Daıüel’ı izleyerek, “İlginç,” dedi.

“Mesele sonlandığmda bir süreliğine ayrılıp Daniel ile kardeşlerine rahat nefes alma fırsatı vermek istiyorum,” dedim.

Margaret, sanki çok uzun süredir tanışıyormuşuz gibi, “Eşleşecek misin onlarla?” dedi.

“Galiba,” dedim. “Başta, her şeyi yeniden öğrenmem gerektiği ve yapayalnız kaldığım için beni istemeyebileceklerinden korkmuştum.”

“Sahiden annelerine, ablalarına dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?” dedi Margaret. “Diğer kadınların hiçbirini?”

“Hiç kimseyi hatırlamıyorum,” dedim. “Dediğim gibi, yaralandığımdan bu yana ilk defa bugün bir İna kadını gördüm. Şimdiye dek sadece erkeklerle karşılaştım.”

Braithwaite kardeşler birbirlerine baktı. Bir anlık sessizliğin ardından Margaret, “Bizi odalarımıza götür. Sonra şenle konuşacağım.”

Listeyi hatırlamaya çalıştım. “Odalarınız ofis binasında,” dedim. “Bu taraftan.” İki kız kardeş ve elleri valiz ve çantalı altı ortakyaşarı, önlerine

düşüp kendilerine ayrılan odalara götürdüm. Ortakyaşarlardan dördü erkek, ikisi kadındı. Erkekler iri kıyım, kuvvetli adamlardı. Braithwaiteler tarafından ele geçirilmeden önce çok ilginç koktukları kesindi. Adamlardan ikisi esmer tenli, dümdüz ve simsiyah saçlıydı. Kardeş kadar benziyorlardı birbirlerine. Diğer ikisiyse beyaz tenli, epey kaslı tiplerdi. Kadınlardan daha ufak tefek olanıysa irkiltici ölçüde güzeldi. Ortakyaşarlarımın en ufağı Celia'dan daha ufaktı; böyle birini, kanının yetmeyebileceği korkusuyla kendime ortakyaşar seçmezdim doğrusu.

Diğer kadınsa uzun boyluydu ve esmer adamlardan birine derin ilgi duyar görünüyordu.

Ortakyaşarları ve Joan'ı odalarına bıraktıktan sonra Margaret, “Geçen hafta evlendi o ikisi,” dedi. Margaret'ın yatak odasınday-dık. Anlaşıldığı kadarıyla kendine bir oda belirliyor ve gereksindiğinde ortakyaşarlarını yanma çağırıyordu. “Eden, daha genci yani, benim. Arun ise Joan'a ait.” Çifti fark edişim dikkatinden kaçmamıştı demek. /

“Birbirlerini sen ve Joan'la paylaşmaya aldırmıyorlar mı?” dedim. “Ortakyaşarlıktan hâlâ memnunlar mı demek istiyorum.”

“Evet, evet,” dedi gülümseyerek. “Ortakyaşarlar genelde bir-birleriyle evlenmeyi tercih ederler çünkü diğer insanların anlaması bir yana kabullenemeyeceği bir hayatı paylaşmaktadırlar. Bir düşün, Shori: ortakyaşarlar, bizlere kaç yaşında katıldıklarına bağlı olarak, diğer insanlardan çok daha yavaş yaşlanırlar. İnsani ölçülerde yaşlanan biriyle nasıl uzun vadeli ilişki kursunlar, değil mi? Deneyen çıkmadı değil ama olmuyor.”

“Neyin olup neyin olmadığına dair fazla fikrim yok maalesef,” dedim. “İna ailelerinin nasıl yaşadığını daha yeni öğreniyorum. Buradan mümkün mertebe çabuk ayrılmam gerektiğini biliyorum bilmesine ama ya sonrası? Kendime ve ortakyaşarlarıma bakabilirim ama varlığı gayet bariz Ina toplumuna nasıl katılabileceğimi hiç bilmiyorum. Ortakyaşarlarıma gereken, diğer ortakyaşarlarla bağlantı fırsatlarını nasıl sunabilirim?” İç çektim. “Elli üç yılda öğrendiklerimin neredeyse tümünü unuttum ben.”

“Ama hâlâ çocuksun,” dedi Margaret Braithwaite. “İkincil ailelerinden biri seni evlât edinebilir. Silkler meselesi halledildikten sonra pek çok cemaatimiz sana kucak açacaktır.”

“Öyle bir şey yaparsam Gordonlarla bağlantım ne olur?”

Biraz düşündü, kafa salladı. “Bir başka cemaatin seni evlâtlık alması durumunda, o cemaati Gordonlan kabule ikna edemediğin sürece cemaatin eşleşme bölgesinde eş bulursun. Ayrıca aralarına katılabilmen için kızları henüz eşleşmemiş bir cemaat bulman gerekecek. Önce evlâtlık, sonra eşleşme.”

“Ailem Gordonlann oğullarının ben ve ablalarımla eşleşmesi için görüşme yapıyordu. Ayrıca Gordonlar bana yardım ettiler; kendilerini tehlikeye attılar.”

“Onlarla mı eşleşmek istiyorsun yani? Şimdilik elinde onlardan başkası bulunmadığı için değil mi?”

“İstiyorum galiba. Hoşuma gidiyorlar. Ama şimdilik; henüz haşka uygun eş grubuyla tanışmadım.”

“O halde babanın yaptığını yapman gerekecek. Ailesini Avrupa’daki savaşlarda kaybetmişti baban. Annelerinin de kayıplan vardı. Beş büyükannem vardı mesela; üçü öldürülmüştü. Annelerin doğu Avrupa’yı o zaman terk etmişlerdi. Ailenin kızlan arasında Amerika Birleşik Devletleri’nde doğan bir tek sen varsın, biliyor muydun?”

“Bilmiyordum. Ötekiler Romanya’da mı doğmuş?”

“İkisi Romanya’da, biri İngiltere’de. Annelerinle İngiltere’de tanıştım ben. Çocukları vardı ve İngiltere’ye geldiklerinde ikisi gebeydi. İngiltere’ye uyum sağladılar ve ardından babalanna, yanlarına gelmeleri için yakardılar. Ama babalann, 1. Dünya Savaşı’nda kaybedene kadar Romanya’da çok büyük arazilere sahiplerdi. Sonradan dağılıp çiftliklere ayrılmışlardı. Aile en az iki bin yıldır o bölgede, farklı adlarla yaşamıştı. Romanya’dan

ayrılmak istemiyorlardı. Ailem o bölgede büyükbabalarının babalarıyla eşleşecek denli uzun yaşamıştı. Biz sonunda Yunanistan'a gittik. Oradan İtalya'ya, İtalya'dan da İngiltere'ye geçtik. Beladan uzak durmak ve fırsat kaçırmamak için daima harekete, göçe hazırdık. I. Dünya Savaşı'nın ardından ABD'ye geçtik. Dünya üzerinde hiçbir yer güvenli değildi elbette; pek çok kayıp verdik ama hiç babanın ailesi gibi tek kişiye düşmedik. Kendi yaşında veya daha büyük hiçbir akrabası kalmamıştı babanın."

"Annelerimin uzak akrabası olduklarını söylemişti," dedim. "Hatırlıyor musun babanı?"

"Yaralanmamdan sonra tanıştım." Babamı ve ağabeylerimi buluşumu ve hemen ardından yeniden yitirişimi anlattım.

Lafım bitince kafa salladı Margaret. "Konsey geceleri boyunca bunlan defalarca anlatman gerekecek." İç geçirdi. "Baban, Komünistler iktidara gelmeden hemen önce kaçmışa Romanya'dan, tnalann çoğu çoktan kaçmış veya ölmüştü. Savaştan sonra kimsenin kaldığım yahut oraya geri döndüğünü zannetmiyorum.

Baban, annelerine gitmişti. Kendisinin ve kalan dört ortakyaşarının ellerinde giysileriyle ölen annelerden kalma birkaç parça mücevherden fazlası yoktu. Babanm kaülmasından kısa süre sonra annelerin Amerika'ya taşındılar. Yerleştikten sonra babanı, en büyük oğul yaşım doldurana kadar yanlarında kalmaya davet ettiler. Ama baban lna usulünü tercih etti ve eşlerinden ayn yaşadı. Oğullan büyüyene kadar ortakyaşarlanyla yalnız yaşadı; mülk ev para edindi, evlerini inşa etti ve cemaatini kurup oğullannın yetişkin hayatına katkıda bulunabilecek yeni ortakyaşarlar elde etti."

"Oğullan büyüyüp yanına gittiklerinde yetişkin hayatlanna başlamalanna yardım edebilmek için mi?" dedim.

"Evet. Çok yalnızlık çekti ama fazlasıyla gururlu bir adamdı. Yapması gerektiğine inandığı şeyleri yaptı hep."

"Benim durumum öyle değil," dedim. "Akrabalan öldürüldüğünde babam yetişkinmiş. Çoktan eşleşmişmiş ve çocuklarının bazıları doğmuşmuş.

Bense ortakyaşarlanmla yapayalnız kalacak, büyüyecek ve sonra çocuk doğurup büyüteceğim. Yanımda bana yardım edecek, yetişkin bir lna ne yapar öğretecek kimse olmayacak.”

“Bırakırsan öyle olur sahiden,” dedi Margaret. “Dişi ikincil ailelerinden dostlar edinip işbirliğine girersen iyi edersin. Onlardan öğrenirsin. İnsanlar gibi gün boyu uyanık kalıp güneşe çıkabildiğini duydum. Doğru mu?”

“Uyanık kalabiliyorum,” dedim. “Ama dışarı çıktığımda mümkün mertebe örtünüp güneş gözlüğü takmam gerekiyor. Yoksa yanıyorum ve gözlükler yokken iyi göremiyorum. Güneş gözlerimi acıtıyor.”

“Ama gündüz dışarı çıktın, öyle mi?”

“Öyle. Yalnız daha çok acıktırıyor beni. Biraz yanıyorum... Çoğunlukla yüzüm kabarıyor ama sonra iyileşiyorum, ilkim güneş kremi sürmemi söylüyor. Gordon ortakyaşarlarından biriyse

kar maskesi diye bir şey takmamı önerdi. Onu ve güneş gözlüklerini takınca tümden örtünebilirmişim. Tuhaf görüneceğim kesin gerçi.”

“Bu... Çocuğum, ne kadar eşsiz, ne kadar değerlisin; farkında mısın?”

“Silklere göre öyle değilim.”

Margaret gözlerini kapatarak, “Aptallar,” diye söylendi. “Gündüz uykun geliyor mu peki? Uyanık kalmak zor mu? Kafan bulanıyor mu?”

“Hayır, gayet kendimde oluyorum,” dedim. “Geceye göre daha çabuk yoruluyorum ama o kısmı çok önemli değil. Herhangi bir şey yapmamı engellemiyor. Ayrıca geceleri, gündüz kadar rahat uyuyabiliyorum.”

“Hâzinesin sen... İnsanların çoğu gündüz çalıştığından her cemaat için büyük önem taşırsın. Bela insanların çoğu gündüz dert çıkarır. Bu tür sorunlarla başa çıkacak yöntemler geliştirdik elbette ama gün boyu uyanık

ve tetikte kalabilecek bir Ina nöbetçiye hayır diyecek cemaat yoktur. Bu tür bir avantajın pek çok hayat kurtarabileceği bir sürü olay hatırlıyorum."

"Ailelerimi kurtaramadım ben," dedim. "Gordonlan kurtardım ama... Gerçi tehlikeye düşmelerine varlığım yol açmıştı."

"Bazılarımızın aptallığı yüzünden." Birkaç saniye beni süzdü. "Bu mesele kapandıktan sonra, izin verirlerse ikincil ailelerinle bir-iki yıl kal bence. Onlar sana öğretir, sen onları korursun. Sonrasında, yaşın gelince, yanmda kaldığın ailenin genç kızlarından maceracısı çıkarsa kendine kardeş bile edinebilirsin. Çok fazla kız kardeş arasında kaybolmuş, kendi yoluna gitmeye hevesli birini bulabilirsin." Durakladı. "Nasıl okuyacağını hatırlıyor musun?"

"Hem İngilizce hem Ina dilini okuyorum," dedim. "Yaralandığımdan bu yana sadece bu iki dili yazılı halde gördüm."

"Ina dilini okuyor musun? Şahane! Umanın çocuklarına da öğretirsin. Bazılarımız artık çocuklarına Ina dili öğretme zahmetine katlanmıyor. Sonunda unutulup gidecek anadilimiz."

Kaş çattım. "Neden unutulsun? Tarihimizin parçası sonuçta."

Margaret pek kederli bir tonla, "Shori," dedi, "tarihimiz hakkında ne biliyorsun?"

Benzer bir vurguyla, "Neredeyse hiçbir şey," dedim. "Biraz okudum ama. Hayden birkaç kitap ödünç verdi. İna dilini okuyabildiğimi öyle anladım zaten."

"Anlıyorum," dedi Margaret. Sevinmiş gibiydi. "Ne okudun bakalım?"

"Tanrıçanın Kitabim," dedim. "Ne kadarı sahici tarih, bilmiyorum henüz. Din, mecaz ve tarihin karışımı gibi geldi bana."

"Olabilir. Uzun uzun tartışılabilir orası. Yitirdiklerinin çoğunu tekrar öğrendiğinde karşılıklı oturup tartışmak hoşuma gidecektir."

Üzerinde adı, adresi, telefon ve faks numaralarıyla e-posta adresi yazan bir kart verdi. Ben karta bakarken güldü. “Birbirimizden uzak kalmaya çok alışığız,” dedi. “Gezginlerle mesaj yollar veya insanlara, paket veya haber taşımaları için para verirdik. Rahatsız ve tehlikeli geldiğinden ender yolculuk ederdik. Sadece yol devriyelerine değil, yerel yetkililere de rüşvet vermek gerekirdi ve tabii bir de güneş vardı. Bugünse seyahat ve iletişim çok kolay. Yani konuşmak istediğin an beni arayabilirsin.”

Teşekkür edip yanından ayrılıyordum, eşikte son bir soru için durakladım. “Biraz kişisel gelecek bir sorum var... Ama cevabını bilmem gerekiyor.”

Başıyla onayladığını belirtti.

“Kokun... Başkalarını etkilemek için kasten, bilerek mi kullanıyorsun? Demek istediğim, başkalarını etkileme şeklini veya kimi etkileyebileceğini ayarlayabiliyor musun?”

Kahkahalarla gülmeye başladı Margaret. Gülmesi nihayet bittiğinde, “Shori, çocuğum,” dedi. “Yaşlı bir kadınım ben! Kokum seninkiyle kıyaslanamaz bile! Yaşın geldiğinde kokunun nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.”

Yirmi Bir

Braithwaite aile temsilcilerinin kaldığı binadan çıkar çıkmaz Daniel'la karşılaştım. Beni beklediği izlenimine kapıldım. "Konuk karşılamayı biraz bırak," dedi. "Konuşmamız gerekiyor."

Aynı fikirdeydim; karanlık, isli kokusunu içime çekerek peşinden evine gittim. Kokusu, soluk, neredeyse saydam teni ve aklı-sarılı saçlarıyla taban tabana zıttı. Dışarıda her zamankinden fazla dolaşan vardı. Peter ve Thomas Marcu, ortakyaşarlarıyla birlikte bavullarını Daniel'ın konuk odalarına taşıyorlardı. Daniel'ı takip ederek aralarından geçtim. Neredeyse elimden tutarcasına yürüyordu. Arada uzatıyor, sonra çekiyordu elini.

Daniel'ın kendine ayırdığı yer, duvarları lambri kaplı iki büyük oda, oda büyüklüğünde bir giysi dolabı ve kocaman bir banyodan mürekkepti. Ben etrafa bakınırken Daniel arkalığı çok yüksek bir koltuğa oturdu. Banyodaki küvet iki, belki üç kişiyi alacak kadar büyüktü. Ayrıca bir de çifte başlıklı, büyük bir duş kabini vardı. Başlıklardan biri fayans kaplı duvara sabit, diğeri saç kurutma makinesi gibi kullanılacak şekilde hareketliydi. Daha önce böyle bir banyo gördüğümü hatırlamıyordum ama hiç şaşırtıcı gelmedi.

Yatak odasındaysa ortada, etrafı kitaplıklar, müzik aletleri ve geniş mi geniş bir televizyonla çevrilmiş kocaman bir yatak duruyordu.

Daniel'ın sabırsızlıkla ama yakınmadan beklediği diğer odaya döndüm. Burada bir çalışma masası, bir bilgisayar, kitaplık,

telefon, dosya dolapları vardı. Theodora'nın çalışma odasına benziyordu ama çok daha düzenliydi. Diğer yüksek arkalıklı koltuklardan birini seçip yakınına çektim ve oturdum.

"Sana işkence etmeden burada bulunmamın bir yolu var mı?" dedim.

"Yok," dedi. "Ama önemli değil. Burada olmanı istiyorum. Seni, hafızanı kaybetmeden önce, ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Bizle eşleşeceksin."

“Sen ve kardeşlerin hâlâ istiyorsanız, olur.”

Birden rahatlamış göründü. Koltuğa biraz daha çöktü. “İstiyoruz elbette.”

“Hayden bu tür bir bağlılığa girmek için daha çok gençsin, dedi.”

“Hayden çok şey söyler,” dedi Daniel. “Mesela yapayalnızlığın yüzünden büyük risk taşıdığını söylüyor. Başka yerlere bakmamız, birden çok eşleşmemiş kızı bulunan aileleri araştırmamız gerektiğini de söylüyor. Bize tek oğul verebileceğini veya hiç vermeyebileceğini söylüyor. Tek bir kız kardeşin olsaydı hiç düşünmeyeceğini ama yalnızken... Kısacası, ailemiz için tehlikeli bir durum diyor.”

Derin bir iç çektim ve ben de azıcık koltuğa gömüldüm. “Benden hoşlandığını, sana eş olmamı istediğini zannediyordum.”

“Öyle mi dedi?”

“Demedi. Ama sanki... Bilemiyorum.”

“Preston istiyor seni. Riske değeceğini düşünüyor. Annelerinin doğrudan gen hattına müdahale ettiklerini, bu yüzden özelliklerini çocuklarına geçirebileceğini, en az birkaç çocuğunun gündüz uyanık kalacağını, güneş altında yaşayabileceğini söylüyor. Dediğine göre kokun, çocuk doğurmakta sorun yaşamayacak dişilerinkindenmiş. Preston’m koku alma hassasiyeti İna-lar arasında efsane gibidir, inanıyorum dediklerine.” Durakladı, uzandı ve ellerimi tuttu. “Ben ve kardeşlerim... Şenle eşleşeceğiz.”

Gülümsedim. “Ben de sen ve kardeşlerinle eşleşeceğim.” Öyle söylemem gerekirmiş gibi gelmişti. Resmi ve doğru görünüyordu.

Daniel gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. Derken açtı gözlerini ve aniden ayağa fırladığı gibi beni kucaklayıp sımsıkı sarıldı. Başka hiçbir şey yapmadı. Korkmadım hatta irkilmedim bile. Bir bakıma bekliyordum zaten. Kolayca kabullendim. Dudaklarımı alnına, yanaklarına ve boynuna değdirdim. Ama dudaklarına dokunmadım. Minnacık, çekingen öpücükler

kondurdum. Isırmadım. Isırmak istememe şaşırdım ama. insan değil, İna'ydı Daniel. Ne olası bir ortakyaşar ne de geçici besin kaynağıydı benim için. Buna rağmen yumuşacık gırtlağını ısırmak, tadını almak, tatlı, isli kokusunun tadına kanşmasına izin vermeyi çok istiyordum.

Yünümü yüzüne sürttüm; kokusuna ve hiç beklemediğim bir özleme kapılmıştım. Derken geri çekildim. Beni yere indirmedi ama sarılışı gevşedi. "Neden ısırmak istiyorum seni?" dedim.

Sırıttı, "istiyor musun? İyi. Isıracaksın sandım aslında demin."

"Isırayım mı?"

"Hayır, küçük eşim. Daha değil. Daha birkaç yıl olmaz. Hoş, itiraf etmeliyim ki ısırmanı umuyordum biraz... Kokuma, dürüstlüğüme kapılacağını ummuştum. Isırsaydın... Eh, ısırsaydın birleşmemizi kimse engelleyemezdi. Engellemeye de kalkışmazdı ayrıca."

"Bana bağlanırdın o zaman, değil mi? Başka İnalarla... Çocuk yapamazdın, değil mi?"

"Sana çoktan bağlandım ben."

"Hayır. Seni kendime bağlamadım daha. Tam yetişkin olana dek bağlamayacağım. O zaman, eğer sen ve kardeşlerin hâlâ istiyorsanız, geleceğim. Yetişkinliğe erecek kadar yaşarsam sizi kendime bağlayacağım."

"Yaşayacaksın elbette!"

Boynunu bir daha öptüm. Sonra gırtlağını yaladım. Ürperdi ve beni yere bıraktı. "Konsey, hayatıma yönelik saldırılan durdurabilirse yaşanm," dedim. "Şimdi, oturup biraz Konsey hakkında konuşabilir miyiz? Yoksa Preston'a gitmem senin için daha mı iyi?"

"Gitme," dedi. "Biraz daha kalmam tercih ederim. Buradayken sana, başkalan beni bencil, ailesini düşünmeyen bir alçak olarak görmeden dokunabilirim."

Kucağında daha rahat bir konuma aldı beni. Ya da en azından ben daha rahat ettim.

“Sorunlar, aile veya dostluk bağları dürüst yargıya karıştığında ortaya çıkar. Öylesi insanlar kadar bizim de başımıza geliyor. O yüzden Konsey bu kadar kalabalık toplanır. Ve gene o yüzden Konsey üyeleri her iki tarafla da akrabadır.”

“Konsey hiç yanılmaz mı?” dedim.

“Yanıldığı olmuştur,” dedi Daniel. Derin bir nefes aldı. “Olduğundaysa herkes öğrenir. Genellikle nedeni dostluk veya sadakattir. Ya da korku ve korkutma yüzünden sorun çıkabilir. Bu tür bir adaletsizlik, yanılmıyorsam bin küsur yıldır gerçekleşmedi ama olduğuna dair bir şeyler okumuştum. Öyle durumlarda işe kanşan herkesin onuru zedelenir ve kimse yaşananı unutmaz. Adaletsizlikten çıkar sağlayan ailelerin üyeleri çocuklarına eş bulmakta büyük zorluklar çeker. Bazen soyları bile kurur.”

“Cezalandırılırlar mı yani?”

“Aforoz edilirler,” dedi. “Dünyanın en ücra yerlerine gidip eş bulabilirlerse ancak hayatta kalabilirler. Bugün, iletişim bu kadar gelişmişken taşınmak da işe yaramayabilir tabii. Ama bu mahkeme için izlekleri, uygulamaları öğrenmen lazım. Anlattıklarımı hatırlayabilecek misin? Yeni öğrendiklerini hatırlamada sorun yaşıyor musun hiç?”

“Hayır,” dedim.

Bir an yüzüme baktı, ardından kafa salladı. “Herkes karşılanıp oturum kutsandıktan sonra konuşacaksın. Konukları ev sahibi ve toplantı başkanı sıfatıyla Preston karşılayacak. Ardından en yaşlı üye Konsey’i kutsayacak. Sonra sıra sana gelecek. Suçlamayı sen yaptığın için öykünü anlatman gerekiyor. Şimdiye kadar bık-mışsındır ama bir defa daha ve tüm ayrıntısıyla, dosdoğru anlatman gerekecek. Kimse sözünü kesmeyecektir ve çoğunluk söylediğin her sözü hatırlayacaktır. Konsey dinler. Bazıları söyleyeceğin doğru veya yalanlar temelinde karar vermek için yeterince öğrenmek isteyecektir. Kimisiyse sana daha sıkı saldırıp

Silkleri koruyabilmek için açığını kollayacaktır. Tabii seni Silklere karşı korumak isteyenler de olacak.”

! İlerinin verdiği hissi düşünerek gülümsedim. “Bana dokuna-l)ilirsin,” dedim. “Bana güvenebilirsin.” Joel’dan bile daha çekiciydi kokusu. Ama tadına bakmayacaktım.

Oturdu, upuzun kollarıyla uzandı, belimden tuttu ve beni kucağına oturttu. Wright her fırsatta böyle yapıyordu ve Joel da yapmaya başlamıştı. Hoşuma gittiğine karar vermiştim ve günün birinde yapamayacakları kadar büyüyüp büyümeyeceğimi düşünmüş, umarım öyle olmaz demiştim kendi kendime. Yaslandım, kalbinin tok, düzenli atışma kulak verdim. “Ne olacak peki?” dedim. “Konsey’de yani.”

“Yedi Yargı Konseyi’ne tanıklık ettim ben,” dedi. “Davet edildiklerinde Hayden ve Preston beni veya kardeşlerimden birini götürürdü hep. Tecrübe edinmemiz için. Onlann yaşlarına gelene kadar çağrılmayacağız elbette ama en azından işleyişi anlayabilmemizi isterlerdi. Bizim Konseylerimiz, insanların mahkemeleri türü oyun değildir. Yargı Konseyi’nin işi, gerçeği öğrenmek ve ardından yasalarımız çerçevesinde yapılacağa karar vermektir. Suçlunun cezasını çekmeyeceği veya masumun cezalandırılacağı ölçüde, harfi harfine yasa izlenmez bizde. Hak korumakla da ilgisi yoktur Konsey’in. Önce gerçeği bulmak, sonra da ne yapılacağına karar vermektir esas mesele. O kadar.” Durakladı. “Bu ülkede yürütülen mahkemeleri gördün mü hiç?”

Bir şeyler hatırlayabileceğimi umarak biraz düşündüm. Hiçbir şey hatırlamıyordum gene. “Hayır,” dedim. “Yalnız Wright’in televizyonunda, bir dizide izlemiştim.”

“Hem iyi hem kötü,” dedi Daniel. “İnsanların mahkemeleri genellikle hangi avukatın yasaları, jürinin inanç ve önyargılarını ve kendi teatral yeteneklerini daha iyi kullandığına bağlı oyunlardır. Elbette adaletten bahsedilir ama bir katil kendine iyi bir avukat tutarsa suçunun barizliğine rağmen ceza almaktan kurtulabilir. Masum birinin avukatı kötüyse masumiyeti herkes tarafından görülse bile kötü avukatın bedelini hayatı yahut özgürlüğüyle ödeyebilir. Bizim yargıçlarımız, üç, dört hatta beş asır

yaşamış yaşlılarımızdır. Gerçeği benim yaşımdakilerden çok daha hassas sezebilirler. Ben de sezebiliyorum gerçi.”

“Neden savunulmam gerekecek? Silklerin savunulması gerekmiyor mu?”

“Savunulacaklar zaten. Avukatları muhtemelen...”

“Dur bir dakika... Avukatları mı? Kimmiş o?”

“Sana ve Silklere Konsey üyeleri arasından birer avukat seçmeniz söylenecek. Kimi isteyeceğini iyi düşünmelisin. Joan Braithwaite, Elizabeth Ahmetova veya Leontyef kardeşlerden birini seçmeni tavsiye ederim. İlk oturuma kadar ailelerden hangi temsilcinin Konsey’de yer alacağını bilemeyeceğiz.”

“Elizabeth Ahmetova’yla daha tanışmadım bile.”

“Akıllı kadındır. Ayrıca büyükannelerinin yakın arkadaşıydı. Silk tarafı hafıza kaybın yüzünden yalan söylediğini, saçmaladığını hatta belki aklını kaçırdığını öne sürerse o veya bir başkası sana yardım edecektir.”

Bir sürü sorunun ortasına düşmüş gibiydim. “Yalan söylesey-dim, saçmalasaydım yahut aklımı kaçırmış olsaydım bile bunların hiçbiri Silklerin sorumluluğunu azaltmazdı.”

“Öyle değil, Shori. Kafa karışıklığı, yalanla gerçeği ayırt edemediğin anlamına gelebilir. Sanrılısındır mesela ve söylediğin yalanları gerçek sanıyorsundur. Böyle bir durum söz konusuysa yahut böyle bir durum yaşadığın kanıtlanırsa söyleyeceğin her şey kuşkuyla karşılanacaktır. Hissettiğin yahut yaptığını söylediklerin göründüğü gibi çıkmayabilir. Kısacası, tamamen doğruyu söyle ve dediklerini unutma.”

“Elbette. Başka türlü yapamam zaten. Peki, Silklerin yalanlan ne olacak? Yapmışsalar bile yapmadık derlerse benim sann görüp görmediğim ne fark edecek?”

“Fark etmeyebilir. Sen tek bir kişisin. Küçüksün. Silkler geniş saygın bir aile. Konsey’de kimileri senin ve ailelerinin başına gelenlerden üzüntü

duyup Silklerin suçluluğunu görmekle birlikte, üçüncü bir lna ailesinin mahvını istemeyebilir. Burada yaşananlar ve tutsaklardan öğrendiklerimiz konusunda ben ve tüm ailemin sana arka çıkacağına güvenebilirsin ama annelerini ve babanı sen temsil edeceksin. Onları Konsey'e getirmeli ve elinden geldiğince yanlarında durmalısın. Anlıyor musun?"

"Galiba," dedim. "Ancak İna yönteminin anlattığın insan yönteminden daha iyi olup olmadığını merak ettim şimdi."

"Bizim usulümüz bu," dedi Daniel. "Güvende kalacaksan, ortakyaşarlarını ve günün birinde çocuklarım güvende tutacaksan içinde yolunu bulman gereken sistem budur."

Upuzun elini alıp kucağıma koydum. "Pekâlâ," dedim. "Soğukkanlılığım yitirme bir de. Pek çok soru sorulacaktır. Yarın, öykünü anlattıktan sonra, Silklerin temsilci seçtiği kişi tarafından, Silklerin avukat seçtiği kişi tarafından ve sana soru sormak isteyecek tüm Konsey üyeleri tarafından sorgulanacaksın. Kolay geçmeyecek. Aynca sen de onların işini kolaylaştırmamalı-sın. Burada yaşananlara dair anlattıklarım desteklemek için bize başvurabilirsin. İlk gece soru soran ve sorulan sen ve Silklerin temsilcisi olacak. İkinci gece her ikiniz de söylediklerinize destek için başkalarını çağırabileceksiniz. Üçüncü geceyse Konsey son sorulan soracak ve karara varacak. Bu kısım esnektir. Üçüncü gün sen veya Silkler, her kim daha fazla soru sormak isterse sorabilir. Ama genel gidişat budur." Durdu, düşündü. "Muhtemelen seni kışkırtacaklardır. Konsey üyeleri seni, Silk temsilcisini veya ikinizin çağıracağı tanıkları sorgulayabilir. Yani sana aynı soru on, yirmi hatta elli defa sorulsa bile hep aynı cevabı ver. Öz ve doğru konuş ve takmamaya çalış."

"Olur."

"Bir de, sakın yöneltilmemiş bir suçlamaya cevap vermeye kalkma. Biri senin aklen eksik veya sannlı olduğunu ima etse dahi, bu suçlamalar söze dökülmediği sürece karşılık verme." "Anladım."

"Biri kalkıp özrün yüzünden sana acıma veya sempati gösterebilir. Özrü açıklat. Ne kastettiklerini açıkça söylemelerini sağla. Söylediklerini kanıtlarla desteklemelerim iste. Eğer ne söylediğini bilemeyecek kadar

sannlı, aklen eksikli yahut kederli olduğunu öne süren çıkarsa ki hafızanı kaybetmeseydin elbette son derece kederli olurdun, bu sonuca nasıl vardıklannı açıklat. Ardından soru ve davranışlannla yanıldıklannı ispat et. Öte yandan sana ne için acıdıklarını açıklayamazlarsa şaşalayıp kalacaklardır. Anladın mı?”

2381 YAVRUKÜS

“Biri tutup seni yanlış anlamış gibi yapabilir, lafını çarpıtıp sana tasdik ettirmeye kalkabilir. İzin verme. Dikkatli dinle.” “Dinlerim.”

“Her şey kaydedilecektir. Bugünlerde Konsey oturumlarını her İna duyup izleyebiliyor. Eskiden öyle değildi tabii ama artık doğru düzgün, görüntülü kayıt yapılabildiğinden biz de yapıyoruz. Demek istediğim, biri tutup ısrarla dediğini farklı göstermeye kalkarsa kayıtlan izlemeyi talep edebileceksin.”

“Olası mı o dediğin?”

“Bilmiyorum. Çoğumuzun belleği kusursuzdur. Amnezin bu yüzden başta bazı Konsey üyelerinin sana güvenmemesine yol açacaktır. Hiç bozma; öykünü dinler dinlemez aklının yerinde durduğunu anlayacaklardır. Hem başkalannın soru ve cevaplan hakkında yalan atmak herkes için tehlikelidir. Yapıldığını gördüm gerçi. Bazen kişi her şeyin aleyhine döndüğünü hisseder; korkar. Sonuçta bizim hapishanelerimiz yok.”

Düşündüm ve hapishane nedir, bildiğimi fark ettim. İnsanlar yasaları çiğneyenleri kafeslere kapatıyorlardı. Hapishanelere. “İna hapishanesi yok mu hiç? Niye?”

“Hiçbirimiz hapishanede yasa dışı kimselerle hayatını harcamak istemez. Hapishane idare etmek, işletmek, hapse atılmak kadar değilse bile kötü bir şeydir. Para cezası da anlamsız çünkü istesek insanlann elinden para almamız gayet kolaydır. Daha ufak suçlarda kol, bacak, bazen iki bacak veya kol kesilir... Ölüm cezası verildiğindeyse kanunu çiğneyenin kafası kesilir ve cesedi yakıhr.”

“Kafa kesmek mi?” dedim. “Kol, bacak kesmek mi?”

“Öyle. İdam ve diğer kesme işleri de kaydedilir. Uzuv kesme, acı, aşağılama ve rahatsızlık verme cezalandır. Uzuvlar birkaç ayda yenilenir. Kalçadan kesilen bacağın yemlenmesi bir-iki yıl alabilir. Tabii bu tip cezalarda, cezalandınlana hiçbir ağn kesici verilmez ve çekilen acı fecidir. Acı epey sürer ya, cezalandınlan kişi ailesinin yanına döndükten sonra aile ıstırap konusunda yardım eder. Şan değildir ama izin verilir.”

“Kesilen kol ve bacakların yenilendiğinden... Emin misin?”

Sol elini kaldırdı. “On sene önce bir trafik kazası geçirdim. Üç parmağım koptu ve elimin yarısı parçalandı. Bir buçuk ay içinde elim tamamen yenilendi.”

“O kadar sürdü mü?” Duraksadım. “Çiğ et mi yedin?”

“Başta. Mideme iyi gelmedi ama. Daha fazla yiyebilseydim herhalde daha çabuk iyileşirdi elim.”

“Herhalde.” Peki, benle eşleşse daha da çabuk mu iyileşirdi acaba? Öyle bir iyiliği yapmak isterdim Daniel’a.

“Silklerin bir yeri kesilmeyecek ama. İşledikleri suç çok daha ciddi. Konsey suçlu kararına vanrsa ya öldürülürler ki yetişkinlerini kastediyorum ya da aile dağıtılır. En küçükleri, isteyen ailelere dağıtılır, büyükleriyse tek başına kuruyup gitmeye bırakılır. Bu ihtimallerden kaçınmak için akıllarına gelebilecek her şeyi yapacaklardır.”

“Çocuklarını mı kaybederler?”

“Evet. Çocuk yetiştirmeye uygun görülmeyeceklerdir artık.” “Çocuklara gaddarlık bu... Peki, başka çocuk yaparlarsa?” “Mümkün. Yahut eşleri onları dışlar, ellerinden alman, binlerce kilometre uzağa, muhtemelen başka kıtalara yollanan çocuklarının kaybı yüzünden suçlar. Evlât edinme gaddarlık değildir bu arada, onu söylemeliyim. Kolaylaştırıp tamama erdirmek için kan değiş tokuşu yapılır. Tabii birbirlerini özleyeceklerdir ama sonuçta mektuptan telefona pek çok iletişim yolu var. Duyduğum kadarıyla bu durumlardaki çocuklar temasta kalmamayı seçiyorlar ama isterlerse yapabilirler. Evlât edinilenler aileler tarafından

gerçek anlamda kabul edilirler ve kabul edildikleri anda yeni bir hayata başlarlar. Ama yetişkinler için her şey biter. Hangi yetişkin bundan korkmaz ve kurtulmak için elinden geleni yapmaz dersin?" "Ailelerime bulaşmasalardı başlarına bunlar gelmezdi." "Yaptıklarını yapmak için ciddi bir zaruret hissetmiş olmalılar. Shori... Sen başka biri olsaydın... Başarırlardı. İki defa kurtulmakla kalmadın, gelip bildiklerini bize aktardın ve hem saldırganların yok edilmesine hem de sağ kalanlarının sorgulanmasına öncülük ettin. İnsanlarınkiyle genlerimizi karıştırmanın bizi zayıflatacağını söyleyenler vardı. Aksini kanıtladın sen."

Bir süre daha sımsıcak sessizlikte oturduk. Daniel'ı çok uzun, Punta Nublada'da geçirdiğimden çok daha uzun zamandır tanıyordum sanki.

Döndüm ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Şaşalamıştı ama beni durdurmaya kalkmadı.

"Sana bakıyorum. Göğsünde kıl var mı, görmek istedim." Yoktu.

"Pek kıllı değilizdir."

Teni son derece yumuşak, pürüzsüzdü. Öptüm, okşadım. Dokunuşumun verdiği hisse bayıldım. Ardından, tadına bakmayı, kanını emmeyi, bu upuzun, ince bedenin altında kalmayı, Daniel'ı içime almayı çok istediğim için okşamayı bıraktım ve kucağından indim.

İtiraz etmedi; kararı bana bırakıyordu. Isırmaya, şu an ısırmaya kalksam bile izin verecekti. Ya sonra? Ölürsem en azından Daniel çocuksuz yaşlanıp ölebilirdi. Kardeşleri başkalarıyla eşle-şebilirdi ama Daniel eşleşemezdi. "Nasıl kendini böyle bir riske atabiliyorsun?" diye fısıldadım.

"Ne istediğimi biliyorum ben," dedi.

Daniel'ı isteklerinden korumamın en iyisi olacağına karar verdim. Gitmeme izin vermesi gerekirdi ve vermeyecekti. Ellerini, upuzun parmaklı, nasırsız, ortakyaşarlanmınkiler kadar kocaman ama onlara hiç benzemeyen, benimkilere benzeyen ellerini tuttum. Tuttum ve öptüm. Sonra çıkıp gittim yanından.

Yargı Konseyi’nin ilk gecesinde oturum saat dokuzda başlayacaktı.

En sondaki evin, Henry’nin evinin berisinde, yolun kenarındaki büyük ambarda yapılacaktı oturumlar. Bina boşaltılmıştı; içindeki iki pikap, iki traktör ve “kiraz toplayan” adını verdikleri ufak vinç dışarıda, yağmur altındaydı. Diğer araç-gereç öteki binalara taşınmıştı. Katlanır metal sandalyelerden bolca alınıp getirilmişti. Tüm işlemler Gordonlar ve ortakyaşarları tarafından, gerektiği yerlerde ben ve ortakyaşarlarımın yardımıyla çabucak halledilmişti.

Toplantıya katılanlar, yaşı yeten on üç Silk, on Gordon’ın hepsi ve on üç ailenin, hepsi bana yabancı ya da Leontyef ve Bra-ithwaiteler gibi yan-yabancı ikişer temsilcisiydi. Silkleri ve beni yargılayacaklar ve belki kendimi yeniden tanıyıp hayatımı, her günümü saldırıya karşı nöbette beklemeden yaşamama yardım edeceklerdi.

Gerçekten yargı Konseyi yapabilir miydi bunlan? Yapamazsa ne olacaktı?

Katılan on üç aile, Fotopulos, Marcu, Morariu, Dahlman, Rap-paport, Westfall, Nicolau, Andrei, Svoboda, Ahmetova, Nagy, Leontyef ve Braithwaite aileleriydi. Aile temsilcilerinden biri Konsey üyeliğini üstlenecek, diğeri yedek bekleyecekti. Altı erkek, yedi dişi aile vardı. Preston’a cinsiyet dengesinin önem taşıyıp taşımadığını sordum.

“Hiçbir önemi yok,” dedi. Ortakyaşarlarımla sandalyeleri diziyordum; Preston’sa Konsey oturumlarını kayda alacak kameralardan biriyle uğraşıyordu. “Seçimlerin nasıl yapıldığını duydun. Silkier, iki tarafın da kabul edeceği liste meydana gelene dek isim önermiş veya itiraz etmişlerdi. Biz orada seni temsil etmiştik çünkü sen kimseyi tanımıyordun.”

“Geçmişte tanıyor muydum hepsini?”

“Kimini şahsen, kimini ismen tanıyordun.”

“Kimi nasıl tanıdığımı anlatırsan şimdi, unutmam.”

“Ona eminim. Ama şu an için tanımaman daha iyi. Kimseyi tanımadığını, neyi ne kadar yitirdiğini iyice görmeleri gerek. Kendin ol, yeter. Ciddi

yaralar aldığını ama yaralarının seni yok etmediğini görmeleri önemli.”

“Eskiden olduğum kişiyi yok ettiler ama.”

“Sandığın kadar değil, çocuğum.” Boydan süzdü beni. “Daniel’m kanını tattın mı?”

Soruya şaşırmıştım. “Tadacağım,” dedim. “Bu işten kurtulunca... Biriyle birleşmemin ikimiz için de ölüm fermanı anlamına gelmeyeceğine inandığımda ve tabii biraz daha büyüdüğümde...” “Kendini sana sunduğunu söyledi.”

“Ben de o ve kardeşleriyle eşleşeceğime söz verdim. Şimdi de-

ğil ama.”

Gülümsedi Preston. “Aferin. Tek başına olmana rağmen oğullarımın oğullarının bulabileceği en iyi eşsin sen. Hepsi istiyor seni.”

“Daniel dedi ki Hayden...”

“Hayden’a aldırma sen. O da seviyor seni, Short. Sadece ailenin tek ve minicik bir dişiye kalmasından ürküyor. Konsey bittikten sonra ben ikna ederim onu.”

İnanıyordum Prestoria.

Ben ve ortakyaşarlarımı yüz elli sandalyenin düzgün dizilmesi işiyle baş başa bırakıp gitti. Ambarda daha fazla sandalyeye de yer vardı ve izlemek isteyen ortakyaşarlar için kenara epey sandalye ayrılmıştı. Ama ortakyaşarların çoğu mangal başında kafa çekmeyi tercih ediyordu. Yağmur yüzünden çoğunluk evlerde eğleniyordu. Gordon ortakyaşarlarının çocukları için bile ayn bir eğlence düzenlenmişti.

Wright, isterse gidebileceğini söylememe rağmen oturumlara katılmaya karar vermişti. Sandalye ve masalar Prestoriın talimatları doğrultusunda yerleştirildikten sonra Joel, Brook, Celia ve Theodora’ya isterlerse gidebileceklerini söyledim. Joel, muhtemelen Wright’in kalacağını bildiği

için kalmayı seçti. Brook ile Celia eski arkadaşlarını görmeye gittiler. Theodora da onlarla gitmeyi yeğledi; neşeli ve heyecanlı görünüyordu.

“Mars’a taşındım resmen,” dedi. “Şimdi gidip Marsh olmayı öğrenmeliyim. Diğer göçmenlerden daha iyi kim öğretebilir bana?”

Ne kastettiğini anlamak şaşırttı beni. Mutluluğu da hoşuma gitti ayrıca. Baskı altında, rahatsız görünmüyordu; gerçekten mutluydu.

Theodora gittikten sonra Wright, “istediği yerde,” dedi. “Şenle birlikte ve senin yanında kalacağını biliyor. Kendi açısından ölüp cennete gitti sayılır. Herkes sana vuruluyor, Short. Adamlar, kadınlar, gençler, yaşlılar... Hiç fark etmiyor.”

Kafamı kaldırıp baktım yüzüne. Bunu da anladığıma şaşırmıştım. “Sen neden gidip diğer göçmenlerden bir şeyler öğrenmiyor-

sun?” dedim.

“Öğreniyorum,” dedi sırıtarak. “Elbette öğreniyorum. Ama şu an için bizzat Marslılardan ders alma niyetindeyim.”

“Konsey’in nasıl yürüdüğünü görmek istiyorsun.”

“Aynen."

“Ben de. Hoş, sadece ilgili bir seyirci olmayı tercih ederdim.” Hazırlıkları tamamladık; üstü örtülü su sürahiler ve plastik bardakları taşıyan tepsileri getirdik. Bir kısmını Konsey üyelerine ayrılan masalara dizdik; kalanınıysa kenara ayrılmış masalara yerleştirdik. Sonra ön sıradan kendimize yer seçtik. Gerektiğinde kalkıp konuşabilmem için ön sırada oturmam gerektiğini düşünüyordum ve kalmaya karar verdikleri için Joel’la Wright’i yanımda istiyordum.

Wright, Joel’a, “Hiç bu Konseylerden birine katıldın mı sen?” diyerek beni şaşırttı. Teşvikim ve ufak tefek emirlerim sayesinde birbirleriyle gerekenden bile fazla konuşmaya başlamışlardı artık.

“Katılmadım hiç,” dedi Joel. “Ben varken, en azmdan buradayken hiç Konsey yapılmadı.”

İki yanımda bulunmaları rahatlatıcıydı benim için. Hiçbir şey yapmadan altına girdiğim baskıyı hafifletiyorlardı.

İnalar ve birkaç ortakyaşar gelmeye, yer seçmeye başlamışlardı. İlk oturum dokuzda başlayacak ve sabah beşe kadar sürecekti.

Takım elbiseler dışında Konsey üyeleri ya da izleyiciler tarafından tercih edilmiş özel bir kıyafet yoktu. Binanın ısıtması yoktu ve ortakyaşarlar ilave kıyafetler giymek zorundaydılar. Bazı ortakyaşarlar anlaşılan Konsey’i mangal başı eğlencesine tercih ediyordu. Akşamın erken saatlerinde, karanlık çöker çökmez Joel’la birlikte partilerin en gürültülüsüne, Williarn’m evinde yapılıyordu, Joel’ın dediği gibi, şöyle bir bakmak için uğramıştık. Hatırladığım kadarıyla ilk defa müzik setinde çalan müzikle dans eden insanlar görüyordum.

“Eğlenceli görünüyor,” demiştim.

Gülümsemişti Joel. “Eğlencelidir. Öğrenmek ister misin?”

“İsterim,” demiştim. “Ama bu gece değil.” Ardından hazırlıklara yardım etmeye dönmüştük. Ama giderken dönüp ardıma

bakmış, neşeden, ter ve rahat cinsellik havasından hoşlandığımı düşünmüş, keşke kalabilsem ve öğrenebilsem, demiştim.

Konsey’e katılanların en yaşlısının Milo Silk olması, işin komik yanıydı.

Milo 541 yaşındaydı. İna ölçütlerine göre bile yaşlıydı. Okuduğum Dünya tarihine bakılırsa Amerika ve Avustralya kıtalarında hiç AvrupalInın bulunmadığı yıllarda doğmuştu. Kristof Kolomb’u günün birinde keşfe yollayacak Ferdinand ile İsabella henüz evlenmemişlerdi. Bütün lnalar Avrupa ve Ortadoğu’daydılar; Çingenelerle geziyor, yerleşik toplumlara karışmaya çabalıyor hatta bazıları aristokrasiye ve kraliyetlere giriyorlardı. Bu dünya, bu hayat benim için Mars’tı ve Milo Silk başka biri

olsaydı yanına gitmeyi, çocukluk ve gençliğinden öyküler dinlemeyi çok isterdim.

Ama şartlar yüzünden şu ana dek o ve ailesinden uzak durmuştum. Ama işte, Konsey'in açılışını kutsaması istenmişti işte. Geleneği değiştirip Preston'ın bahsettiği birlik ve barış konuşmasını yapmak üzere ıstırap ve ölüme daha az bulaşmış birini çağıracaklarım zannetmiştim. Ama görünüşe göre herkes konuşmayı Milo'nun yapmasını bekliyordu. Sonuçta herhangi bir suçtan hüküm giymemişti. Henüz.

Milo Silk oturmam söylenen yerin tam karşısında ayağa kalktı. Üstü örtülü metal masalardan kurulu geniş bir yayın iki uçundaydık. On iki Konsey üyesi masalara ikişerli yerleşmişti. Tek kalan üye, Peter Marcu, tıpkı Milo Silk, ben ve idareci/ev sahibi sıfatıyla yayın ortasına yerleşmiş Preston Gordon gibi, masasında yalnızdı.

Gordon ortakyaşarları ses sitemi kurmuştu. Ambarın çeşitli yerlerine hoparlörler, masalaraysa mikrofonlar yerleştirmişlerdi. Ayrıca yay şeklinde dizili masaların karşısına bir tane de ayaklı mikrofon konmuştu. Wright ile Joel herkes yerine yerleşirken izlemiş, ardından Wright beni öperek, "İyi şanslar," demişti. Sonra dönüp ceketini bıraktığı sandalyeye oturmuştu.

Joel biraz daha yanımda kaldı. Ellerimi tuttu ve korkup korkmadığımı sordu.

"Gerginim ama korkmuyorum," dedi. "Çabucak bitse keşke."

Sırıttı. "Etkileyeceksin hepsini." Avuçlarımı öptü ve dönüp yerine, Wright'in bir yanma oturdu. Aralarında bana ait boş sandalye duruyordu.

Kimse masada yanıma oturamayacaklannı söylememişti; otursalardı sevinirdim. Masa, daha oturmadan bile gözüme yapayalnız, ıssız göründü. Ama ikisi de masalara sadece İnalann oturduğunu görmüş, kendilerince sonuç çıkarmışlardı. Muhtemelen doğruydu yaptıkları. Çok geçmeden Brook geldi ve aralarına oturdu.

Ardından Preston kalktı, kendini tanıtarak herkesi selamladı ve Milo'dan toplantıyı kutsamasını istedi.

Milo, elinde mikrofonla kalkarak konuşmaya başladı. Tok, sakin sesiyle, “İna olduğumuzu hiç unutmayalım,” dedi. “On bin yılı aşkın kayıtlı tarihe sahip, kadim ve şerefli bir toplumuz biz. Ailelerimize, türümüze ve bizi biz yapan doğrulara karşı ödevlerimizin bilincinde, mağrur ve güçlü kimseleriz. İnsan ortakyaşarlarımıza sımsıkı sarılıp iyi bakalım. Onları koruyup kollayalım. Eşlerimize sevgi, sadakat ve cömertlik sunalım. Bu Yargı Konseyi şeref, adalet ve doğrulukla görev yapsın. Bizden beklentilerini yerine getirmeye çabaladığımız Tannça’yı hiç unutmayalım. Tannça’yı onurlandırmayan ne varsa içimizden atalım. Atalım ve kimsenin onlara dokunmamasını, kimsenin onlarla kirlenmemesini sağlayalım. Gücümüzün eşsizliğimizden ve birliğimizden geldiğini hiç unutmayalım. Biz, îna’yız! Bu Konsey’in koruması gereken budur. Haydi, başlayalım!” Çizgimsi ağzını kapadı ve yerine oturdu.

Milo son cümlelerini doğrudan bana bakarak sarf etmişti. Dimdik duran, ak saçlı, bir doksan boylannda ve çoğu İna’dan dahi daha ince yapılı bir adamdı. Hatlan keskindi; sert görünüşlüydü. İnsan obaydı rahat altmış, altmış beş yaşında derdim. Konuşmasında insan ortakyaşarları aşağıladığı ve bana öfke saçtığı hissine kapılmıştım ya, tok sesi ve seçtiği sözcüklerde ihtişam vardı.

Preston Gordon sandalyesinde doğruldu. Konumundan pek hoşlandığı hissine kapıldım. Konsey üyelerini, yedeklerini ve izleyici ortakyaşarları bir kez daha selamladı. Herhangi bir ihtiyaç durumunda Gordon ailesi fertlerine başvurmalarının yeteceğini belirttikten sonra, ben ve birkaç yeni ortakyaşarla daha genç Silkier haricinde herkesin herkesi tanıdığı gerçeğine rağmen tüm katılanlan teker teker tanıttı. Dikkatle dinleyip hafızama kazıdım isimleri. Preston zaten gelen her aileden biraz bahsetmişti bana. Şimdiyse isimlerle yüzleri eşleştiriyordum.

Zoë Fotopulos’un ailesi uzun süre Yunanistan’da yaşamıştı. Şimdiyse Montana’da bir sığır çiftlikleri vardı.

Tekrar gördüğüme sevindiğim Joan Braithwaite batı Oregon’da oturuyordu ve ailece, diğer pek çok şeyin yanı sıra, Noel çamları yetiştiriyorlardı.

Alexander Svoboda’nın ailesi, II. Dünya Savaşı’ndan hemen önce, eskiden Çekoslovakya denen ülkeden, bugün bir tatil köyü işlettikleri Sierra nevada

dağlarına göçmüştü.

Peter Marcu, British Columbia’dan gelmişti. Aile turizm işin-deydi; meraklıları helikopterlerle ücra dağlarda yürüyüşlere götürüyorlardı.

Vladimir Leontyef ve ailesi Alaska’nın Rusya’ya ait olduğu dönemden beri Alaska’da oturmuştu. Bir balıkçı filosuna sahiptiler. Ayrıca bir konserve ve dondurulmuş gıda şirketine ortaktılar.

Ana Morariu’nun ailesi ise Gordonların komşusuydu. Üç yüz kilometre ötedeki Humbolt’ta oturuyorlardı. Aile üyeleri arasında pek çok öğretmen, yazar ve ressam vardı. Ayrıca ulusal parkları ziyarete gelenlere hizmet eden iki otele sahiptiler.

Katharine Dahlman’ın ailesi Arizona’da turistik bir çiftliğe sahipti. Ama daha az güneş ve kuzeyin uzun kış geceleri uğruna Kanada’ya göçmeyi planlıyorlardı. Katharine ile kız kardeşi Sophia, lna kadınlarına göre kısa sayılırlardı. Gördüğümde ilk bu özellikleri dikkatimi çekmişti. Konsey’e gelen diğer lna kadınlan en az bir seksen beş boylarındayken Dahlman kadınlan anca Celia boyundaydılar. Celia boyunun bir yetmiş beş olduğunu, diğer İnalar yüzünden benim yanımda bulunmayı sevdiğini söylemişti daha önce. Söylediğine göre benim boyum bir elli civanndaydı. Büyüyecektim tabii. Katharine ile Sophie Dahlman kendi boylan için ne düşünüyorlardı acaba?

Alice Rappaport’un ailesinin Texas’ta bir çiftliği vardı. Alice, yasal nedenler yüzünden ilkiyle evlenmek zorunda kalmıştı. Ortakyaşarı Alice’in soyadını almıştı ve hayatı boyunca yapmak istediği işi yapmaya, çiftlik işletmeye koyulmuştu. Alice, kız kardeşi ve ortakyaşarları konuk evinde kaldıklarından hepsiyle konuşma fırsatı bulmuştum. Alice’in anlattığına göre, dişi lna aileleri asırlar boyunca erkek ortakyaşarlanyla evlilikler yapıp yerleşimlerini insan köyleri gibi görünecek şekilde düzenlemiş, insan zannedilmeyi başarmışlardı.

Harold Westfall da yasal nedenler kadar toplumsal nedenlerle de ilkiyle evlenmişti. Güney Carolina’da oturuyordu ve ne yaparsa yapsın dikkat çekicilikten uzak, normal görünmesine özen gösteriyor, bunu başarı sayıyordu. Ailesi 160 yıldır Güney Caroli-na’daydı ya, bana oradan pek

memnun değilmiş gibi gelmişti. Ne demeye orada yaşamaya devam ettiğini merak etmiştim.

Kira Nicolau ile ailesi Romanya’dan Rusya’ya gömüş, Rus-ya’dansa 1917’deki komünist Devrimi’nden hemen önce ayrılmış ve sonunda Idaho’da, herhangi bir insani normallik sergilemek zorunda kalmayacakları ıssız mı ıssız bir vadiye yerleşmişlerdi. Kendi odunlarım kesmiş, kuyular açmış, evlerini inşa etmişlerdi. Elektriği güneş ve rüzgârdan elde ediyorlardı; ortakyaşarlarını beslemeye yetecek hatta üstüne ufak bir kâr edecek kadar tarla ve hayvanlan vardı. Üretemedikleri veya üretme zahmetine girmedikleri öteberi için yılda bir veya iki defa alışverişe gidiyorlardı.

Eşlerini ziyaret etmeseler ve Yargı Konseylerinde boy göstermeseler İnalar arasında unutulup gidebilirlerdi.

Ion Andrei ise Chicago banliyölerinden birinde oturuyordu. Onun ailesi de Kanada’ya geçme planlan yapıyordu. Chicago’da birçok şirkette hisseleri vardı; bir asn aşın süredir Chicago böl-gesindeydiler ama artık nüfusun ezici gelmeye başladığı fikrin-deydiler.

Walter Nagy ile ailesi, kuzey yankürenin kışlarını Washington’in Olympia Yanmadası’nda bulunan bir çiftlikte geçiriyordu. Güney yanküre kışlarındaysa ailece Arjantin’deki bir çiftliğe gidiyorlardı. Tanıştığımızda, “Daha kuzey ve güneye inerek çok daha fazla karanlık saate kavuşabiliriz,” demişti. “Ama rahatımıza da düşkünüz açıkçası. Soğuğa pek aldırmıyoruz ama kar ve buzu sevmiyoruz.” Ailesinin New York, Palo Alto ve San Francisco’daki mülklerden geliri vardı. Aralannda çalışma zahmetine giren birkaçı ressam, yazar ve müzisyendi.

Sonuncusuysa ailesi Colorado’da, Rocky Dağlan’nda yaşayan Elizabeth Ahmetova’ydı. Çevrelerindeki araziyi peyderpey işleyip geliştirmiş, evler yapmış, dükkânlar kurmuş ve bir tatil köyü açmışlardı. Zaman içinde etraflarına orta boy bir kasaba kurulmuştu. Arazilerini iyice değer kazanana dek elde tutmuşlardı ve şimdi, ciddi miktarlar karşılığında birer ikişer satıyorlardı. Ailesiyle birlikte Kuzey Amerika’ya 1875’te gelmişlerdi ve üçüncü büyük taşınmalarına, Kanada’ya gitmeye hazırlanıyorlardı. Gelişime açık, bakir araziler bulup işlemeye bayılıyorlardı.

Preston herkesi tanıştırdıktan sonra bana döndü ve beni selamlayarak tanıttı. Lafının sonundaysa ayağa kalkıp öykümü anlatmamı söyledi.

Mikrofonu Milo gibi tutarak kalktım. Mağarada ıstırap, şaşkınlık içinde, hiçbir şey hatırlamayarak ve açlıktan kıvranarak uyanışımdan başladım. Hugh Tang'den, hiçbir şeyi saklamadan bahsettim. Yuvam olarak tanıdığım harabeleri, Wright'i, babamı ve babamın yerleşiminin yok edilişini, her şeyi, Gordonlara yapılan saldırıya, Victor ile iki arkadaşının sorgulanmasına kadar her şeyi anlattım. Tüm konuşmam bir saatten uzun sürdü.

Lafım bitince oturdum. Birkaç saniye kimseden çıt çıkmadı. Derken Milo Silk ayağa kalktı. “Bu çocuğun bir avukatı var mı?” dedi. “Çocuk” kelimesini, aslında başka bir şey söylemek istemiş ama kendini tutmuşmuş gibi söylemişti.

Ben daha henüz avukatım yok diyemeden Vladimir Leontyef lafa girdi.

“Shori Matthews'un annelerinin babalarından biriyim ben,” dedi. “Yanılmıyorsam Konsey üyeleri arasında Shori'nin en yakın akrabasıyım. Kadrelerim ve ben, muhtemelen yaşayan en yakın akrabalarıyız. Shori dilerse avukatlığım üstleneceğim.”

Vladimir'i görebilmek için öne uzanarak, “Hafıza kaybım yüzünden sormam gereken sorular var,” dedim. “Lütfen kusura bakma Vladimir ama avukatlığımı yapacaksan birbirimizi tanımıyor olmamız sorun yaratır mı?”

“Yaratmaz,” dedi Vladimir. “Burada aile esastır. Sen, torunum-sun; benim için çok önemlisin.”

“Benim adıma mı konuşacaksın yoksa kendi adıma konuşabil-mem için kural ve gelenekleri anlamama mı yardım edeceksin?”

“Muhtemelen ikisini de yapanm,” dedi. “Ama İkinciyi tercih ederim.”

“Ben de,” dedim. “Anladığım kadarıyla Silklerin de bir avukatı olacak.”

Vladimir gülümseyerek bakışlarını Milo Silk'e çevirdi. “Konsey'den kim ailenin avukatlığını üstlenecek, Milo?”

“Ailem adına ben konuşurum,” dedi beriki.

“Milo,” dedi Preston, “ailenizle pazarlığımız sırasında oğullarından biri, Dahlman ailesinden birinin avukatlığa ikna edilebileceğini söylemişti.”

“Ne zaman birinin benim adıma konuşmasını istediğimi gördün sen?” dedi Milo.

Preston bir an bakışlarını masadaki örümceksi ellerine indirdikten sonra tekrar Milo’ya baktı. “İzninle bu seferlik bir tavsiye vereceğim sana,” dedi. “Ailen, senin becerebileceğinden daha sıkı bir korumaya muhtaç bugün. Gururunun aileni mahvetmesine izin verme derim.”

Milo bakışlarını kaçırdı, bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Kat-harine Dahlman, ablalarımın en büyük kızıdır,” dedi. “Avukatlığımı üstlenmesini talep ediyorum.”

Katharine Dahlman dimdik oturuşuyla sadece önemli değil, çok daha uzun boylu görünmeyi başarmıştı. Hafif bir baş hareketiyle kabulünü belirtti. Tok, sakin, Milo’nunkini andıran bir kontralto sesle, “Elbette,” dedi. Sesi sanki çok daha iri bir kadına aitti. “Çocuğu sen mi sorgulayacaksın, Milo? Yoksa ben mi?” Milo masasına bakınca, ben konuşurken bir şeyler yazdığını hatırladım. Oturumu kaydeden kameralara güvenmiyordu belki. Belki bana sormak istediklerini not almıştı. Ya da belki onun da hafıza sorunları vardı. Sorgulanmaya hazır, yayın diğer ucundan baktım. Ama Milo, Preston’a döndü.

“Bu çocuğun burada bulunması konusunda kuşkularım var, Preston,” dedi. “Ciddi, feci kayıplar yaşamış. Aynca aldığı yaralardan tamamen kurtulmadığını kendi ağzıyla itiraf etti.”

İçimden hemen iyileştiğimi ya da en azından istediğim kadar iyileştiğimi söylemek geldi. Ama Preston’ın yanıtım bekledim. Preston önce bana, sonra Vladimir’e baktı.

Vladimir, “Shori,” dedi, “yaraların iyileşti mi?”

“İyileşti,” dedim. “Hafızam geri gelebilir veya gelmeyebilir. Yitirdiklerimi yeniden öğrenmeye başladım ve mağarada uyandığımdan bu yana yaşadığım her şeyi gayet açık hatırlıyorum.” Milo’ya baktım ve birkaç dakika sonra doğrudan benle konuşmaya başlayacağına karar verdim. İstemiyordu ama konuşacaktı.

“Çocuk bir doktor tarafından muayene edildi mi?” dedi Milo. “Anladığım kadarıyla buradaki ortakyaşarlar arasında bir insan doktor var. Yoksa bile, ailemin ortakyaşarlarından biri doktordur.” Bu kadarı fazlaydı işte. Punta Nublada’da, Milo’nun açıkça hakaret ettiğini kavrayabilecek denli uzun kalmıştım. Bedenimin kendini iyileştirmeye yetecek denli İna olmadığını, insan tarafımın beni bir şekilde eksikli, sakat kıldığını söylüyordu.

Bağırmadan ama sertçe, “Milo!” dedim. Bakışlarının bir anlığına bana kaymasını engelleyemedi ya, derhal, sanki kazara bakmış gibi ustaca kaçırdı gözlerini. Öne eğildim. “Ben İna’yım, Milo.”

Bir an daha bana bakıp tekrar Preston’a döndü. “Çocuğun, sadece kendi iyiliği için bir doktor tarafından muayene edilmesini talep ediyorum.”

“Ne notlan alıyorsun orada, Milo?” dedim. “Başka not alan yok burada. Sen de mi hafıza zorluğu yaşıyorsun yoksa?”

Dimdik baktı yüzüme. Katharine Dahlman da aynı sertlikle bakıyordu şimdi.

“Ben lna’yım, Milo. Doktor beni muayene edecekse illa, senin iyiliğin için seni de ediversin.”

“İna değilsin sen!” diye bağırdı birden Milo. Avucunu masaya indirdi. Çıkan ses tüfek patlaması gibiydi. “Değilsin! Bu Konsey’de numara ezberlemiş bir köpekten daha fazla yerin yok!”

Herkes irkilmişti. Katharine Dahlman, “Preston,” dedi, “birkaç dakika ara verebilir miyiz?” Yanıt beklemeden kalktı, ayağa kalkıp yumruklarını masaya dayayarak öfkeyle bana bakan Milo’nun yanına gitti.

Preston, “On beş dakika,” diyerek saatine baktı.

Katılımcılar kalktılar. Kimi su içti, kimi bacaklarını esnetti ya da birbiriyle sohbete girişti. Başta Konsey'den kimse benle konuşmadı. Çoğu yüzüme bile bakmadı.

Birkaçı izleyicilerle konuşmaya gidince, Joel, Wright ve Celia benle konuşabileceklerine karar verdiler. Vladimir Leontyef ve Joan Braithwaite'yle aynı anda yanıma geldiler.

İki İna ile üç insan bir anlığına bakıştılar. Ardından Joan masaya oturdu, mikrofonumu kapadı ve "Shori," dedi, "burada ihtiyarı asırlardır çok seven kişiler var."

Dikkatimi ona verip dilimin ucundaki her şeyi yuttum. Söyleyebileceklerimi biliyordu. İhtiyar ya ailelerimin ölüm emrini vermiş ya da oğullan katliamları yaparken kanşmamayı seçmişti. Sırf İna ve insan genleri taşıdığım için köpekten farkımın bulunmadığını söylemişti. İhtiyarın aklı yerinde değildi. Bu kadan açıktı.

"Ne yapmalıydım peki?" dedim.

Şaşırmıştı sanki. "Hiç," dedi. "Hiçbir şey yapmamalıydın."

"Bana bırakmalıydın," dedi Vladimir. "Milo benden sadece doksan yaş büyüktür. Benden gelecek karşılık çok daha rahat kabul görürdü."

"Verecek miydin peki?" dedi Wright.

"Önünde sonunda," diyerek iç çekti Vladimir.

"Olan oldu," dedim. "Şimdi?"

"Adama hakaret etmeden önce aklına gelmedi mi bu soru?" dedi Joan. "Lafından sonra ne olacağını düşünmedin mi?"

"Hakaret etmedim," dedim. "Geri çekilip kendini aşağılamasına izin verdim."

"Diğerleri öyle görmeyecektir."

“Kurtulduk mu peki Milo’dan?” dedim. “Çekilip ailenin temsilini oğullarından birine bırakır mı?”

Joan, benden hiç hoşlanmazmış gibi bakıyordu. “Mümkün,” dedi. “Ne işine yarayacağını sanıyorsun öyle bir şeyin?”

“Belki yeni temsilci en azından bana hayvan gözüyle bakmaz, birey olarak nefret eder.”

“Öylesinin sana iyi geleceğine kuşku yok,” dedi Joan. “Ama işine yaramayacaktır. Diş gösterdin, Shori. Dişlerin sipsivri ve ötesi, sağlam bir dişi çenesinde bulunuyorlar. Artık daha az kurban, daha fazla tehlikeli rakip konumundasm. Ölülerini gölgede bırakmaya başladın.”

Hoşuma gitmemekle birlikte aklıma gelmişti dediği. Kızgın ve kızgınlığımda haklı devam etmek istemiştim. İç çektim. “Haklısın,” dedim. “Ne yapayım şimdi?”

Doğru soruyu sormuştum anlaşılan. “Ölülerini hatırla,” dedi, “ölülerini, kaybettiklerini yanından ayırma. Ve ne istediğini unutma. Nedir istediğin?”

“Yaptıklarının cezasını görmeleri,” dedim. “Peşimi bırakmaları... Başkalarını öldürmemeleri.”

Başıyla onay verip döndü ve Milo’yla konuşan, dikkatle, özenle konuşan gruba ilerledi.

“Haklı,” dedi Wright. “Çok soğuk ama.”

“Dişi işte,” dedi Joel.

“Ayrıca abla,” dedi Brook. “Küçüğü Margaret, bahse girerim daha sevimlidir.”

“Öyle,” dedim.

“Ama tavsiyesi gayet yerinde,” dedi Vladimir.

“Biliyorum,” dedim.

“En iyi silahın doğrulardır,” dedi. “Öfkeni bırak. Doğruları, gerçeği akimla kullan.” Döndü, yayda kendine ayrılan masaya gitti.

Brook yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu. Boynumu ve omuzlarımı ovalamaya başladığında masaja ihtiyacım olduğunu, fark ettim. Gevşiyordum; kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

“İyi geldi mi?” dedi.

“Geldi,” dedim.

Joel güldü. “İnalar temas ister. Özellikle gençken. Ne kadar gereksindiğinin farkında değilsin bence, Shori.”

Wright bana bakarak, “Neye ihtiyacı varsa sağlayacağız,” dedi. Bakışına gülümsemeyle karşılık verdim.

“Yerlerinize dönün,” dedim. “Konsey birazdan başlayacak.”

Ortakyaşarlarım yerlerine dönerken yayın diğer ucundaki masaya, Milo’nun yerine bir başka Silk’in, Russell dediklerinin oturduğunu gördüm.

Russell Silk ailelerimin ölümleri ve Arlingtoridaki evle Gordon-lara yapılan saldırılarla ilgilerini reddetti. Ailesinin bu işlere kesinlikle karışmadığını söyledi. Ya kafamın hepten karıştığını ve yanıldığımı ya da sorgulanan tutsaklara daha önceden, Los Angeles bölgesinin tek erkek ailesi Silk ailesine suçu atmak adına yanlış bilgi verildiğini öne sürdü. Kim yapmıştı peki? Bilmiyordu. O ve ailesi sadece kurbandı. Benim gibi.

Yalan öyle iğrençti ki hafızamı yitirmemiş olsam kontrolümü elde tutabilir miydim, merak ettim. Annelerimi, ablalarımı, ortakyaşarlarımı hatırlayabilseydim, babam ve ağabeylerim zihnimde sadece hoşuma giden yabancılar sıfatıyla yer almasalar herhalde dayanamazdım. Russell’m bunları beni öfkelendirmek, Milo’ya söylediklerimi ödetmek umuduyla öne sürdüğünü düşündüm.

Vladimir Leontyef, “Russell,” dedi berikinin lafı bitince. “Babanın, kardeşlerinin, oğullarının veya torunlarının bir grup insanı toplayıp

silahlandırdıktan sonra Petrescu, Matthews ve Gordon ailelerini katletmeye yollamadıklarını kesinlikle bildiğini mi söylüyorsun?”

Russell hakarete uğramış gibi baktı. “Ailemin hiçbir üyesinin böyle bir şey yapacağına inanmıyorum,” dedi.

Vladimir kafa salladı. “Onu sormadım,” dedi. “Ailenden hiç kimsenin bu kötülükleri yapmadığını kesinkes biliyor musun?”

“Ailemi soruşturmadım,” dedi Russell. “İnsan polis değilim ben.”

“Yani kesinlikle bilmiyorsun.”

“Yaptıklarına inanmıyorum!” Durdu, gözlerini Vladimir’den kaçırdı. “Ama kesinkes biliyorum diyemem.”

İnanmadım Russell’a. Victor ile diğer ikisinin sorgulanmasına katılmasaydım bile inanmazdım galiba. Russell akrabalarının ne çevirdiğini biliyordu ve yalan söylüyordu. Ya sessiz kalarak ya da bizzat katılarak ailelerimin ölümünde rol oynamıştı.

“Shori’ye bir sorum olacak,” dedi Katharine Dahlman. , İlgiyle döndüm. Katharine Dahlman hakkında kafamda bir kanı oluşmamıştı henüz. Silklerle ve yaptıklarıyla yakınlığı ne kadardı acaba?

“Sana ıstırap verebilecek konulan açmak zorunda kalacağım için özür dilerim,” dedi. “Annelerin ve ablalanna dair ne hatırlıyorsun?”

“Hiç,” dedim. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Adlannı?”

“Ablalarımın adlannın Barbara ve Helen olduğu söylendi bana.”

“Annelerinin adları? Büyükannelerininkiler?”

“Bilmiyorum.”

“Ortakyaşarlann... Kaç ortakyaşann vardı?”

“Yedi tane olduğu söylendi. Hiçbirini hatırlamıyorum.” “Hiçbirini mi?”

“Hiçbirini.”

“Yani bir zamanlar sana herkesten yakın olan bu kişilere yönelik hiçbir hissin yok, öyle mi?”

Önüme baktım. “Yabancı gibiler bana. Yaslarım tutacak kadar bile hatırlayamamam feci... Ölmüş olmaları hiç hoşuma gitmiyor ama nazarımda hiç var olmamış gibiler.”

“Dürüstlüğüne teşekkür ederim,” dedi Katharine Dahlman. Hâlâ karar veremiyordum kadın hakkında. Benden hoşlanmıyordu ama kibardı. Söylediklerim Silkleri tehlikeye attığı için mi hoşlanmıyordu benden? Yoksa yan insanlığım mıydı hoşuna gitmeyen?

“Kaç yaşındasın, biliyor musun, Shori?” dedi Russell.

“Babam elli üç yaşında olduğumu söylemişti.”

“Boyunu, ağırlığını biliyor musun?”

“Boyum bir elli. Ağırlığımı bilmiyorum.”

“Senin yaşındaki dişi tnalann ortalama boyu ne kadardır, biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Yaşıtlarının boy ortalaması bir yetmiş üçtür. Ne demek sence bu?”

Russell’a dik dik baktıktan sonra gözlerimi bir yetmiş beş boyundaki Katharine Dahlman’a çevirdim. Ardından tekrar Russell Silk’e döndüm. En azından yanıtların etkilerini tam düşünmeden soru soran bir tek ben değildim. “Ne dememi istediğinden emin değilim,” dedim.

“Üç insan tutsağın sana anlattıkları haricinde, Silk ailesinin ailene zarar verdiğine dair bir delilin var mı?”

“Birbirlerinden ayrı sorgulanıp aynı şeyleri söyleyen üç insan haricinde bir delilim yok, Russell.”

Art arda sorular sorduk. Karşılıklı. Russell, ben ve avukatlarımız. Sadece olgular üzerine. Şunu biliyor musun? Bunu gördün mü? Acaba hiç şunu duydun mu? Kokusunu aldın mı? Tadını aldın mı?

Hiçbir konuşmaya, sorular üzerinden yapılanlar haricinde hiçbir sava izin verilmiyor, kimse kimsenin sözünü kesmiyordu. Gerçi Preston, kurallardan sapıklığını gördüğü anda müdahale etme hakkına sahipti. Yaptı da. Üstelik son derece adil davranarak, hem Russell’ı hem beni sinirlendirerek ve sinirlenmemize zerre aldırmadan yaptı.

Konsey üyeleri bize soru sorabilir ve sorularımıza cevap verebilirdi. Suçlanan ile suçlayanın birbirlerini sorgulamasının amacı Konsey üyelerine muazzam sezgi yeteneklerinden faydalanma fırsatı sunmaktı. Biz konuşurken üyeler dinliyor, izliyor ve havayı kokluyorlardı. Bir arada bulunmaları binlerce yıllık beden dili okuma tecrübesi anlamına geliyordu.

Karşılıklı sorularımız tükenince ikinci gece yapılacaklara erken başladık. Karşılıklı anlaşarak başkalarını sorgulamaya başla-dik. Ünce Russell soruyor, sonra sıra bana geliyordu. Silklerden veya Gordonlardan herhangi birinden konuşması talep edilebilirdi ve edildiğinde reddedemezlerdi. Dört nesillik Silk ailesinin en genç ikisi -dört baba ve eşleşmemiş beş oğul-üzerinden gitmek, hepsini teker teker mikrofona getirip somlanma ve Russell ya da Konsey üyelerinin sorabileceklerine muhatap etmek niyetindey-dim. Eşleşmemiş oğullar özellikle ilgimi çekmişti. Kokumu alarak rahatsızlık duyacaklannı ve bu sayede hazırladıklan yalanlan aklı-lannda tutmakta zorlanacaklannı düşünüyordum. Ama sıra önce Russell Silk’teydi. İlk önce Daniel Gordorıı çağırmayı seçti.

“Short Matthews adlı çocuğun durdurduğunu söylediği, cemaatinize yönelik saldınyı kendi gözlerinle gördün mü?” dedi Russell.

“Durdurduğunu söylemedi,” dedi Daniel. “O ve Gordon ortakyaşarları birlikte durdurdular.”

“Sen gördün mü bu olayı?”

“Saldırı gündüz yapıldı,” dedi Daniel. “Short haricinde hiçbir Ina göremezdi. Ama ortakyaşarlanmızın yandan fazlası gördü. Sadece saldınya karşı koymakla kalmadılar; sorgulayabilmek için saldırganlardan ikisini canlı ele geçirdiler. Üçüncüsünü Short yakaladı. Tutsaklan sorguya hazırladı ama ortakyaşarlanmızdan hiçbirine dokunmadı.”

Russell inanmazmış gibi kaş çatarak bakıp konuyu değiştirdi. “Hiç Shori’nin çevresi, niyetleri yahut algısı konusunda kafasının karıştığını, afalladığım veya yanıldığım gördün mü?”

Kafa salladı Daniel. “Hiç görmedim.”

“Shori’nin diğer İnalann refahına karşı saygısızlık veya kötü niyet sergilediğine tanık oldun mu?”

“Hayır.”

Russell, bu sefer tiksinirmiş gibi kafa salladı. “Ama buna rağmen Daniel, Shori Matthews’un seni kendine eş olarak bağladığı doğru değil mi?”

“Öyle bir şey yapmadı,” dedi Daniel.

Russell, Konsey üyelerine döndü. “Bunun doğruluğuna inanmıyorum,” dedi. “Çocuğu odasına götürürken görülmüş.”

Birkaç saniye kimseden ses çıkmadı. Konsey üyeleri dikkatle Daniel’ı süzüyor, kokusunu inceliyorlardı. Neden sonra iki tanesi konuştu.

Alexander Svoboda, “Bağlanmamış,” dedi.

Elizabeth Ahmetova da aynısını söyledi. “Bağlı değil.”

Duyduğum kadarıyla bu ikisi Konsey’in en yaşlı erkek ve kadın üyeleriydi. Diğer üyeler birer ikişer, ya kendi duyularıyla aynı sonuca varmak ya da büyüklerinin hükmünü kabullenmek suretiyle aynı görüşte olduklarını belirttiler. Alice Rappaport art arda derin nefesler alarak Damel’ı kokladıktan sonra son onayı verdi.

Bizi kim Daniel'la görüp kendince sonuç çıkardıktan sonra Silklere koşmuştu acaba? Daniel'ın evinde kalan Marcu ailesinden biri miydi? Belki dışanda biri gelip beni eve götürüşünü görmüştü. Yoksa bir Silk ortakyaşan mı söz konusuydu? Ortakyaşarlar silah olarak kullamlabiliyorsa casus niyetine de kullanılabilirlerdi herhalde.

Russell, Konsey'in kararına şaşırmış görünüyordu. "Shori'yle bağın yok mu yani?" dedi.

"Sözlüyüz," dedi Daniel. "Konsey sona erdikten, Short büyüyüp bedensel yetişkinliğe erdikten sonra kardeşlerimle birlikte onunla eşleşeceğiz." Bana dönüp gülümsedi. Karşılık vermekten alamadım kendimi.

Ana Morariu, "Shori'nin bu gece anlattıklarına inanıyor musun?" dedi.

"İnanıyorum," dedi Daniel. "Bir kısmım kendim gördüm. Tutsaklar sorgulanırken yanlanndaydım. Short ile babalarım ve büyükbabalarım yürüttü sorguyu. Gördüm, dinledim ve kokularını aldım. Bu yüzden söylediklerine inanıyorum."

"Bu yüzden inandığına emin misin?" dedi Russell. "Sen veya Short başkalarıyla eşleşmiş olsaydı yine inanır miydin?"

Daniel bir kez daha, "Tutsaklar sorgulanırken yanlarınday-dım," dedi. "Ne gördüğümü ve duyduğumu biliyorum."

Üçüncü defa tekrarlatmadılar lafını. Herhalde saramayacaklarını anlamışlardı ve duyuları, Daniel'ın söylediklerine inandığını anlamalanna yetmişti. Martin Harrison bunu bana günler önce anlatmıştı. "Elbette İnalar mutlak doğruyu hissedemezler," demişti. "En iyi haliyle birinin söylediği şeye inandığından emin olabilirler. Baskıyı, değişen gerilim seviyelerini hissedebilirler. Sen de yapmıyor musun öyle zaten? Terin, adrenalinin kokusunu alıyor, seste, solukta hatta kalp atışındaki değişimleri duymuyor musun?"

"Öyle," demiştim. "Bunları ve adını koyamadığım başka şeyleri fark ediyorum ama hissettiklerimi nasıl yorumlayacağımı her zaman bilemiyorum."

“O kısmını tecrübe halledecek,” demişti. “Yaşlı İnalar o yüzden doğruyu saptayıp yalanlan ortaya çıkarmakta başanlılar zaten. Duyulannı, akıllarım ve üstüne bir de tecrübelerini kullanıyorlar.”

“Sen nereden bilebiliyorsun bunlan?”

“İnsanlar da İnalar da aynısını yapar çünkü. İnalar sadece daha başarılılar, o kadar. Bilerek ve daha keskin duyularla yapıyorlar. Genelde hafızaları daha sağlam oluyor ve insanlardan çok daha fazla uygulama yapabiliyorlar. Biz insanlar pek az yapanz bu işleri ve yapınca da, ‘sezgi’, ‘içgüdü’ hatta ‘ESP’[1] falan deriz. Ama esası duyuların, deneyimin ve zekânın bilinçli ve bilinçsiz kullanımından ibarettir.”

Konuyu daha sonra Preston’a sorduğumda gülmüştü. “Martin’le mi konuştun?”

“Evet,” demiştim. “Doğru mu söylüyor?”

“Elbette. Öğretmenlik etmeye bayılıyor adam. Sen piyango gibi bir şeysin ona.”

“Yaşlı İnalann yaptıklarını nasıl bilebilir? Sen mi anlattın?”

“Hayır. Gözünü ve kulağını açık tutuyor, hepsi o. Martin’in burnu diğer insanlardan daha iyi koku almaz ama zekâsı birinci sınıftır. Oğlu da ona pek benzer.”

Son lafı yüzünden yine Joel’ı düşündüm ve sonunda babasına ne kadar benzeyeceğini merak ettim.

Yargı Konseyi’nin ilk oturumu Silklerin beni (hiç değilse) sorumsuz ve Daniel ile Gordonlan yalan söylüyorlarmış gibi gösterme çabalarıyla sona erdi. Her ikisinde de başarısızlığa uğradılar. Bizi kötü göstermek, baltalamak için bir günleri daha vardı. Üçüncü gün hüküm görüşülecek, doğrular onanacak ve Konsey, İna yasalanna göre ne yapılması gerektiğini söyleyecekti.

Hepsi buydu. Adeta çok... Kolay görünüyordu. Silkier boyun eğip öldürülmek üzere teslim bayrağını çekecek yahut eşleşmemiş oğullarının diğer cemaatlere dağıtılmasına izin verecekler miydi? Kim yapabilirdi böyle şeyleri?

Konsey şafağa bir saat kala oturumu kapatırken bilileriyle konuşma ihtiyacı duydum. Brook, Wright ve Joel yanıma geldiklerinde açlıktan zayıf düşmeye yaklaştığımı fark ettim. Joel ile Brook belirtileri hemen fark ettiler ya, Wright galiba henüz anlayamamıştı.

“Eve gidelim,” dedi Brook.

Kabullendim. Martin Harrison’ı bulup bir sürü soru sormak istiyordum ama galiba gündüz, diğer İnalar kulak kabartmazken bunu yapmak en iyisiydi.

Ortakyaşarlarımla eve gittim, her birini ayrı öptüm ve Celia’nın yanına çıktım. Dört gecedir dokunmamıştım Celia’ya. Bu gece gelmemi beklemesi lazımdı. Tamamen bana ait değildi; Daniel’ın deyişiyle henüz bana bağlanmamıştı. Tam anlamıyla yani. Bu gece dönüm noktası olacaktı. Kokusundan bana bağlanma noktasına varmasına ramak kaldığını anlamıştım. Bu gece Celia benim olacaktı.

Uyuyordu; ılıktı ve daha erken saatte yaptığı banyodan kalma sabun kokusu üzerindeydi. Ancak banyoya rağmen, banyodan önce seviştiği adamın kokusu da gitmemişti. Kokuyu içime çektim ve sahibini birkaç saniye içinde tanıdım. Peter Marcu’nun ortakyaşar-lanndandı. Kısa boylu, sağlam yapılı, sahiden siyah denecek kadar koyu derili bir adamdı. Bilileri Gana’dan geldiğini söylemişti. Adı, Kwasi Tuntum’du. Celia’yı epey yormuş, banyodan sonra uyuyakalmasına yol açmıştı. Uyandıracaktım. Aldıracağını sanmıyordum.

Ama yanma uzandığımda gözlerini açıverdi. Beni görebileceğini zannetmiyordum ya, “Shori,” deyiverdi. “Beni unuttun sanmıştım.”

“Hiç öyle sanmadın,” dedim. “Kwasi’yle seni unutmama aldırmayacak kadar iyi vakit geçiriyordun.”

Bedeninin kaskatı kesiliverdiğini hissettim.

Önce yanağını, sonra dudaklarını öptüm. “Bilmem cidden umurunda mı?” dedim. “Bilmemek elimde değil.”

“Sen... Senin umurunda mı?”

“Olmalı mı?”

Omuz silkti. “Stefan aldırmazdı. İnsan eş edinmeye ve istersem çocuk yapmaya hakkım olduğunu söylerdi. Sonuçta ondan gebe kalamazdım.”

Kaşlarının çatıldığını görünce, “Neden aldırmaması rahatsız

ediyordu seni?” dedim.

Uzunca bir süre yanıt vermedi. Bu süreyi Kwasi’nin ona ne yaptığını keşfe çalışarak kullandım. Dudaklarını, boynunu ve göğüslerini öpmüştü. Göğüslerinin arasını öpmüş, meme uçlarını ağzına almıştı... Aynısını deneyince Celia kıkırdadı. Daha önce kıkırdadığını hiç duymamıştım. Derken kokusu değişti, boğazından farklı bir ses yükseldi.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Öğreniyorum,” dedim. “Neden Stefan’ın başkalarıyla yatmana aldırmaması rahatsız etti seni?”

“Galiba beni daha fazla, başka biriyle yatmama aldırmak zorunda kalacak kadar çok sevmesini istiyordum.”

“Aldırdığını biliyorum. Ben dişiyim ve aldırıyorum. Ama bana aitsen diğer şeyleri kabullenebilirim. Ve evet, kendine bir insan eş edinmeye, çocuk yapmaya ya da istediğinde sadece zevk almak için bir erkekle yatmaya hakkın var.” Sırtüstü yatıp Celia’yı kendime çektim. “Ben senden nasıl haz alacağımı biliyorum,” dedim. “Sana nasıl haz verebileceğimi öğretir misin?”

“Bu sefer bana haz vereceksin bence. Beslenmeni istiyorum. Verdiğin his hoşuma gidiyor. Hissettiklerim, Stefan’m beni, benim Stefan’ı istediğimde hissettiklerime yakın artık.”

Celia'ya duyduğum açlıkla gülümsedim ama acele etmedim.

Dönüp yüzüme baktı; biraz görebiliyordu beni anlaşılan. "Konsey sona erdikten sonra daha fazlasını öğreteceğim sana," dedi. "Sen de bana, seni daha fazla nasıl memnun edebileceğimi öğretirsin. Ama şu an için açsın. Zayıf ve daralmış ifaden yüzüne oturmuş yine." Ensemi okşadı. "Böyle göründüğünde senden korkacağımı sandın, değil mi? Gel, haydi." Beni kendine çevirdi, yüz yüze geldik; öyle bir sarıldı ki daha fazla dayanamadım. Dişlerimi derinlemesine gömdüm; biraz canını yaktım ama haz da verdim. Bana sımsıkı, kaçıp gidecekmişim gibi sımsıkı sarıldı. Bana, Shori benimdir, dercesine sarıldı.

Öğleden sonra, Celia'yla daha yeni uyanmıştık ki Martin Harrison geldi. Ben de zaten yanma gitmeye niyetliydim. Gordonlann konuklarını memnun etmek için onca çaba harcarken bana gelmeye vakit ayırmasına şaşırdım. Görünüşü daha da şaşırtıcıydı: kederli, kızgın, üzgün ama tüm bunları bastırmaya çalışır görünüyordu.

"Birbirimizi biraz tanımaya başladık," dedi. "Buraya, söyleyeceklerimi tanımadığın birinden duymanı istemediğim için geldim."

Birden, nedenini bilmemekle birlikte korkuya kapıldım. Yüzündeki ifade, içimde söyleyeceğini dinlememe, derdi her neyse öğrenmeme arzusu yaratmıştı.

"Neyi duyacakmış?" dedi Celia. Soruyu Martin'e sormuştu ama hana bakıyordu. Kalktı, yanıma geldi. Yemek pişirirken, yerken ve çantasında taşıdığı vitamin ve demir takviyesi haplarını içerken hep yamnda duruyordum. Söylediğine göre, Stefan, ortakyaşarlarının en ufağı olduğu için daima bu takviyeleri içmesini söylermiş ve sağlığından endişe edermiş. Stefan ölünce hapları bırakmıştı, şimdi yine kullanmaya başlamıştı.

Üzerine, yan yanya iyileşmiş ısırık izini gösteren, yakası açık bir bluz geçirmişti. Martin'in de boynunda geçmeye yüz tutmuş bir ısınk vardı. Yakasının hemen üzerindeydi. "Neyi senden duymasını istedin?" dedi bir kez daha Celia. Wright, Joel ve Brook tam o sırada, yanlarında iki Gordon ortakyaşarıyla geldiler. Birden Gordon ortakyaşarlarının gidip benimkileri

toplayarak bana getirdiklerini fark ettim. Suratlarına bakılırsa benden fazlasını bilmiyorlardı.

Martin gelenlere, ardından Celia'ya baktı. İyi, ürkütücü ölçüde iyi bir bakıştı bu. "Bugün ve gece boyunca yanından ayrılma," dedi Celia'ya. "Hiçbiriniz ayrılmayın. Size ihtiyacı olacak."

"O ne demek şimdi?" dedi Celia.

Birden birinin eksikliğini fark ettim. "Theodora!" dedim. "Theodora'ya ne oldu?"

Martin iç çekerek bana döndü. "Carmen bugün San Francisco'ya gidecekti," dedi. "Hem bir takım tıbbi malzemeler alacak hem de doğum yapan kız kardeşine uğrayacaktı. Carmen. .. Theodora'yı, Hayden'ın eviyle garajı arasındaki açıklıkta, yerde bulmuş. Theodora... Öldü, Shori."

1

Duyu ötesi Algılama, (ç.n.)

Yirmi Dört

Gordonlarm birkaç ortakyaşarı Theodora'nın cesedi etrafına toplanmışlardı. Hiçbiri el sürmemişti ama cesede. Tek el süren Carmen'di; ölüp ölmediğini, yapabileceği bir şey olup olmadığını kontrol etmişti.

Martin, Carmen kendisine Theodora'mn öldüğünü söyler söylemez cesedin başında kalmasını ve kendisi beni, diğerleri ortakyaşarlarımı almaya giderken cesede kimseyi yaklaştırmamasını söylemişti.

Theodora'nın yanma giderken kendime tamı tamına hâkimdim diyemem. Martin'e beni ona götürmesini söylemiştim ama çevremde olan biteni sahiden görmüyor, anlamıyordum. Theodora'mın öldüğüne inanamıyordum. Ölmesi hiç anlamlı gelmiyordu. Hiç. Derken soğumuş tenine dokundum...

Arkamda duran Carmen, "Sabah erken saatlerde ölmüş," dedi.

Gözlerim ve burnum o kadarını söylemişti zaten. Saatler önce ölmüştü. Gün doğmadan çok önce. Russell Silk ile kapışırken. Celia'yı tamamen bana ait kılarken. Ölmüştü.

Kendimi Theodora'nın başında diz çökmüş, daha önce çıkardığımı hiç hatırlamadığım sesler çıkarırken buldum. Theodora bana, beni sevdiği, bana güvendiği için gelmişti. Güvende olacağı Punta Nublada'da bana katılmasını istediğim zaman ne sevinmişti! Theodora'ya iyi bir hayat sözü vermiştim ve sözümü tutmaya kararlıydım. Ömrü boyunca yanımda kalacaktı. Nasıl ölebilirdi?

Etrafımdaki herkesin çekip gitmesini istedim. Tek başıma kalıp Theodora'yı incelemek, ölümünü anlamak istiyordum. Herhalde bir hareket yaptım ki etrafımdaki ortakyaşarlar irkilerek gerilediler. Theodora'nm yanma iyice eğildim, ona ait olmayan kokuları yakalamaya, tanıdığım kokulara ve koku gruplarına ayırmaya giriştim. Theodora mangal partilerinden en az birine gitmişti ve ölüsü ter, kan, losyon, kolonya, parfüm, çeşitli

türden yiyecek ve içki, cinsel tahrik ve pek çok kişisel koku taşıyordu. On dört farklı insan kokusu geliyordu burnuma.

Kokuların en baskınıysa Theodora'nın saçlarındaki kanınkiy-di. Saçı kurumuş kanla, kendi kanıyla keçeleşmişti. Ölü kanı... Kafasına dokundum, parmaklarımı gezdirdim ve nihayet bir girinti buldum. Biri kafasına, kafatasını kıracak denli sert vurmuştu.

Theodora öldürülmüştü.

Kim öldürmüştü peki? Niye öldürmüştü? Burada Theodora'yı tanıyan yoktu. Kimsenin ona zarar vermek için bir nedeni yoktu. Kimse Theodora'ya zarar vermezdi... Ama belki amaç... Bana zarar vermekti. Bunu yapabilecek biri var mıydı? Kim birine ıstırap vermek için başkasını öldürebilirdi? Olur muydu böyle şey? Neden olmayacaktı? Birileri, kesin Silkler, iki yüze yakın insan ve İna'yı, beni, büyükannelerimin yarattığı her şeyi yok etme umuduyla öldürmüştü.

Düşüncelerimi sakinleştirip Theodora'ya odaklanabilmeye çalışarak gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım ve tekrar kokulan ayırmaya giriştim. On dört farklı kişiyle temas etmişti. Gor-donlann ve ziyaretçilerin ortakyaşarları... Hepsini tanımıyordum ama altısını gözümde canlandırabildim. Tanıdığım veya bana gösterilip şudur denmiş kişilerdi bunlar. Diğerleriniyse hatırlayacaktım. Kokuların sahiplerini bulunca tanıyacaktım. Herhangi biri Theodora'yı öldürmüş ya da partide yanından, sürünerek geçmiş olabilirdi. Belki onla dans etmiş ya da herhangi başka bir şekilde ona dokunmuşlardı. Yakın zaman içinde kimseyle seks yapmamıştı ama.

Bu on dört kişiden hangisinin Theodora'ya vurduğunu kestirmenin yolu yok gibiydi ama... Kanı katilin üzerine sıçramış mıydı acaba? Katil, cinayet silahını ne yapmıştı? Katil, kafasına vurmak haricinde, mesela belki ölüp ölmediğini kontrol etmek için Theodora'ya dokunmuş muydu?

Kınk, kanlı kafaya iyice yaklaştım. Ama çok geçmeden ölü kanı kokusundan, on küsur saat önce ölmüş sevgili Theodora'nm beden kokusundan başka koku alamamaya başlayınca geri çekilmek zorunda

kaldım. İçimde bulantıyla, umutsuzca temiz hava almaya çalışarak ayağa kalktım.

Biri bir şeyler söylemeye kalkışınca, “Rahat bırakın beni!” diye bağırdım. “Gidin başımdan!” Bir an sonrasındaysa Wright’a bağırdığımı anladım. Gitmesini söylemiştim. Ne aptallık!

Kafamı kaldırıp istememesine rağmen yanımdan uzaklaşmaya başladığını gördüm. “Özür dilerim,” dedim. “Gitme, Wright. İşim bitene dek yanımda kal.”

Birkaç derin nefes çekip Theodora’ya döndüm ve tekrar denedim. Yana çevirip altında başka koku kalıp kalmadığına baktım. Kan dışında beş kişinin daha kokusunu aldım. Üçünü tanıdım. Demek ki Theodora gece boyunca on dokuz kişiyle temas etmişti. Katili bu on dokuz kişinin herhangi biri olabilirdi. Hepsini bulmam ve kendileri ya da lnalarıyla konuşmam gerekiyordu.

Doğrulup ölü Theodora’mı incelemeye devam ettim. Kızı ve damadına gidip ölümünü haber vermem gerekecekti. Her şeyi bilemezlerdi ama öldüğünü bilmeye hakları vardı. Katilini bulduktan sonra gidecektim ailesine.

Bakınıp Martin’i aradım. Hâlâ arkamda bir yerde duruyordu. Diğer meraklılar gitmişti ama Martin’le dört ortakyaşarım yanımda kalmışlardı.

“Bugün buradan giden oldu mu?” dedim.

Kafa salladı Martin. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Senden habersiz gidebilir mi kimse?”

“Elbette. Benim de uyumam gerekiyor, kızım.”

Bir de sabahın erken saatlerinde William Gordon tarafından ısırılmıştı. Tekrar Theodora’ya baktım. “Ölülerin ne yapılacağını bilmiyorum, Martin.”

“Temizlenmesi, cenaze töreni yapılması ve... Eh, gömülmesi gerekiyor. Burada kendi mezarlığımız var.”

Ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Theodora’nm gömülmek için hazırlanması gerekiyordu. Bir tür tören düzenlenmeliydi. Katili yakalanmak ve öldürülmeliydi. Ama birkaç saat sonra Yargı Konseyi’nin ikinci gecesi başlayacaktı ve oturuma katılmam şarttı.

“Shori, kızım,” dedi Martin. Öyle yumuşak, öyle temkinli ko$_7$ nuşuyordu ki içimden kaçıp gitmek geldi. Kendimi bırakıp yasa boğulamazdım. Vakit yoktu.

“Biz naaşla ilgileniriz, Shori. Gömülmesi için gerekli hazırlığı hallederiz. Konsey bitiminde töreni yapanz. Sen git, bunu yapanı bul. İstediğin o, değil mi?”

Yüzüne baktım. Bir şey diyemedim; başımla onaylayabildim sadece.

“Theodora’yı bize bırak sen.” Tam dönüp gidecekken durdu ve iç çekti. “İki şey var, Shori,” dedi. “Çok önemli.”

“Dinliyorum,” dedim.

İç çekti ve yüzüme farklı bir ifadeyle baktı. Sert, mutsuz ama kararlı...

“Söyle, Martin,” dedim. “Dostumsun benim. Söylemek istemediğin her neyse söyle.”

Hafifçe kafa sallayarak, “Kimseyi öldürme,” dedi. “Katili bulduğuna ne kadar emin olursan ol, öldürme. Hemen değil. Katil muhtemelen ziyaretçilerden, Gordonlann konuklarından biri çıkacak. Sense konuktan ötesin. Ailenin oğullarıyla birkaç yıl sonra eşleşeceksin. Ama yine de... Birinin canını almadan önce Preston veya Hayden’la konuşmalısın.”

Başta yanıt veremedim. O ana kadar, Martin’in Theodora’yı öldürdüğünü öğrensem onu öldürmeden duramazdım herhalde. Buna karşın hem belli belirsiz bir hisle hem de bir takım anı kırıntıları yüzünden konuklarından birini öldürmemin Gordonlara büyük hakaret sayılacağını anlamıştım. Geçmişte böyle bir şey yapıldığını hatırladığım yoktu ama içimde yapmamam gereken bir şeyi yapma fikrinin getirdiği bir dehşet ve tiksinti hissi uyanmıştı.

“Kimseyi öldürmem,” dedim sonunda.

“Isırma da.”

Bu daha da zordu işte. Ama nedenini anlayabiliyordum. Katil buradaki birinin ortakyaşarı çıkabilirdi ve nasıl bilebildiğimi tam kavrayamamakla birlikte, başka birisinin ortakyaşanna müdahale etmemem gerektiğini biliyordum.

“Esas suçlu bir İna çıkabilir,” dedim. “Muhtemelen çıkacak zaten.”

“Ortakyaşara bulaşmamak için daha da sağlam bir neden o.”

“Bana saldırmadığı sürece kimseyi ısırmam,” dedim. “Kemik kırıp et parçalamaktansa ısırmayı tercih ederim ama.” Cevabını beklemeden ayrıldım yanından. Ortakyaşarlarım peşimden geldiler.

Baş başa kaldığımızda Wright bir süre bana sımsıkı sarıldı. Öylece, kollarında güvende kalmak, güzelim, tanıdık kokusunu içime çekmek istedim. Yaşaması, beni sevmesi ve rahatlatmak istemesi tahmin edebileceğimden bile önemliydi. İzin versem beni eve götürüp yatıracağını ve uyuyana dek başımda bekleyeceğini biliyordum. Biliyordum çünkü artık Wright’i çok iyi tanıyordum. Keşke öyle yapmasına izin verebilseydim.

Ama vakit yoktu. Mümkünse bu geceki Konsey oturumu başlamadan Theodora’yı kimin öldürdüğünü öğrenmek niye-tindeydim. Katilin kaçmasını yahut başka birini daha öldürmesini engellemek ve bu yeni suçu, ne yapacaklarını görmek için Konsey’in önüne sunmak istiyordum. Bir şey yapmazlarsa ben yapacaktım çünkü.

Wright’tan ayrılmaya kalkınca beni kucağına alıp kaldırdığını, yüzü hizasında tuttuğunu fark ettim. Dudaklarına bir öpücük kondurup, “Yere indir beni,” dedim.

Beni yere bırakarak, “Ne yapmamızı istiyorsun?” dedi.

Az kalsın yeniden çöküverecektim. Anladı Wright. Anlayacaktı elbette. “Bir arada kalmanızı istiyorum,” dedim. “Birbirinizi koruyun.” Her birinin

yüzüne ayrı bakarken eksik kalan yüzü aradım. “Theodora’nm öldürülmesinin diğer olaylarla veya Konseyle ilgisi var mı, bilmiyorum. Ama muhtemelen var.” Duraksadım; Theodora’nm adını söylemek bile ıstırap vericiydi. Derin bir nefes daha aldım. “Wayne’in Jill Renner’ıyla konuşun. Dün gece Theodora’yla birlikteymiş; kokusunu aldım. Theodora’ya zarar verecek biri değil ama biriyle sorun yaşadığını yahut partiden biriyle ayrıldığını görmüş olabilir. Dün gece Wayne’in evinde parti var mıydı?”

Wright kaş çatarak, “Wayne’in, ha?” dedi. “Ortakyaşar olunca böyle mi deniyor? Biz de Shori’ninkiler miyiz?”

“Öylesiniz,” dedim.

“Hatırladığın bir şey mi bu?”

“Hayır. Konuşmalardan öğrendim. E, Wayne’in evi? Parti var mıydı orada?”

“Wayne’in evinde parti yoktu,” dedi Celia. “Edward’xn evinde vardı. Bir de Philip’inkinde. Jill, Theodora ve ben, ikisine de gittik. Theodora başlarda çekingendi; Edward’in evindeki eğlencede yanımdan ayrılmadı. Orada bir şeyler yedik ve birçok kişiyle sohbet ettik. Philip’in evindeyse iki adamla tanıştı. Dans ettiler ve üçü birlikte takıldılar. Biraz dans, biraz flört işte...”

Wright, yanlış bir şey söylemiş gibi kaş çattı lâkin, Celia aldırmadı.

“Kimdi bu iki adam?” dedim.

“Yaşlıca iki tip... Adlarını veya İnalannı bilmiyorum. İkisi de kır saçlı, bir seksen civan, yapılı tiplerdi. Kardeş olabilirler. Birbirlerine benziyorlardı.”

“Dokundun mu onlara hiç?” dedim. “El sıkışmak veya geçerken sürtünmek gibi?”

Kafa salladı.

“Anlatabileceğin ne varsa anlat. Zihninde canlandır ve ne gördüğünü söyle.” Wayne’in evine doğru yürüyorduk. Jill muhtemelen uykudaydı.

Celia kaş çattı ve sanki erişemediği bir şeye uzanmaya çalışıyormuş gibi göründü. Bana baktı, gözlerini kapadı ve odaklandı. “İkisi de kır saçlıydı. Bol beyazlı siyah saçlar... Birinin bıyığı vardı. O da kırlaşmıştı. Gordonlannkilerden değillerdi; o kadarından eminim. Westfall! Evet, Westfall ortakyaşarlarıydı galiba.

İki erkek... Westfall ortakyaşarlarının geri kalan tümü kadın... Epeydir buralarda yaşar gibi konuşuyorlardı ama hafif bir İngiliz aksanlan vardı.” Durakladı. “Bıyıklının alnında bir yara izi vardı. Ya da leke... Doğum lekesi. Hangisiydi, emin değilim. Büyüklüğünü bilemiyorum. Alnının en üstünden başlayıp saçlarının arasına devam ediyordu galiba. Kırmızımsı ve oval... Ya da tamamını görsem herhalde oval derdim.”

“Anladım,” dedim. “Rahatla şimdi; ne demek istediğini anladım. Bahsettiğin iki adamla hiç konuşmadım ama Westfall grubu geldiğinde görmüş ve kokularını almıştım. Theodora’nın üzerinde kokulan vardı. Haklısın. Muhtemelen kardeşler. Ben bulurum onlan; siz gidip Jill Renner’la konuşun.”

“Ben şenle kalayım,” dedi Joel. “Ziyaretçilerin çoğunu tanıyorum. Onlar da beni... Yardımım dokunabilir.”

“Peki. Siz üçünüz... Birbirinize göz kulak olun.”

Brook, Celia ve Wright, Wayne’in evine giderken, Joel’la birlikte yola, John ve Harold Westfall’un, ikisi Theodora’yı son gören kişiler olabilecek sekiz ortakyaşarla kaldığı Wells Gordon’m evine doğru devam ettik.

Theodora’yı o ikisinin öldürdüğünü zannetmiyordum. Preston’ın söylediğine göre Westfall ailesi ben veya Silklerle çok yakın akraba değillerdi ama büyükannelerimin insan ve İna DNA’lanyla yaptıkları deneylerin başarısı ve bana gündüzü verişleriyle yakından ilgileniyorlardı. Silkier gibi rahatsızlık duymuyorlardı benden ve deneylerden.

Milo’yu, bana duyduğu nefreti ve ortakyaşarlara hatta belki tüm insanlara duyduğu, aynı ölçüde ölümcül denemese bile aynı ölçüde gerçek nefreti düşündüm. İnalann insansız hayatta kalabilmeleri mümkün değildi ama

Milo, anlaşılan insanları faydalı evcil hayvanlar gibi görüyordu. Ortakyaşarlarının hayatı kim bilir nasıldı...

Peki, Silkier gibi düşünen aileler diğer İnalarla nasıl geçiniyordu? Joan Braithwaite, Milo'yu pek çok kişinin sevdiğini söylemişti. Kibrine rağmen seviyorlardı herhalde. Ya da belki gençliğindeki halini sevmişlerdi. Şimdi pek öyle sevilecek biri değildi çünkü.

Hayden'm ödünç verdiği kitaplardan birinde Ina aileleri arasındaki kan davalarına dair bir bölüm okumuştum. Bu savaşı andıran olaylarda İnalar, Silklerin yaptığını yapmış, başka ailelerin fertlerini insanlara öldürtmüşlerdi. Hayden bu tür olayların asırlardır yaşanmadığını söylemişti. İnalar arasında, insanların kaynar suda haşlanmayı sayması misali barbarlık kabul ediliyordu. Ama işte... Yeniden ortaya çıkmıştı.

Welk Gordon'm o saatte uyumayan ortakyaşarı Dulce Ramos'a, "İki erkek Westfall ortakyaşarını görmem gerekiyor," dedim.

Ramos, "Tamam," deyip Joel'a selam verdikten sonra ikimizi üst kata, konuk odalarına çıkardı. "Kardeş... İkizler galiba; Gerald ve Eric Cooper. Bıyıklısı Eric." Durdu. "Olanları duydum. Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Westfall'unkiler mi yaptı diyorsun?"

"Hayır. Ama bir şeyler görmüş olabilirler."

Ortakyaşarlar uykudaydı. İnalanyla aynı saatlerde uyanık kalıyorlardı. Uyandırılan Cooper kardeşler, gayet yumuşak, koyu kırmızı bir malzemeden dikilmiş kırmızı robdöşambrlanyla karşıma çıktılar. Kırlaşmış saçları darmadağındı. Celia'nın tarif ettiği gibiydiler. Uyku sersemiydiler ama aldırışsız değildiler.

"Gündüz uyanık kaldığını duymuştum," dedi Eric. "Şu ana dek inanmamıştım gerçi."

Omuz silkerek, “Öyle,” dedim. “Ama bu sabah ben uyurken ortakyaşarlarımdan biri öldürüldü.”

İkisi birden donakaldılar. Gerald, “Theodora?” dedi. “Theodora.”

“Aman Tannm! Çok üzüldüm... Öldürüldü mü dedin? Aman Tannm!”

“Bu sabah. On saat kadar önce.”

“Sen de, dün gece bizle vakit geçirdiği için buradasın.” “Üzerinde ikinizin de kokusunu aldığım için buradayım.” “İkimizle de dans etti,” dedi Eric. “Çok mutluydu, çok eğleniyordu. Ne hoş kadındı!”

“Hep senden bahsetti,” dedi Gerald. “Yeni ortakyaşarlık na-

sildi, sayesinde hatırladık... Basbayağı vurgundu sana; gecenin birinde evine girdiğin, aklını başından aldığın, afallattığın ana kadar hayat namına pek bir şey yaşamadığını söyledi.”

Gülmek geldi içimden. Ardındansa bu iki yabancıdan kaçmak, karanlık bir köşeye sığınıp dizlerimi göğsüme çekerek ağlamak, ağlamak istedim. Hissedebildiğim kadarıyla Theodora hakkında gayet açık yüreklilikle konuşuyorlardı ama buna rağmen öfkelendirmişlerdi beni. Theodora’yla son saatlerinde konuşmuş, söylediklerini dinlemiş, ona dokunmuşlardı. Yabancıydılar ama onunla olmuşlardı. Ben olamamıştım.

Joel usulca elimi tuttu. Bu sayede biraz toparlanabildim.

Sesimi ve ifademi normalde tutmam gerekiyordu çünkü karşımdakileri korkutmak, istediğim bilgileri almamı engelleyebilirdi. Hatırlamalarını söylemem yeterli değildi. Bana ait değillerdi çünkü. Yapabileceğimin en iyisi, uyandığında lnalanndan hafızalarını kurcalatmasını istemekti. Şu an için sadece ikna etmeye uğraşabilirdim. “Yanından ayrıldığınızda saat kaçtı, hatırlıyor musunuz?” dedim.

“O bizim yanımızdan ayrıldı,” dedi Gerald. “Yorulduğunu ve yatmak istediğini söyledi. Sosyal hayata geri dönüşe henüz alışamadım, dedi. Saat iki civarıydı galiba.” Kardeşine baktı. “İki miydi?”

“Üçe geliyordu,” dedi Eric. “Eve kadar bırakmayı teklif ettik ama ikimizi de öpüp gitti. Ön kapıdan çıktığını gördüm. Son görüşüm oydu.”

“Onla ilgilenen birini gördünüz mü?”

Düşündüler. Eric kafa salladı. “Dikkatim hep ondaydı; başkalarının yaptıklarına dikkat etmedim hiç.” Tuhaf bir bakış attı. “Yanlış anlama ama elimden gelse yatağa atardım onu.”

Anlamayacağım bir şey değildi. “Öyle bir şeye hazır değildi henüz.”

“Değildi.” Durakladı biraz. “Yalnız çıkmasından hemen sonra iki adam da partiden ayrıldı. Tanıdığım birileri değildi. Hangi ailedendiler, onu da bilmiyorum. Aslına bakarsan birlikte miydiler, onu dahi bilmiyorum. Ama aynı anda çıktılar.”

“Hatırladıklarını anlat,” dedim. “Yüzlerini gördün mü?”

“Bir anlığına,” dedi Eric. “Gençten tiplerdi. Kahverengi saçlı. Koyu değil ama. İkisinin de.”

“Onlar da mı kardeşti?”

Birbirlerine baktılar. “Yok, sanmıyorum,” dedi Gerald. “Edi-Büdü tarzı bir ikiliydi.”

Anlamamıştım.

“Biri uzun, öteki kısaydı yani,” dedi Gerald. “Saçları haricinde benzemiyorlardı zaten. Sıradan iki tip işte.”

“Kısası ne kadar kısaydı?” dedi Joel.

Gerald’ın kaşlan çatıldı. “Evet... Ortakyaşarlığa uygun denemeyecek kadar kısaydı sahiden. Çoğu İna öyle birini ortakyaşar almaz.”

Zihnimde Theodora’nm bedeninde bırakılmış kokulan taradım. Tanıyabildiklerimden üçü kahverengi saçlı adamlardı. İçlerinden sadece biri, ben hariç herkesin kısa diyebileceği boydaydı. Gerald haklıydı. Zihnimde bulduğum adam ortakyaşarlık yapamayacak kadar kısa ve ince yapılıydı. İnalann çoğu ufak tefek insanlara zarar vermekten çekinirdi. Çok gereksindiğimde ben bile ufak yapılı bir insanın ölmeden verebileceğinden fazla kan emebilirdim. “Kısa adamın boyu tahminen ne kadardı?” dedim.

“Valla, en fazla bir yetmişti bence,” dedi Eric.

Joel ıslık çaldı, “tna’sı dişi öyleyse,” dedi.

“Jack Roan,” dedim birdenbire. “Kokusu Theodora’nın üstündeydi. Katharine Dahlman’ın Jack Roarıı... Katharine Dahl-man ile kız kardeşi gördüğüm en kısa yetişkin İnalar... Jack, Theodora’yla dans etti mi?”

“Ettiyse biz gelmeden önce etmiştir,” dedi Eric. “Manning’in evindeki partideydik. Biz gelmeden önce bir sürü kişiyle dans edecek vakti vardı.”

Etmemişti muhtemelen. Theodora, Eric ile Gerald’ın ilgisini çekmeden önce Celia’mn yanından ayrılmamıştı. Derhal Jack Roan’la konuşmalıydım.

Ama gitmişti Jack Roan. Punta Nublada’dan ayrılmıştı. Dahl-manların kaldığı ofis binasına gittim; yoktu.

Binada Braithwaiteler de kalıyordu ve ortakyaşarlarından biri, Zane Carter adlı bir adam, Roan’m sabah Dahlmanlann araba-lanndan birini alıp gittiğini gördüğünü söyledi. Carter, Roan’m Katharine veya Sophia’nın istediği bir şeyi almaya gittiğini var-saymıştı.

Partiden Roan’la aynı anda ayrılan diğer kahverengi saçlı adam da ortaya çıktı. Tanıdığım ya da en azından bildiğim biriydi: Preston’ın Hiram Majors’ıydı ve kokusu Theodora’nın üzerinde yoktu. Gordonlardan olduğunu öğrenince rahatladım. Roan’ı aradığımı, neden aradığımı duyunca kendi geldi yanıma.

Joel’la binadan çıkarken karşılaştık. “Dün gece Jack’le konuştuk,” dedi. “Kız kardeşimle Pittsburgh’de aynı okula gitmişler. Tanıyordu kız

kardeşimi; bir oyunda izlemiş ve ertesi gün karşılaştıklarında kahve içmeye davet etmiş. Kız kardeşim tiyatro okuyordu.” Dudak büktü. “Ailemle epeydir görüşmüyorum; bizim oralardan biriyle konuşmak hoşuma gitmişti.”

“Dün gece aniden mi ayrıldı partiden?” dedim.

“Evet,” dedi Hiram. “Galiba senin şu ortakyaşardaydı gözü... Theodora mıydı adı?”

“Öyle.”

“Yanımızdan geçip gidene dek dikkatimi çekmemişti. Jack peşinden bakıp Katharine için bir şey yapmaya gitmesi gerektiğini söyledi. Unutmuşum şu saate kadar, dedi. O yüzden aklımda kaldı zaten.”

“Yuh,” dedi Joel. “Bir ortakyaşar diğerine böyle laf eder mi hiç?”

Hiç düşünmeden, “Niye?” dedim.

İkisi de şaşarak baktılar. Joel, “İna’nın yapmanı söylediği bir şeyi unutamazsın çünkü. Mümkün değildir. Ortakyaşarlıkta ilk öğrenilenlerden biri budur. Jack Roan herhalde öyle aceleyle Theodora’nm peşine düşmüş ki cidden aptalca bir yalan söylemiş.”

Yirmi Beş

Preston’m ilki Layla Cory’ye, Preston uyanır uyanmaz bana haber vermesini söyledim.

Sonra konuk evine, Brook, Celia ve Wright’la konuşmaya gittim.

Jack Roan’dan bahsedince Brook, “Jill Renner, Jack’in Theodora’yla konuştuğunu görmüş,” dedi.

“Boyu çok kısaymış ya, oradan tanımış,” dedi Wright. “Adam daha önce de dikkatini çekmişmiş.”

“Nerede konuşuyorlarmış?” dedim.

“Dışarıda. Hayden’ın evinin orada. Saat iki buçuk, üç arasıymış. Eve dönüyormuş herhalde.”

“Jill ne konuştuklannı duyamadığını söyledi,” dedi Celia. “Ama öyle kötüye yorulacak gibi görünmemiş gözüne. Jill’in dediğine göre öyle el kol sallama, tutma gibi şeyler yokmuş.”

Layla Cory arar aramaz ortakyaşarlarımı konuk evinde bırakıp Preston’a gittim; olanları ve öğrendiklerimi anlattım. Yatak odasının bitişiğindeki “ininde” konuştuk. İn, duvarları ahşap lambri kaplı, penceresiz bir odaydı. Doğu işi halılar ve deri ciltli, eski mi eski kitaplarla dolu raflar vardı. Bana bir mağaraymış gibi eldi; Preston her sabah buradan doğuyordu...

“Katharine Dahlman,” diyerek kafa salladı Preston. “Üç asırdır tanırım. Ailelerimiz... Eh, dostuz diyemem ama her daim geçine-bilmişizdir. Emin misin?” Kocaman deri koltuklarda karşılıklı oturuyorduk. Pabuçlarımı çıkarıp bacaklanmı altıma almıştım çünkü

ayaklarım yere değmeden koltuğun en ucunda oturmak çok rahatsızdı. Büzülmek için gayet hoş bir koltuktu aynca. Başka şartlar altında çok daha rahat ederdim.

“Theodora’nm öldüğünden eminim,” dedim. “Kafasına, kafatasını kıracak denli sert vurularak öldürüldüğünden eminim. Katha-rine Dahlman’m Jack Roan’ınm, Philip’in evindeki partiden bir yalanla ayrılıp peşinden gittiğine eminim. Jill Renner, Theodora’yla aynı partilere gitmiş ve bu sabahın erken saatlerinde Roan’ın, Hayden’ın evinin yanında Theodora’yla konuştuğunu görmüş. Bundan bir süre sonraysa Zane Carter, Roan’m Punta Nublada’dan gittiğini görmüş. Daha fazlasını bildiğimi iddia edemem ama bu kadan yeterü olsa gerek.”

Preston bir an sessizce baktıktan sonra olumsuz manada kafa salladı.

“Theodora’yı seviyordum. Bana aitti,” dedim. “Bana kendi isteğiyle geldi. Şimdiyse beni sevdiği için öldü.”

“Onu bilmiyorsun daha,” dedi Preston.

“Kanıtlayamam, dedim. “Ama biliyorum. Sen de biüyorsun.” İç çektim. “Martin Harrison’a, sen veya Hayden’la konuşmadan kimseyi öldürmeyeceğime söz verdim. Ayrıca, Konsey devam ettiği için Roan’m peşine düşemiyorum.” Bir derin nefes daha aldım. “Ne yapacağım, Preston? Theodora bana güvenmişti. Canına can istiyorum. Alacağım.”

Preston yüzünü çevirip duvarlara baktı. “Roan’m canım mı?”

“Katharine’in canını!”

“Hayır.”

Başka laf etmedim. Katharine Dahlman’m canını alacaktım, insan bile değillermiş, hiç önemleri yokmuş gibi karşılıklı ortakyaşar öldürme oyununa girişmeyecektim.

Koltuktan indim, pabuçlarımı giydim. Çıkarken Preston, “Katharine’i öldürürsen ortakyaşarlarını kim koruyacak?” dedi. “Ailesi peşine düşecektir. Yasayı çiğnemiş olacaksın ve kendilerini istedikleri gibi koruma hakkı kazanacaklar. Seni öldürecekler. Seni korumaya kalkarlarsa ki elbette kalkacaklar, ortakyaşarlarını da

öldürürler. Ortakyaşarlarının hepsinin ölmesini istiyor musun?” “Yasayı Dahlman ailesi çiğnedi!”

“Aynı fikirdeyim; çiğnedikleri neredeyse kesin. Ama henüz ka-nıdanmadı.”

Geri dönüp yüzüne bakarak, “Ailem yok oldu benim!” dedim. “Aileme dair anılanm yok oldu. Nazanmda hiç yaşamamış gibiler; doğru dürüst yaslarını bile tutamıyorum. Şimdi kim olduğumu yeniden öğreniyor, hayatımı baştan kuruyorum ama hâlâ çevremdekiler öldürülüyor. Ortakyaşarlarım veya benim için güvenlik söz konusu mu yani şimdi?”

“Yargı Konseyi’ne git bence.”

Preston’dan başkasıyla konuşuyor olsaydım yanıt zahmetine bile girmeden çekip giderdim. Ama Preston’a önem veriyordum. Sadece hoşuma gitmesi değildi mesele. Damel’ın büyükbabasıydı Preston. Oğullarıyla eşleşmemden yanaydı. “Neden?” dedim. “Neden bekleyeyim?”

“Yapılanların nedenini bir düşün, Shori. Düşün. Dün gece kendine fazlasıyla hâkimdin. Hafızanı kaybetmeseydin muhtemelen ailelerini katletmiş kişilerle aynı mekânda o derece soğukkanlı oturamazdın. Sükûnetini, soğukkanlı davranmam beklediklerini hiç sanmıyorum. Bence Silkler ve belki Dahlmanlar sadece kara derinle ayrık değil, ıstırap, öfke ve üzüntüden kontrolünü kaybetmiş, acınası, tehlikeli, dengesiz görüneceğini zannediyorlardı. Çünkü biz İnalar, kayıpları karşılamada, kaldırmada insanlar kadar başarı gösteremeyiz. İnalar sevdiklerini nadiren kaybederler ve kaybettiklerinde çektikleri acı, üzüntü... Katlanılır gibi değildir.” Kafamı çevirdim. “Üzüntü nedir biliyorum ben!”

“Elbette biliyorsun. Demin kendine sarılıyordun; adeta yıkıl-mamaya çalışıyordun. Bunu sana yapan onlar, Shori. Bu hale gelmeni istiyorlar işte!”

Duvara dayanmak, yere kaymak, yerde dağılıp gitmek istedim bir an. “Ne yapacağım?” dedim. “Silklerden başkasına dikkat edilmezken Katharine nasıl cezalandırılabilir?”

“Konsey sadece gerçeklere dikkat eder.”

“Ama Katharine Dahlman Konsey üyesi!”

“Bu gece ona meydan oku. Konsey’e olanları, demin bana anlattığın gibi anlat. Sadece gerçekleri, bildiklerini anlat. Kendi sonuçlarına kendileri varsınlar. Seni sorgulasınlar. Sonraysa Katharine Dahlman’ın Konsey’den çıkarılmasını talep et.”

“Yaparlar mı? Talep etmem yeter mi?”

“Yeter. O zaman Katharine’i sorguya alacaklardır. Sorgudan sonraysa doğru söylediğini anlayıp üyelikten çıkaracak ve yann gece, Silklere dair karara varacakları zaman suçlu olup olmadığına, suçluysa cezasına, ceza verilecekse tabii, karar vereceklerdir. Yalnız Konsey üyeliğinden çıkarılırsa biri daha çıkmak zorunda kalacak. Muhtemelen Vlad çıkar.”

Ceza verilecekse mi? Verilecekse, öyle mi? Verilmezse ben keserdim cezayı. Öldürürdüm Katharine’i. Bir yolunu, ortakyaşarlarımı korumasız bırakmayacak bir yolunu bulur, yapardım. Belki bir suçlu insan, bir katil bulup ona öldürtür ve çenesini açmadan kendisini de öldürmesini emrederdim. Katharine’in ailesi yapılanı, şimdi benim bildiğim gibi bilirdi ama onun yanma kâr kalıyorsa benim neden kalmayacaktı? Bir şey yapmalıydım. Ellerim ve dişlerimle paralamak istiyordum Katharine’i. Belki iş oraya varırdı.

Derken aklıma Preston’ın söylediği başka bir şey düştü. Vladimir Leontyef... Avukatım, annelerimin babalarından biri, Konsey’den çıkarılacaktı. “Neden?” dedim.

“Sayısal denge için. Yargı Konseyi’nde üye sayısı daima tek olmalıdır. Katharine Konsey’i herhangi bir hastalık veya ailede çıkan acil bir sorun yüzünden terk etmek zorunda kalsa yerini kız kardeşi Sophia alır. Sen veya avukatının bu şartlar altında Sophia’yı, Katharine’den daha kabul edilir bulacağınızı hiç sanmıyorum.” “Haklısın,” dedim. Katharine’in her şeyi tek başına planlayıp planlamadığını bilemezdik.

“Ayrıca,” dedi Preston, “hem Silklerin hem senin avukatlarınızı kaybetmeniz makul görünecektir.”

“Oyun sanki. Hâlbuki Katharine’i sırf Silklerin avukatı diye devre dışı bırakmak istemiyorum ki ben!”

“Oyun falan değil, Shori. Konsey, Katharine’in neden üyelikten çıkarılması gerektiğini bilecektir. Ama geleneklere göre hareket etmek senin için en iyisi.” Kaşları çatıldı, yüzüme baktı ve bakışlarını yine duvara çevirdi. “Sen, geleneklerimize uyacağını herkesten fazla göstermek zorundasın. Sana düşmanlık etmeye karar verenlere herhangi bir avantaj sunmamaksın. Onlardan daha İna görünmek zorundasın.”

“O dediğin nasıl yapılır bilmiyorum ben.”

“Yeterince biliyorsun. Bilmediğini sor.”

“Kime? Kim olacak avukatım?”

Biraz düşündü Preston. “Joan Braithwaite?"

Bunu ben de düşünmek zorundaydım işte. “Margaret Konsey üyesi olsaydı evet derdim ama Joan... Silklerle ne kadar iyi arası onun?”

“Şenle dün gece konuşma tarzı yüzünden mi soruyorsun?” “Hem o... Hem de benle konuştuktan sonra Silklerin yanma

gitmişti.”

“Onlara, özellikle Milo’ya söylediklerini dinlemeliydin.” Bekledim.

“Milo’ya, yerini oğullarından birine bırakmazsa Konsey önünde akli yeterliliğini bizzat sorgulayacağını söyledi.”

“Milo’nun bana yaptığı gibi.”

“Evet. Milo aptallık etti. Ama dediğim gibi, Silklerin umduğu halde değildin. Tüm olanlardan sonra posası çıkmış, kederden ve öfkeden yahut sadece üzüntüden mahvolmuş birini bekliyorlardı.” Durakladı. “Hafızanı sadece kafana aldığın darbelerden değil, annelerinin, ortakyaşarlarının, ablalarının, herkesin ölümünün vurduğu darbe yüzünden yitirip

yitirmediğini düşünüyorum epeydir. Olanları görmüş olmalısın. Belki seni mahveden buydu."

Söylediklerini düşündüm. Sözlerinin bir duyguya, ıstıraba ya da herhangi bir anıya dokunmasını bekledim. Ama bahsettiği kimseler hâlâ yabancıydı bana. Şu an için sadece Theodora vardı; adını düşünmek bile acı veriyordu. "Bilmiyorum," dedim. "Hiç bilemeyeceğim belki."

"Git, Joan'la konuş, Shori. Bu geceki oturumdan önce."

Yüzüne baktım ve o kadar iyi tanımamama rağmen Preston'dan böylesi hoşlanmam, ona bu kadar güvenmem beni ürküttü. Öte yandan, kimseyi doğru dürüst tanımıyordum zaten. "En baştan avukatlığımı yapması talep edilseydi Joan neyi farklı yapardı?" dedim.

Preston hafifçe, neşesiz bir gülümseme sundu. "Tanıdığım kadarıyla şenle dün konuştuğu kadar hatta belki daha bile sert konuşurdu. Ama Silklerle konuşmazdı ki o zaman belki Milo ailesini temsile devam eder ve sonunda herkese hakaret ederdi. Git, konuş Joan'la, Shori. Hemen."

Konuk evine uğrayıp ortakyaşarlarımı kontrol ettikten sonra gittim. Ortakyaşarlarımı görmem, iyi olup olmadıklarına bakmam, onlara dokunmam gerekiyordu. Rappaport ortakyaşarlarından altısıyla birlikte yemekteydiler.

"Bu gece hepinizin Konsey'e gelmesini istiyorum," dedim. Onca saat benden uzak kalmalarına, durumlarını bilmemeye dayanamazmışım gibi geliyordu.

"Tahmin etmiştik onu," dedi Celia.

"Merak etme," dedi Wright. "Yemek biter bitmez Konsey salonuna gideceğiz." Ambar bir gecede "Konsey Salonu" adını alıvermişti demek.

"Birbirinizden ayrılmayın," dedim. "Dikkatli davranın."

Yanlarından aynlıp Braithwaite temsilcilerinin kaldığı ofis binasına gittim. Ortakyaşarlarımla oturup yemek yemelerini seyretmeyi, birlikte Konsey

Salonu'na gitmeyi, her daim yüzlerini görebileceğim en ön sıraya oturmalarını sağlamayı yeğlerdim. Ama Joan Braithwaite'ye gittim.

Ofis binasının üst katına çıkan merdivenlerde tökezledim; az daha düşüyordum. Ayağım, zonklamasının geçmesini beklememi gerektirecek denli acımıştı. Beklerken, mağaradan çıktığımdan bu yana bir defacık bile tökezlemediğimi fark ettim. Preston'ın kastettiği buydu işte. Theodora, her bakımdan tökezlemem için öldürülmüştü.

Derin nefesler alıp vererek toparlanmaya çalıştım. Ardından Joan'ı bulmaya gittim.

Yatak odası seçtiği ofiste, masasının başındaydı Joan. Bir deftere bir şeyler yazıyordu. İçeri girdiğim anda defteri kapadı. Yatması için getirilmiş katlanır yatağın üzerinde gelişigüzel atılmış bir yığın yorgan ve battaniye vardı. Giysileri, kitapları ve diğer eşyası da odanın dört bir yanında, darmadağınıktı. Tıpkı Theodora gibi. Biraz hoşuma gitti bu hali.

Tanıdık dosdoğru vurgusuyla, "Avukatlığını üstlenmemi istemeye geldin herhalde," dedi.

Bilmesi rahatlatıcıydı. "Öyle," dedim. Roan'ın gidişini gören Zane Carter herhalde Joan ve Margaret'a her şeyi anlatmıştı.

"Kimseye zarar verdin mi?" dedi Joan.

"Martin Harrison'a vermeyeceğime dair söz vermiştim. Preston veya Hayden'la konuşana kadar bekleyecektim. Preston beni sana yolladı."

Dirseklerini masaya dayayarak bana döndü. "Kendine hâkimsin

yani, öyle mi? Şoku atlattın mı?"

Yanıt vermeden bakmakla yetindim.

"Öfken tependeyken susmak en iyisi," dedi. "Kalan ortakyaşarların ne durumda?"

“İyiler.” İyi... Evet. Bana ve sürekli tepelerinde dolanma arzuma katlanıyorlar.

“Konsey’de sana şu ana dek sorduklanmdan çok daha acı verici sorular soracak kişiler var, Shori. Hatta biri mutlaka Theodora’yı senin öldürüp öldürmediğini bile soracaktır.”

Ağzım açılıverdi. “Ne?”

“Theodora’nm seni tamamen kabul edip etmediğini, sana bağlanıp bağlanmadığını da soracaklardır.”

Hiçbir şey diyemeden kalakaldım. Joan’ın ne yaptığını bir bakıma anlar gibiydim. Hoşuma gitmiyordu ama anlıyordum. Buna rağmen doğru dürüst cevap vermem zaman aldı.

“Kabul etmişti beni,” dedim sonunda. Boğazımı öksürerek temizledim. “Theodora beni sevmişti. Burada, Punta Nublada’da

bağladım onu kendime. Öldüğünde bana aitti. Buraya gelmeden önce tam bağlanacak kadar sık birlikte olmamıştık ama o zaman da istiyordu. Benle olmak istiyordu. Ben de onu istiyordum. Seviyordum Theodora’yı.”

“Neden bunları sorduğumu anlıyor musun?”

“Hayır.”

Önüne baktı, dudaklarını ıslattı. “Ortakyaşarlar, tam bağlanmış ortakyaşarlar bizle olabilmek uğruna ciddi anlamda özgürlük -feda ederler. Bazen, ayrılmak istememelerine, bizi gerçekten sevmelerine rağmen bize öfke duymaya başlarlar. Bunun sonucundaysa kötü davranışlar baş gösterir. Ortakyaşarları ayıpladığım falan yok ama...”

“Theodora bana öfkeli değildi. Neden vazgeçtiğini henüz tam bilmiyordu. Bana güveniyordu.”

“İzin verirsen lafımı bitireyim. Duyularımız onlarınkilerden çok daha keskin; onlardan çok daha hızlı ve kuvvetliyiz. Dolayısıyla bize karşı biraz korunmaları iyi bir şey. Bize bağlanmış ortakyaşarlarımızı öldürmemiz veya

incitmemiz son derece zordur. Böyle bir şeyi istemek bile güç, fazlasıyla güçtür.

Milo bile yapamıyor. Ortakyaşarlara ihtiyaç duymasına son derece içerliyor; bu ihtiyacını zaaf kabul ediyor ama buna rağmen ortakyaşarlarını seviyor. Bir tehlike anmda derhal kendini ortakyaşarlarının önüne atacaktır. Ortakyaşarlarına bağırsa bile temkinli davranacaktır. Kendilerine veya birbirlerine zarar vermesini asla emretmeyecektir. Ve hiçbirine zarar vermeyecektir. Ben bunu içimizdeki bir kendi-kendini koruma mekanizması sayıyorum. Ortakyaşarlarımıza, çoğunun tahmin ettiğinden daha çok muhtacız biz. Sadece kanlarına değil, bedensel temasa ve duygusal desteklerine muhtacız. Hayatımda ortakyaşarsız yaşayabilen tek bir İna görmedim ben. Avlanarak yaşayabilmemiz gerekir ama işin gerçeği, öylesi sadece kısa vadede işe yanyor. Uzun vadede hastalanıyoruz. .. Kısacası, ya bir ortakyaşar grubuna kendimizi verir ya da ölürüz. Bedenlerimizin onların bedenlerine ihtiyacı var, Shori. Ama bize bağlanmamış insanlar, başka İnalann insanları ya da hiçbir bağı bulunmayanlar... Onların, uygulamayı seçtiğimiz ahlâki ölçütler haricinde hiçbir savunması yoktur... Anlıyor musun?" Anlamıştım. Joan bana İna'lığın temellerini bir çırpıda herkesten daha fazla anlatıvermişti. Başka hangi gerekli hususlan bilmiyordum acaba? İç geçirdim. "Anlıyorum," dedim. "Theodora bana bağlanmıştı. Onu hiç incitmedim. Asla incitmezdim."

Kuşkusuz yargılayarak, doğru söyleyip söylemediğimi, zamanını harcamasına değip değmeyeceğimi kestirmeye uğraşarak süzüyordu beni. "Pekâlâ," dedi. "Zamanı geldiğinde avukatlığını üstleneceğim." Saatine baktı. "Salona gidelim artık."

Katharine Dahlman söylediğim her şeyi reddetti. "Short Matthews'un ortakyaşarı olduğunu iddia ettiği" kişinin ölümüyle ne kendisinin ne de ortakyaşarı Jack Roan'ın ilgisi vardı.

Vladimir Leontyef, "Birbirlerini seçmişlerdi," dedi. "Hepimiz gördük."

Joan Braithwaite, "Jack Roan nerede?" dedi.

“Bilmem,” dedi Katharine. “Diğer ortakyaşarlarım gitmesi gerektiğini söylediler bana. Ailesiyle ilgili acil bir durum çıkmış. Los Angeles, Phoenix ve Austin’de akrabaları var.” Daha önce görmediğim tuhaf, kurnaz bir gülümsemeyle konuşuyordu. Yalan söylüyordu elbette. Söylediklerinin tümü yalandı. Yalan söylediğini bilmemize aldırmaz gibiydi.

Vladimir tiksinmiş gibi bakıyordu. “Roan’ın sana ait olduğunu ama üç ayrı eyalette bulunan bu üç büyük kentten hangisine gittiğini bilmediğini mi söylüyorsun yani?”

Hafifçe omuz silkti Katharine. “Acil durummuş,” dedi. “Ben uyanana kadar bekleyememiş. Ortakyaşarlarıma güvenirim ben.” “Elbette,” dedim. “Ortakyaşarlarının, özellikle iş hiç kimseye zaran dokunmamış masum bir ortakyaşarın canını almaya gelince pek becerikli oldukları ortada.” Diğer üyelere baktım. “Katharine Dahlman’ın Konsey üyeliğinden çıkarılmasını talep ediyorum.” “Talep ediyorsun demek!” Kelimeler boğazına sarılıyordu sanki. “Esas ben, senin bu salondan çıkarılmanı talep ediyorum!

Nasıl davranılacağını bilmediği açık bir çocuksun sen! Ayrıca maalesef hayatta bulunmayan ailelerim temsil hakkına da karşı çıkıyorum! Onların soyusun, evet ama yaptıkları hatadan, büyük hatadan dolayı bir İna değilsin sen! Kimse doğruyu söyleyip söylemediğinden kesinkes emin olamaz çünkü sen ne İna ne de insansın! Kokun, tepkilerin, yüz ifadelerin, beden dilin... Hepsi yanlış! Ortakyaşarım daha yeni öldü, diyorsun. Öyle olsaydı şimdiye dağılmış olurdun! Burada oturup yalanlar uyduramazdın! Gerçek Inalar ortakyaşar kaybının acısını bilir! Biz îna’yız! Sense hiçsin!”

Salondan, çoğu aleyhte ama kimi söylenenleri tasdikler mırıltılar yükseldi. Ziyaretçi ve ev sahibi İnaların hepsi salondaydı. Ayrıca bana dair fikir sahibi ortakyaşarlar da vardı salonda. Ortakyaşarların hepsinin benden yana çıkması şaşırtıcı değildi; bölünen İnalardı.

Preston ayağa kalktı ve Milo Silk’i gururlandıracak bir sesle, “Dinleyin!” dedi. Herkes derhal sustu. “Beni dinleyin. Shori Matthews hepimiz kadar İna’dır. İlaveten tenini karartan ve nesillerdir istediğimiz bir şeyi, güneş altında yaşayabilme, gündüz uyanık kalabilme yetisini kazanmasını sağlayan, muhtemelen hepimizin hayatını kurtaracak insan DNAsı taşıyor.” Durdu, sesini bir daha yükseltti. “Anneleri, ablaları, babası ve ağabeyleri,

hepsi lna'ydı. Hepsi, ikisi haricinde tüm ortakyaşarlarıyla birlikte öldürüldüler. Shori'nin ilk ortakyaşarlarının tümü katledildi. Konsey bu cinayetlerde kimin sorumluluğu bulunduğunu saptamak amacıyla toplanmıştı; şimdi bir de Shori'nin yeni ortakyaşarlarından Theodora Harden'ın öldürülmesini de göz önüne almak durumundadır. Biz burada bu cinayetlerle suçlananların suçlu yahut masum olduklarını saptamak ve suçlu bulunmaları halinde bu katillere ne yapılacağına karar vermek üzere toplandık. Ve şu ana dek duyduklarıma dayanarak, Katharine Dahlmariın bu Konsey'in üyeliğinden çıkarılması gerektiği kanaatine vardığımı söylemeliyim."

Katharine Dahlman dimdik oturuyor ve Preston'a öfkeyle bakıyordu. "Sen, oğullarının bu çocukla eşleşmesini istiyorsun. Oğulların bu çocuktan siyah insan çocukları yapsın istiyorsun.

Amerika Birleşik Devletleri'nde insanların bile çoğu o çocukları aşağılayacaktır. Ben bu ülkeye geldiğimde öyleleri maldı, köleydi. Sen taraflısın ve ayrıca bu Konsey'in oy verme hakkına sahip bir üyesi değilsin. Sırf sen istedin diye yerimden feragat etmem!"

Preston ifadesiz, kımıltısız bakıyordu. "Konsey üyeleri, Katharine'in üye kalması hususunu oylarınıza sunuyorum." Her bir üye dönüp kendisine bakana dek bekledi. "Zoë Fotopulos?" dedi. Bana en uzak yerde, Russell Silk'in yanındaki masada oturuyordu Zoë.

Zoé bakışlarını Katharine'den Preston'a çevirdi, kafasını salladı. "Katharine üyelikten ayrılmalı," dedi. "Ayrıca ortakyaşarına Shori'nin ortakyaşarını öldürtmesi meselesini görüşmeliyiz. Silkier gibi yargılanmalı."

"Yargılanmalı," dedi Preston. "Joan Braithwaite?"

Joan sertçe, "Katharine üyelikten ayrılmalı," dedi. "Korkuları yüzünden aptallaşmış. Konsey'de aptallara yer yoktur. Burada alman kararlar önemlidir. Sakin kafayla, akılla alınmaları şarttır." Konuşurken yüzüne bile bakmadığı Katharine'in gözlerinden nefret taşıyordu.

Preston devamla, "Alexander Svoboda?" dedi.

“Katharine üyelikten ayrılmalı,” dedi Svoboda temsilcisi. “Ancak sayı denkliği açısından başka kimin ayrılacağını da belirlemeliyiz.”

“Peter Marcu?”

“Ayrılmalı,” dedi Marcu. “Ama Silklerin avukatlığını da yapıyor. Vlad’ın da ayrılması en iyisi olabilir.”

“Vladimir Leontyef?”

Büyükbabam herkesten daha kızgın görünüyordu. Benim adıma kızdığım anlamam uzun sürmedi. Bana daha fazlası yapılmıştı ve iyice artmıştı öfkesi. “Katharine üyelikten ayrılmalı!” diye gürledi. “Benim de ayrılmam gerekiyorsa ayrılırım! Yaptığının görmezden gelineceğini nasıl düşünebildi? Ortakyaşarlarımız başkalannm ortakyaşarlarını öldürmede kullanılacak aletler değildir! O günler çok geride kaldı ve geri gelmesine asla izin verilmemeli!”

“Ana Morariu?”

Ana tereddütle önüne baktıktan sonra, “Katharine üyelikte kalmalı,” dedi. “Meselelere ayrı bakalım. Katharine ortakyaşarı konusunda doğruyu söylüyor olabilir. Bu kadar çabuk hüküm vermemeliyiz.” Çoğunluk kaş çatarak Ana’ya baktı. Birkaç kişi onaylamasına kafa salladı. Vladimir haklıydı. Katharine, sanki toplantıda bulunanların en azından bir kısmının başkasının ortakyaşarını öldürmek için ortakyaşar kullanmayı benim ufak tefek yapım kadar önemsiz, Ana Morariu türü arkadaşlar arasında görmezden gelinebilecek ufak bir günah sayılacağını biliyormuş-çasma yalanlarını inanılır kılmak için pek çaba göstermemişti.

“Alice Rappaport?”

“Üyelikten ayrılmalı.” Alice önce Katharine’e, ardından ileri baktı, kafa salladı. “Asırlar boyunca insanlar arasında fazlasıyla ırksal önyargı gördüm. Aramızda bu tür tohumlar büyümemeli.”

“Harold Westfall?”

“Ayrılmalı. Ben de yeterince ırkçılık gördüm.”

“Kira Nicolau?”

“Katharine üyelikten ayrılmalı. Short hakkında söylediklerinde belki haklıdır ama bir insana, Shori’nin ortakyaşarım dediği birini öldürttü. Yargı Konseyi’nin hiçbir üyesi böyle bir şey yapmamalı ve Konsey böyle bir eylemi hoş görmemeli.”

“Ion Andrei?”

“Bence Katharine üye kalmalı. Bir hata yaptıysa... Eğer yaptıysa. .. Ona başka bir zaman bakabiliriz.”

“Walter Nagy?”

“Ayrılmalı. Hiçbirimiz birbirimizin ortakyaşarlarını öldürerek yürüttüğümüz eski kan davası günlerine dönmek istemiyoruz.”

“Elizabeth Ahmetova?”

“Ayrılmalı. Hem nasıl başka birinin ortakyaşarını öldürüp al-dırmayabiliyor? Nasıl biri yapabilir bu tür bir şeyi?”

Gayet yerinde, iyi bir soruydu.

Katharine çoğunluğun aleyhinde oy vermesine şaşırmış görünüyordu. Yaptığının sahiden yanına kâr kalacağını zannediyordu demek. Ortakyaşarını kendisi uyanmadan yakalayanlayım diye göndermişti. İşin aslı, Jack Roan’ı öldürmeyecektim. Canı beni hiç ilgilendirmiyordu. Katharine’inki ilgilendiriyordu esas. Ama Katharine beni tanımıyordu ve Jack Roan’ın değerli hayatını riske atmak istememişti. Hepsi İna ve hepsi yaklaşık kendi yaşlarındaki Konsey üyelerinin, yaptığını hoşlanmasalar bile kabulleneceğini varsaymıştı. Kontrolümü kaybedeceğimi, Konsey önünde, muhtemelen kendisine saldırarak kendimi rezil edeceğime, bariz duygusal eksikliğimi nasıl İna olmadığımı göstermede kullanabileceğine inanmıştı. Her halükârda kazanacaktı. Theodora’mm hayatının ne önemi vardı?

Katharine bana, adeta canını yakmışmışım gibi bakarak masadan kalktı. Yakmamıştım oysa. Ama yakardım. Kesin yakardım.

Biraz daha tartışıldıktan sonra Vladimir de üyelikten ayrıldı. Ayrılışı beni endişelendirdi. Wright onun için ‘deden’ demişti. İnalar kim bilir hangi nedenle insanların, dede, teyze veya kuzen gibi kimi akrabalık unvanlarını kullanmıyorlardı ama Vladimir ile Konstantin’i dedelerim bilmek hoşuma gidiyordu. Hâlâ iki büyükbabamın bulunduğunu, hâlâ binlerinin torunu olduğunu bilmek teskin ediciydi.

Vladimir ile Katharine izleyicilerin arasına, Wayne ile Philip Gordon’ın getirdiği sandalyelere oturdular. Yerleşmeleri bitince Konsey, Silklerin ailelerimi katledip etmediği meselesine döndü.

Silkier önce Preston dâhil birkaç Gordon’ı sorguladı. Preston çağrılınca diğerleri gibi ortadaki mikrofonun başına geçti ve kimi gayet hakaretamiz sorulan soğukkanlılıkla, itirazsız yanıtladı.

Hayır, oğullannm, diğer pek çok şeyin yanı sıra genetik bir deney olan biriyle eşleşmesinden herhangi bir endişe duymuyordu.

“Shori’yi tanıma fırsatı buldum,” dedi. “Zeki, sağlıklı, hoş bir genç hanım. Yaşı geldiğinde kuvvetli çocuklar doğuracak ve ço-cuklanndan bazılan güneş altında dolaşabilecek.”

Russell bunun üzerine Hayden’ı çağınp aynı soruyu sordu.

“Yalnız olduğu için endişem var,” dedi Hayden. “Oğullarımın oğullanyla eşleşmeden önce bir kız kardeş edinmesini umuyorum. Kardeşim Short konusunda haklıdır. Zeki, sağlıklı ve hoş...

Ablaları hayattayken oğullarımın oğullarıyla eşleşmelerini, mümkün en kusursuz eşleşme kabul etmiştim.”

Bu laflan üzerine Hayden’a bakışım yumuşadı. Doğru söyler görünüyordu. Doğru söylediğini umdum. Beni ve belki salondaki herkesi yalanına inandırabilecek yaştaydı. Ama niye yalan söyleyecekti?

Silkler, ortakyaşarından birini, bir doktoru getirmişlerdi salona. Zavallıcık. Russell, Konsey'den doktorun beni yaralanm-la ilgili sorgulamasına izin vermesini talep etti. Milo'nunki gibi, beni İna göstermeme ve elbette küçük düşürme amaçlı bir başka saldın girişimiydi bu.

Russell, gayet masum pozlarda, "Doktor bize Shori'nin amnezisi üzerine epey fikir verebilir," dedi. "İnsanlar hafıza sorunlan-na bizden daha aşinadırlar."

Russell'ın yeni avukatı Ion Andrei, "Russell yana çekilip uzman bilgisine sahip birinin kendi adına konuşmasına izin verme hakkına sahiptir," dedi.

Joan Braithwaite iç çekti. "Doktorun sorularına izin verip vermeme konusunda tartışarak vakit harcayabiliriz. Harcamayalım. Shori, bu adam tarafından sorgulanmaya itirazın var mı?"

"Var," dedim.

Joan bir an bana bakıp başıyla onay verdi. "Talebin ima ettikleri hakaretamiz şeyler," dedi. "Zaten amaç da o. Buna rağmen doktorun seni sorgulamasına izin vermeni tavsiye ederim. Adamın niyeti kötü değil. Sadece sana karşı kullanılan bir başka ortakyaşar... Hepsi o. Gülünç ve haince, değil mi? Önemi yok. Sana tavsiyem ıstıraba katlanarak Konsey'de sana dair kuşkusu bulunanların seni daha iyi tanımalarını saglamandır."

Joan Braithwaite'den hoşlanmamıştım. Ama galiba sonunda sevecektim kadını. Kalan pek az yakın akrabamdan biriydi. "Peki," dedim. "Doktorun sorularına cevap vereceğim."

Doktora ortadaki mikrofona geçmesi söylendi. Uzun boylu, çilli, kızıl saçlı bir adamdı. Hatırladığım kadarıyla gördüğüm ilk kızıl saçlı kimseydi. "Herhangi bir ağrın, ıstırabın var mı, Shori?" dedi. "Aldığın yaralardan herhangi biri sana zorluk çıkardı mı?"

"Şu anda hiçbir ağrım yok," dedim. "Yaralarım iyileşmeden önce vardı elbette. Ama yaralarım, hafızam haricinde tamamen iyileşti."

"Yaralarım hatırlıyor musun? Tarif edebilir misin?"

Hoşuma gitmese de düşündüm. “Vücudumun büyük kısmı, yüzüm ve kafam yanmıştı. Kafam sadece yanmakla kalmamıştı; kafatası kemiklerim iki yerden kırılmıştı; dokununca sanki... Yumuşamış gibi geliyordu elime. Görmüyordum. Nefes alıp vermek canımı acıtıyordu. Aslında ne yapsam canım acıyordu. Hareket edebiliyordum ama başta dengem yoktu. Hepsi bu kadar.”

Doktor bana bakarken yüzündeki ifade inanmazlıktan sadece açlık diye tarif edebileceğim bir ifadeye dönüştü. Bir insanın böyle baktığını görmek tuhaftı. Bir anlığına tnaların çok ama çok acıktıklarında baktığı gibi bakmıştı. Ama bir an sonra toparlandı, pek ilgilenmez pozuna geri döndü. “Bu yaraların iyileşmesi ne kadar sürdü?” dedi.

“Emin değilim,” dedim. “Başlarda, ıstırap izin verdiği zamanlarda hep uyudum. En fazla farkına vardığım şey acıydı. Mağaradan çıkabilecek hale geldiğimden itibaren her şeyi hatırlıyorum ama ondan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.” “Ama Hugh Tang’i öldürüp yediğini hatırlıyorsun?”

İrkilerek baktım adama. Sorduklarının ne kadarı sorması söylenenlerdi acaba? Joan’la yanılmış mıydık? Eğleniyor muydu doktor? “Hugh Tang’i öldürüp yediğimi hatırladığımı söylemiştim,” dedim.

Huzursuz baktı bu sefer doktor. “Yaralanmadan önceki hayatına dair,” dedi, “hatırlayabildiğin herhangi bir şey söyleyebilir misin?”

Daha önce defalarca söylememişim gibi, “Mağaradan önceki geçmişime ait hiçbir anım yok,” dedim.

“Canını sıkıyor mu bu durum?”

“Elbette sıkıyor.”

“Yanıtın ne peki? Hafıza kaybım öylece kabul mü ediyorsun?” “Seçeneğim yok. Kendim ve halkım hakkında bilmem gereken şeyleri yeniden öğreniyorum.”

“Kaybın yüzünden kendini başka, farklı biri gibi görüyor musun?”

İçimden birden adama bağırma arzusu yükseldi. Ama sesimi kontrol edene kadar bekledim. Ardından mikrofona dikkatle konuştum: “Çocukluğum gitti. Ailelerim gitti. İlk ortakyaşarlarım gitti. Eğitimimin çoğu gitti. Hayatımın ilk elli üç yılı gitti. Farklı derken bunu mu kastediyorsun?”

Doktor tereddüt edince Russell Silk, “Senin soru zamanın gel- ' medi henüz. Ortakyaşara cevap ver.”

Russell’a aldırmadan doktora baktım. “Sorunu yanıtladım mı?”

Kımıldamadı ama son derece rahatsız görünüyordu. Bakışlarını benden kaçırdı. “Evet,” dedi, “yanıtladın.”

Doktor daha önce şu ya da bu şekilde zaten yanıtlarım verdiğim başka sorular sordu. Soracağı sorular tükendiğinde bana kendinden epey utanıyormuş gibi geldi. Özür diler havalardaydı; haline üzüldüm. Nasıl Silk hanelerinden birine ortakyaşar olmuştu bu adam?

Russell, “Doktor sıkıyor mu seni, Shori?” diyerek şaşırttı beni. Bana doğrudan hitap etmek hoşuna gitmiyordu oysa. Ailece öyle yapıyorlardı.

“Emrettiklerinizi yerine getirdiğinden eminim,” dedim.

Doktor, “Başka sorum yok,” dedi. Carmen daha sonra adamın merkezi sinir sistemi hastalık ve bozukluklarında uzman bir nörolog olduğunu söyleyecekti. Yaralarımla bunca ilgilenmesine şaşmamak lazımdı. Silklerden nefret ediyor muydu, merak ettim.

Sonunda sıra bana gelmişti. Sorgu için Russell’m oğullarını ve oğullarının eşleşmemiş oğullarını mikrofona çağırdım. Ailelerinde herhangi birinin Petrescu ve Matthews ailelerinin katliamlarını düzenlediğini bilip bilmediklerini sordum.

Russell ve kardeşlerinin küçük oğullarından Alan Silk, en iyileriydi. Yakışıklı, 180 yaşlannda, doğru dürüst yalan söylemeyi öğrenememesine rağmen ısrarla yalan söyleyen bir erkek İna’ydı.

Soruma cevaben, “O ailelerin katledilmesine dair hiçbir şey bilmiyorum ben,” dedi. “Ailemin bunlarla ilgisi yok. Böyle şeylere asla katılmayız biz.”

Aldırmadım. “Aile bireylerine Los Angeles veya Pasadena’da, daha sonra Petrescu ve Matthews ailelerinin katlinde kullanılacak insanları toplamalarına yardım ettin mi?”

“Etmedim! Hiçbirimiz etmedik. Hatta senin kendi erkek ve dişi ailelerinin birbirlerini öldürdükleri ortaya çıkarsa hiç şaşmam!”

Russell yüzünü ekşitti ya, Alan bana baktığından görmedi. “Buna mı inanıyorsun?” dedim. “Annelerimle ablalanm ve babamla ağabeylerimin birbirlerini öldürdüğüne mi inanıyorsun?” Huzuru kaçar gibiydi. “Belki,” diye mırıldandı. “Bilmiyorum.” “Neye inandığını bilmiyor musun?”

Ters bir bakışla, “Ailemin yaşananlarla uzaktan yakından ilgili olmadığına inanıyorum,” dedi. “Ailem şereflidir ve İna’dır!” “Ailelerimin birbirlerini öldürdüğüne inanıyor musun?” Öfkeyle etrafına bakındıktan sonra bakışlarım, bu aptalca tartışmaya girmeye hiç niyetli görünmeyen yeni avukatları Ion Andrei’ye çevirdi. “Ne yaptıklarını ben bilemem!” dedi öfkeyle. Ellerini önünde kavuşturmuştu.

“Peki,” dedim iç çekerek. “Başka bir konuda neye inandığına bakalım o zaman. Ailelerimin katlinde insanlar kullanıldı. Buna ne diyorsun? İnsanlar canımız çektiğinde kullanabileceğimiz aletler midir sence?”

“Hayır,” dedi Alan. “Elbette hayır.” iyice kızgındı artık. “Gerçek bir lna böyle bir soruyu soramaz.” Kollarım iki yana açtıktan sonra ne yapacağını bilememiş gibi tekrar ellerini kavuşturdu. “Nedir öyleyse insanlar? Senin gözünde yerleri nedir?”

Ne diyeceğini bilemezmiş gibi Russell’a bakınca beriki, “Alan’m insanlara dair görüşlerinin ailelerinin ölümleriyle ne ilgisi var?”

“İnsanlar katillere vekil edildiler,” dedim. “Sen böyle kullanılmaları hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ben mi?” dedi Russell.

“Sen.”

“Alan’ı sorgulaman bitti mi yani?”

“Bitmedi. Ama sen lafa karıştın ve sorgulama sırası bende. Sen sıram savdın. Ama istersen Alan’ı bitirir bitirmez sana geçebilirim.”

Hem kızgın hem şaşkın bakıyordu Russell. Ne diyeceğini bilemez görününce tekrar Alan’a döndüm.

“İnsanlar alet midir?” dedim. “İhtiyacımıza göre, gönlümüzce kullanabilmeli miyiz insanları?”

“Elbette ki hayır!”

“lnalan ve ortakyaşarlarım öldürtmek için insan yollamak yanlış mıdır?”

“Elbette yanlıştır!”

“Böyle bir şey yapmış birini tanıyor musun?”

“Hayır!” Bağınrcasına sarf etmişti son sözünü. Mikrofonun yükselttiği kendi sesinden irkildi ve birkaç saniye konuşmadı. Ardından tekrar, “Hayır,” dedi. “Elbette tanımıyorum.”

İnsanlara dair sorduğum sorulara verdiği yanıtların her biri yalandı. Sorguladığımda diğer kardeşlerinin de yalan söylediklerinden kuşkulanmıştım. Yalan söylüyor olduklarına inanmak istemiştim. Ama duyularım tüm ufak mimikleri ve sahte öfkesiyle Alan’ın yalan söylediğini söylüyordu.

Ben anlayabiliyorsan! Konsey’deki herkes çoktan anlamış olmalıydı.

Yirmi Yedi

Konsey'in ikinci gecesi sona erdiğinde feci yorulmuştum ama içim kıpır kıpırdı. Aç değildim ve uyuyamayacaktım. Koşmak istiyordum. Koşmalıydım. Yerleşim çevresinde var gücümle koşsam geri-limimin bir kısmını atabileceğim fikrindeydim.

Masamdan kalkıp ortakyaşarlarımın yanına gittim. Birlikte çıkıp konuk evine yöneldik.

Wright, "Katharine Dahlman'ın kaçmasını ne engelliyor?" dedi. "İstese Texas'taki ya da her nereye gittiyse oradaki ortakyaşarının yanma gidebilir."

"Kaçmayacaktır," dedi Joel. "Gururuna yediremez. Kaçarak aile şerefini lekeleyemez. Hem..." Duraklayınca dönüp baktım. "Hem," dedi bir daha, "burada kalıp cezasına rıza gösterirse hayatta kalma şansının kuvvetleneceğini düşünüyordur belki."

Ben hiçbir şey demeden bakmaya devam edince omuz silkti.

Konuk evine varınca ortakyaşarlarım doğruca mutfağa gittiler. Onlar yemek hazırlarken çıkıp koşmaya başladım. Ancak üçüncü turumda kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Benden başka kimse yoktu etrafta. Herkes, tüm İnalar ve insanlar evlere çekilmiş, yemek yiyor veya uyuyordu.

Eve dönünce ortakyaşarlarımla altı Rappaport ortakyaşarının yemek yiyip sohbet ettiği mutfak ve oturma odasını es geçip yukarı, duş almaya çıktım. Geceyi Joel'la geçirmeyi planlıyordum. Âdetim herkesin her an tadına bakmak, kendim ve ortakyaşarla-nm için öpücükten fazla ama beslenmek ya da sevişmek kadar şiddet içermeyen ufak çaplı haz alıp verme yönündeydi. Öte yandan tam öğünlerimi her birinden beş gecede bir alıyordum.

Ama artık dört gecede bire inmek zorundaydım. Kısa süre içinde yeni ortakyaşarlar edinmeliydim edinmesine ama bu haldeyken ihtiyacımı nasıl

düşünebilirdim?

Kurulanıp Wright’ın tişörtlerinden birini giydikten sonra nasıl yaptıysam kendimi Theodora’nm odasmda buluverdim. Dalmıştım herhalde. Kokusu çekmişti beni odaya. Yatağına oturdum. Sonra uzandım; kokusu her yandaydı. Gözlerimi kapadım; sanki birazdan kapıdan girecek, her zamanki yan bakışıyla gülüp yanıma uzanacaktı.

Gelişinden iki gece sonra Hayden’ın İna dilindeki kitaplarından birini okurken görmüştü beni. Kitaptan önce İna dilinde, ardından İngilizce parçalar okumuştum. Çok hoşuna gitmiş, İna dilini öğretmemi istemişti. Madem umduğumdan daha uzun yaşayacağım, bir şeyler yapayım bari, demişti. Theodora’ya İna dilini öğretme fikri hoşuma gitmişti çünkü bu sayede dilin temellerine dönmem gerekecekti ve bu sayede dili kendim öğrendiğimde olduğum kişi hakkında bir şeyler hatırlayabileceğim! düşünmüştüm.

Yattığım yerde hüzün ve Theodora’nm kokusuna boğuldum.

Yattığım yerde büzülüp öylece dalıp gitmişim.

Derken bir baktım Joel’ın kucağında, odasına gidiyorum. Etrafa, sonra Joel’a baktım. Beni yatağına bıraktı, yanıma uzandı.

Neden sonra, “Teşekkür ederim,” demek aklıma geldi.

“Uyu,” dedi Joel. “Ya da istersen beslen.”

“Daha sonra.”

“Buradayım.”

Dönüp dirseğim üzerinde doğrularak yüzüne baktım.

“Ne var?” dedi.

“Neden istedin beni?” dedim.

“Ne?”

“Ne olduğumu, ne yapabileceğimi biliyorsun. Neden elinde fırsat varken kaçmadın bizden? Okulda kalabilir yahut kendine bir iş edinebilirdin. Gordonlar gitmene izin verirlerdi.”

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. “Olduğun şey hoşuma gidiyor,” dedi. “Yapabileceklerinleyse başa çıkabilirim.” Durakladı, kaşları çatıldı. “Theodora mı mesele? Başına gelenden kendini mi sorumlu tutuyorsun? Şenle diye öldürüldüğüne inandığın için benim burada ne işim olduğunu mu soruyorsun?” Başımla evetledim. “Benle diye öldürüldü zaten. Bana güvenmişti. .. Ölümünde doğrudan payım yok ama tüm bunlar bitene kadar Washingtorida bırakmam gerekirdi Theodora’yı... Bunu bilmeme rağmen hem çok özlemiştim hem de daha fazla ortakyaşara ihtiyacım vardı.”

“Theodora gelmeseydi içimizden bir başkası öldürülecekti,” dedi Joel. “Theodora en zayıfımız, öldürülmesi en kolayımızdı. Ama bahse girerim, o olmasaydı Katharine adamını Celia veya Brook’un peşine salardı.”

“Biliyorum,”

“Suçlu Katharine. Sen değilsin.”

Bir kez daha, “Biliyorum,” dedim. “Çoğu özenti ortakyaşardan fazla bilgiye sahipsin. Cidden uzak kalmalı, insanların dünyasmda bir hayat kurmalıydın.”

“Sen ortaya çıkmasaydın giderdim herhalde. Sen sadece harika bir ufaklık değilsin; bana som soruyorsun.”

Evet. Bir sürü emir yağdırmak yerine soru soruyordum. Sadece ortakyaşarlar değil, herkes önemserdi herhalde böyle bir davranışı. “Her daim sormayacağım ama.”

“Biliyorum,” diyerek öptü beni. “Bu hayatı istiyorum ben, Sho-ri. Başka türlüsünü hiç istemedim. İki yüz yaşımı görmek ve bana verebileceğin tüm hazları almak istiyorum. Hastalıklardan uzak, güçlü yaşamak ve asla zayıf düşmemek, bunamamak istiyorum. Ve ayrıca, seni istiyorum. O kadarını biliyorsun.”

Ötesi beni o an, oracıkta istiyordu. Açlığı benimkini tetikledi. Diğer her şeye rağmen beslenmem de gerekiyordu. Joel'ı istiyordum.

Harikulade kokusuna gömüldüm. Boynunu körlemesine buldum ve dişlerimi, ne yaptığımı tamı tamına fark etmeden önce derinlemesine batırdım. Mağarada uyandığımdan bu yana ilk defa bu kadar şaşkın ve karmakarışıktım. Her zamankinden daha fazla kan ihtiyacı duyuyordum. Joel, canının yanıp yanmadığına, yaptığımın herhangi bir sonuç doğurup doğurmayacağına aldırmamama rağmen kollarından bırakmadı beni. Sonrasında, kendime geldiğimde hem utandım hem endişelendim.

Doğruldum, yüzüne baktım. Çarpık bir sırıtışla, ıstırap çeken bir hastanınkiyle değil, gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ama gene de... Başımı göğsüne yasladım, "Özür dilerim," dedim.

Güldü. "Özür dileyecek bir şey yok, biliyorsun." Yorganı üzerimize çekti, beni altına aldı ve içime girdi.

Boğazını öptüm, kanamaya devam eden yarayı yaladım.

Daha sonra, tatmine ulaşmış ama hâlâ ten temasının hazzını çıkararak yatarken, "Benimsin sen. Biliyor muydun? Kokun çok çekici ve seni çok sık dişledim. Benimsin artık."

Memnuniyetle, hafifçe güldü. "Öyleyim diyordum zaten," dedi.

Öğleden sonra hepimiz uyanık ve sabırsızdık; Celia, Punta Nublada'dan biraz uzaklaşmamızı, mesela piknik yapmamızı önerdi. Fikir hoşuma gitti. Birbirimizi daha yakından tanımamız ve Konsey gecesinden başka şeyler düşünebilmemiz için iyi bir fırsattı.

Ben her zamanki kıyafetim, kot pantolon ve tişörtün üzerine kapüşonlu ceketimi geçirip eldiven giyer ev gözlüğümü takarken dört ortakyaşarım yiyecekleri hazırladılar. Celia, karakış ortasında evden çıkmaya hazırlananlara benzediğimi söyledi.

"Sıcak gelmiyor mu?" dedi.

“Hayır,” dedim. “Hava serin; idare ederim.” Hava değişikliklerine benden daha hassastılar.

Söylediklerimi yeterli saydılar; yiyecekleri sardılar ve Washington’da, ormanda geçirdiğimiz gece için aldığımız strafor soğutucuya gazoz ve bira yerleştirdiler. Akşamdan kalma hindi, rozbif ve çedar peynirinden sandviçler hazırlamış, ayrıca muz, çekirdeksiz kara üzüm ve Alman malı bir çikolatanın kalmış yansım da almışlardı. Celia ile Brook’un arabasına rahatça sığdık; Brook arabayı çevreyoluna çıkarınca kuzeye, Joel’m bildiği bir yere yö-neldik.

Yamaçta, okyanusa bakan ve ucunda oturup aşağtda kayalıktan döven dalgalan seyredebileceğimiz bir çıkıntısı bulunan çimenlik bir açıklıkta karar kıldık. Brook konuk evinin dolabından yere serebileceğimiz bir örtüyle büyükçe iki havlu almayı akıl etmişti. Hepsini serdi, havlulardan birinin üzerine oturup sandviçine girişti. Diğerleri de aynısını yaptılar; içecekler çıkanldı ve Silk ortak-yaşarlannın kendi İnalanndan nefret edip etmedikleri tartışılmaya başlandı.

“Ediyorlardır bence,” dedi Celia. “Öyle olmalı. Ben o tiplere mecbur kalsam ederdim.”

“Etmiyorlar,” dedi Brook. “İlk geldiklerinde içlerinden bir kadınla tanıştım. Tarihçi... İki farklı müstear adla romanlar ve popüler tarih kitapları yazıyormuş. Russell’la kardeşlerinin ve hatta Milo’nun yardımıyla özellikle kurguda ayrıntıları doğru oturtabildiğim söyledi. Onlarla birlikte çalışmaktan hoşlanıyormuş. Belki diğerlerinden farklıdır ama aileden rahatsızlık duyduğu hissine kapılmadım açıkçası.”

Joel, “Bence,” dedi, “dün Shori’yi soıgulayan doktor aileye İna-lan daha iyi tanımak ve nelere hangi tepkileri verdiklerini öğrenmek için katılmış. Fırsat bulsa başka neler sorardı, merak ettim dinlerken.”

“Daha fazlasını öğrenmek istediği kesindi,” dedim. “Ağır yaralardan nasıl kurtulduğumuzu, nasıl iyileşebildiğimizi anlamak istiyor.”

Joel sözlerimi başıyla onaylayıp ikinci rozbifli sandviçini aldı. “Bir şey, mesela hızlı iyileşmeyi sağlayan bir gen bileşimi falan keş-fetse ne yapardı

acaba? Kime söylerdi?”

“Kimseye,” dedim. “Silkier izin vermezdi.”

“Belki sırf kendi için istiyordur,” dedi Wright. Belki sadece Shori gibi iyileşebilmek istiyordur.”

Kafa salladım. “Kimsenin o tür bir iyileşme sürecinden geçmek isteyeceğini sanmam. Çektiğim acıyı tarif bile edemem size.”

Hepsi birden bana bakınca benim gibi iyileşebilmeyi sadece doktorun istemediğini fark ettim. Ellerimi iki yana açarak, “Yetimi

m\ mm

sîzlerle paylaşabileceğim tek yoldan paylaşıyorum,” dedim. “Şimdiden iyileşme beceriniz eskisinden iyi durumda.”

Kafa salladılar, yeni içecekler açtılar.

Bir süre sonra, “Size bir şey sormam gerekiyor,” dedim. “İyi düşünüp dürüst cevap vermenizi istiyorum.” Durdum, hepsinin yüzüne ayn baktım. “İki Braithwaite yahut ortakyaşarlarından herhangi biriyle bir sorununuz var mı?”

Yanıt gelmedi. Brook sırtüstü yatmış, gözlerini kapamıştı ama uyuklamıyordu. Celia yanına oturduğu Joel’a arada kaçamak bakışlar atıyordu; delikanlıya ciddi tutulduğunu kokusundan anlayabiliyordum. Joel ise yanıma oturup eldivenli elimi öptükten sonra iki eliyle tutan Wright’a bakıyordu. Wright gösteriş yapıyordu ve şimdilik ses çıkarmıyordum.

“Braithwaiteler,” dedi Celia. “Joan sivri dilli bir kadın ama bence iyi biri. Dobra dobra konuşuyor, o kadar.”

“Braithwaite ailesinin yanma taşınmayı mı düşünüyorsun?” dedi Joel.

“Evet, bir süreliğine... Kabul ederlerse. Bu yüzden size haklarında olumsuz bir şey görüp görmediğinizi ya da duyup duymadığınızı soruyorum. Uzak durmamız için bir nedeniniz varsa bana söylemeniz gerekiyor.”

“Ben hoşlandım onlardan,” dedi Joel. “Hem güçlü hem düzgün tipler. Silkler, Dahlman ailesi ve diğer birkaç Konsey üyesi gibi bağnaz değiller.”

“Ben pek tanımıyorum Braithwaite ailesini,” dedi Brook. “Ortakyaşarlarından biriyle dans ettim geçen gece.” Gülümsedi. “İyi biriydi. Mutlu olduğu, Braithwaite ailesine ortakyaşarlık yapmaktan hoşlandığı izlenimi edindim. Genelde iyiye işarettir bunlar.”

Bense Brook’un söz ettiği ortakyaşar için “iyi biri” tanımından fazlasını hissettiği izlenimi edinmiştim. Brook, Braithwaite ailesiyle kalmaktan, yanlarında bir süre kalmamızı kabul ederlerse tabii, hepimizden fazla zevk alabilirdi.

“Seni evlât edinmeleri için uğraşmayacaksın yani, öyle mi?” dedi Joel.

“Evlât edinilmek istediğimi zannetmiyorum,” dedim. “Dişi ai-lemi hiç hatırlamıyorum ama o ailenin bir parçasıyım. Haklarında pek çok şey öğrenebilir ve aileyi devam ettirerek unutulmamalarını sağlayabilirim. Evlât edinilirsem annelerimin ailesi, babammki gibi yok olup gider. Aynca Gordonlarla eşleşmeye söz verdim.” Daniel aklıma geldi, gülümsedim. “Gerçekleşir mi, bilmiyorum ama umuyorum ve önüne geçecek hiçbir şey yapmayacağım.” “Yani kendi başına altı veya sekiz çocuk doğuracaksın,” dedi Wright. “Öyle mi?”

“Önünde sonunda,” dedim. “Ama Hayden’m geçen gece söylediğini, fazla kıza sahip bir aileden bir akrabamı, genç bir kızı kardeş edinmeyi düşünüyorum. O zaman iki kişi oluruz. Preston, yetişkin olmadan kardeş edinemeyeceğimi ama şimdiden araştırmaya başlamam gerektiğini söyledi. Birkaç ailenin yanında kalıp bana öğretebileceklerini öğrenmeyi umuyorum. Kitaplarını okuyacak, yaşlılarını dinleyeceğim.”

“Eğitim almaya çalışıyorsun,” dedi Joel.

“Evet. Birçok meseleyi yeniden öğrenmem lazım. Şu anda Ina tarihini ve lna olmayı herhalde benden daha iyi biliyorsunuzdur. Öğrenmeliyim. Yeniden eğitimimin neye patlayacağını bilmiyorum ama.”

Joel gülümsedi. “Sormak en iyisi,” dedi. “Gerçi bana kalırsa Joan sana sorsan da, sormasan da anlatacaktır. Öğrenmek iyidir gerçi. Babam bana, üniversiteye gitmeden önce alabileceğim azami eğitimi aldırmıştı. Hayden’m dediğine bakılırsa dünyada lna dilini okuyup konuşabilen pek az insandan biriymişim.”

Theodora da öyle olacaktı, diye geçirdim içimden. “Bir evimiz olana kadar biraz vakit geçecek,” dedim. “Ama ailelerimin işleri halledildikten ve doğru dürüst para almaya başlamamızdan sonra istediklerinizi edinebilecek ve yapabileceksiniz. Belki biriniz kitap yazmak, dil öğrenmek, marangozluk ya da emlâkçilik yapmak ister.” Gülümsedim. “Canınız ne isterse işte. Aynca sayınız artacak. En az üç ortakyaşar daha katılacak aranıza.”

“Yedi kişi,” dedi Wright. “Lüzumunu anlıyorum ama hoşuma gitmiyor.”

“Bir süreliğine gezicilik fikri bence hoş,” dedi Brook. “Iosif’le

birlikteyken pek gezmezdik. Çeşitli nedenlerle düzenlenen Konseylere katılan yaşlılar haricinde yetişkin İnalann çoğu, herhalde bir sürü kişinin katılımını gerektireceği için seyahate fazla çıkmaz. Şahsen seyahate hazırım ben.”

Celia, “Bir süre sonra bir yere yerleşmeyi istersin,” dedi. “Babam ordudaydı; sürekli taşınırdık. Daha yeni arkadaş edinmiş yahut okula başlamışken kalkıp başka bir yere giderdik. Düşündüğün şey buna benziyor sanki. Birileriyle tanışacağız, hoş biri çarpacak gözümüze, tam plan yaparken hop, başka yere...”

“Çoğunlukla dişi ailelerin yanında kalacağız, değil mi?” dedi Wright.

“Öyle,” dedim. “Sorun çıkmazsa Gordon ve Leontyef ailelerine kısa ziyaretler yaparız ama anladığım kadarıyla kokum, ben büyüdükçe erkeklere daha fazla bela çıkaracak.”

Wright kulağıma eğilerek, “Orası kesin,” dedi. Ses tonundaki muziplik tüm vücudumu ürpertti.

“Kes artık,” dedim kıkırdayarak.

“Öyleyse tek yapmamız gereken,” dedi Celia, “bu geceyi atlatmak. Sonra hayatlarımıza dönebileceğiz.”

Akşam, Konsey’in üçüncü gecesi başlamadan önce Joan Braithwaite’yle konuşmaya gittim.

“Shori, bunu bana şimdi sormamalıydın,” dedi. “Hüküm verilene ve Konsey’in işi bitene dek beklemeliydin.”

Odasına girdiğimde Hayden’dan ödünç aldığı bir kitabı okuyordu. Ödünç alışını görmemiştim ama kitapta kendi kokusundan çok daha fazla Hayden’m kokusu vardı. Eski İna tarihi kitaplarından biriydi.

“Neden beklemem gerekiyordu?” dedim. “Bir kural mı çiğnedim şimdi?”

“Yo, hayır. Kural değil, sadece... Demek istediğim, hükmü duyduktan sonra bize gelmek istemeyebilirsin.”

Düşündüm. Silkier ve Katharine Dahlman’m attığı yalanlann görülememesi bana imkânsız geliyordu. Yaşlılar belirtileri okumada benden çok daha tecrübeliydiler.

“Konsey üyelerinin Silklerin yaptığını kavramamaları mümkün mü?” dedim.

“Mümkün değil,” dedijoan. “Mesele onların yahut Katharine’in suçu değil. Mesele ne yapılacağı... Hangi cezanın verileceği.”

“On iki İna ile yüze yakın ortakyaşar öldürdüler. Bildiğim kadarıyla hiçbiri Silklere zarar vermemişti. Yaptıkları nasıl yanlarına kâr kalabilir?”

“Ölmelerini istiyorsun.”

“Ölmelerini istiyorum.”

“Öldürülmelerine yardım eder miydin peki?”

Dimdik bakarak, “Ederdim,” dedim.

Joan iç çekti. “Ölecekler, Shori. Ama umduğun gibi çabucak değil. Öyle bir şey söz konusu değil. Belki Katharine’in durumu farklı sonuçlanır; ne kendisi ne de ailesi dostluk ve ittifak sürdürmede başarılıdır. Aptallık ediyorlar tabii. Ama Silk ailesi bugün

öldürülmeyecek.”

“Neden?”

“Suçlan ne denli ağır olursa olsun Konsey’den oybirliği çıkmayacağı için. Sana olacağını bildiğimi değil, olacağına inandığımı anlattığımı bilmelisin. Yamlıyorumdur belki ama yanıldığımı zannetmiyorum. Konsey, eski ve geçmişte büyük saygı duyulmuş bir aileyi yok etmek istemeyecektir. Hayatta kalma şansı tanıyacaktır.” Bir süre konuşmadım. Katharine Dahlman’dan nefret ediyordum. Kim ne derse desin er ya da geç ölmesini istiyordum. Silk-lerden de nefret ediyordum ama onlara nefretim farklı, hemen sonuç alma arzusunu daha az veren bir nefretti. Silklerin öldüklerini görmek istiyordum ama Katharine’in ölüşünü görme arzum çok daha baskındı. Böyle hissetmemem gerekiyordu belki ama böyle hissediyordum.

“Daniel, Silklerin eşleşmemiş oğullarının başka ailelere dağıtılabileceğini söylemişti,” dedim.

“Bence öyle olacak. Olursa haberi mektupla, telefonla, e-postayla tüm İna cemaatlerine ulaştırılacaktır. Daniel’m bunu söylediğine sevindim.”

“Ya Silkler yine peşime düşmeye karar verirlerse? Esas hedefleri bendim çünkü genetik karışım en çok bende başarıya ulaşmıştı. O kadar cinayeti sırf beni yok etmek uğruna işlediler.”

“Russell’ın oğullan eşlerini tekrar eşleşmeye ikna edebilirlerse aileyi yeniden kurmalan mümkün. Sana veya ortakyaşarlannın canına yine kast etmeye kalkarlarsa, sonuca ulaşmasalar bile bu fırsatı kaybedeceklerdir. Tekrar peşine düşmeye kalkarlarsa öldürülürler.”

“Bu dediklerinin beni gizlice yahut çocuklanmı gelecekte öldürmeye kalkışmalannı engelleyeceğine inanıyor musun cidden?” “Dünyadaki İnalar

birimleriyle daima bağlantıdadır, Shori. Silkler söz verip tutmazlarsa ki buradan canlı çıkabilmek için söz vermek zorundalar, hepsi öldürülür ve oğullarını başka aileler alır. Silk ailesi yok olur. Bunları biliyorlar."

"Öyleyse... Ortakyaşarlarımla gelmemize, sizden bir süre eğitim almama ve hepsine karşılık istediğiniz işleri yapmama izin verecek misiniz?"

İç çekti. "Ne kadar süreyle?"

Tereddüt ettim. "Bir yıl... Belki iki."

"Konsey bittiğinde konuşalım. Sizi kabul edeceğimizi zannediyorum ama kız kardeşimle konuşmadan kesin bir yanıt veremem." Konuşmamıza, sanki ayinlere has sözcükler kullanmışız gibi resmi bir hava hâkimdi. Öyle mi yapmıştık peki? Sonunda öğrenecektim.

"Ya Katharine?" dedim.

Kafa salladı. "Bilmiyorum."

"Serbest kalmasına izin veremem."

"Bekle ve gör."

"Theodora, Katharine gözünde insan bile değildi. Beni zayıflatmak için elimden alıvereceği herhangi bir eşya gibi görüyordu onu."

"Biliyorum. İstediklerini verme ellerine, Shori. Bekle. Bekle ve gör."

Yirmi Sekiz

Üçüncü Konsey oturumu gecesi kimse parti yapmadı. Salon tıka basa dolmuştu; kimi ayakta kalmayı yeğliyor, kimiyse evlerden ilave sandalye getiriyordu. Kimse beton zemine oturmak istemiyordu anlaşılan. Ortakyaşarlarımın oturduğu en ön sıradaki sandalyelerin önüne ip gerilmişti. Aynısı, sıranın diğer ucundaki Silkler ve ortakyaşarlarının yerleri için de yapılmıştı.

Konsey üyeleri yerlerine oturduktan sonra Preston ayağa kalktı. Herkesin susup dikkatini vermesi için bir işaretti bu. Preston herkes susana dek bekledi. Ardından, “Russell Silk,” dedi, “başka söyleyecek bir sözün, Shori Matthews’a veya sen ya da onun bu Konsey önünde konuşmaya çağırdığı herhangi bir kimseye soracak bir sorun var mı?”

Russell’m ailesini korumak ve beni kötü göstermek için son şansıydı bu. Çağırabileceği kimselere benim de soru yöneltme hakkım vardı elbette.

Russell ayağa kalktı. Mikrofonunu alıp izleyicilere bakarak, “Başka kimseyi çağırmayacağım,” dedi. Ardından Konsey’e döndü. “Yalnız hepinizi, ailemin pek çoğunuzla kurup sürdürdüğü iyi ve şerefli dostlukları hatırlamaya çağırdığımı söyleyebilirim. Silk ailesinin, ülkelerinizdeki savaş ve siyasi karmaşa dönemlerinde pek çoğunuzun buraya göçebilmesine yardım ettiğini hatırlamanızı diliyorum. Unutmayın ki bizleri tanıdığınız onca zaman içinde sizlere ne yalan söyledik ne de herhangi birinizi aldattık.

Bizim için, Silk ailesinin her ferdi için esas önemlisi İna halkının iyiliğidir. Biz İnalar bu dünyada insanlara karşı sayıca çok azız. Hem kaçımız onların savaşlannda katledildi? İnsanlar birbirlerini milyonlara varan sayılarda katlediyor ama gene de azalmıyorlar. Biz uzun yaşayıp yavaş çoğabrken onlar durmadan, hızla ürüyorlar. Hayadan kısa ve bizsizken hastalık ev şiddetle dolu... Ve bunlara rağmen insanlara muhtacız. İnsanlan ailelerimize alıyoruz ve bizim sayemizde uzun yaşıyor, hastalıklardan korunuyor ve birbirleriyle geçinebiliyorlar. Onlarsız yaşayamayız... Ama biz insan değiliz! Biz insan değiliz! Yüce Tannça’nın çocuklan! Biz insan değiliz!” Durdu, coşkusunu azaltmaya çabaladı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra

devam etti: “Biz insan değiliz... İnsan olmaya da çalışmamalıyız. Asla. Hiçbir sebeple... Gündüzü kazanmak için bile... Bedeli çok ağır.”

Russell birkaç saniye kıpırdamadan durdu, ardından oturdu ve mikrofonu yerine yerleştirdi. Salonda çıt çıkmıyordu.

Russell yerine oturunca sessizliği Preston bozdu: “Shori, sorgulamak istediğin biri veya söylemek istediğin bir şey var mı?”

Mikrofonumla doğrularak, “Sorularım var,” dedim. Russell konuşurken aklıma söyledikleri ve Joan Braithwaite’yi tarih kitabı okurken görmemin tetiklediği bir şey gelmişti. Russell az önce ailelerimi katlettirdiğini adeta itiraf etmişti ve herkesin bunları iyi, önemli bir amaç uğruna yaptığına inanmasını istiyordu. Preston’a baktım ve “Bir sakıncası yoksa sana birkaç soru sormak istiyorum,” dedim.

Preston şaşkınlıkla, “Peki,” dedi. “Russell beni daha önce sorguladığından, sorgulayabileceğin kimse tanımına giriyorum zaten.”

“İna yasalarına dair kısıtlı bilgim yüzünden soruyorum: Birinin davranışlarını yasal ve ölümcül olmayan bir sorgulama yolu var mı? Demek istediğim, İnalara zarar verebilecek bir şey yaptığına inansam bu durumu bir konsey yahut grubun dikkatine sunabilir miyim?”

Preston gülümsemedi hatta yüz ifadesi hiç değişmedi ama benden memnun kaldığı izlenimi edindim. “Öyle bir yol var,” dedi. “İnalann zaranna, yasaya karşı denemeyecek ama zarar vereceğine cidden inandığın bir şey yaptığımı düşünüyorsan Tanrıça Konseyi talebinde bulunabilirsin.”

Russell mikrofonunu kaparak itiraza girişti: “Tanrıça... En az iki bin beş yüz yıldır yapılmadı öyle bir şey!”

“Yapılabileceğini biliyordun yani,” dedim.

“Ciddiye alınmazdı ki! İki bin beş yüz yıldır hiç kimse...”

“Denedin mi peki?”

“Ailelerin Tannça’ya inanmadıklarını saklamaya kalkmamışlardı bile!”

Varsayımdan gerçeğe. Dikkatsiz davranıyordu Russell. “Fark eder miydi?” dedim. “Ailem Tannça Konseyi çağrısını görmezden gelebilir miydi?”

Russell yanıt vermedi. Nerede olduğunu ve esas neyin tartışıldığını hatırlamıştı belki.

“Preston,” dedim, “fark eder miydi?”

“Yediler kuralı uygulanırdı,” dedi Preston. “Yediler kuralı yerine getirilir ve suçlanan aile konseye katılmayı reddederse Konsey, yokluklanna aldırmadan toplanırdı. Konsey’den çıkacak karar aileyi, oturumlara katılmışçasına bağlardı. Aileye yaptıkları her neyse durdurmaları emredilir ve aile emre uymayı reddederse cezalandırılırdı.”

Bakışlarımı Russell’a çevirdim. “Preston,” dedim bir daha, “Silk ailesi, büyükannelerimin genetik çalışmalarını tartışmak yahut bu çalışmalara karşı uyanda bulunmak adına Tanrıça Konseyi talebinde bulundu mu hiç?”

“Bildiğim kadanyla hayır,” dedi Preston. “Russell?”

Russell yine yanıt vermedi. Fark etmeyecekti. Yeterince konuşmuştu bile. Oturdum ve mikrofonu yuvasına taktım.

Preston, “Konsey üyeleri arasında bir şey söyleyecek var mı?” dedi.

Kimseden yanıt gelmeyince, “Pekâlâ,” diye konuşmasına başladı. “Konsey üyeleri, oylamanızı talep ediyorum: Silk ailesi insanları alet gibi kullanarak Petrescu ve Matthews ailelerini katlettirmekten suçlu mu? Silk ailesi aynca aynı insanları, Sho-

ri Matthews’un ortakyaşarlarıyla kaldığı sırada Petrescu konuk evini yakmaya göndermekten suçlu mu? Silk ailesi gene aynı insanları Gordon ailesine saldırtmaktan suçlu mu? Ve ilaveten, Silk ailesinin ilk avukatı Katharine Dahlman, ortakyaşarlarından Jack Roan’a, Shori Matthews’un ortakyaşarlarından Theodora Harden’ı öldürtmekten suçlu mu?” Durdu, bekledi. “Zoe Foto-pulos?”

Zoe gördüğüm İnalann en güzeliydi. Üç yüzü aşkın yaşının hiçbir önemi yok gibiydi. Çoğu Ina gibi uzun boylu, ince yapılı ve sarışındı ama son derece çarpıcı bir kadındı. Geldiğinde Wright'a fikrini sormuştum. "Heykel gibi," demişti. "Şu kusursuz Yunan heykellerine benziyor. Memeleri olsaydı hayatımda gördüğüm en güzel kadın derdim."

Zavallı Wright. Braithwaite ailesinin ortakyaşarları arasından iri göğüslü biri çıkardı belki.

Zoe, "Shori Matthews bize yalan söylemedi," dedi. "Tek bir yalanım dahi yakalamadım. Ya son derece dikkatliydi ya da tamı tamına göründüğü gibi biri. Benim izlenimim o yönde: Shori Matthews, Silk ailesi ve Katharine Dahlman tarafından büyük zarar uğratılmış bir çocuktur. Silk ailesinin fertleriyse yalan üstüne yalan attılar. Katharine Dahlman da yalan söyledi. Anlaşıldığı kadarıyla bu cinayetlerin sebebi, Shori'nin ailelerinin bizleri gü-nışıgında yaşama fırsatı sağlayabilecek, insan DNAsıyla yaptıkları deneyler... Ve gene anlaşıldığı kadarıyla bu deneyleri sorgulamak veya durdurmak adına hiçbir yasal girişimde bulunulmamış." Derin bir nefes aldı. "Silk ailesi ve Katharine Dahlman'a karşı oyum Shori'den yana."

Preston, "Joan Braithwaite?" dedi.

"Shori doğru söylerken Katharine ve Silkler yalan söylediler," dedi Joan. "Esas önemlisi bu. Shori lehine oy kullanmak zorundayım."

"Alexander Svoboda?"

"Katharine Dahlman'a karşı oyum Shori'den yana," dedi Svoboda ailesinin temsilcisi. "Ama Shori'ye karşı oyumu Silklere kullanıyorum. Shori, kendi bildiği kadarıyla, zarar uğramış ha-

fızasıyla anlayabildiği kadarıyla doğrulan söyledi ama tek bir çocuğun, ciddi ölçüde sakatlanmış bir çocuğun sözleriyle Silkleri ailece suçlu bulamam."

Oysa Konsey'de konuşan her Silk, yaptıklanna veya bildiklerine dair yalan söylemişti. Katharine tek bir ortakyaşarı öldürtmekten suçlu bulunurken

Silkier on iki İna ve yüze yakın ortak-yaşann katlinden nasıl sorumlu tutulmazdı? Ama Alexander’in ödlekçe karan buydu...

“Peter Marcu?”

Peter Marcu, “Oyumu istemeyerek Short lehinde kullanıyorum,” dedi. “Ailem dört nesildir Silklerle dosttur. Dahlman ailesiyle bile iyi geçindiğimiz bir dönem var. Ama Short baştan itibaren doğruları söylerken diğerleri hep yalan söylediler. Nedeni her ne olursa olsun suçlandıkları eylemleri yapmışlardır; biz ve ortakyaşarlarımızın hayrı için cezalandırılmaları şarttır.”

“Ana Morariu?”

Ana Morariu, “Oyum Silkier ve Katharine Dahlman’dan yana,” dedi. “Short Matthews başka lnalar hakkında konuşmasına izin verilemeyecek ölçüde sakat... Zihni hepten gitmiş ve ötesi, sağlıklı olsa bile İna sayılamayacak bir çocuğun laflarına kanarak başkalarının hayatlarını nasıl mahveder hatta canlarını alabiliriz? Petrescu ve Matthews ailelerinin başına gelenler elbette trajiktir. Ama diğer aileleri bozarak veya öldürerek trajediyi ikiye katlamamalıyız.”

Ana, Katharine Dahlman’m doğru söylüyor olabileceğini savunan üyeydi. Şimdiyse adeta ailelerimin şanssız olduğunu, bilinmez bir nedenle öldüklerini ve bu yüzden birilerini cezalandırmanın yanlış olduğunu söylüyordu. Kitle katliamı yapan arkadaşların yaptıklarını yanlarına bırakmakta sakınca görmüyordu anlaşılan.

“Alice Rappaport?”

“Oyun Shori’den yana. Silkier ve Katharine, cinayet işleyip yasaya başvurmayı akıllarına bile getirmemiş yalancılardır. Cezasız bırakamayacağımızı hepimizden daha iyi biliyorlar. Peki, ya sizler? Kan davaları ve kitle katliamları günlerine dönmek mi istiyorsunuz?”

“Harold Westfall?”

“Shori’den yana oy kullanıyorum,” dedi Harold. “Bu suçları cezasız bırakmak uzun vadede hepimizi tehlikeye sokacaktır. Silkier de, Katharine de yaptıklarının cezasmı çekmeli.”

Mutsuz bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. Burada olmak, lehimde oy kullanmak istemiyordu sanki. Hatta galiba benden de pek hoşlanmıyordu. Ama görevini elinden geldiğince dürüst yapmaya çalışıyordu. Yaptığına hem saygı hem şükran duyuyordum.

“Kira Nicolau?”

“Katharine meselesinde oyum Shori lehine. Katharine’in yatığı tümüyle yanlış ve suçlu olduğundan zerre şüphem yok. Hatta bizleri masumiyetine inandırmaya bile çabalamadığı kanısındayım. Yaptığını önemsemiyor çünkü. Ancak diğer meselede oyumu Silk ailesinden yana kullanmam gerekiyor. Shori’nin anılarına ve suçlamalarına güvenilebileceği kanaatinde değilim. Durumu zannettiği kadar iyi kavrayabildiğine ikna olmadım. Söylediklerine inanıyor; orası açık. Bu bakımdan doğru söylüyor, evet. Ama Alexander gibi ben de Shori Matthews kadar büyük hasar görmüş birinin lafıyla Silk ailesinin bozulması yahut ortadan kaldırılmasına razı değilim.”

Silklerin attığı yalanlara, ölen ailelerime değinmemesine karşın, görebildiğim kadarıyla Kira yalan söylemiyordu. Ne dediğimi bilmeyecek denli hasar gördüğüme sahiden inanıyordu herhalde.

“Ion Andrei?”

Ion birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Oyumu istemeyerek Silk ailesi ve Katharine’den yana kullanıyorum,” dedi. “Silklerin Shori’nin ailelerini öldürmüş olabileceklerine inanıyorum. Gayet mümkün. Katharine de ortakyaşarına Shori’nin ortakyaşarını öldürtmüş olabilir. Ama Kira gibi, benim vicdanım da hükmün bu kadar zarar görmüş bir çocuğun sözlerine dayandırılmasına razı gelmiyor.”

Söylediklerini dinlemek ıstırap vericiydi. Kalkıp haykırmak geliyordu içimden. Nasıl kulak tıkayabiliyorlardı kendi duyularına? Nasıl beni bu

kadar hasarlı görebiliyorlardı? Belki öyle görmek istiyorlardı... Belki vicdanları bu sayede rahat edebiliyordu...

“Walter Nagy?”

“Oyum Shori’den yana,” dedi Walter. “Ayrıca aklım kaçırmış bile olsaydı oyum değişmezdi çünkü Silklerle Katharine Dahlman’ın her soruya yalanla yanıt verdikleri ayan beyan ortada... Cinayet işlediler. Hatta Silklerinki düpedüz toplu katliam. Sevdiğimiz, dost bildiğimiz için bağışlamaya kalkarsak asırlar önce sımsıkı kilitlemeye çalıştığımız kapıyı açarız. Başka türlü olabileceğini düşünmeyin bile. Bu cinayetleri görmezden gelirsek herkesi anlaşmazlıkları kendi aralarında çözmeye davet eder ve insanların dünyasında açığa çıkma tehlikesine gireriz. Bizler, her birimiz Shori’nin ailelerini yutan alevlere karşı karşıyayız.”

Preston, kısa bir sessizliğin ardından, “Elizabeth Ahmetova?” dedi.

“Oyum Shori’den yana,” dedi Elizabeth. “Walter’in az evvel sıraladığı nedenler yüzünden. Ayrıca oyumu Shori’den yana kullanıyorum çünkü Shori’yi izledim. Shori hasarlı, evet. Hayatın neredeyse tamamına yakınma dair anıları yitirmek nasıldır, hayal bile edemiyorum. Shori’nin anılan çalınmış, evet. Ama düşünme yeteneği yerli yerinde. Sorduğu ve her seferinde yalanlarla cevaplanan sorulan doğru, iyi ve makul sorulardı. Verdiği yanıtlarda hiç yalana kaçmadı. Ailelerini ve ortakyaşarını öldüren katiller, geçmişini çalan hırsızlar bu denli vahşice titiz bir iş yaptıklan için ödüllendirilecekler mi peki? Hayır. Elbette hayır. Ama Shori, hem kendini korumada hem de katilleri ortaya çıkarmada aklını kullandığı için ödüllendirilmelidir.”

Yirmi Dokuz

Bu kadardı.

Yine bir sessizliğin ardından Preston ayağa kalktı ve "Karar verilmiştir," dedi. On bir üyeli Yargı Konsey'inin yedi kişilik çoğunluğu Silk ailesi ve Katharine Dahlman'a karşı, Shori Matthews'tan yana oy kullandı. Dolayısıyla Katharine Dahlman ve Silk ailesi, yaptıklarından dolayı cezalandırılacaklar. Ancak karar oybirliğiyle alınmadığından ölüm cezası verilemeyecek. Silk ailesinin işlediği suçların, Petrescu ailesini yok etmelerinin, Matthews ailesini tamama yakın yok etmelerinin ve Gordon ailesini yok etmeye kalkışmalarının yazılı yasalarımıza göre cezası, ailenin dağıtılmasıdır. Eşleşmemiş beş Silk, Amerika Birleşik Devlederi haricindeki beş ayn aile tarafından evlat edinilecek, yeni ailelerinde eşleşecek ve Silk olmaktan çıkacaktır."

Salonda yine çıt çıkmıyordu. Silkier bile sessizdi. Nasıl sessiz kalabildiklerini merak ettim. Gurur yüzünden miydi? Yoksa ıstırap mıydı nedeni? Cezaya inanmayı mı reddediyorlardı yoksa acılarını kimseye göstermemeye mi çalışıyorlardı? Bakışlarımı Russell Silk'e çevirdim.

Russell Silk muazzam bir nefretle bakıyordu bana, beni öldü-rebilseydi büyük zevkle yapardı herhalde. Birden aynısını hissettiğimi fark ettim. Üzerime gelmemeye kalkarsa ben de onu öldürürdüm. Zevkle.

Preston, "Russell," dedi, "ailene verilen cezayı duydun."

Russell nefret yüklü bakışlarını benden Preston'a çevirdi.

"Kalk," dedi Preston.

Russell kalkmadı. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. Beni öldürme arzusu, kendi içini yakacak kadar artmıştı sanki.

Preston tok sesiyle bir kez daha, "Preston," dedi. "Kalk. Kalk, kendi adına ve ailen adına konuş."

Russell yavaşça kalkarken gözlerimi üzerinden ayırmadım. Kontrolünü yitirmek üzereydi. Kaybederse kesin saldıracaktı bana. Hem boy hem ağırlık açısından iki, belki üç katimdı. Yetişkin bir erkek lna... Geyik değildi yani. Ama yaşlıydı. Belki geyikler kadar hızlı hareket edemezdi. Daha nedir diyemeden tepesine çökebileceğimi, sırtına binebileceğimi, gırtlağım deşebileceğimi düşündüm. Öldürmezdim ya, zehrim yüzünden sakinleşebilir, bana itaat edebilirdi. Öyle olmasa bile hızını keseceği kesindi. Bu sayede boynunu kınverecek fırsatı bulurdum. Yapabilirdim. Yapardım.

"Cezayı kabul etmek zorundasın," dedi Preston. "Sonrasında aile üyelerinin her biri kalkıp kabul etmek zorunda. Kabul etmeniz, Silk ile Matthews aileleri ve Silk ile Gordon aileleri arasında bugünden itibaren en az üç yüz yıl sürecek barış sözü anlamına gelecektir."

Preston, benim gibi gözlerini Russell'dan ayırmadan bakıyordu. "Cezayı reddetmenin ya da sözü bozmanın cezası, sen ve ailenin eşleşmiş her üyesinin ölümüdür." Durdu, izleyicilerin arasında bekleyen Silk ailesine baktı. "Kabul ediyor musun cezayı?"

Russell aniden fırladı.

Hemen kalktım, masanın yanında durdum. Hazırdım. Hevesle bekliyordum, içime dolan heves, sekse veya beslenmeye duyduğum gibiydi.

Ama o baria ulaşamadan, ben onun kanını tadamadan oğullarından ikisiyle bir kardeşi oturdukları yerden fırlayıp Russell'ı yakaladılar ve yere yatırdılar. Russell haykırıyor, debeleniyordu şimdi. Bana bakıyor ve haykırıyordu. Derken sözlerini seçebilmeye başladım. "Katil kara melez!" diyordu. "Ne kazandıracak bize? Kuyruk mu? Kürk mü?"

Ağlamıyordu. Birden insanlar gibi ağlayıp ağlayamadığımızı merak ettim. Russell yatırıldığı yerde inliyor, bir şeyler gevelemeye devam ediyordu.

Salonun diğer, Russell'ın masasına yakın tarafındaki ön sıralara doluşmuş Silk ailesine baktım. Milo bakışlarıma karşılık verdi ya, diğerleri yavaştan akimı başına toplamaya başlamış görünen Russell'a odaklanmıştı.

Wright ile Joel hemen kalkıp yanıma geleceklerdi ama elimle gelmemelerini işaret ettim. Kayıp uzuvları yenilenmiyordu insanların. .. Karışmamaları daha iyiydi.

Milo bakışlarını yavaşça Joel ve Wright'a çevirdi. Sonra tekrar bana baktı. Açıkça tehdit ediyordu.

Daniel Gordon, babaları ve kardeşleri arkama dizilerek Milo'ya bakmaya başladılar.

Russell'ı yere yatıranlar kalktılar. Russell masasına döndü ama oturmadı. Diğer üçü yerlerine dönerken ailenin kalanı Russell'a baktı.

Arkama diziliveren Gordonlar da derhal yerlerine döndüler. Yerime oturdum.

Preston, bu sefer tuhaf denecek ölçüde sevecen bir tonla, "Russell Silk," dedi, "cezanı kabul ediyor musun?"

Sanki oturuma ara verilip sonunda geri dönülmüştü. Russell önce önüne, sonra bana baktı. "Bu çocuğa ne yapılacak?" dedi.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Preston.

"Evlât edinilmeli. Daha çocuk. Aynca hasta. Bakılmalı ve en azından İna'ymış gibi yapabilmesi için eğitilmeli."

"Shori'nin sorunlarını yaratan sizsiniz," dedi Preston. "Ama sorunlarını çözmek size düşmüyor. Sana düşen cezanı kabul veya reddetmek. Son defa soruyorum: cezanı kabul ediyor musun?"

Russell ailesine, babasına, kardeşlerine, oğullarına ve Silk ailesinden ayrılıp başka aileler tarafından evlât edinilecek beş torununa baktı. Evlât edinilme, kaçıp yuvaya geri dönme ya da bir başka ülke veya Amerika Birleşik Devletleri'nin bir başka yerinde tekrar Silk ailesi olarak bir araya gelmeyi imkânsız kılacak ölçüde katı ve kalıcıydı herhalde. Sonuçta farklı, başka dişi ailelerle eşle-şeceklerdi; çocukları asla Silk olmayacaktı.

Russell’ın yanıtı neredeyse bir dakika sonra geldi: “Cezayı... Kabul ediyorum.”

“Milo Silk?” dedi Preston.

Milo ayağa kalktı ve daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım eski, yorgun, kupkuru bir sesle, “Cezayı kabul ediyorum,” dedi. Ardından oturdu ve öne eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak yere bakmaya başladı.

Milo’dan sonra oğulları, oğullarının oğullan ve en sonunda oğullarının oğullarının oğulları mutlak ve kalıcı cezayı kabul ettiklerini teker teker söylediler. Hiçbiri muhtemelen bir daha babalarını veya kardeşlerini hiç göremeyecekti. İçlerinden üçü daha çocuktu. Büyüklerinin ailelerime yaptıklarından gerçekten sorumlu olmayan sadece onlardı.

Birden RusseU’m neden benim evlât edinilmemi sorduğunu anladım: belki de kendi çocukları gibi, başka bir ailenin ferdi haline gelirsem yasal açıdan bana saldırma yasağından kurtulacaktı. Shori Matthews değil, mesela Shori Braithwaite olmam, yeniden av haline gelmem anlamına gelebilirdi. Ötesi, Braithwaite ailesi de... Evlât edinilmek gibi bir niyetim yoktu ama kuşkularım doğru mu, Preston’a soracaktım.

Gordonlar eşleşmemiş oğullan sessizce Silk ailesinden ayırdılar. Oğlanlann ortakyaşarlan hemen yanlanna gittiler. İyi bir şeydi yaptıkları; sevdikleri ve gereksindikleri, eskiden beri tam-dıklan insanlardan aynlmamak acılannı bir nebze hafifletecekti. Oğullar babalanndan almıyor ama kendilerine en yakın insanlardan koparılmıyorlardı. Ötesi, birileri gidip kalan ortakyaşarlan Silklerin yerleşiminden toplayıp lnalanna getirecekti. Beni sorgulayan doktorun oğlanlardan birinin ortakyaşarı çıkmasına sevindim. Adamın, yetişkinlerin çirkin öfkesinden uzak kalması iyiydi. Bağlandığı Silk oğlan benden uzundu ama daha yaşlı görünmüyordu.

Genç Silkler ve ortakyaşarlan, Konsey üyelerinin kardeşlerince salondan çıkanldılar. Ölüm cezası verilseydi yerine bu kişiler getirecekti belki. Öyle miydi acaba? Bir kardeş hükmü keserken infaz diğerine mi düşüyordu?

Yetişkin Silkler her şeyi sıkıntıyla izlediler. Çektikleri bariz ıstırap abartılı dimdik durma çabalarıyla öyle didişiyordu ki seyretmesi hiç hoş değildi.

Çocuklarının, geleceklerinin alınıp götü-rülüşünü çıt çıkarmadan izliyorlardı.

Genç Silkler götürüldükten sonra karşı karşıya, birbirimize bakar halde kaldık.

Preston, boğazını temizlemek değil, dikkatimizi çekmek adına tuhaf bir sesle öksürdü. “Katharine Dahlman meselesini de halletmemiz gerekiyor,” dedi. Silklere yakın oturan Katharine’e döndü. “Lütfen ayağa kalk, Katharine. Kalk ve öne çık.”

Katharine yavaşça kalktı ve masalardan kurulu yayın ortasında duran mikrofonun başına geldi.

“Katharine Dahlman,” dedi Preston, “kendi ortakyaşarın Jack Roan’a, Shori’nin ortakyaşarı Theodora Harden’ı öldürterek işlediğin suça karşılık, yazılı yasalarımıza göre iki bacağın birden uyluk ortasından kesilecek.” Iç çekti. “Katharine, cezanı kabul ediyor musun?”

Katharine mikrofonu kendi boyuna getirmek için aşağı indirdi. “Kabul etmiyorum,” dedi. “Ceza aşındır. İşlediğim küçük suça uygun karşılık değildir.”

“Küçük suç!” dedim aniden. “Sana hiç zarar vermemiş, seni tehdit dahi etmemiş bir kadını öldürmek nasıl küçük suç sayıla-

biliyor?”

Katharine benden yana bakmadı bile. “Konsey üyelerinin bana verilen cezayı oylamalannı talep ediyorum.”

Preston’a baktım. Katharine’in hayatta kalmasına izin verilmesi benim için kabul edilemezken o kalkmış, verilen cezaya bile mızmızlanıyordu. Cezasını kabul etse bir ya da iki yıl içinde bacakları yerine gelecek, sağlığına kavuşacaktı ama Theodora ölü kalacaktı. Küçük suç, ha?

“Suçuma karşılık... Sol elimi verebilirim,” dedi Katharine. “Adalet için o bile fazla aslında.”

“Tek parmak yeter belki!” dedim. “Hatta belki bir tırnak bile yeter! Ama madem cezası bu kadar hafif, ben de senin bana yaptığını yapanm! Hangi ortakyaşarını öldüreyim?”

Katharine tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir öfke ve nefretle bana baktıktan sonra tekrar Prestoria döndü. “Oylama talep ediyorum. Hakkım var.”

“Suçluluğun oylandı zaten, Katharine. Oylama aleyhine sonuçlandıktan sonra suçuna ve cezana karar verildi. Pazarlığa hakkın yok, biliyorsun. Yasayı, çiğnemeye kalmadan çok önce biliyordun.”

Katharine Dahlman bakışlarını boşluğa çevirdi ve bir süre sessiz kaldıktan sonra kafasını sallayarak, “Kabul edemem,” dedi. “Hakça değil bu ceza. O insan bir ortakyaşar değildi... Shori, İna değil çünkü! Hem... Bu yaşta bu ceza hayatıma patlayabilir..;”

Bu da ne demekti şimdi? Ortakyaşar olmayan insanlar öldürü-lebilir mi demeye getiriyordu?

Preston biraz duraksadıktan sonra yumuşak bir tonla, “Katharine,” dedi, “bu ceza, ölüm cezası değil. Kötü olacak. Kötü olması lazım zaten... Bu cezayı neden hak ettiğini bir düşün. Ailen sana bakacaktır ve bir-iki yıl içinde iyileşeceksin. Ama cezayı reddetmen. .. Ölüm anlamına gelir.”

“Öldürün öyleyse beni!” dedi Katharine. “Haydi! Öldürün! Verdiğiniz cezayı kabul edemem!”

Yaşça yakın Prestonla Katharine birbirlerine dimdik bakıyorlardı. Preston, “Bir ara verelim,” dedi. “Katharine... Kız kardeşin ve ortakyaşarlarınla konuş. Yaptığını iyi düşün.” Masadan ayrılıp sessiz izleyicilere döndü. “Bir saat sonra devam edeceğiz.”

Ortakyaşarlarım kısa bir tereddüdün ardından yanıma geldiler. Geri durup bana ilk Wright’in dokunmasına izin verdiklerini görene kadar neden tereddüt ettiklerini anlayamadım. Wright elimi tuttu ve ben, kocaman eline iki elimle sarılınca hemen yanıma geldiler.

Benden korktuklarını fark ettim birden. Bunca sevdiğim ve ihtiyaç duyduğum insanları korkutacak ne demiş veya yapmıştım acaba? Doğrulup hepsine ayn sarıldım. Ciddi titrediği için Brook'a daha uzun sarıldım.

"Buradaki gerilim leş kokusuna benziyor," dedim. "Eve döne-

Hm biraz."

Salondan çıkıp konuk evine yöneldik. Konuşmuyorduk; herhalde hepimiz söylediğim şeyi, salona dolan öfkeden, nefretten ve ıstıraptan kısa bir süreliğine uzak kalmayı istiyorduk. Joel kolunu omzuma atmıştı ve yanılmıyorsam kokusuyla sıkıntımı dağıtmaya çabalıyordu. Joel ve Brook, İnalan bu tür şeyler yapacak denli uzun süredir tanıyorlardı.

Onlar kahve ve kek atıştırırken mutfakta, yanlarında oturdum. Wright ilk evimizi kendi başına inşa edeceğini söylüyor, diğerleriyse becerebileceğine inanmıyordu. Ben inandım ama. Fikir hoşuma gitmişti.

Kahvenin tadına bakmaya cesaret edemeyeceğimi söylediklerinde baktım. Su kadar çekici değildi ama iğrenç de gelmedi. Başka hangi insani gıdalara katlanabilirdim acaba? Daha fazla zaman bulduğumda bir bakmalıydım.

Biraz daha havadan sudan konuştuktan sonra salona dönmek için kalkıp çıktık. Derken biraz ilerimizden çığlıklar geldi. Henry'nin evinden insanlar dışarı kaçıyordu. Ben daha nedir, ne oluyor diyemeden Katharine Dahlman karşımıza dikiliverdi. Henry'nin evinden, insanlardan çok daha fazla ama İnalar için o kadar değil denebilecek bir hızla koşarak gelmişti. İki eliyle sımsıkı bir şey tutuyordu.

Elindekinin bir tüfek olduğunu bir an sonra kavrayıverdim. Kalabalığın önünden koşarak gelmiş ve duruvermişti. Derken tüfeği kaldırıp bana ve ortakyaşarlarıma doğrulttu.

Engelleyemeden bir başka ortakyaşarımı öldüreceği korkusuyla atıldım.

Bir kez daha güvende tutamamıştım insanlarımı.

Katharine tetiğe asıldı ve kamıma tarifi imkânsız güçte bir yumruk yemiş gibi oldum.

Bir anlığına havada asılı kaldım sanki... Ne ileri gidebiliyor ne de aşağı düşebiliyordum. Gerçekte öyle bir şey yoktu tabii ama bana öyleymiş gibi geldi. İşin aslı, atılışınım verdiği ivme Katharine ulaşmama yetti. Çarpmamla devrildi Katharine. Tüfeğe elimle vurunca bir sonraki atışı havaya gitti. Elindeki eski moda bir sürgülü tüfekti; Gordonlar saldın endişesi duyduklannda bir kenara bırakmışlardı herhalde. Saldırganların bize karşı kullandığı otomatik silahlardan olsaydı ya da Katharine sürgülü mekanizmayı daha çabuk kullanabilseydi beni, yanına yaramadan bir kez daha vurabilirdi. Beni delik deşik edebilir ve devrildiğim zaman işimi bitirebilirdi.

Öyle olmadı ama. Yerde boğuşurken tüfeği ellerinden kopanp atmayı başardım. Yapabilmeme şaşırmıştım. Katharine yetişkindi ve İna ölçütlerine göre ufak tefek sayılsa bile neredeyse iki katimdı. Altımda debelenir, beni üzerinden atmaya, ısırarak kurtulmaya çabalarken tamamen elime düştüğünü hissettim.

Ama gücüm, akan kanımla birlikte azalıyordu. Katharine kazanmaya başlamıştı. Üstüme çıktı, boğazımı ısınp paralamak için uğraşmaya başladı. Son gücümü kullanarak elimi aşağıdan yukarı, çenesinin altına hızla vurdum; hiç beklemeden davrandım ve dişlerimi tüm hırsımla gırtlağına daldırdım.

Ya kontrolü ele alışımın dehşetinden ya da verdiğim acıdan haykırdı Katharine. Ne beslenmek için ne de sevgimdendi ısırığım. Gırtlağını paramparça etmekti niyetim. Omuzlarımı bırakıp kaldırmak için kafamı tuttuğu anda aradığım fırsatı yakaladım ve dişlerimi iyice derine sapladım. Nihayet gırtlağa ulaşmıştım. Haykıramayacaktı artık. Ardından boynunu kırdım. Ya da kırmaya çalıştım. Becerebildim mi, bilmiyordum çünkü acıdan bayıldım.

Kapanış

Yavaşça kendime geldim. Çamurdan debelenerek kurtulmaya benziyordu.

Üzerimde, Wright'm büyük tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey yoktu. Kapkaranlıktı ve tek başıma, bir yatakta yatıyordum. Başta iyi göremedim. Yaramdan dolayı acı çekmiyordum ama mağaradan bu yana ilk defa bu kadar zayıf düşmüştüm. Hatta kendime gelişim, mağarada uyanışıma benziyordu. Yalnız bu sefer sadece bir ya da iki gece kendimi bilmediğimi düşündüm.

Derken burnuma yatağın hemen ilerisinde bir yerden et kokusu geldi. Açlıkla kokuya doğru döndüm. Vücudum kendini iyileştirmek için tüm kaynaklarını kullanıp bitirmişti ve yakıt niyetine kendi dokularım tüketmeye başlamıştı.

Umutsuzca ete doğru atıldım.

Biri, "Dur, Shori!" dedi.

Durdum. Wright'm sesiydi bu. İlk insanımın...

Gerçi çekildim. Gölgeler içinde, yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş Wright'ı görebiliyordum artık. El sürmemiştim ona. Sürmezdim... Biraz daha geriledim, inleyerek yorgana sarıldım. Açlık içimi acıyla buruyordu ama Wright'a el süremezdim. Kımıldadığım iştim ve başka bir koku aldım. Biftek. Yemek...

"Al," dedi. "Al şunu. Ye." Çiğ et dilimleriyle dolu kocaman bir tabak uzatıyordu. Tercih edeceğim kadar taze değildi ama yeter-liydi. Eti neredeyse doğru dürüst çiğnemeden yutmaya başladım.

Tabağı bitirince Wright'in verdiği yeni tabağa daldım ve rahatladıkça kalanını daha yavaş, çiğneyerek yedim.

Tabağı bırakıp arkama yaslanarak iç çektim. "Teşekkür ederim," dedim. "Ama bir daha böyle bir şey olursa başımda bekleme. Eti bırak yeter."

“O kadar eti nerene yedin, anlamıyorum,” dedi Wright. “Ufacıksın. İnsan olsaydım bu kadar tıkındıktan sonra kusmanı beklerdim.”

“Kusacak gibiydim... Açlıktan.”

“Biliyorum ama... Neyse, önemi yok. İyileşmene şükrediyorum.”

“Burada kalmamalıydın,” dedim bir kez daha. Hugh Tang’i unutmaya çalışıyordum. “Gordonlar burada kalmana nasıl izin verebildi?”

“İzin vermediler,” dedi Wright. “Eti soğutucuya koyup yanına bırakmamı söylediler. Hiçbirimizin içeri girmemesini, sen çıkana kadar beklememizi de söylediler.”

“Öyle yapmalıydın.”

Elime bir şey tutuşturdu. Baktım, ıslak mendiller. Yüzümü ve ellerimi temizledim. Ardından bir sürahiden su doldurup bardağı uzattı. Başucumdan alana kadar ne sürahiyi ne de bardağı fark etmiştim. Tamamen Wright’a, kokusuna, kalp atışlarına, nefesine, sesine odaklanmıştım. Burada olmaması gereğine rağmen olması çok iyiydi.

Bardağı alıp suyu içtim. Teşekkür ettikten sonra, “Neden Gor-donları dinlemedin?” dedim. “Neler yapabileceğimi biliyordun.”

“Hugh Tang değilim ben,” dedi. “Ayrıca bu sefer kafandan yara almamıştın. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.”

Şaşkın ve kızgın baktım yüzüne. “Anlamıyorsun,” dedim. “Açlık... Fecidir. Kafamda yara olsun olmasın öldürebilirdim seni.”

“Sesimi çıkardığım anda durdun. Bana el sürmeyecektin bence. Ötesi, kafanda yaralanma olmadığı sürece aklını kullanıp şenle konuşmaya kalkacak hiç kimseye zarar vereceğine inanmıyorum. Güvende olduğumdan emindim.”

“O... O kadar aç olmak nasıl bir şey, bilmiyorsun.”

Elimi tuttu. “Bilmiyorum. Keşke sen de çekmek zorunda kal-masaydın. Katharine’in bizden birini vurmasından korktuğunu biliyorum.” Yavaşça kendine çekti beni. Karşı koymadım çünkü varlığı, bağrına yaslanmak çok iyi geliyordu.

“Ötekiler iyi mi?” dedim. İyi olduklarını biliyordum çünkü aksi durumda Wright’ın tavrı çok daha farklı olurdu.

“İyiler,” dedi gülümseyerek. “Endişeliler tabii. Ben mola verdiğimde sırayla başında beklediler. Üç gece geçti... Preston en az üç gece sürer demişti. Hayden en az altı dedi ya, Joel, İnalar-la ilgili tıbbi meselelerde Preston’a her zaman güvenilebileceğini söyledi.”

Şaşkın, neler olabileceğini düşünerek kafa salladım. Ya yanımda Celia veya Brook varken uyansaydım ve korkup kaçmaya kalktıklarında saldırsaydım? “İyi ki sen buradayken uyanmışım.”

“Bence de.”

“Peki, Katharine... Ne oldu?”

“Öldü. İnfazlar ev sahibi aileye düştüğü için VVells ve Man-ning bitirdi işini. İsterlerse kendileri yapar veya yardım talep edebilirlermiş ama bu sefer yardıma ihtiyaç duymadılar. Kafasını kestikten sonra vücuduyla beraber yaktılar. Yaptıklarından sonra iyileşebilirmiş. Gırtlağı iyileşmeye başlamıştı bile. Ama cezasını inatla reddetti. Ölümü tercih etti. Seni de yanında götüremedi-ğine üzüldüğünü söylemiş. Kız kardeşi Sophia cezayı Dahlman ailesi adına kabul etti. Preston’a bakılırsa artık peşinden gelmezlermiş.”

“İyi. Umarım sözlerine Gordonlann zannettiği ölçüde bağlı kalırlar.”

“Onu Hayden’a sordum. Gordon ailesinin tarihçisi sayıyor kendini. Endişelenmememizi, sırf bir hükmü çiğnemek uğruna tüm yetişkin aileyi riske atmayacaklarını söyledi. Şeref meselesiymiş ev anlattığına bakılırsa Dahlman ailesi, pek sevilecek tipler olmamakla birlikte onurlu bir aileymiş. Sophia Dahlman artık aile büyüğü konumunda ve söz verdi. Hayden, tutacaklardır, dedi.”

İç çektim. “Masumların canına kıyıp hâlâ nasıl şerefli sayılı-yorlarsa artık...”

“Onu bilemem,” dedi Wright. “Senin ırkın sonuçta.”

“Birlikte öğrenmek zorundayız.”

“Eh,” dedi, “suçlu olanları Katharine’di ve öldü işte.” Haklıydı. Theodora’nın öcü alınmıştı ve ortakyaşarlarım güvendeydi. Önemlisi buydu. Peki ya annelerimle ablalarım? Babamla ağabeylerim? Hafızam?

Hepsi... Hepsi gitmişti. Eskiden ben olan kişi yoktu artık. Hiç kimseyi, kendimi bile geri getiremezdim. İnalar ve ailelerim hakkında öğrenebileceklerimi öğrenmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kurtarılabilecek, yeniden yapılabilecek ne varsa onla uğraşacaktım. Matthews ailesi yeniden doğabilirdi. Petrescu ailesiyse bitmişti.

Wright, “Konsey üyeleri evlerine döndüler,” dedi. “Joan ve Margaret Braithwaite senin için bir mektupla birlikte adres ve telefon numaralarını bıraktılar. Ailenin meselelerini yoluna koyduktan ve Theodora’mn ailesiyle konuştuktan sonra gidip yanlarında bir-iki yıl kalmamızı kabul ettiler. Joan, tek başına yaşayacaksan iyi öğretmenlere ihtiyaç duyacağım ve öğretmenlerinden biri olmak istediğini söyledi. Ha, bir de, ileride iyi bir müttefik olacağını söyledi.”

Düşündüm, “Haklı,” dedim.